

НОРА РОБЪРТС ИСКРЕНИ ЛЪЖИ

Превод от английски: Людмила Евтимова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тя съумя да запази самообладание и да потисне пристъпа на гадене с чувство на достойнство, примесено с ужас. Това, което се случваше с нея, не беше кошмар, нито пък жестока игра на въображението, от която щеше да се отърси на разсъмване. И все пак всичко ставаше като насън. Мъчеше се да си пробие път през плътната завеса от напирещи сълзи, зад която виждаше лицата на скупчените наоколо хора. Очите им гледаха настървено, устите им се отваряха и затваряха рибешки, сякаш искаха да я погълнат. Гласовете им я връхлитаха и заглъхваха подобно на разбиващи се в скалите вълни. Още по-силно и натрапчиво звучаха насечените удари на собственото ѝ сърце, разлюляло лудешко танго във вцепененото ѝ тяло.

„Не спирай, не спирай“, нареждаше мозъкът на разтрепераните ѝ нозе, докато нечий здрави ръце я избутаха през тълпата и я изведоха на стълбите пред сградата на съда. От ослепителната слънчева светлина очите ѝ започнаха да сълзят и тя потърси тъмните си очила. Ще си помислят, че плаче. Няма да им позволи да надничат в сърцето ѝ. Мълчанието е единственото ѝ спасение.

Препъна се и за миг изпадна в паника. Не бива да пада! Падне ли, репортери, зяпачи, всички ще се нахвърлят отгоре ѝ с ръмжене, като същински бесни, озъбени псета, готови да я разкъсат като заек. Още няколко метра трябва да върви изправена и безмълвна. Беше го научила от Ив.

„Накарай ги да занемаят, момиче, не се оставяй да те сломят!“

Идеше ѝ да крещи. Да похлупи лицето си с ръце и да крещи, да крещи, докато излее насъбраната ярост, страх и мъка.

Заваляха оглушителни въпроси. В стремежа си най-добросъвестно да запечатат изхода от делото на Джулия Съмърс, призована по обвинение в убийство, новинарите тикаха микрофоните в лицето ѝ като смъртоносни стрели.

— Кучка! — извика някой със задавен от омраза и сълзи глас. — Безсърдечна кучка!

Доця ѝ се да спре и да изкрещи в отговор: „Откъде знаеш каква съм? Откъде знаеш какво ми е на сърцето?“

Но вратата на лимузината я чакаше отворена. Качи се и мигновено се почувства като в пашкул — обгърната от хладен въздух и защитена зад затъмнените стъкла. Тълпата се люшна към нея и се притисна до поставените по тротоара ограждения. Отвсякъде я гледаха разярени лица, напомнящи ѝ лешояди, наобиколили кървящ труп. Автомобилът потегли бавно, но тя продължи да гледа със сухи очи право пред себе си, стиснала юмруци в скута си.

Не продума, докато нейният придружител ѝ приготвяше питие. Два пръста бренди. След първата глътка той я попита с тих, почти нехаен глас, станал ѝ толкова скъп от известно време:

— Е, Джулия, ти ли я уби?

ПЪРВА ГЛАВА

Тя беше легенда. Творение на епохата, таланта и собствената си неукротима амбиция. Ив Бенедикт. Желана от мъже, с тридесет години по-млади от нея. Обект на завист от страна на жените. Ухажвана от директорите на киностудиите, които си даваха ясна сметка, че в днешно време, когато филмите се правят от счетоводители, нейното име струва чисто злато. В близо петдесетгодишната си кариера Ив Бенедикт беше познала и възход, и падение, но бе извлякла изгода и от двете, за да стане такава, каквато бе пожелала.

Постъпваше според прищевките си и в лично, и в професионално отношение. Ако дадена роля представляваше интерес за нея, тя се впускаше да я гони със същата стръв, с която си бе осигурила първото участие в киното. Пожелаеше ли някой мъж, впримчваше го и го пускаше само ако я измами, и то — както обичаше да изтъква, — без да таи и капка злоба. Всичките ѝ бивши любовници, а те бяха безброй, си оставаха нейни приятели. Или бяха достатъчно благоразумни да се преструват на такива.

На шестдесет и седем годишна възраст Ив продължаваше да има великолепно благодарение на самодисциплината си и на хирургическото изкуство. За половин век тя бе калила характера си като стомана. Беше използвала и успехите, и разочарованията си, за да го превърне в оръжие, което пораждаше едновременно страх и уважение в империята Холивуд.

Някога беше богиня. Сега властваше като кралица със своя остър ум и хаплив език. Малцина имаха достъп до мислите ѝ. Никой не знаеше тайните ѝ.

— Бълвоч! — Ив захвърли сценария върху настлания с плочи под на солариума, ритна го ожесточено и закричи напред-назад. В движенията ѝ се долавяше обичайното достойнство, което едва прикриваше бушуващата в нея чувственост. — Всичко, което прочетох през последните два месеца, е пълен бълвоч!

Агентката ѝ, закръглена жена с благ вид, но с желязна воля, сви рамене и отпи от следобедния си коктейл.

— Нали ти казах, че е боклук, Ив, но ти настояваше да го прочетеш.

— Боклук значи. — Ив извади цигара от купата Лалик^[1], и бръкна в джобовете на панталоните си за кибрит. — Боклукът винаги крие някакъв компенсиращ елемент. Участвала съм в много „боклуци“, които са ставали блестящи филми. Но това — тя отново ритна сценария с истинска наслада — е направо бълвоч.

Маргарет Касъл отпи още една глътка грейпфрутов сок, примесен с водка.

— Тук си права. Минисериалът...

Ив рязко извърна глава и я прониза с остър като скалпел поглед.

— Знаеш как ненавиждам тази дума.

Маги си взе парче марципан и го лапна.

— Наричай го както искаш, но ролята на Мери Лу е тъкмо за теб. След Скарлет не е имало по-пленителна и по-неустрашима южняшка красавица от нея.

На Ив това ѝ бе известно и тя вече бе решила да приеме предложението. Но не обичаше да се предава лесно. Не само за да запази достойнството си, но и за престиж.

— Три седмици да правя снимки на открито в Джорджия — измърмори — и да се шибам с алигаторите и комарите, как не!

— Скъпа, сексуалните ти партньори въобще не ме интересуват. — Вместо отговор избухна кратък смях. — Избрали са Питър Джаксън за ролята на Робърт.

Ив присви искрящо зелените си очи.

— Кога научи това?

— На закуска. — Маги се усмихна и се облегна по-удобно върху пастелните възглавнички на бялото плетено канапе. — Помислих си, че може да те заинтригува.

Ив закричи напред-назад, накрая изпусна дълга струйка дим.

— Прилича на главорез, но страшно го бива. Току-виж се окаже, че си струва да се помотаеш из блатата.

Ив вече бе налапала стръвта и Маги реши да дръпне въдицата:

— Смятат да вземат Джъстин Хънтър за ролята на Мери Лу.

— Тази некадърница? — Ив започна да бълва кълба дим и да крачи по-бързо. — Тя ще съсипе филма! Нито има талант, нито интелект да бъде Мери Лу. Гледа ли я в „Среднощ“? Единственото забележително нещо в изпълнението ѝ беше бюстът. Господи!

Реакцията на Ив напълно съвпаднаше с очакванията на Маги.

— Но се представи доста добре в „Път — свободен“.

— Защото играеше себе си — една вятърничава мръсница. Господи, Маги, та тя би съсипала ролята!

— Но името ѝ е познато на телевизионните зрители и... — Маги си взе още едно парченце марципан, огледа го и се усмихна. — Освен това, възрастта ѝ напълно отговаря на ролята. Мери Лу трябва да е на около четиридесет и пет.

Ив рязко се извъртя. Беше застанала в центъра на едно слънчево петно и цигарата стърчеше между пръстите ѝ като острие. Неотразима е, помисли си Маги, в очакване на избухването ѝ. И Бенедикт наистина изглеждаше великолепно със своето изразително лице, пълни червени устни и елегантно подстригана абаносовочерна коса. Тялото ѝ беше мечта за всеки мъж — стройно, гъвкаво, с налети гърди. Беше облечено в коприна с изумруденозелен цвят, нейна запазена марка.

Ненадейно тя ѝ отправи прочутата си мълниеносна усмивка, от която на всеки би му секнал дъхът. Отметна глава и се изсмя продължително.

— Улучи право в целта, Маги! По дяволите, твърде добре ме познаваш.

Маги кръстоса възпълните си крака.

— Има си хас, след двадесет и пет години.

Ив отиде до бара да си налее голяма чаша портокалов сок от плодове, набрани от собствената ѝ градина. Добави и мъничко шампанско.

— Започни да изготвяш договора.

— Вече го сторих. Тази работа ще те направи богата.

— И без друго съм богата. — Ив сви рамене и изгаси цигарата си. — И двете сме.

— Тогава ще станем още по-богати. — Вдигна чашата си за на здравица към Ив, отпи и разклати леда. — А сега ми кажи защо ме покани?

Ив се облегна на барплота и опита коктейла си. На ушите ѝ блестяха диаманти. Беше боса.

— Твърде добре ме познаваш. Имам нещо предвид. Отдавна го обмислям. Ще се нуждаеш от помощта ти.

Маги сви едната си тънка руса вежда.

— От моята помощ, не от мнението ми, така ли?

— Твоето мнение винаги е ценно, Маги. За разлика от това на другите. — Ив се отпусна в един плетен стол с висока облегалка и яркочервени възглавнички. Оттам можеше да вижда градината си с грижливо поддържани цветя и равно подкастрен жив плет. В мраморен фонтан бликаше кристално чиста вода и искреше на слънцето. Понататък се намираха плувният басейн и вилата за гости — точно копие на къщата в стил Тюдор в един от най-успешните ѝ филми. Зад редицата от палми бяха тенискортовете, които използваше поне два пъти седмично, малкото игрище за голф, към което бе изгубила интерес, и стрелбището, построено след серията убийства на Мансън преди двадесет години. Имаше също портокалова горичка, гараж за десетина автомобила, изкуствена лагуна и шестметрова каменна ограда, опасваща цялото имение.

Беше спечелила с труд всеки квадратен сантиметър от имота си в Бевърли Хилс. Със същото усърдие, с което бе успяла да се превърне от сексимвол с дрезгав глас в уважавана актриса. Беше ѝ струвало немалко жертви, за които рядко се сещаше. Преживяла бе и страдания, които никога не можеше да забрави. Беше се изкачила със зъби и нокти по стълбата, хлъзгава от пот и кръв, и се бе задържала на върха ѝ доста дълго време. Ала заобиколена от самота.

— Казвай какво си намислила — обади се Маги. — Ще ти предложи мнението си, а сетне и помощ. За какво става дума?

И двете жени извърнаха глави към вратата, чули мъжки глас. В него се усещаше слаб британски акцент, подобно на лак, нанесен върху фино дърво, макар че за своите тридесет и пет години притежателят му бе живял в Англия едва едно десетилетие. Домът на Пол Уинтроп беше Южна Калифорния.

— Закъсня — рече Ив и протегна и двете си ръце към него с непринудена усмивка.

— Наистина ли? — Първо целуна ръцете ѝ, после и двете ѝ страни, които за сетен път му се сториха нежни като розови листенца.

— Здравей, прелест моя! — Взе чашата ѝ, отпи от нея и се усмихна. — Най-хубавите портокали в цяла Америка. Здравсти, Маги.

— Господи, Пол, с всеки изминал ден все повече заприличваш на баща си. Мога да ти уредя пробни снимки за въздишка време.

Той отпи още една глътка, преди да подаде чашата на Ив.

— Някой ден непременно ще се навия. Да не вярваш.

Отиде до бара. Беше висок, добре сложен мъж. Мускулите му се очертаваха дори под широката риза. Косата му имаше цвят на стар махагон и беше разрошена от вятъра, докато бе карал бясно колата си със свален гюрук. Лицето му, твърде женствено в юношеството, бе загрубяло за негово огромно облекчение. Ив го изучаваше внимателно — дългия прав нос, високите скули, дълбоките сини очи, заобиколени от ситни бръчици — напаст за жените, но особен белег за мъжете. Устните му бяха извити в насмешка, но изящно оформени и издаващи волеви характер. Беше се влюбила в тях още преди двадесет и пет години. Същите като на баща му.

— Как е старият дявол? — попита с обич Ив.

— Наслаждава се на петата си съпруга и на казината в Монте Карло.

— Никога няма да му дойде акълът в главата. Жените и хазартът винаги са били най-голямата страст за Рори.

Пол смяташе да работи вечерта и затова не прибави алкохол в сока си. Беше прекъснал заниманията си заради Ив, макар за друг да не би го сторил.

— За щастие винаги му е вървяло и в двете.

Ив забарабани с пръсти по страничната облегалка на стола. Преди четвърт век бе омъжена за Рори Уинтроп за кратък, но бурен период от две години и не беше съвсем съгласна с оценката на сина му.

— На колко е сегашната му жена! На тридесет?

— Да, според изявленията в печата. — Пол отметна глава развеселен, щом забеляза, че Ив посяга за нова цигара. — Хей, прелест моя, да не би да ревнуваш?

Ако някой други го беше казал, щеше да съжалява. Сега обаче само сви рамене.

— Яд ме е, като го гледам как се прави на глупак. Освен това, щом хукне да се жени, тутакси правят списък на предишните му бракове. — За миг лицето ѝ се обви в дим, който бързо се разнесе от

включения на тавана вентилатор. — Мразя да свързват името ми с останалите никаквици.

— Да, но твоето свети най-ярко. — Пол вдигна чашата си за на здравица. — Напълно заслужено.

— Винаги знаеш какво да кажеш. — Доволна, Ив се облегна назад. Но пръстите ѝ продължиха нервно да шарят по страничната облегалка на стола. — А то е отличителна черта за преуспяващия писател. Това е една от причините, поради която те повиках.

— Има ли и друга?

— Другата е, че не те виждам достатъчно често, Пол, когато затънеш в поредната си книга. — Тя отново му протегна ръка. — Може да съм ти била само доведена майка, и то за кратко, но ти все още си единственият ми син.

Развълнуван, той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Ти пък си единствената жена, която обичам.

— Защото си твърде придиличен. — Ив стисна пръстите му, преди да отдръпне ръка. — Както и да е, не съм ви поканила тук по сантиментални причини. Необходими са ми професионалните ви съвети. — Тя дръпна бавно от цигарата си, за да им даде възможност да се настроят за онова, което се готвеше да им каже. — Реших да напиша мемоарите си.

— Господи! — беше първата реакция на Маги, докато Пол просто повдигна вежди.

— Защо?

Само най-чувствително ухо би доловило нотките на колебание в тона ѝ. Ив винаги изглеждаше невъзмутима.

— Наградата за дългогодишни постижения в киното, която ми връчиха, ме накара да се замисля.

— Но това е голяма чест, Ив — обади се Маги.

— И да, и не — отвърна Ив. — Редно беше да почетат заслугите ми, но животът... и работата ми съвсем не са приключили. Стигнах до извода, че петдесетте години, които съм посветила на това поприще, далеч не са били скучни. Според мен, дори човек, надарен с въображението на Пол, не би могъл да съчини по-интересна история с толкова разнообразни герои. — Устните ѝ бавно се свиха в злобна насмешка. — Някои хич няма да се зарадват, че имената и тайните им ще бъдат публикувани.

— А ти най-много от всичко обичаш да забъркваш каши — измърмори Пол.

— Прав си — съгласи се Ив. — Защо не? Кашата загаря, ако от време на време не се бърка. Смятам да бъда откровена до грубост. Няма да си губя времето с банална биография от рода на тези, дето описват живота на някоя знаменитост в духа на вестникарска хроника публикация или на писмо от почитател. Необходим ми е писател, който ще предаде всичко дословно и няма да изопачи думите ми, за да угоди на някого. — Забеляза изражението на Пол и се засмя. — Не се тревожи, скъпи, друг ще се заеме с тази работа.

— Май имаш някого предвид. — Взе чашата ѝ, за да я напълни. — Затова ли ми изпрати биографията на Робърт Чеймбърс миналата седмица?

Ив пое чашата и се усмихна.

— Какво ти е мнението за нея?

Пол сви рамене.

— Добре е написана за произведение от този жанр.

— Не бъди сноб, скъпи. — Развеселена, Ив размаха цигара. — Сигурна съм, че знаеш — книгата получи отлични отзиви в печата и се задържа в класацията на „Ню Йорк Таймс“ цели двадесет седмици.

— Двадесет и две — поправи я той и я накара да се усмихна.

— Интересна творба, ако си падаш по нафуканата мъжественост на Робърт, но най-забележителното в нея е, че авторът е успял да изрови няколко верни неща сред купищата грижливо стъкмени лъжи.

— Като отношенията му с Джулия Съмърс, например — намеси се Маги, умувайки дали да си вземе още марципан. — Гледах я в предаването „Днес“ по време на рекламната ѝ обиколка миналата пролет. Адски съдържана и страхотно привлекателна. Носеше се слух, че с Робърт били любовници.

— Дори да е вярно, съумяла е да запази обективността си. — Ив описа кръг с цигарата си във въздуха, преди да я изгаси. — Личният ѝ живот не ме интересува.

— Но твоят интересува мнозина — напомни ѝ Пол. Остави чашата си и се приближи до нея. — Ив, не бих искал да се разголваш пред света. Макар да разправят, че дума дупка не прави, думите могат да оставят дълбоки следи, особено когато са пресъздадени от талантлив писател.

— Напълно си прав. Затова възнамерявам да разкажа историята си най-вече със свои думи. — Тя нетърпеливо махна с ръка и той разбра, че е безполезно да я разубеждава. — Пол, без да задълбаваш, какво е мнението ти за Джулия Съмърс като професионалистка?

— Доста добра е. Може би дори прекалено. — Намерението на Ив го караше да се чувства неспокоен. — Не е необходимо да се излагаш на хорското любопитство по този начин, Ив. Нито имаш нужда от пари, нито от популярност.

— Мило момче, не е нито заради едното, нито заради другото. Правя го, както обикновено, за удоволствие. — Ив хвърли поглед към агентката си. Познаваше Маги доста добре и знаеше, че вече се е настроила на тази вълна. — Свържи се с агента й — кратко нареди Ив. — Подготви терена. Ще ти дам списък с изискванията си. — Изправи се и целуна Пол по бузата. — Не се цупи. Знам какво върша, вярвай ми.

Отиде до бара с невъзмутимо спокойствие, за да си долее шампанско. Надяваше се, че тресавището, в което бе нагазила, няма да я погълне.

Джулия не беше сигурна дали току-що е получила най-прекрасния коледен подарък на света или огромна буца пръст. Стоеше в дълбоката ниша до прозореца на дома си в Кънектикът и наблюдаваше как вятърът върти снежинките във вихрен бял танц. В другия край на стаята цепениците пукаха и пращяха в широката зидана камила. От двете й страни беше окачен по един яркочервен чорап^[2]. Тя бутна безцелно една сребърна звезда и играчката се залюля на клончето на елхата.

Дървото беше поставено точно в центъра на нишата, където искаше Брандън. Заедно бяха избирали двуметровата ела и я бяха довели запъхтени в дневната, после цяла вечер се занимаваха с украсата ѝ. Брандън нямаше точно определена представа за мястото на всяка играчка. Когато тя понечи да нахвърля гирляндите отгоре, той настоя да ги наредят един по един.

Дори бе решил къде да поставят елхата на самия празник и с това да сложат началото на традиция в новия им дом, която да бъде спазвана при настъпването на всяка Нова година.

Брандън беше само на десет, но вече страшно държеше на традицията. Може би, предположи Джулия, защото никога не бе имало традиции в дома им. При мисълта за сина си, тя погледна към подаръците, струпани под елхата. И там цареше ред. Брандън изпитваше присъща за възрастта му потребност да разклаща, души и обръща от всички страни лъскавите кутии с подаръци. Изгарян от любопитство, той остроумно гадаеше какво може да е скрито под ярките им обвивки. Но после оставяше всяка кутия точно на мястото ѝ.

След няколко часа щеше да се примили на майка си да му разреши да отвори поне един подарък — само един, на Бъдни вечер. И това беше част от традицията. Тя щеше да му откаже. Той обаче нямаше да се предаде. Майка му щеше да се прави на непреклонна, а Брандън щеше да продължи да я предумва. Тази година, помисли си Джулия, най-после ще празнуват Коледа в истински дом. Не в някой апартамент в центъра на Манхатън, а в къща, в собствена къща, с двор, където можеха да се правят снежни човеци и просторна кухня, където можеха да се пекат курабийки. Толкова силно бе желала да му осигури всичко това. Надяваше се така донякъде да компенсира липсата на баща.

Извърна се от прозореца и се залута из стаята. Беше дребничка, крехка на вид жена, облечена в прекалено голяма бархетна риза и широки джинси — винаги носеше удобни дрехи въпреки, за да си отдъхне от онази издокарана и самоуверена делова жена, за която се представяше навън. Джулия Съмърс се гордееше с образа, който си бе създала пред издателите, телевизионните зрители и знаменитостите, които интервюираше. Радваше се на уменията си да води разговора така, че да научи максимално за другите, без те да узнаят почти нищо за нея.

В биографичната ѝ справка се казваше, че е отраснала във Филаделфия като единствено дете на преуспяващи адвокати. Съобщаваше се и че е следвала в университета „Браун“ и че е самотна майка. После бяха изредени професионалните ѝ изяви и награди. Но в информацията не се споменаваха за изживения от нея тригодишен ад, предшествал развода на родителите ѝ, нито обстоятелството, че бе родила сина си без ничия подкрепа едва на осемнадесет. Там не ставаше и дума за мъката, спходила я на двадесет и пет, когато бе загубила първо майка си, а само след две години и баща си.

Не беше полагала специални усилия да го запази в тайна, но бе достойна на малцина, че е била осиновена на шестседмична възраст и че точно след осемнадесет години се бе сдобила с момченце, чийто баща беше вписан в акта за раждане като неизвестен.

Джулия не смяташе тези премълчани истини за лъжи, въпреки че прекрасно знаеше името на Брандъновия баща. Просто владееше до съвършенство изкуството да води интервюта и не позволяваше да измъкнат от нея нежелани подробности за личния ѝ живот.

Беше ѝ забавно да прониква зад чуждите маски и затова с удоволствие се представяше за госпожица Съмърс, която носеше тъмнорусата си коса навита в стегнат кок, предпочиташе ефектни елегантни костюми в искрящи цветове и можеше да се яви в кое и да е от трите най-популярни предавания на Донахю, Карсън или Опра^[3], за да рекламира новата си книга, без да трепне, въпреки напрежението, което я изпълваше отвътре.

Прибереше ли се у дома, искаше да бъде просто Джулия — майката на Брандън. Жена, която обича да приготвя вечерята на сина си, да бърше прахта по мебелите и да се грижи за градината си. Най-важната цел в живота ѝ бе да създаде дом, а писането се явяваше само средство за постигането ѝ.

Докато чакаше синът ѝ да се втурне през вратата и да я засипе с приказки как се е пързалил със съседските деца, си спомни за предложението, което току-що бе получила по телефона от литературната си агентка. Беше дошло като гръм от ясно небе.

Ив Бенедикт!

Джулия продължаваше да кръстосва неспокойно напред-назад, ту взимаше, ту оставяше разни дреболии, бухна възглавничките на канапето, сложи на място списанията. В дневната цареше творчески безпорядък — повече нейно дело, отколкото на Брандън. Докато се чудеше къде да постави вазата със сухи цветя или под какъв ъгъл да нагласи порцелановата чиния, настъпи чифт захвърлени обувки и нехайно подмина коша с изпраните дрехи, които още не беше прибрала. Мислите ѝ се въртяха все около една точка.

Ив Бенедикт! Името кълтеше в главата ѝ като заклинание. Не беше просто знаменитост, а жена, извоювала правото си да бъде наричана звезда. И дарбата, и характерът ѝ бяха не по-малко познати и почитани от лицето ѝ. Близо петдесет години това лице, каза си

Джулия, е озарявало киноекраните в над сто филма. Два „Оскара“, една награда „Тони“ и четирима съпрузи — това бяха само малка част от наградите, които наброяваше колекцията ѝ. Тя познаваше Холивуд от времето на Хъмфри Богарт и Кларк Гейбъл и беше оцеляла триумфално в годините, когато киното бе превзето от счетоводители.

След почти петдесет години, прекарани в светлината на прожекторите, това щеше да бъде първата авторизирана биография на Ив Бенедикт. Със сигурност звездата за първи път се свързваше с някой автор и му предлагаше пълното си съдействие. При известни условия, напомни си Джулия и се отпусна на канапето. Тъкмо по тази причина бе накарала агентката си да даде уклончив отговор.

Чу затръшването на кухненската врата и се усмихна. Не, колебанието ѝ да грабне тази златна възможност се дължеше само на една причина. И тя току-що бе нахълтала вкъщи.

— Мамче!

— Идвам. — Тя тръгна по коридора, като се чудеше дали веднага да съобщи за предложението, или да изчака да минат празниците. Изобщо не допускаше мисълта сама да реши и едва тогава да уведоми Брандън. Влезе в кухнята и се спря усмихната насреща му. На крачка от прага се виждаше снежна купчина с тъмни и искрящи от възбуда очи.

— Да не би да си се търкалял дотук?

— Беше страхотно! — Брандън се мъчеше да свали мокрия кариран шал, омотан около врата му. — Качихме се на тобогана^[4] и големият брат на Уил ни бутна с все сила. През цялото спускане Лиза Коен не спря да пици. А когато се преобърнахме, се разциври. И сополите ѝ замръзнаха.

— Сигурно е било чудесно. — Джулия приклекна, за да му помогне да размотае шала.

— А аз се захих право в една пряспа — бам! — Той плесна с ръце и от ръкавиците му се разхвърчаха ледени пръски. — Беше върховно.

Щеше да го обиди, ако го попита дали не се е наранил. Очевидно само се фукаше. Не искаше да си представя как излита от шейната и се забива в пряспата. Знаеше, че би изпитала същото удоволствие и затова сподави тревожните въпроси, които напиреха в гърлото ѝ.

Развърза възела и отиде да сложи чайника на печката, за да приготи на Брандън чаша горещ шоколад, докато си съблече шубата.

Когато се обърна, той вече бе закачил подгизналата дреха. Беше много по-пъргав от нея и тъкмо се канеше да си вземе една курабийка от плетената кошничка върху кухненския плот. Мократа му коса беше тъмноруса като нейната — цветът ѝ наподобяваше еленова кожа. И на ръст беше нисък като майка си, което видимо го притесняваше. Имаше слабо дребничко лице, отдавна загубило бебешката си пухкавост. Волевата брадичка също бе взел от майка си. Виж, очите му, за разлика от нейните, които бяха непроницаемо сиви, изглеждаха светлокафяви и топли. Тях явно бе наследил от баща си.

— Само две — машинално го срязва Джулия. — Вечерята ще бъде готова след час-два.

Брандън отхапа главата на елена от курабийката с тази форма и се запита кога да я предума да отвори някой подарък. Долови уханието на соса за спагети, който къкреше на печката. Наситеният му остър аромат го изпълваше с не по-малко блаженство от вкуса на полепналата по устните му цветна захар. На Бъдни вечер винаги правеха спагети, защото това беше любимото му ядене.

Тази година щяха да празнуват Коледа в новата си къща, но той знаеше предварително как точно ще протече празникът. Първо ще вечерят — в трапезарията, понеже случаят е специален, после ще измият съдовете. Майка му ще пусне музика и ще поиграят на разни игри пред камината. След това един подир друг ще напълнят окачените чорапи.

Не се заблуждаваше, че съществува истински Дядо Коледа, но този факт не го вълнуваше особено. Беше забавно да влизаш в ролята му. Докато напълнят чорапите, вече ще е измолил позволение от майка си да отвори един подарък. Беше си намислил кой да бъде. Онзи, дето бе увит в зелен станиол и дрънкаше, като го разклати. Страшно се надяваше да е сглобяем конструктор.

Размечта се за коледната утрин, когато ще събуди майка си на разсъмване. Представи си как ще слязат на долния етаж, ще запалят лампичките на елхата, ще пуснат музика и ще започнат да отварят подаръците.

— До утре има толкова много време — подхвана той, щом Джулия остави чашата с шоколада на плота. — Защо не отворим

подаръците тази вечер? Хиляди хора го правят, тъкмо няма да ставаме рано.

— О, на мен ставането не ми пречи. — Джулия се подпря с лакти на плота и му се усмихна. Хитро и предизвикателно. И двамата знаеха, че играта е започнала. — Но ако искаш да си поспиш, ще ги отворим на обяд.

— По-хубаво е на тъмно. Тъкмо вече се стъмва.

— Вярно е. — Тя протегна ръка и отмахна косата от очите му. — Обичам те, Брандън.

Той се размърда на мястото си. Играта бе взела неочакван обрат.

— Добре.

Напуши я смях. Заобиколи плота и седна до него, кръстосвайки крака върху пречките на стола.

— Трябва да говоря с теб по един въпрос. Преди малко по телефона ми се обади Ан.

Брандън знаеше, че това е агентката на майка му и се досети, че обсъждат нещо, свързано с работата ѝ.

— Пак ли ще ходиш на обиколка?

— Не. Не сега. Става дума за нова книга. Една жена в Калифорния, много известна кинозвезда, иска да напиша авторизираната ѝ биография.

Брандън сви рамене. Майка му вече беше авторка на две книги за филмови звезди. Някакви старчоци. Не супер мъжаги от рода на Арнолд Шварценегер или Харисън Форд.

— Добре.

— Но съществуват известни проблеми. Актрисата — Ив Бенедикт, е прочута звезда. Имам нейни филми на видеокасети.

Името нищо не му говореше. Сръбна си шоколад. Над горната му устна остана кафява ивица, като първи наболи мустачки.

— От ония немите, дето са черно-бели ли?

— Не всичките са черно-бели. Проблемът е, че за да напиша книгата, трябва да отидем в Калифорния.

Този път вдигна поглед, пълен с подозрение.

— И ще трябва да се местим?

— Не. — Джулия постави ръце на раменете му със сериозно изражение. Даваше си сметка колко много държи на дома. За десет години неведнъж беше сменял средата си и тя се бе зарекла никога

повече да не го подлага на подобни изпитания. — Не, няма да се местим, но ще се наложи да заминем за няколко месеца.

— Като на екскурзия ли?

— Да, само че по-продължителна. Затова трябва да помислим. Сигурно известно време ще се наложи да посещаваш тамошното училище, а ти едва свикна със сегашната промяна. Тъй че, и двамата трябва добре да обмислим всичко.

— Защо тя не дойде?

Джулия се усмихна.

— Защото тя е звездата, а не аз, сладурче. Едно от условията ѝ е да отида при нея и да остана до написването на първия вариант. Не знам какво да предприема. — Отмести очи към прозореца и се загледа навън. Снегът беше спрял и вече се стъмваше. — Калифорния е доста далече оттук.

— Но нали ще се върнем?

Колко типично за него, веднага стигна до същността на въпроса.

— Естествено. Това е нашият дом. Завинаги.

— Можем ли да отидем до Дисниланд?

Погледна сина си изненадана и развеселена.

— Разбира се.

— А да се запозная с Арнолд Шварценегер?

Джулия свъси вежди, едва сдържайки смеха си.

— Не знам. Ще попитаме.

— Добре. — Доволен, Брандън допи шоколада си.

[1] Рене Лалик (1860 — 1945) — френски скулптор, стъклар и декоратор, работил в стил „арт нуво“. — Б.пр. ↑

[2] Там според поверието Дядо Коледа оставя подаръците. — Б.пр. ↑

[3] Нашумели американски телевизионни водещи. — Б.пр. ↑

[4] Тобоган — вид дълга шейна с една дъска. — Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Всичко е наред, повтаряше си Джулия, докато самолетът се приближаваше към Лос Анджелис. Къщата беше заключена, необходимите приготовления направени. През последните три седмици нейната агентка и тази на Ив Бенедикт бяха водили оживени преговори по телефона и факса. В момента Брандън се въртеше на седалката до нея, изгарящ от нетърпение по-скоро да кацнат.

Нямаше за какво да се тревожи, но макар че беше специалист по тази част, отново беше изгризала ноктите си. Вбеси се, че си е съсипала маникюра, а цялата процедура ѝ беше крайно неприятна: накисването, пиленето, мъчителните колебания при избора на подходящ лак. „Бледовиолетова мечта“ или „Розова наслада“. Както обикновено си избра безцветен, нанесен два пъти. Скучно, но неутрално.

Хвана се да гризе остатъка от нокътя на палеца си и здраво склочи пръсти в скута си. Господи, мислеше за избора на лака като за вино. Вятърничава работа!

Кога ще кацнат най-после?

Запретна ръкавите на самото си, после ги смъкна. Брандън продължаваше да зяпа през илюминатора. Добре че не му беше предала ужаса си от летенето със самолети.

След приземяването изпусна дълга, тиха въздишка и пръстите ѝ се поразхлабиха. И тоя път ти се размина, Джули, каза си мислено и облегна глава на седалката. Сега ѝ оставаше да се представи успешно на първото интервю с Великата Ив, да се настани във вилата за гости на звездата, да помогне на Брандън да свикне с новото училище и да си заслужи прехраната.

Колко му е, помисли си и отвори пудриерата, за да провери в огледалцето много ли е пребледняла. Освежи червилото и напудри носа си. Поне умееше да се владее. Ив щеше да се натъкне на една напълно самоуверена жена.

Щом самолетът спря да рулира, Джулия извади от джоба на самото си един флакон и лапна драже за отпускане.

— Да тръгваме, момчето ми — подкани тя Брандън и му намигна. — Няма начин.

Той взе сака си, тя — куфарчето с документите. Слязоха от самолета, уловени за ръце, и още преди да прекрачат прага на изхода, към тях се приближи мъж в тъмна униформа и фуражка.

— Госпожица Съмърс?

Джулия придърпа Брандън към себе си.

— Да?

— Аз съм Лайл, шофьорът на госпожица Бенедикт. Ще ви откарам направо в имението. Багажът ви ще бъде доставен там.

Едва ли има повече от тридесет, прецени Джулия и кимна. Беше доста якичък. Така наперено крачеше в униформата си, че изглеждаше направо смешен. Поведе ги през летището, но се позабавиха, защото Брандън се мъчеше да види всичко наведнъж.

Колата ги чакаше на тротоара. Каква ти кола, рече си Джулия, подобно определение бе направо жалко за километричната лъскава бяла лимузина.

— Уау! — едва чуто възкликна Брандън. Майка и син се облешиха един срещу друг и се изкикотиха, щом се качиха. Вътре ухаеше на рози, на кожа и на скъп парфюм. — Има телевизор и какво ли още не — прошепна Брандън. — Леле, как ще ахнат момчетата, като им разкажа!

— Добре дошъл в Холивуд — промълви Джулия и вместо леденостудено шампанско наля и на двамата по едно пепси, за да отпразнуват пристигането си. Вдигна чашата си с тържествен израз на лицето към Брандън и се усмихна. — Наздраве, приятелче!

През целия път той не спря да бърбори за палмите, за скейтбордистите, за предстоящото посещение на Дисниланд. Бърборенето му й действаше успокояващо. Разреши му да включи телевизора, но не му позволи да се обади по телефона. Когато стигнаха в Бевърли Хилс, той вече бе дошъл до извода, че никак не е зле да шофираш.

— Някои биха предпочели да си имат частен шофьор.

— А, не, тогава не можеш да караш на воля.

Действително е така, помисли си Джулия. От контактите си с разни знаменитости беше разбрала, че славата изисква сериозни жертви. И докато си събуваше обувката, за да зарови стъпало в дебелия килим, ѝ хрумна, че една от тях е да те вози шофьор с вид на горила.

Другата жертва стана очевидна, когато подкараха покрай висока зидана ограда и спряха пред богато украсена, масивна желязна врата, където един пазач, също в униформа, надникна от прозорчето на каменна колибка. Последва продължително иззвъняване и вратата бавно и величествено се отвори. Влязоха и зад тях веднага изщрака автоматичното заключващо устройство. Заключен и отвътре, и отвън, рече си Джулия.

Имението изглеждаше фантастично, обрасло с красиви стари дървета и подкастрени храсти, които скоро щяха да цъфнат при мекия климат по тези места. На моравата важно се появили двойка пауни, а женската нададе крясък, странно напомнящ човешки. Джулия се подсмихна, когато Брандън зяпна от почуда.

Имаше и изкуствено езеро, осеяно с водни лилии. Над него се издигаше приказно сводесто мостче. Само преди няколко часа бяха оставили зад гърба си снега и мразовитите ветрове по Североизточното крайбрежие и се бяха озовали в истински рай. Раят на Ив. От проста компютърна графика беше попаднала в картина на Дали.

В този момент пред погледа им изникна самата къща и двамата с Брандън изгубиха ума и дума от възхищение. Беше ослепително бяла и изискана като лимузината, на три етажа във формата на буквата „Е“, с вълшебни сенчести дворчета между колоните. Постройката изглеждаше изящна, елегантна и неподвластна на времето като притежателката си. Сводести прозорци и арки смекчаваха очертанията ѝ, без да накърняват усещането за мощ, което внушаваше. Железни балкони с фини като дантела плетеници, красяха горните етажи. В пълен контраст със снежнобелите стени към покрива дръзко пълзяха увивни растения с яркочервени, сини, лилави и тъмнооранжеви цветове.

Когато Лайл отвори вратата на колата, Джулия се смая от тишината, която цареше наоколо. Никакъв звук отвън не проникваше през високата ограда. Шумът на автомобилите, буботенето на автобусите и изсвистяването на гуми сякаш не смееха да нарушат това

неземно спокойствие. Долавяше се единствено песента на птиците, мамещият шепот на вятъра в уханните листа и ромолето на фонтана във вътрешния двор. Небето отгоре беше прозрачносиньо и по него се носеха само няколко пухкави облачета.

Джулия отново изпита странното чувство, че е попаднала в колоритна картина.

— Багажът ви ще бъде донесен във вилата, госпожице Съмърс — обади се Лайл. Беше я разгледал в огледалото за обратно виждане по време на дългото пътуване и се чудеше как най-бързо да я примаме в стаята си над гаража за кратък сеанс. — Госпожица Бенедикт нареди да ви докарам първо тук.

Тя с нищо не се издаде, че е забелязала блясъка в очите му.

— Благодаря ви. — Погледна към витите бели мраморни стълби и улови сина си за ръка.

Вътре Ив се дръпна от прозореца. Искаше първа да ги види. Налагаше се. Джулия беше много по-крехка на вид, отколкото изглеждаше на снимките. Облеклото на младата жена се отличаваше с изискан вкус. Ефектният ѝ ягодово-червен костюм и изящните бижута допаднаха на Ив. Както и държанието ѝ.

А момчето... момчето имаше симпатично лице и кипеше от енергия. Ще се спогодят, помисли си тя и притвори очи. И с двамата ще се сприятели.

Ив отвори очи и отиде до нощното шкафче. Успокоителното беше в чекмеджето — само тя и лекарят ѝ знаеха предназначението му. Там откри и една бележка, написана на ръка с разкривени букви върху евтина хартия:

„Не си търси белята.“

Заплахата се стори смехотворна на Ив. И насърчаваща. Писането на книгата не беше започнало, а някои вече се потяха от притеснение. Обстоятелството, че можеше да идва от различни източници, правеше играта още по-интересна. Тя диктуваше правилата и силата беше на нейна страна. Крайно време беше да я използва.

Наля си вода от бакарската^[1] гарафа, глътна хапчето и се ядоса на слабостта си. Прибра лекарството и се приближи до огромното

огледало в сребърна рамка. Не биваше да се пита повече дали не греши. Не желаше да премисля решението си, след като веднъж го беше взела. Нито сега, нито когато и да било.

Взря се в отражението си с безмилостно критичен поглед. Изумруденозеленият копринен гащеризон ѝ отиваше. Беше направила грима и прическата си само преди час без ничия помощ. Ушите, шията и пръстите на ръцете ѝ бяха обсипани със злато. Успокои се, че напълно отговаря на представата за звезда и се отправи към долния етаж. Появата ѝ щеше да бъде впечатляваща както винаги.

Икономката с невъзмутим поглед и месести ръце, на име Травърс, беше въвела Джулия и Брандън в гостната, като им съобщи, че чаят ще бъде сервиран след малко. Покани ги да седнат и да се чувстват като у дома си.

Джулия недоумяваше как някой може да смята подобна къща за дом. Цветовете в салона за гости се наслаждаваха един върху друг, ту на ивици, ту на петна, по белите стени, по белия килим, по бялата тапицерия на мебелите. Възглавнички и картини, цветя и порцеланови статуетки — всичко предизвикваше вълнуващ ефект върху иначе изчистения фон. Високият таван беше изваян с гипсови орнаменти. На прозорците висяха драпирани синьозелени копринени завеси.

Ала най-забележителното, което мигновено приковаваше погледа, беше гигантски портрет, надхвърлящ естествените размери, окачен над бялата мраморна камина. Въпреки изисканата обстановка, картината доминираше над всичко... и се налагаше.

Джулия стисна ръката на Брандън, без да сваля очи от нея. Портретът изобразяваше Ив Бенедикт преди четиридесетина години, шеметно красива и покоряваща. От голите ѝ рамене се спускаше тъмночервен атлас и обгръщаше стройното, сладно тяло. Тя стоеше пред публиката и се усмихваше многозначително. Косата ѝ падаше свободно — черна като абанос. Не носеше бижута. И не беше необходимо.

— Коя е тази? — любопитства Брандън. — Не ти ли прилича на кралица?

— Да. — Джулия се наведе и го целуна по главата. — Това е Ив Бенедикт. Тя наистина много прилича на кралица.

— Карлота — обади се Ив с дълбокия си дрезгав глас и влезе. — От „Без бъдеще“.

Джулия се извърна и я видя.

— „Метро Голдуин Майер“, 1951 — допълни Джулия. — Играехте заедно с Монтгомъри Клифт^[2]. Тогава получихте първия си „Оскар“.

— Съвсем точно. — Ив прекоси стаята и подаде ръка на Джулия, като я гледаше право в очите. — Добре дошли в Калифорния, госпожице Съмърс.

— Благодаря ви. — Джулия усети, че Ив стиска ръката ѝ и я изучава. Със съзнанието, че първите моменти от запознанството им ще бъдат решаващи, тя отвърна със същия втрещен поглед. Забеляза, че обаянието и красотата на звездата са потъмнели, но не са изгубили блясъка си.

Ив отмести очи към Брандън, умело стаила мислите си.

— А ти си господин Съмърс.

Той се изкикоти при тези думи и стрелна с очи майка си.

— Май че да! Но можете да ме наричате просто Брандън.

— Благодаря. — Ив изпита желание да го докосне по косата, но се въздържа. — А ти можеш да ме наричаш... госпожица Би, поради липса на нещо по-добро. А, Травърс! Точна както винаги. — Кимна на икономката, която тикаше количката с прибори за чай. — Моля ви, седнете, няма да ви задържам. Сигурна съм, че бързате да се настаните. — Взе един бял стол с висока облегалка и изчака Джулия и момчето да седнат на дивана. — Вечерята ще бъде в седем, но понеже знам колко ужасна е храната в самолета, реших, че сигурно бихте хапнали нещо.

Брандън, който не изпадна във възторг при споменаването на чая, забеляза, че „нещичкото“ включва пастички с глазура, миниатюрни сандвичи и голяма кана с лимонада. Той се ухили доволно.

— Много мило от ваша страна — понечи да благодари Джулия.

— Ще имате възможност да ме опознаете и ще видите, че рядко съм мила, нали, Травърс?

Травърс само изсумтя нещо под нос, нареди фините порцеланови чинийки върху масичката за кафе и важно се изниза от стаята.

— Но ще се опитам да ви осигуря всички удобства, защото искам да свършите работата си добре.

— Ще го направя, независимо от условията. Стига толкова — каза на Брандън, щом посегна да си вземе още една пастичка. — Все пак ви благодаря за гостоприемството, госпожице Бенедикт.

— Може ли да хапна две, ако изям и два сандвича?

Джулия погледна Брандън. Ив забеляза, че усмивката ѝ е непринудена и нежна.

— Първо изяж сандвичите. — Когато обърна очи към Ив, усмивката ѝ отново стана официална. — Надявам се, че не се чувствате длъжна да ни развличате, докато сме тук. Много добре знаем колко сте претоварена с ангажименти. Щом се освободите, можем да определим часовете, в които ще ви бъде най-удобно да разговаряме.

— Нямате търпение да се заловите за работа?

— Естествено.

Значи преценката ѝ се бе оказала вярна, помисли си Ив. Тази жена е научена или се е научила да си гони работата. Ив отпиваше от чая и размишляваше.

— Добре тогава, сътрудничката ми ще ви направи график. По седмици.

— В понеделник сутринта ще трябва да заведе Брандън на училище. Бих искала да взема автомобил под наем.

— Не е нужно! — махна Ив категорично с ръка. — В гаража е пълно с коли. Все някоя ще ви хареса. Лайл, моят шофьор, ще води и ще прибира момчето от училище.

— С бялата лимузина ли? — попита Брандън с пълна уста и ококорени очи.

Ив се засмя и отпи от чая си.

— Едва ли. Но ще се погрижа от време на време да се возиш и в нея. — Забеляза, че отново гледа към подноса. — Някога живеех с едно момче горе-долу на твоята възраст. То обожаваше петифури.

— Сега тук има ли други деца?

— Не. — В очите ѝ премина сянка. Тя се изправи рязко, слагайки неочакван край на срещата. — Сигурно искате да си починете преди вечеря. Ако тръгнете през терасата и следвате пътеката към плувния басейн, вилата за гости се пада вдясно. Да извикам ли някоя прислужница да ви заведе?

— Не, ще я намерим — каза Джулия и сложи ръка върху рамото на Брандън. — Благодаря.

Преди да излезе, Ив спря и се обърна.

— Брандън, на твоето място бих си завела малко пастички в една салфетка за вкъщи. Стомахът ти още не е привикнал с новото часово време.

Оказа се права. Организмът на Брандън съвсем се беше разстроил от продължителния полет. В пет часа вече беше така изгладнял, че Джулия му приготви лека вечеря в тясната, но оборудвана с всичко необходимо кухня във вилата. В шест, пребит от умора и вълнения, той задряма пред телевизора. Джулия го пренесе в неговата спалня, където някоя от чевръстите прислужници на Ив вече бе разопаковала багажа му.

Леглото изглеждаше чуждо, стаята също, въпреки конструктора, книгите и любимите играчки, които беше донесъл със себе си. Независимо от промяната, момчето спеше непробудно и дори не се размърда, когато му събу обувките и му свали панталоните. Щом го сложи да легне, Джулия се обади по телефона на Травърс, за да се извини, че не може да присъства на вечерята.

И тя се чувстваше толкова уморена, че се двоумеше дали да се пъхне във ваната, пригодена за воден масаж, или в гигантската спалня на най-люксовия апартамент във вилата. Но мислите ѝ не я оставяха на мира. Постройката за гости беше двуетажна, едновременно разкошна и изискана, дървенията и стените бяха в пастелни тонове и излъчваха уют и свежест. Витата стълба и външният балкон ѝ придаваха просторен и непретенциозен вид. Джулия определено изпитваше предпочитание към лъскавите подове с дъбов паркет и пъстрите килимчета, с които бяха застлани, вместо към проснатите надлъж и шир бели килими в къщата.

Кой ли е отседнал във вилата преди нея и се е наслаждавал на китната английска градина, в която появява топъл благоуханен вятрец? Лорънс Оливие е бил приятел на Ив. Дали прочутият актьор не си е варил чай в приказната кухничка, обзаведена в провинциален стил с лъскави бакърени съдове и малко зидано огнище? Дали Катрин Хепбърн не е шетала из градината? Дали Грегъри Пек или Фонда-баща не са си подремвали върху дългата, мека кушетка?

От малка Джулия беше очарована от хората, които изкарваха прехраната си на екрана или на сцената. За кратко в девическата си възраст бе мечтала да стане като тях. Беше ужасно стеснителна и с къртовски усилия успяваше да не се изложи на училищните театрални фестивали. С безумно желание и решимост получаваше роли, които подхранваха мечтата ѝ... до появата на Брандън. Неочакваното майчинство, споходило я на осемнадесетгодишна възраст, бе променило живота ѝ. Беше изпитала на гърба си ударите на предателството, страха и отчаянието. Очевидно на някои им бе отредено да пораснат по-рано и по-бързо от другите.

Всеки с мечтите си, разсъждаваше докато навличаше износен хавлиен халат. Сега пишеше за актьори, но никога нямаше да стане една от тях. При мисълта, че детето ѝ спи спокойно и доволно в съседната стая, не изпита съжаление. Със собствените си сили и способности щеше да му осигури дълго и безметежно детство.

Тъкмо посегна да извади фибите от косата си, и на вратата се почука. Джулия хвърли бегъл поглед на вехтия халат, но сви рамене. Щом си е у дома, би трябвало да се чувства удобно.

Отвори вратата и видя на прага симпатично русокосо момиче със сини като метличини очи и широка усмивка.

— Здравсти, аз съм Кийкий. Работя за госпожица Бенедикт. Изпрати ме да се грижа за сина ви, докато вечеряте.

Джулия вдигна въпросително вежди.

— Много мило, но аз се обадох предварително и се извиних, че няма да мога да отида.

— Госпожица Бенедикт каза, че момченцето, Брандън беше, нали, е уморено. Ще стоя при него, докато вие отсъствате.

Джулия понечи да откаже, но Кийкий нахълта през вратата. Беше с тъмносини джинси и фланелка, а косата ѝ, изрусяла от яркото калифорнийско слънце, се спускаше свободно по раменете. В ръцете си държеше куп списания.

— Къщичката си я бива, нали? — продължи да бърбори със звънкия си глас момичето. — Много обичам да я чистя и докато сте тук, аз ще поема грижата за това. Кажете, ако имате някакви по-специални изисквания.

— Всичко е чудесно. — Джулия не можа да сдържи усмивката си. Момичето кипеше от енергия и ентузиазъм. — Все пак не ми се ще

да оставя Брандън още първата вечер с непознат човек.

— Не се безпокойте. Имам две братчета и ги гледам от дванадесетгодишна възраст. Дъсти, по-малкият, се роди късно. Сега е на десет и е истинско чудовище. — Кийкий дари Джулия с още една ослепителна усмивка. Зъбите ѝ бяха равни и бели като в реклама за паста. — Ще се чувства добре с мен, госпожице Съмърс. Ако се събуди и ви потърси, ще ви извикаме по телефона. Само на две минути сте оттук.

Джулия се поколеба. Беше сигурна, че Брандън няма да се събуди, а и напълно одобряваше закачливото русокосо момиче за бавачка. Проявяваше прекалена майчинска предпазливост и загриженост, а така искаше да се пребори с тези недостатъци.

— Добре, Кийкий. Ще се преоблека и след малко ще слеза.

Когато Джулия се върна след пет минути, завари Кийкий седнала на кушетката да разлиства модно списание. Телевизорът беше включен на програмата, по която всяка събота вечер даваха забавни комедии. Момичето вдигна глава и огледа Джулия.

— Този цвят страхотно ви отива, госпожице Съмърс. Искам да стана моделиер и затова обръщам внимание на тоалетите, кройката и материята. Не всеки може да си позволи да носи подобни крещящи доматеночервени цветове.

Джулия приглади сакото, което беше комбинирала с черен официален панталон. Беше се спряла на него, защото ѝ вдъхваше увереност.

— Благодаря. Госпожица Бенедикт май каза „неофициално облекло“?

— Да. Прекрасно е. На „Армани“ ли е?

— Имаш набито око.

Кийкий отметна дългата си права коса.

— Някой ден може да носите и „Маккена“. Това е фамилията ми. Само че сигурно ще предпочета малкото си име. Като Шер и Мадона.

Джулия усети, че се усмихва, но после погледна към тавана и стана сериозна.

— Ако Брандън се събуди...

— Ще се оправим — увери я Кийкий. — Вземем ли да нервничим, веднага ще се обади.

Джулия кимна няколко пъти, въртейки черната официална чантичка в ръцете си.

— Няма да се бавя.

— Приятно прекарване. Госпожица Бенедикт дава страхотни вечери.

По краткия път между двете къщи Джулия престана да се укорява. Брандън не беше нито срамежлив, нито болезнено привързан към нея. Ако се събудеше, не само щеше да приеме бавачката си, но и да я хареса. Напомни си, че ѝ предстои работа. И най-трудната част от нея бе да общува с разни хора. Колкото по-бързо започне, толкова по-добре.

Светлината на деня угасваше и тя долови уханието на рози, жасмин и тръпчивата миризма на влажни зелени листа. Плувният басейн се открояваше като бледосин полумесец и се пълнеше от бликащ фонтан в единия край. Надяваше се, че ползването му влиза сред другите привилегии на гостите, в противен случай Брандън щеше да превърне живота ѝ в ад.

Постоя нерешително на терасата, после прецени, че ще е по-уместно да влезе през парадния вход. Мина покрай още един ромолящ фонтан, сетне заобиколи цяла редица ароматни руски маслини^[3] и забеляза два автомобила на алеята. Единият беше последен модел порше, предизвикателно червено, другият — стар, възстановен студейбекър в класически бежов цвят. И двата говореха за материално благополучие.

Противокиселинната таблетка се беше разтворила върху езика ѝ, когато натисна входния звънец. Отвори ѝ Травърс, кимна хладно и я поведе към гостната.

Аперитивът беше сервиран. В салона се разнасяше тих клавир от Дебюси и вечерният аромат на градината благодарение на огромен букет яркочервени рози. Осветлението беше меко и приглушено. Като мизансцен.

От прага Джулия набързо огледа присъстващите. Забеляза пищна червенокоса дама в разголена лъскавочерна рокля с ужасно отегчен вид. До нея стоеше загорял Адонис с изсветлял от слънцето рус перчем — явно притежателят на поршето.

Беше облечен в изключително подходящ за случая скъп перленосив костюм. Отпиваше от питието си, подпрян върху полицата

на камината, и вяло разговаряше с червенокосата. Свръхиздокарана жена в бледосиня, плътно прилепнала рокля късо подстригана жълтеникаво кафява коса поднасяше на Ив висока чаша с шампанско. Самата домакиня изглеждаше шеметна в морскосините си свободни панталони и сако, обточено с бледозелен кант. Тя се усмихваше на мъжа до себе си.

Джулия моментално позна Пол Уинтроп. Първо, защото много приличаше на баща си. И второ, защото беше виждала снимката му върху обложките на книгите. Също като баща си и той неизменно привличаше погледите и възбуждаше въображението. Видът му не бе така изискан както на другия мъж в стаята, но далеч по-опасен.

Забеляза, че изглежда по-земен и по-достъпен. За разлика от останалите, той бе приел присърце изискването за неофициално облекло и носеше ленен костюм и спортни обувки. Усмихна се и запали цигарата на Ив. После се обърна, зърна Джулия и лицето му помръкна.

— Май и последната ти гостенка пристигна.

— А, госпожица Съмърс! — Ив грациозно прекоси стаята. Коприните ѝ прошумоляха. — Значи Кийкий владее положението?

— Да, чудесна е.

— Ами, може да ти вземе здравето, но всички млади са такива. Какво ще пиете?

— Малко минерална вода. — Само една глътка алкохол и със сигурност умората от пътуването щеше да я довърши.

— Нина, скъпа! — провикна се Ив. — Имаме въздържателка, която иска „Перие“. Джулия, позволете да ви представя. Племенникът ми Дрейк Морисън.

— С нетърпение очаквах да се запозная с вас. — Той пое ръката на Джулия и се усмихна. Дланта му беше гладка и топла, очите — лъчистозелени като на Ив, но с по-благо изражение от нейните. — Значи вие ще изтръгнете всички тайни на Ив. Дори на най-близките ѝ не се е удавало да го сторят.

— Защото не им влиза в работата, докато не кажа обратното. — Ив изпусна тънка струйка дим. — А това е... Как ти беше името, скъпа? Карла?

— Дарла — измърмори червенокосата и се нацупи. — Дарла Роуз.

— Очарователно. — В тона на Ив се почувства насмешка, примесена с раздразнение, и Джулия застана нащрек. Още грам язвителност и щеше да реже като бръснач. — Нашата Дарла е изгряваща звезда. Какъв прекрасен термин. Толкова по-престижно звучи от „начеваща актриса“, както ние се изразявахме навремето. А това е Нина Соломон, моята дясна и лява ръка.

— Товарно магаре и верен паж — допълни елегантната блондинка и подаде чашата на Джулия. Тонът ѝ беше доброжелателен, държането — спокойно и уверено. Когато я погледна отблизо, Джулия забеляза, че жената е по-възрастна от първоначалното ѝ впечатление. По-скоро на петдесет, отколкото на четиридесет, но толкова изискано облечена, че годините не ѝ личаха. — Държа да ви предупредя, че ако работите с госпожица Би по-дълго време, ще се наложи да се подкрепяте с нещо по-силно от минерална вода.

— Ако госпожица Съмърс се е подготвила за срещата ни, би трябвало да знае, че съм обиграна мръсница. А това е единствената ми истинска любов — Пол Уинтроп. — Ив едва не се размърка, когато го погали по рамото. — Жалко, че се омъжих за бащата, вместо да дочакам сина.

— Само да кажеш и веднага съм готов, прелест моя! — Гласът му прозвуча с особена топлина. Очите му обаче гледаха студено Джулия. Не ѝ подаде ръка. — Подготвена ли сте за срещата, госпожице Съмърс?

— Да. Но никога не бързам със заключенията.

Той поднесе чашата към устните си, без да откъсва поглед от нея. Тя моментално бе въввлечена в банален разговор. Беше по-дребна, отколкото си я представяше, и по-добре сложена. Въпреки ефектната Дарла и елегантната Нина, тя като че бе единствената жена в стаята, която можеше да се мери с Ив. И все пак, той би предпочел нахакания непукизъм на червенокосата пред невъзмутимото спокойствие на Джулия. Всеки мъж без особени усилия би могъл да опознае до дъно Дарла Роуз. Сдържаната госпожица Съмърс обаче беше съвсем различно нещо. Заради Ив, Пол възнамеряваше да научи и най-малката подробност за нея.

Джулия се почувства неловко. Дори когато седнаха да вечерят и тя прие да изпие чаша вино, мускулите на врата и корема ѝ не се отпуснаха. Помъчи се да си внуши, че враждебното отношение, което

долавяше у присъстващите, се дължи на собственото ѝ напрежение. Нямаше причини да я мразят. Нещо повече, Дрейк полагаше специални старания да я омае. Дарла беше престанала да се цупи и се тъпчеше с пълнена пъстърва и див ориз^[4]. Ив се наливаше с шампанско, а Нина се кикотеше на забележките, подхвърляни от Пол по адрес на техни познат.

— Кърт Драйфъс ли? — намеси се Ив, дочула края на разговора. — Щеше да бъде по-добър режисьор, ако си държеше дюкяна затворен. Ако не беше позволил на главната изпълнителка да го яха непрекъснато през последния му филм, може би щеше да извлече по-святна игра от нея. На екрана имам предвид.

— В наше време всичко опира до циците и задника. — Ив стрелна с поглед Дарла. Джулия вътрешно си пожела никога да не става прицел на този леден и подигравателен взор. — Кажете, госпожице Съмърс, какво мислите за днешните актриси?

— Според мен, нищо не се е променило. И тогава, и сега, каймакът винаги изплува отгоре. Както във вашия случай.

— Ако бях чакала това да стане, още щях да се снимам в разни блудкави истории с второразредни режисьори. — Тя разклати чашата си. — Изкачих се на върха със зъби и нокти и почти цял живот се боря лъвски, за да се задържа там.

— Тогава би било уместно да ви попитам, заслужава ли си?

Очите на Ив се присвиха и замятаха искри. Устните ѝ се изкривиха.

— И още как, дявол да го вземе!

Джулия се наклони напред.

— Ако всичко се повтори отначало, бихте ли променили нещо?

— Не, нищичко! — Ив рязко надигна чашата си и отпи голяма глътка. Усещаше неприятна тежест в слепоочията и тъпата болка я влудяваше. — Променя ли едно, трябва да променя всичко.

Пол положи ръка върху рамото на Ив, но погледът му беше втренчен в Джулия. И сега тя разбра откъде идваше омразата, която той се мъчеше да прикрива.

— Защо не отложим въпросите за по-късно, когато му дойде времето?

— Не се заяждай, Пол — меко го смъмри Ив. Засмя се и го потупа по ръката. После се обърна към Джулия. — Той е против моя

замисъл. Страхува се да не издам и неговите тайни наред с моите.

— Как не, та ти не ги знаеш.

Този път в смеха ѝ се прокрадна раздражение.

— Скъпо мое момче, няма тайна, лъжа или скандал, които да не са ми известни. Навремето смятаха, че най-опасни са клюкарите Парсънс и Хопър. Само че те имаха един основен недостатък — не знаеха кога да си развържат езиките. Една клюка трябва да узрее, преди да излезе на бял свят. — Отново надигна чашата, като че празнуваше някаква лична победа. — Колко телефонни обаждания от разтревожени знаменитости получи през изтеклите две седмици, Нина?

Нина въздъхна.

— Десетина.

— Точно така. — Ив доволно се облегна на стола. На светлината от свещите очите ѝ блестяха като скъпоценните камъни, които красяха ушите и шията ѝ. — Страшно забавно е да забъркваш разни каши. А ти, Дрейк, като мой рекламен агент, какво мислиш за идеята ми?

— Боя се, че ще натрупаш куп врагове. И пари.

— Нищо ново не ми казваш. Вече петдесет години го правя. А вие, госпожице Съмърс, какво очаквате да спечелите?

Джулия остави виното си настрана.

— Хубава книга. — Улови подигравателния поглед на Пол и настръхна. Испита желание да лисне чашата си в скута му, но предпочете да запази достойнство. — Знам, че някои възприемат биографиите на знаменитостите като долнопробно четиво, свикнала съм. — Отмести поглед и срещна неговия. — Но мнозина смятат и масовата литература за гавра с читателите.

Ив отметна глава и се изсмя, а Пол грабна вилицата и взе да рови в чинията си. Ясните му сини очи бяха помръкнали, но гласът му прозвуча нежно, когато попита:

— А вие как гледате на работата си, госпожице Съмърс?

— Като на средство за развлечение — отговори Джулия без колебание. — А вие?

Той пренебрегна въпроса и се хвана за думите ѝ.

— Значи ви се струва забавно да злоупотребявате с името и живота на общественозначими личности?

Джулия вече не изпитваше желание да си гризе ноктите, а да запретне ръкави за борба.

— Съмнявам се, че Сандбърг^[5] е разсъждавал в този дух, когато е писал за Линкълн. И категорично не смятам, че авторите на авторизираните биографии злоупотребяват с поставената тема.

— Да не би да се сравнявате със Сандбърг?

— Вас пък ви сравняват със Стайнбек. — Тя нехайно вдигна рамене, като потисна гнева си. — Вие разказвате дадена случка, прибъгвайки до въображението си или до измислици. Аз се осланям само на факти и спомени. И двата похвата водят до един резултат — завършената книга се чете и доставя удоволствие.

— Мога да кажа, че съм чела произведенията и на двама ви и че те са ми доставяли истинско удоволствие — намеси се Нина в ролята на умиротворителка. — Винаги съм таяла страхопочитание към писателите. А аз какво, по цял ден пиша само делова кореспонденция. Виж, с Дрейк е друго — той прави зашеметяващи изявления в пресата.

— Които са нещо средно между лъжа и истина — подхвърли Дрейк и се обърна с усмивка към Джулия. — Предполагам, че за да си изградите по-пълна представа, ще интервюирате и други, освен Ив.

— Обикновено така действам.

— На ваше разположение съм. По всяко време.

— Струва ми се, че Дарла е готова за десерта — сухо каза Ив и позвъни да сервират последното ястие. — Готвачката е приготвила малинов крем с бишкоти. Ще занесете малко от него на Брандън.

— Ах, да, момченцето ви! — Доволна, че разговорът е взел по-спокоен обрат, Нина наля още вино. — Очаквахме да се запознаем с него тази вечер.

— Беше съсипан от умора. — Джулия погледна крадешком часовника си. И за сетен път се увери, че за тялото ѝ минава полунощ. — Допускам, че ще се събуди към четири и ще се чуди защо слънцето не е изгряло.

— На десет ли беше? — попита Нина. — Изглеждате твърде млада за такъв голям син.

Джулия отвърна само с любезна усмивка. Когато и десертът беше поднесен, тя се обърна към Ив:

— Искях да ви попитам в кои части на имението е нежелателно да се влиза.

— Момчето може да ходи, където поиска. Знае ли да плува?

— Да, и то много добре.

— Значи няма защо да се притесняваме заради басейна. Нина ще ви уведомява, когато смятам да каня гости.

Знаейки задълженията си, Джулия си наложи да изчака до края на вечерята. Почувства, че и една чаша вино ѝ беше дошла много. Умираще за сън, затова благодари на домакинята и се извини, че трябва да си тръгва. Никак не се зарадва, когато Пол настоя да я изпрати.

— Знам пътя.

— Но тази вечер луната свети слабо. — Хвана я за лакътя и я изведе на терасата. — Може да се заблудите в тъмното. Или да цопнете в басейна.

Джулия машинално се отдръпна от него.

— Плувам доста добре.

— Не се съмнявам, но нямате представа как се съсипва коприната от хлора. — Извади тънка пура от джоба си и я запали, като затули с шепи огънчето. Тази вечер беше забелязал няколко неща за нея и едно от тях беше, че не желаете да одумват детето ѝ на масата. — Можехте да кажете на Ив, че сте не по-малко уморена от сина си.

— Нищо ми няма. — Докато вървяха, тя извърна глава към него, за да го разгледа в профил.

— Вие не харесвате професията ми, нали, господин Уинтроп?

— Да. Но в крайна сметка автобиографията засяга Ив, а не мен.

— Независимо дали я харесвате, или не, очаквам интервю от вас.

— Винаги ли получавате това, което очаквате?

— Не, но постигам онова, към което се стремя. Винаги! — Джулия се спря пред вратата на вилата за гости. — Благодаря за изпращането.

Бива си я, помисли си Пол. Рядко сдържана, невъзмутима и съобразителна. Сигурно щеше да приеме, че е такава, за каквато се представяше, ако не беше забелязал изгризания до живеца нокът на десния ѝ палец. Реши да я изпита и пристъпи по-близо. Беше наблюдателен и долови, че макар и да не се отдръпна, тя издигна невидима преграда помежду им. Би било интересно за разбере дали постъпва така с всички мъже, или само с него. В момента обаче имаше едно предимство.

— Ив Бенедикт е най-важният човек в живота ми. — Гласът му беше тих и заплашителен. — Внимавайте, госпожице Съмърс. Много внимавайте! Нали не бихте искали да ме превърнете в свой враг...

Дланите на ръцете ѝ се бяха изпотили и това я вбеси. Успя да укроти гнева си.

— Изглежда, вече е късно. Но въпреки всичко аз ще си свърша работата, господин Уинтроп. И то както трябва. Лека нощ.

[1] От френското градче Бакара, прочуто с производството на кристални сервизи още от XVIII в. — Б.пр. ↑

[2] Едуард Монтгомъри Клифт (1920 — 1966) — американски филмов и театрален актьор, звезда от края на 40-те и 50-те години. — Б.пр. ↑

[3] Нискостеблени дръвчета със сребристи листа и уханни жълти цветове. — Б.пр. ↑

[4] Висока трева с ядливи зърна, растяща из блатисти местности край реки и езера в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

[5] Карл Огъст Сандбърг (1878 — 1967) — американски поет, удостоен за поезията си и биографията на Ейбрахам Линкълн с престижната литературна награда „Пулицър“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В понеделник, още преди десет часа, Джулия беше готова. Беше прекарала уикенда със сина си, възползвайки се от хубавото време, за да го заведе на обещаното пътуване до Дисниланд, като допълнително го бе възнаградила и с обиколка на по-важните забележителности. Той свикваше с часовата разлика много по-бързо от нея.

Тази сутрин, когато пристъпиха в новото му училище, и двамата бяха напрегнати. Първо разговаряха с директора, след което Брандън, дребничък, но решителен на вид, влезе в клас. Джулия попълни десетки формуляри, ръкува се с директора за довиждане и със завидно самообладание се прибра с колата вкъщи.

Но щом затвори вратата зад гърба си, избухна в истеричен плач.

Сетне, с грижливо измито и гримирано лице, с касетофон и бележник в куфарчето, Джулия натисна звънеца на къщата. Подир няколко минути Травърс отвори вратата и изсумтя неодобрително.

— Госпожица Бенедикт е в кабинета си и ви очаква. — С тези думи се обърна и я поведе нагоре по стълбите.

Кабинетът се намираше в централната част на сградата, като цялата външна стена беше заета от широк прозорец във формата на полумесец. Другите три бяха покрити с рафтове, по които бяха подредени наградите на Ив, спечелени през дългогодишната ѝ кариера. Сред статуетките и гравираните плакети бяха пръснати снимки, афиши и разни дреболии, останали за спомен от филмите ѝ.

Джулия разпозна бялото дантелено ветрило, реквизит от една кинотворба, посветена на периода преди Гражданската война, сексапилните червени обувки с високи токчета, които Ив бе носила в ролята на скандална кръчмарска певица, парцалената кукла, стискала в обятията си, когато бе играла майка, изгубила своето дете.

Забеляза също, че в кабинета е по-разхвърляно, отколкото в останалата част на къщата. Иначе обзавеждането се отличаваше с познатия разкош, съчетание от старинни предмети и ярки тонове. Тапетите бяха копринени, килимът — дебел и мек. До огромното

писалище от палисандрово дърво, където седеше Ив, бяха нахвърляни купища сценарии. Върху масичката в стил кралица Ан имаше кафемашина с вече полупразна каничка. По пода бяха пръснати броеве на „Варайъти“, а пепелникът до телефона, по който завари Ив да крещи, бе пълен с угарки.

— Да си вземат почетната грамота и да си я заврат не знам къде!
— Покани Джулия да влезе с димящата си цигара и дръпна силно от нея. — Хич не ми пука дали ще го отразят в пресата или не, нямам намерение да летя чак до Тамбукту заради някаква си скапана вечеря със сбирщина републиканци. Може да е столицата на страната, но за мен е Тамбукту. Не съм гласувала за този мухльо и няма да вечерям с него. — Тя изсумтя и смачка цигарата си върху останалите.

— Оправяй се както знаеш. Нали за това ти плащам. — Окачи слушалката и махна на Джулия да седне. — Политиката е за идиоти и за некадърни актьори.

Джулия остави куфарчето си до стола.

— Да ви цитирам ли?

Ив само се усмихна.

— Виждам, че сте готова за работа. Реших, че трябва да проведем първата си беседа в делова атмосфера.

— Както ви е удобно. — Джулия посочи с поглед натрупаните сценарии. — Всичките ли са отхвърлени?

— В половината от тях искат да играя ролята на баба, а в другата — да се съблека. — Тя вдигна единия си крак, обут в червена гуменка, и побутна купа. Той се срути, истинска лавина от рухнали мечти. — Добрият писател струва цяло състояние.

— А добрият актьор?

Ив се засмя.

— Той може да превърне сламката в злато — като вълшебник! — Повдигна вежди, когато Джулия извади касетофона и го постави на масичката за кафе. — Аз ще казвам какво да записвате и какво не.

— Естествено. — Просто щеше да се постарее да отбележи всичко, което иска. — Нямам навик да злоупотребявам с доверието на хората, госпожице Бенедикт.

— Рано или късно с всекиго се случва. — Тя размаха изящната си ръка с тънки пръсти, на които искреше само един рубин. — Преди

да ви се доверя, бих желала да науча повече за вас — но не глупостите, предназначени за пресата. Какви са родителите ви?

— И двамата са покойници.

— Братя или сестри?

— Бях единствено дете.

— Не сте се омъжили.

— Не.

— Защо?

Въпреки болката, която я преряза, гласът на Джулия остана спокоен и равен.

— Просто не пожелах.

— Правила съм тази стъпка четири пъти и не я препоръчвам на никого, но ми се струва, че не е лесно на сама жена да гледа дете.

— Трудно е, но се отплаща.

— Как?

Въпросът така я стъписа, че тя с усилие се удържа да не се размърда на стола.

— Ами когато вземаш решения, се съобразяваш единствено със себе си.

— И това към кое спада, към трудностите или към отплатата?

Устните на Джулия се изкривиха в лека усмивка.

— И към двете. — Извади бележника и молива си от куфарчето.

— И тъй като можете да ми отделите само два часа днес, бих искала вече да започваме. Естествено, знам всичко, което е писано за вас. Родена сте в Омаха, второ от общо три деца. Баща ви е бил търговски посредник.

Добре, реши Ив, да започваме. Останалото, което искаше да узнае щеше да го разбере по-късно.

— Да, търговски пътник — натърти Ив, когато Джулия пусна касетофона на запис. — Винаги съм подозирала, че имам природени братя и сестри, пръснати из Централните равнини. Всъщност, неведнъж разни хора са се обръщали към мен с подобни претенции, надявайки се на подаяния.

— Как гледате на това?

— Този въпрос засяга баща ми, не мен. Случайната кръвна връзка с нищо не ме задължава. — Тя събра върховете на пръстите си и се облегна на стола. — Прочух се. Без ничия помощ. Ако си бях

останала Бети Беренски от Омаха, дали някой от тези хора щеше да се поинтересува от мен? Обаче Ив Бенедикт е друго. Заряхах Бети и нивите още на осемнадесет години. И не обичам да се обръщам назад. — Джулия се отнасяше с уважение и разбиране към подобна философия. Започна да усеща нарастващо вълнение — предвестник на онази близост, която правеше работата ѝ толкова успешна.

— Разкажете ми за семейството си. За детството на малката Бети. Ив отметна глава и се засмя.

— О, по-голямата ми сестра ще се ужаси, като види в книгата, че наричам баща ни „любовчията“. Но не мога да си кривя душата. Обикаляше по пътищата, за да продава тенджерите и тиганите си — припечелваше толкова, колкото да не умрем от глад. Когато си идваше вкъщи, винаги носеше подаръчета на своите момичета. Шоколади, носни кърпички или панделки. Никога не се прибираше с празни ръце. Беше едър, хубав, червендалест мъж с черна коса и мустаци. Направо умирахме за него. В същото време по пет дни в седмицата бяхме сами. Е, оправяхме се някак.

Взе си цигара и я запали.

— В събота перяхме дрехите му. Ризите му воняха на женски парфюм. Но точно в този ден майка ни сякаш загубваше обонянието си. Нито веднъж не я чух да го разпитва, да го кори или да се оплаква. Не че ѝ липсваше кураж, просто беше... безкрайно инертна и приемаше безропотно своята участ и изневерите на съпруга си. Според мен, тя знаеше, че е единствената жена, която той обича. Когато се спомина съвсем ненадейно — тогава бях на шестнадесет, — баща ни направо рухна. Жалееше за нея чак до смъртта си пет години по-късно. — Ив млъкна, после отново се наклони напред.

— Какво пишете толкова?

— Разни наблюдения — отвърна Джулия. — Впечатления.

— И какви са те?

— Че сте обичали баща си и сте се разочаровали от него.

— Ами ако ви кажа, че това са пълни глупости?

Джулия почука с молива по бележника. Да, трябва да проявява взаимно разбиране, помисли си, и да не налага мнението си.

— Тогава и двете си губим времето.

След кратко мълчание Ив посегна към телефона.

— Искам пряко сварено кафе.

Докато Ив даваше поръчката си в кухнята, Джулия реши повече да не засяга темата за семейството. Ще се върне на нея, щом опознае по-добре Ив.

— Дошла сте в Холивуд на осемнадесет години — започна тя. — Съвсем сама. Направо от глухата провинция, така да се каже. Интересува ме какви са били чувствата, впечатленията ви. Какво е изпитало момичето от Омаха при слизането си от автобуса в Лос Анджелис?

— Беше вълнуващо.

— Не се ли страхувахте?

— Бях прекалено млада, за да се страхувам. И твърде самоуверена, за да ми мине през ума, че мога да се проваля. — Ив се изправи и закричи из стаята. — Войната беше в разгара си и нашите момчета ги откарваха в Европа да се бият и да мрат. Имах братовчед, забавен хлапак, който се записа доброволец във флота и замина за южната част на Тихия океан. Върна се в ковчег. Погребението му се състоя през юни. През юли си събрах багажа. Внезапно разбрах, че животът може да бъде много кратък и жесток. Нямах намерение да пропилявам повече нито миг от него.

Травърс донесе кафето.

— Остави го тук. — Ив посочи към ниската масичка пред Джулия. — Момичето ще го налее.

Ив го пиеше без мляко. Тя отпи от чашката и се облакът в единия край на писалището. Джулия нахвърляше наблюденията си: силният характер на Ив прозираше в чертите на лицето ѝ, в гласа, във фигурата.

— Бях доста наивна — дрезгаво промълви Ив, — но не и глупава. Знаех, че тази стъпка изцяло променя живота ми. Давах си ясна сметка, че ме очакват немалко жертви и страдания. А също и самота. Разбирате ли какво имам предвид?

Джулия си спомни как на осемнадесет години бе лежала в болницата с мъничко, безпомощно бебе в прегръдките си.

— Напълно.

— Разполагах само с тридесет и пет долара, когато слязох от автобуса, но не смятах да гладувам. Носех цяла папка със снимки и вестникарски изрезки.

— Известно време сте работили като манекенка.

— Да, а също и в театъра. В онези дни киностудиите изпращаха хора на „разузнаване“, по-скоро за собствена реклама, отколкото за издирване на таланти. Но аз проумях, че вероятността да ме открият в Омаха е толкова голяма, колкото да си видя ушите без огледало. Затова реших да замина за Холивуд. Това е всичко. Хванах се на работа в едно ресторантче, после си уредих няколко участия като статистка в „Уорнър Бродуейс“. Номерът е да те забележат — независимо къде: на снимачната площадка, в студията или в столовата. Постъпих в Холивудската лавка^[1]. Не безкористно, нито пък заради войниците, а защото щях да бъда близо до звездите. Последното, което ме вълнуваше, беше да работя за някаква кауза. Интересувах се само от себе си. Егоистично ли ви се струва, госпожице Съмърс?

Джулия недоумяваше защо нейното мнение би било от значение, но помисли, преди да отговори:

— Да. Но и практично.

— Така е. — Ив стисна устни. — Амбицията изисква практичност. Беше незабравимо преживяване да наблюдаваш как Бет Дейвис^[2] налива кафе, а Рита Хейуърт^[3] поднася сандвичи. И аз бях част от всичко това. Там се запознах с Чарли Грей...

Дансингът беше претъпкан с войници и хубави момичета. Уханията на парфюм, одеколон за след бръснене, цигарен дим и черно кафе изпълваха въздуха. Свиреше Хари Джеймс^[4] и музиката кълтеше в див джазов ритъм. Ив обичаше да слуша как звуците на тромпета се извисяват над шума и смеха. Беше изкарала пълна смяна в ресторантчето, после с часове бе гонила разни филмови агенти и сега краката я боляха до смърт. Положението допълнително се утежняваше от факта, че обувките, купени на старо, бяха половин номер по-малки.

Старяеше се да отпъди умората от лицето си. Не се знаеше кой може да мине и да я види. Беше повече от сигурна, че веднъж забележат ли я, успехът ѝ е в кърпа вързан.

Цигареният дим се стелеше до тавана и се виеше около лампите във формата на каруцарски колела. Музиката стана сантиментална. Униформи и официални рокли се понесоха в такт.

Докато наливаше поредното кафе на още един влюбен в кинозвездите войник и му се усмихваше, Ив не преставаше да се пита кога най-сетне ще може да си отдъхне.

— Тази седмица всяка вечер сте тук.

Ив погледна през рамо и се взря във високия като върлина мъж. Вместо униформа, той беше облечен в сив костюм от каша, под който ясно се очертаваха слабите му рамене. Имаше светла коса, която беше пригладена назад над скулестото лице. Погледът на големите кафяви очи изпод сведените клепачи напомняше ловджийска хрътка.

Тя го позна и се усмихна по-широко. Не беше много известен. Чарли Грей неизменно играеше приятеля на главния герой. Но все пак беше име. И я бе забелязал.

— Всеки прави каквото може в тази война, господин Грей. — Вдигна ръка към косата си и отмахна един дълъг кичур от очите си. — Кафе?

— Разбира се. — Облакът се на бара, докато тя му наливаше напитката. Без да сваля очи от нея, извади пакет „Лъки Страйк“ и запали цигара. — Току-що ми свърши смяната, затова реших да се отбия и да си поговоря с най-хубавото момиче тук.

Тя не се изчерви. Можеше да го направи, ако поискаше, но прибягна до по-изтънчен ход.

— Госпожица Хейуърт е в кухнята.

— Предпочитам брюнетки.

— Първата ви жена беше блондинка.

Той се усмихна широко.

— И втората също. Затова си падам по брюнетки. Как се казваш, сладурче?

Вече бе избрала името си, внимателно и след дълго обмисляне.

— Ив — отвърна. — Ив Бенедикт.

Въобразяваше си, че съвсем точно я е преценил какво представлява. Млада, романтична, нетърпелива да я открият.

— Значи искаш да се снимаш в киното?

— Не. — Без да отмести очи от неговите, издърпа цигарата от пръстите му, смукна от нея, после издуха дима и му я върна. — Аз ще бъда в киното.

Начинът, по който го каза, и изражението ѝ в този момент го принудиха да промени първоначалното си впечатление. Заинтригуван, захапа цигарата и усети вкуса на устните ѝ.

— От кога си в града?

— От пет месеца, две седмици и три дни. А ти?

— Дяволски дълго. — Обсебен от обичайното влечение, което изпитваше към остроумните и опасни жени, той я огледа преценяващо. Беше облечена в скромнен син костюм, но едва загатнатото отдолу тяло накара въображението му стремглаво да препуска. Кръвта му кипна. Когато срещна погледа ѝ и забеляза присмехулните пламъчета в очите ѝ, осъзна, че я желае.

— Какво ще кажеш за един танц?

— Трябва да наливам кафе още цял час.

— Ще почакам.

Той се отдалечи и Ив се разтревожи, че е прекалила. Или обратното. Премисли всяка своя дума, всеки жест, опита десетки други варианти. През това време продължаваше да сервира кафе и да флиртува с младичките, спретнати войничета. Зад ослепителната ѝ усмивка се таяха опънати до скъсване нерви. Щом свърши смяната ѝ, тя се появи иззад бара с нехаен вид.

— Ама че походка имаш! — Чарли тръгна редом с нея и Ив скришом си отдъхна.

— Какво толкова, походка като походка.

Стъпиха на дансинга и ръцете му се обвиха около кръста ѝ. Танцуваха близо час без прекъсване.

— Откъде се взе? — прошепна той.

— Отникъде. Родих се преди пет месеца, две седмици и три дни.

Чарли се засмя и потърка буза в косата ѝ.

— И без друго си твърде млада за мен. Не утежнявай нещата. — Господи, беше толкова предизвикателно чувствена, че той едва сдържаше страстта си. — Тук е много горещо.

— На мен ми е приятно. — Тя отметна глава назад и му се усмихна. Изпробва ново изражение — открехна леко устни и го погледна с нея изпод притворените си клепачи. Пръстите му се впиха в нейните и Ив разбра, че е сполучила. — Но ако искаш да се разхладиш, можем да се поразходим с кола.

Шофираше бързо и малко безразсъдно и постоянно я разсмиваше. От време на време отвинтваше капачката на една сребърна манерка с бърбън и си сръбваше от нея, но Ив отказа да му прави компания. Малко по малко му разкри някои неща за себе си — но само онова, което искаше за узнае. Сподели с него, че още не е успяла да си намери агент, но е пробила в една киностудия и ще

участва като статистка в „Най-трудния път“ с Айда Лупино и Денис Морган. Повечето от парите, които печелеше от сервитьорството, отиваха за уроци по актьорско майсторство. Не бяха хвърлени на вятъра — трябваше да бъде професионалистка, за да стане звезда.

Попита го за работата му — не за лъскавите знаменитости, с които се снимаше, а за самата „кухня“. Беше пил достатъчно, за да се почувства поласкан и същевременно преливащ от снизхождение. Когато я закара до пансиона, в който тя живееше, вече беше напълно запленил от нея.

— Сладурче, ти си наивна като агънце. А наоколо гъмжи от вълци, които с радост биха те схрускали.

Очите ѝ се затваряха от умора и Ив облегна глава върху седалката.

— Никой не може да ме схруска... Освен ако аз не искам. — Той се наведе да я целуне и тя изчака устните му да докоснат нейните, после се отдръпна и отвори вратата на колата. — Благодаря за разходката. — Прокара пръсти през косата си и се запъти към входа на старото сиво здание. Обърна се и му отправи прощална усмивка през рамо. — До скоро виждане, Чарли.

На другия ден получи букет цветя, единадесет червени рози, които бяха посрещнати с хихикане от другите обитателки в пансиона. Когато ги потапяше във взетата назаем ваза, за Ив те не бяха просто цветя, а символ на първата ѝ победа.

Започна да я води на гости у познати и приятели. Ив разменяше купоните за храна и купуваше платове, от които си шиеше рокли. Те също представляваха своеобразна инвестиция. Стараеше се тоалетите да бъдат по-впити. Не се притесняваше, че използва тялото си, за да получи каквото иска. Нали си беше нейно.

Огромните къщи с многобройна прислуга и пищно облечени в кожи и коприна жени не я впечатляваха. Не можеше да си го позволи. Вечерите, прекарани на изискани места, не я смуцаваха. Откри, че дамската тоалетна на „Сиро“ е източник на куп полезна информация — коя роля предстои да бъде дадена, кой с кого спи, коя актриса е в немилост и защо. Ив наблюдаваше, слушаше и попиваше всичко.

Когато за първи път видя във вестника снимката си, направена след като двамата с Чарли бяха вечеряли в „Ромафон“, цял час

критикува прическата, изражението на лицето си и позата, която бе заела.

Не искаше нищо от Чарли и го държеше на разстояние, макар че все по-трудно ѝ се удаваше. Знаеше, че само да му намекне и той ще уреди да ѝ направят пробни снимки. Както знаеше, че копнее да спи с нея. Желаете и двете, и снимките, и Чарли, но си даваше сметка колко важно е да избере най-подходящия момент.

За Коледа Чарли също организира купон. По негова молба Ив пристигна по-рано в огромната му къща в Бевърли Хилс. Червеният атлазен плат ѝ беше струвал седмичната дажба за храна, но според нея роклята си заслужаваше жертвата. Стоеше плътно прилепнала по тялото ѝ, беше с дълбоко деколте и опъната на ханша. Беше се осмелила да промени модела, като я бе цепнала от едната страна — отгоре на всичко бе закачила една изкуствена диамантена брошка точно над цепката, за да привлича окото.

— Изглеждаш прелестно! — Чарли погали голите ѝ рамене, когато я посрещна в антрето. — Нямах ли наметка?

Средствата не ѝ бяха стигнали да си купи подходящо допълнение към тоалета.

— Кръвта ми е достатъчно гореща — отвърна тя и му подаде пакетче завързано с яркочервена панделка. — Честита Коледа!

В него имаше томче популярни стихове на Байрон. За първи път, откакто го беше срещнала, се чувстваше глупаво и неловко.

— Искях да ти подаря нещо лично — додаде. — Нещо, което ми е скъпо. — Смутена, взе да рови за цигара в чантичката си. — Знам, че не е много, но...

Той улови разтрепераните ѝ ръце, за да ги успокои.

— Напротив! — Дълбоко развълнуван, ги пусна и я докосна по лицето. — За първи път ми даваш частица от себе си. — Когато доближи устните си до нейните, тя усети топлотата и желанието му. Този път не се отдръпна и го остави да я целуне продължително и страстно. Почувства, че се забравя, прегърна го и пусна на воля езика си. До този момент се беше целувала само с момчета. Сега имаше насреща си опитен и изгарящ от копнеж мъж, който знаеше как да осъществява желанията си. Пръстите му се плъзнаха надолу по атлазената рокля и възпламениха кожата под нея.

О, да, мислеше си Ив, тя също го желаше. Навременна или не, страстта им не можеше да чака повече. Предпазливо се отдръпна.

— Празниците ме разнежват — успя да промълви. С усмивка изтри червилото от устните му. Той я сграбчи за китката и целуна дланта на ръката ѝ.

— Ела с мен горе!

За нейна изненада сърцето ѝ се разтуптя. Досега не беше искал това от нея.

— Е, не съм чак толкова разнежена. — Направи опит да се овладее. — Гостите ти ще пристигнат всеки миг.

— Не ми пука.

Тя се засмя и го улови под ръка.

— Да, Чарли, но нали ти пука за мен. Затова първо ще ми налееш чаша шампанско.

— А после?

— „После“ не ме интересува. Съществува само настоящето — велико и неповторимо.

Ив влезе през двойните врати в просторна стая с триметрова елха, украсена с лампички и разноцветни играчки. Личеше си, че е обитавана от мъж и тя веднага я хареса. Мебелите бяха семпли и функционални, креслата — дълбоки и удобни. В единия край имаше огромна камина, в която гореше буен огън, в другия — дълъг махагонов бар, зареден с всякакви напитки. Ив се настани на едно високо столче с кожена тапицерия пред него и извади цигара.

— Барман — провикна се, — дамата моли за питие. — Докато Чарли отваряше и наливаше шампанското, тя го изучаваше. Беше в смокинг и официалното облекло му отиваше. Не можеше да се мери с най-нашумелите изпълнители, които бяха на мода. Чарли Грей не беше Гейбъл, нито Грант, но притежаваше чувство за отговорност и чар и се отнасяше с уважение към своята професия. — Ти си чудесен човек, Чарли. — Ив вдигна чашата си. — Пия за теб, моя пръв истински приятел в занаята.

— Пия за настоящето — отвърна той и се чукна с нея. — И за това как ще го изживеем. — Заобиколи бара и измъкна един подарък изпод елхата. — Не е толкова личен като Байрон, но щом го зърнах, се сетих за теб.

Ив остави цигарата си настрана, за да отвори кутията. Огърлицата с лъчисти диаманти искреше ослепително върху черната кадифена подложка. Точно в средата, като капка кръв, блестеше огромен ярък рубин.

— Ооо, Чарли!

— Не ми казвай, че не бива.

Тя поклати глава.

— Никога не бих изрекла такава тъпотия. — Но очите ѝ бяха овлажнели и в гърлото ѝ бе заседнала буца. — Щях да кажа, че имаш превъзходен вкус. По дяволите, не мога да измисля нищо по-оригинално. Разкошна е.

— Ти също. — Чарли извади огърлицата от кутията и я повъртя в ръцете си. — Устремът към звездите, Ив, е свързан с проливане на кръв и сълзи. Запомни това. — Окачи огърлицата на шията ѝ и я закопча. — Някои жени са родени да носят диаманти.

— Сигурна съм, че съм една от тях. А сега ще направя нещо съвсем банално. — Засмя се и потърси пудриерата в чантичката си. Отвори я и разгледа подаръка в квадратното огледалце. — Божичко! По дяволите, жестока е! — Завъртя се на столчето и го целуна. — Чувствам се като кралица!

— Искам да бъдеш щастлива — улови лицето ѝ в шепите си той. — Обичам те, Ив! — В очите ѝ проблесна учудване, последвано светкавично от печал. Той прехапа устни, за да не изругае, и я пусна. — Имам още нещо за теб.

— Още ли? — Тя се помъчи да изглежда равнодушна. Знаеше, че я желае, че я харесва. Но за любов и през ум не ѝ беше минавало. Не искаше да я обича, след като не можеше да отвърне на чувствата му. Не желаше и да опитва. Ръката ѝ леко трепереше, когато взе шампанското си. — След тази огърлица ще ти бъде трудно да ме смаеш.

— Ако те познавам така добре, както си мисля, с това ще те смая, и още как. — С тези думи измъкна някакво листче от горното джобче на смокинга си и го остави на бара до нея.

— 12 януари, 10 часа, площадка 15. — Ив повдигна вежди в недоумение. — Какво е това? Указания за търсене на съкровище ли?

— Не, датата на пробните ти снимки. — Видя как пребледня, а очите ѝ потъмняха. Отвори разтрепераните си устни, но не можа да

проговори и само поклати глава. Той я разбра и се усмихна, но погледът му остана сериозен. — Да, сигурен бях, че това ще означава повече за теб от диамантите. — Изобщо не се съмняваше, че веднъж даде ли й начален тласък, тя ще го изпревари.

Ив много внимателно сгъна листчето и го пъхна в чантичката си.
— Благодаря ти, Чарли. Никога няма да го забравя.

— Същата вечер му се отдадох — тихо продължи Ив. Гласът й беше станал още по-дрезгав, но в него нямаше сълзи. Отдавна бе престанала да плаче, освен по време на снимки. — Беше нежен, невероятно мил и страшно изненадан, когато откри, че съм девствена. Една жена никога не забравя първия път. И споменът остава много скъп, ако мъжът се е отнесъл внимателно с нея. Не свалих огърлицата от шията си, докато се любехме. — Засмя се и надигна чашата с изстинало кафе. — Сетне пихме още шампанско и отново се любихме. Искане ми се да вярвам, че в онази, както и в последвалите нощи през няколкото седмици, докато бяха любовници, го дари с нещо повече от секс. Беше на тридесет и две. В справочника на киностудията го бяха изкарвали с четири години по-млад, но той ми призна истината. При Чарли Грей нямаше лъжи.

С въздишка Ив остави кафето и погледна ръцете си.

— Сам ме подготви за пробните снимки. Беше първокласен актьор, въпреки че по онова време постоянно го подценявах. Подир два месеца получих роля в следващия му филм.

Когато мълчанието се проточи, Джулия остави бележника. Не се нуждаеше от него. Всичко казано през изминалата сутрин се беше запечатало в паметта й.

— „Отчаяни хора“ с Майкъл Торънт и Глория Мичъл. В него играехте ролята на Сесили, похотливата мръсница, която съблазни и измами наивния млад адвокат на Торънт. Един от най-еротичните моменти на екрана тогава, пък и сега, беше, когато влязохте в кабинета му, седнахте на бюрото и свалихте вратовръзката му.

— Разполагах с осемнадесет екранни минути и трябваше да ги оползотворя. Казаха ми да засипя публиката с чувственост и аз я залях с няколко кофи. — Филмът не подпали света. А сега го дават по кабелната телевизия в три през нощта. Явно обаче съм направила

впечатление с изпълнението си и киностудията веднага ме ангажира да играя пак някаква уличница. Превърнах се в най-новия сексимвол на Холивуд — докарвах им луди пари, защото бях на заплата по договор. Но и днес не ме е яд. Аз самата извлякох немалка полза от първия си филм.

— В това число спечелихте и съпруг.

— Ах, да, една от грешките ми. — Тя сви равнодушно рамене и се усмихна едва-едва. — Господи, Майкъл имаше фантастично лице. Но беше глупав като овца. В леглото всичко изглеждаше прекрасно. Но я се опитай да разговаряш с него! Абсурд. — Пръстите ѝ забарабаниха по писалището. — Чарли беше роден актьор, но Майкъл притежаваше неповторима външност и присъствие. Още ме е яд, като се сетя каква глупачка бях, въобразявах си, че тоя мухльо има нещо общо с героите, които превъплъщаваше на екрана.

— Ами Чарли Грей? — Джулия наблюдаваше внимателно лицето на Ив. — Той се е самоубил.

— Финансите му бяха в пълен безпорядък, кариерата — в застой. Въпреки това никой не повярва, че е съвпадение, когато той се застреля в деня на венчавката ми с Майкъл Торънт. — Гласът ѝ остана безизразен, очите ѝ спокойно срещнаха погледа на Джулия. — Дали съжалявам? Да. Чарли беше мъж за милиони и аз го обичах. Не толкова, колкото той мен, но все пак. Дали се обвинявам? Не. Всеки сам избира пътя си. А оцелееш ли, трябва да го следваш. — Тя наклони глава. — Нали така, Джулия?

[1] И през двете световни войни много официални и благотворителни организации в САЩ разгръщат дейност за снабдяване на армията и подпомагане на населението в Европа. — Б.пр. ↑

[2] Бет Дейвис (1908 — 1989) — американска актриса с подчертана индивидуалност, предизвикателно независима, непризнаваща холивудските канони, нашумяла през 30-те години. — Б.пр. ↑

[3] Рита Хейуърд (1918 — 1987) — театрален псевдоним на Маргарита Кармен Кансино, американска филмова актриса, нашумяла в мюзикъли и романтични драми през 40-те години. — Б.пр. ↑

[4] Хари Джеймс (1916 — 1983) — популярен американски тромпетист, музикален виртуоз. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Да, наистина е така, мислеше си Джулия по-късно. За да оцелееш, трябва да направиш своя избор, но и да платиш за него. Питаше се как ли Ив бе сторила това.

От мястото ѝ под чадъра до стъклената масичка на терасата във вилата за гости ѝ се струваше, че Ив Бенедикт е пожънала само успехи. Преглеждаше бележките си, заобиколена от сенчести дървета и ухание на жасмин. Въздухът бе наситен с най-различни звуци — далечно бръмчене на косачка за трева отвъд редицата от палми, жужене на пияни от нектар пчели, пърхане на колибри, което кълвеше тичинките на хибискуса наблизко.

Отвсякъде лъхаше на богатство и разкош. Но, разсъждаваше Джулия, онези, които се наслаждаваха на тази благодат заедно с Ив, получаваха заплати за това. Жената, покорила толкова върхове, накрая беше останала сама. Доста тежък данък за успеха.

Ала според Джулия, Ив не се измъчваше от съжаление, а затрупваше спомените с успехи. Джулия си беше направила списък на хората, които искаше да интервюира: бивши съпрузи, стари любовници, някогашни сътрудници. Ив просто бе вдигнала рамене в знак на съгласие. Замислена, Джулия огради името на Чарли Грей два пъти. Щеше ѝ се да поговори с хора, които са го познавали и които биха представили връзката му с Ив от друг ъгъл.

Отпи от изстудения сок и започна да пише.

„Не е светица, разбира се. Границата между щедростта и егоизма е толкова тънка. Добротата често е съпътствана от безразличие към чувствата на другите. Ив може да бъде едновременно рязка, сдържана, груба, безсърдечна — нищо човешко не ѝ е чуждо. Недостатъците на тази жена я правят и извън киното не по-малко очарователна и вълнуваща от героините ѝ на екрана.

Силата ѝ буди страхопочитание. Личи в очите, в гласа, във всеки жест на овладяната ѝ природа. Изглежда, за нея животът е предизвикателство, роля, която се е съгласила да играе със стръв и размах, без режисьорски напътствия. Готова е да отговаря за всички сгрешени реплики и провалени сцени. Не обвинява никого. Тя заслужава възхищение заради таланта, красотата, изразителния дрезгав глас и буден ум, но и заради ненакърнимото си чувство за собствена значимост.“

— Не си губите времето.

Джулия се стресна, после мигновено изви глава, за да погледне зад себе си. Не беше чула приближаването на Пол и нямаше представа колко време бе надзъртал през рамото ѝ. Без да бърза, похлупи бележника си върху масичката. Металният му ръб изтрака по стъклото.

— Кажете ми, господин Уинтроп, как бихте постъпили с човек, който чете неканен работите ви?

Той се усмихна и се разположи на стола срещу нея.

— Бих му отрязал любопитния нос. Но аз поначало имам гаден характер. — Посегна към чашата ѝ и отпи от нея. — А вие?

— Хората ме мислят за кротка и безобидна. Но често грешат. — Идването му не ѝ беше приятно. Беше прекъснал работата ѝ и ѝ натрапваше присъствието си. Тя беше по къси панталони и избеляла фланелка, боса, с небрежно вързана коса. Грижливо изграденият образ, предназначен за света, бе отишъл по дяволите, а тя мразеше да я виждат такава, каквата е. Впери неодобрителен поглед в чашата, когато гостът отново я поднесе към устните си. — Да донеса ли и на вас?

— Не, и тази става. — Очевидното ѝ смущение го забавляваше и той се зарадва, че тя се разстройва толкова лесно. — Взели сте първото си интервю от Ив.

— Вчера.

Пол извади пура, давайки ѝ недвусмислено да разбере, че се кани да остане. Джулия забеляза, че ръцете му имат широки длани и тънки пръсти. Много повече би му прилягало да държи с тях сребърната лъжица, паднала му се по рождение, отколкото да съчинява заплетени, често пъти зловещи убийства по страниците на книгите.

— Може да не съм вързана за стола в някой кабинет, за да работя — обади се Джулия, — но точно това правя в момента.

— Да, виждам. — Любезно се усмихна той. С намеци нямаше да успее да го прогони. — Искате ли да споделите с мен впечатленията си от първото ви интервю?

— Не.

Без да се обиди, той запали пурата и праметна ръка през облегалката на стола от ковано желязо.

— За човек, който се нуждае от съдействието ми, не сте особено дружелюбна.

— А за човек, който не одобрява работата ми, вие пък сте прекалено нахален.

— Не конкретно вашата работа. — С изпънати и удобно кръстосани при глезените крака, той дръпна от пурата си и бавно издуха дима. Миризмата изпълни въздуха, издавайки мъжко присъствие. Плъзна се около аромата на цветята като лъстива ръка, обгърнала неподатлива жена. — Не одобрявам само настоящата ви поръчка. Засегнати са интересите ми.

Тя осъзна, че най-привлекателното нещо у него са очите му и затова представляват най-голям проблем за нея. Не толкова заради цвета си, макар че някои жени сигурно биха въздъхнали при вида на това дълбоко, наситено синьо. Магията се криеше в погледа, който пронизваше с гибелна сила и караше Джулия да изпитва усещането, че наднича в душата ѝ.

Същински хищник, заключи тя, но нямаше намерение да попада в ничии лапи.

— Ако се притеснявате, че мога да напиша нещо лошо за вас, напразно е. Частта, която ще бъде посветена на вашата личност и биографията на Ив, едва ли ще надхвърли повече от половин глава.

Думите ѝ, подхвърлени от един писател на друг, можеха да накърнят жестоко самолюбието му, ако беше решил да се обижда. Но той се засмя. Беше му станала още по-симпатична.

— Кажете ми, Джули, само с мен ли се отнасяте така или с всички мъже?

Галеното обръщение я смути не по-малко от въпроса. Все едно я бяха целунали, вместо дай подадат ръка.

— Не разбирам за какво говорите.

— Хайде де! — Усмивката му беше станала по-сърдечна, но погледът му продължаваше да бъде предизвикателно вперен в нея. — Още не съм извадил стреличките, които ми забихте при първата ни среща.

Джулия въртеше писалката между пръстите си и се молеше наум натрапникът да си отиде по-бързо. Той бе започнал да се държи още по-невъзмутимо и тя направо се пръскаше от напрежение. Мъжете с подобна непоклатима самоувереност винаги я караха да губи присъствие на духа.

— Доколкото си спомням, вие пръв започнахте.

— Може би. — Пол се заклати на стола, без да сваля очи от нея. Не, още не я беше преценил както трябва, но и това щеше да стане.

Тя се намръщи, когато той се изправи и отиде да хвърли угарката на пурата в кофата с пясък в другия край на терасата. Имаше опасно тяло, мускулесто и източено. Като на фехтовач. Спадеше към типа мъже, които не се впримчват лесно и една жена можеше да го омае само ако е достатъчно умна да впрегне въображението си и да действа прикрито. А Джулия се смяташе за умна жена.

— Трябва да сключим някакво примирие. Заради Ив.

— Не виждам защо. И двамата ще бъдем достатъчно заети и едва ли ще се срещаме толкова често, та да имаме нужда от бели знамена.

— Грешите. — Той се върна до масата, но не седна. Застана до нея, пъхнал палци в джобовете си. — Аз трябва да ви държа под око, заради Ив. Пък и заради себе си.

Писалката ѝ изтрака по стъклото на масата. Тя не я вдигна и сплете разтрепераните си пръсти.

— Ако това е завоалирана покана за танц, то...

— Така ви харесвам повече — прекъсна я той. — Боса и смутена. Жената, с която се запознах завчера, ме заинтригува, но и уплаши.

Джулия усети познати тръпки, към които мислеше, че е имунизирана. Напомни си, че може да изпитва сексуално влечение към някой мъж и без да ѝ е симпатичен. Както и да го превъзмогне.

— Все съм същата, с или без обувки.

— Нищо подобно. — Пол отново седна, облакът се на масата и подпря брадичката си с ръце, докато я изучаваше. — Не ви ли се струва, че би било адски скучно да се събуждаш всяка сутрин от живота си с един и същ човек?

Обичаше подобни въпроси и с удоволствие би му отговорила, за да види евентуалния ефект. Но с човек като него сигурно щеше да затъне още повече. Обърна бележника си и го разлисти, за да намери празна страница.

— Щом и бездруго сте тук, и сте в настроение да говорите, може би ще се съгласите да ми дадете интервю.

— А, не. Ще изчакаме да видим как ще потръгнат работите. — Проявяваше инат, но му беше забавно.

— Кои работи?

Усмихна се в отговор.

— Всички, Джулия.

Някъде се затръшна врата и долетя детски вик.

— Синът ми. — Джулия припряно грабна бележника си и скочи. — Много се извинявам, но трябва да...

В този момент Брандън нахълта на терасата от задния вход. Носеше яркооранжева шапка с обърната наопаки козирка, торбести джинси, фланелка с образа на Мики Маус и протрити високи маратонки. Изцапаното му лице беше ухилено до уши.

— Вкарах два коша на баскет — гордо съобщи той.

— Браво на моя герой.

Джулия протегна ръце към детето и Пол забеляза как за сетен път се промени. Строгата ѝ сдържаност и засегната стеснителност се бяха изпарили и на тяхно място бе останала чисто човешка топлина. Тя се четеше в очите и в усмивката ѝ, когато прегърна сина си през раменете. После го притегли към себе си. Неподправеният език на тялото недвусмислено говореше: „Той е мой.“

— Брандън, това е господин Уинтроп.

— Я виж ти! — Брандън отново се ухили и между зъбите му се показаха две дупки.

— Като какъв игра?

При този въпрос очите на Брандън светнаха.

— Център-нападател. Не съм много висок, но съм бърз.

— У дома имам кош. Някой път трябва да дойдеш и да ми покажеш разни хватки.

— Наистина ли? — Брандън едва не затанцува от радост, но погледна към майка си за одобрение. — Може ли?

— Ще видим. — Тя дръпна шапката му. — Дадоха ли ви домашно?

— Малко лексика и една адски тъпа и дълга задача за деление. — Естествено той се чувстваше задължен да отложи и двете за последната минута. — Може ли да пийна нещо?

— Сега ще ти донеса.

— Това е за теб. — Брандън извади един плик от джоба си и отново се обърна към Пол.

— Ходите ли понякога на мачовете на „Лейкърс“ и останалите?

— От време на време.

Джулия ги остави да си говорят за отбелязани точки и изгубени мачове. Напълни една чаша с лед по вкуса на Брандън и после наля сок. Макар че ѝ беше неприятно, приготви една и за Пол и извади чиния с курабийки. Предпочиташе да се държи грубо към него, но с това нямаше да даде добър пример на сина си.

Нареди всичко върху един поднос и погледна плика, който беше захвърлила на кухненския плот. Върху него с големи печатни букви беше изписано името ѝ. Намръщи се и го взе. Беше си помислила, че е бележка от класния на Брандън. Разкъса го, прочете краткото послание и усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

„Любопитството не води към добро.“

Беше глупаво. Препрочете го, повтаряйки си, че е глупаво, но листчето трепереше в ръката ѝ. Кой би ѝ изпратил подобно нещо и защо? Предупреждение ли беше или закана? Пъхна листчето в джоба си. Нямаше защо да се стряска от подобна тъпа, изтъркана поговорка.

Изчака няколко секунди да се успокои, взе подноса и се върна на терасата, където завари Пол да седи и да забавлява Брандън с подробен репортаж от мач на „Лейкърс“.

— Веднъж гледахме „Никс“ — каза Брандън. — Но мама нищо не разбира. С бейзбола е на ти обаче — добави той като извинение.

Пол вдигна поглед и усмивката му замръзна, щом видя изражението на Джулия.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Само две курабийки, приятелче — обади се тя, когато Брандън посегна към чинията.

— Господин Уинтроп е ходил на много мачове — осведоми я той и налага първата курабийка. — Познава Лари Бърд и куп други играчи.

— Чудесно.

— Тя не знае нищо за него — едва чуто прошепна Брандън.

Изхили се като мъж на мъж и преглътна курабийката с малко сок.
— Разбира повече от женски работи.

От устата на детето можеше да научи някои подробности.

— Например?

— Ами... — Брандън си взе още една курабийка, докато обмисляше отговора си. — Например, от стари филми, в които през цялото време хората само се зяпат. И от цветя. Умира си за цветя.

Джулия се усмихна срамежливо.

— Господа, да ви оставя ли да си пушите пурите и да си пиете портвайна?

— Няма нищо лошо да обичаш цветята, ако си момиче — опита се да я успокои Брандън.

— Малкият ми женомразец. — Изчака го да си изпие сока. — Домашното те зове.

— Ама не може ли...

— Не.

— Мразя тъпата лексика.

— А аз ненавиждам математиката. — Прокара пръст по носа му.
— Заеми се първо с нея, после аз ще ти помогна за другото.

— Добре. — Знаеше, че ако я предума и отложи домашното за вечерта, щеше да го лиши от телевизия. Човек не можеше да излезе на глава с нея. — Довиждане — каза на Пол.

— Чао. — Пол изчака хлопването на кухненската врата. — Симпатично момче.

— Да, така е. Съжалявам, но трябва да се прибирам, за да го наглеждам.

— Само още една минута. — Той се изправи. — Какво се е случило, Джулия?

— Нямам представа за какво говорите.

Той улови брадичката ѝ и я погледна в очите. Пръстите му бяха топли и силни, върховете им леко задебели, неизвестно от какво, от

физическа работа или от някакъв мъжки вид спорт. С мъка потисна желанието си да се отскубне от ръката му.

— При някои хора чувствата се изписват на лицата им. По твоето се чете страх. Какво има?

Никак не ѝ стана приятно, че се изкушава да му разкаже, да сподели всичко. Повече от десет години сама се бе справяла с проблемите си.

— Дългата задача за деление ме плаши до смърт — нехайно подхвърли в отговор.

Той се изненада, когато усети, че го обзема силно разочарование, но пусна брадичката ѝ.

— Добре. Не виждам защо трябва да ми се доверяваш. Обади ми се и ще се уговорим за интервюто.

— Непременно.

Щом се отдалечи по посока на централната къща, Джулия се отпусна на един стол. Не се нуждаеше от ничия помощ, защото нищо не беше станало. С овладени движения извади смачканото листче от джоба си, приглади го и отново го прочете.

Въздъхна дълбоко и се изправи, после започна да прибира всичко върху подноса. Зависимостта от другите е грешка, която тя нямаше да допусне. Все пак би предпочела Пол Уинтроп да не беше убивал един час от времето си при нея този следобед.

Докато Брандън се плискаше във ваната на горния етаж, Джулия реши да си налее за разтуха чаша вино от бутилката „Пуйн Фюме“, изпратена като подарък от Ив. Щом домакинята искаше гостенката ѝ да се чувства удобно, тя щеше да ѝ достави това удоволствие. Но и докато отпиваше от бледата златиста течност в кристалната чаша, бележката в джоба продължаваше да не ѝ дава покой.

Дали Пол не я беше донесъл? Тази мисъл се повъртя в главата ѝ, но я отхвърли. Постъпката беше прекалено потайна за човек като Пол. От друга страна, нямаше представа колко души са влизали в имението през деня, а реално погледнато всеки от тях би могъл да пусне плика на верандата.

Освен това не познаваше достатъчно добре и самите му обитатели.

Надзърнеше ли през кухненския прозорец, виждаше светлината в апартамента над гаража. Там живееше Лайл, широкоплещестият шофьор със стегнати бедра. Джулия моментално беше преценила, че се смята за най-големия свалач в целия Запад. Дали той и Ив? Не. Ив можеше да се забавлява с всякакви мъже, но не и с такива като Лайл.

Тогава беше Травърс. Икономката ходеше намусена наоколо, стиснала неодобрително и бездруго тънките си устни. Без съмнение беше решила да намрази Джулия от пръв поглед. И тъй като бе ясно, че не е заради уханието на парфюма ѝ, очевидно причината се криеше в работата, заради която бе дошла. Сигурно Травърс си е въобразила, че една тайнствена анонимна бележница ще я накара да си замине светкавично за Кънектикът. Ако е така, мислеше си Джулия, очаква я жестоко разочарование.

Ами Нина? Изпълнителна и зашеметяващо изискана. Защо такава жена ще се чувства доволна да посвети живота си на друг? Сведенията, които Джулия бе успяла да събере за нея, бяха съвсем оскъдни. Беше отдала петнадесет години в служба на Ив, нямаше деца, нито мъж. По време на вечерята незабелязано се бе опитала да поддържа спокойствието на масата. Дали не се опасяваше, че с отпечатването на мемоарите на Ив то безвъзвратно ще бъде нарушено?

В този момент Джулия забеляза как самата Нина се приближава с бърза стъпка по пътеката, понесла огромна картонена кутия.

Отвори ѝ кухненската врата, за да влезе.

— Някаква специална доставка ли е това?

Нина беззвучно се засмя и се промуши през вратата.

— Нали ви казах, че съм товарно магаре. — Изпухтя и пусна кутията на масата. — Ив ми нареди да събера тези неща за вас — снимки, изрезки, кадри от филми. Сметна, че могат да ви послужат.

Подтиквана от любопитство, Джулия припряно отвори капака.

— Ами, да! — Очарована, тя показа една рекламна снимка.

Ив, шеметна, неотразима, прегърнала страстно ослепителния красавец Майкъл Торънт. Взе да рови възбудено из съкровищата.

За нейна чест Нина само едва забележимо трепна, когато Джулия за миг съсипа старателно създадения от нея ред.

— Направо е чудесно. — Джулия извади обикновена снимка, поизбеляла и смачкана по краищата. Сърцето ѝ подскочи от вълнение. — О, Боже, та това е Гейбъл!

— Да, направена е тук, край басейна, на едно празненство, организирано от Ив. Точно преди да се снима в „Саможивци“ и преди да умре.

— Предайте ѝ, че материалите не само ще ми помогнат при написването на книгата, но ще бъдат и невероятно развлечение за мен. Чувствам се като дете в шоколадена фабрика.

— Тогава ви оставям да се забавлявате.

— Почакайте! — Джулия с мъка се откъсна от кутията със съкровищата, преди Нина да отвори вратата. — Имате ли няколко свободни минути?

Нина по навик погледна часовника си.

— Разбира се. Желаете да прехвърлим някои снимки заедно ли?

— Не, всъщност искам да взема интервю. Ще бъде кратко — побърза да добави тя, щом зърна уклончивото изражение, което пробягна по лицето на Нина. — Знам колко сте заета и не смея да ви ангажирам в работно време. — Джулия се усмихна, поздравявайки се мислено. Беше проявила истинска находчивост, сега не тя, а другата се чувстваше натясно. — Ще ида да си взема касетофона. Моля ви, налейте си вино. — Излезе бързо с пълното съзнание, че не бе дала възможност на Нина да се обади.

Когато се върна, Нина вече не само седеше с чаша вино, но беше напълнила и тази на Джулия. Усмихна се, беше привлекателна жена, която си губеше времето да угажда на друг.

— Ив ме помоли да ви оказвам съдействие, но да ви призная истината, Джулия, едва ли знам нещо, което би представлявало интерес за вас.

— Оставете това на мен. — Джулия отвори бележника си и включи касетофона. Разбра, че насреща ѝ седи неохотен събеседник. Трябваше да пипа с кадифени ръкавици. С преднамерено нехаен тон попита: — Нина, вие сигурно си давате сметка колко очаровани биха останали хората само да научат как Ив Бенедикт прекарва деня си. Какво закусва, каква музика предпочита, дали обича да похапва вечер пред телевизора. Но аз мога да узная повечето от тези неща и сама, тъй че няма да ви губя времето с глупости.

Любезната усмивка на Нина не слизаше от лицето ѝ.

— Както вече ви казах, Ив ме помоли да ви съдействам.

— Оценявам го. Бих желала да чуя какво мислите за нея като човек. Повече от петнадесет години сте се намирали в непосредствена близост и сигурно я познавате по-добре от всеки друг.

— Искане ми се да вярвам, че извън служебните отношения между нас съществува и приятелство.

— Трудно ли се живее и работи под един покрив с личност, която, по собствената ѝ преценка, е изключително взискателна?

— Никога не съм срещала трудности. — Нина отметна глава и отпи от виното. — Виж, предизвикателства е имало. За изтеклите години Ив ми е отправяла не едно и две.

— Кое сте запомнили най-силно?

— О, веднага ще ви отговоря — засмя се Нина. — Преди пет години, докато се снимаше в „Гореща вълна“, реши да направи купон. В хрумването ѝ нямаше нищо необичайно. Ив обожава да кани гости. Ала тя бе толкова очарована от снимките на открито в Насау^[1], че пожела купонът да се състои на острова — и то след две седмици. — Споменът я накара да смени любезната усмивка с истинска. — Опитвали ли сте някога да наемете цял карибски остров, Джулия?

— Май че не.

— Свързано е с доста усложнения — особено ако държите да си осигурите някои съвременни удобства, като например покрив, електричество, канализация. Успях да намеря подходящо място, очарователно кътче във вътрешността на петдесетина километра от Сейнт Томас. Закарахме генератори със самолет, в случай че ни изненада тропическа буря. После, естествено, трябваше да превозим храната, питиетата, порцелана, сребърните прибори, инвентара по развлекателната част. Маси, столове и лед. — Притвори очи. — Невероятни количества лед!

— Как се справихте с всичко?

— По въздух и море. И с къртовски труд. Цели три дни стоях там и надзиравах разни дърводелци. Ив искаше да се построят няколко навеса. Нае градинари, за да придадат на мястото по-разкошен тропически вид, и местни готвачи. Това беше... едно от най-интересните ѝ хрумвания.

Очарована от разказа, Джулия си представи цялата картина и подпря брадичка.

— И как мина купонът?

— Със зашеметяващ успех. Лееха се реки от ром, звучеше местна фолклорна музика, а Ив приличаше на островна кралица в синия си копринен саронг^[2].

— Обяснете ми как се научихте да наемате острови?

— С горчив опит. Ив е толкова непредсказуема, че трябва да бъдеш подготвен за всичко. Изкарала съм курсове по право, счетоводство, вътрешно обзавеждане, търговия с недвижими имоти и класически танци — плюс останалото.

— С тези курсове нито веднъж ли не се изкушихте да отидете по-далеч и да се захванете с друга професия?

— Не. — В отговора ѝ не прозвуча и капчица колебание. — Никога не бих оставила Ив.

— Как започнахте да работите за нея?

Нина се загледа във виното си. Бавно прокара пръст по ръба на чашата.

— Може да ви се стори мелодраматично, но Ив ми спаси живота.

— В буквалния смисъл?

— Да. — Раменете ѝ потръпнаха, сякаш се отърсваше от съмненията си дали да продължи. — Малцина знаят миналото ми. Предпочитам да не го разгласявам, но след като Ив е решила да не спестява нищо, по-добре да го научите от мен.

— Наистина.

— Майка ми беше безхарактерна жена и често сменяше мъжете. Имахме съвсем малко пари и живеехме под наем.

— А баща ви?

— Той ни изостави. Бях невръстно дете, когато тя отново се омъжи. За един шофьор на камион, който през повечето време отсъстваше от къщи. За наш късмет. — Гласът ѝ се задави от болка. Нина ту хващаше, ту пускаше столчето на чашата, вперила поглед във виното, сякаш в него се криеше някаква тайна. — Положението с парите се пооправи за известно време... Всичко вървеше добре... Докато не пораснах. — Тя с усилие вдигна глава. — Бях на тринадесет години, когато той ме изнасили.

— О, Нина! — При споменаването на тази ужасна за всяка жена дума, Джулия изтръпна. — Съжалявам. — Инстинктивно се пресегна и улови ръката на Нина. — Толкова съжалявам.

— След това започнах да бягам от къщи — продължи Нина, явно намерила утеха в пръстите на Джулия, които стискаха нейните. — Първите няколко пъти сама се прибирах. — Усмихна се измъчено. — Нямахше къде да отида. Друг път те ме връщаха.

— А майка ви?

— Тя не ми вярваше. Не искаше да ми повярва. Не понасяше мисълта, че нейната дъщеря може да ѝ бъде съперница.

— Това е чудовищно!

— Действителността често е такава. Подробности не са от значение — добави тя. — Накрая избягах завинаги. Излъгах на колко години съм и си намерих работа като сервитьорка в един бар, после се издигнах до управител. — Задъха се, не защото беше разказала най-лошото, а защото бързаше да приключи с останалото. — Предишните преживявания ми помогнаха да се съсредоточа изцяло върху работата. Никакви гаджета, никакви развлечения. И тогава направих грешка. Влюбих се. Бях почти на тридесет и здравата хлътнах. — Нещо проблесна в очите ѝ — сълзи или стари спомени, но мигновено изчезна зад миглите ѝ, когато поднесе чашата към устните си.

— Беше страшно мил с мен, щедър, внимателен, нежен. Искаше да се оженим, но аз допуснах миналото да застане между нас. Една вечер се ядоса, че не желая да се обвържа с него, и напусна апартамента ми. Загина при автомобилна злополука.

Тя издърпа ръката си от Джулия.

— Бях съсипана. Опитах да се самоубия. Тогава се запознах с Ив. Тя разучаваше ролята на съпругата, която посяга на живота си, в „Найтъмно е на разсъмване“. По същото време аз лежах в болницата под наблюдение, тъй като не бях улучила дозата сънотворни. Ив разговаряше с мен и ме слушаше. Може първоначално да е изпитвала чисто професионален интерес към мен, но после пак дойде. Често си задавам въпроса какво я накара да се върне. Попита ме дали смятам цял живот да се тръшкам от мъка или съм готова да извлека полза от преживяното. Разкрещях се и я наругах. Остави ми телефонния си номер и ми каза да я потърся, ако размисля. После си тръгна по обичайния безцеремонен начин. Накрая наистина ѝ се обадох. Даде ми подслон, работа и ми помогна да живея. — Нина пресуши остатъка от виното. — Затова съм готова да наемам острови за нея и да правя всичко, което поиска.

Няколко часа по-късно Джулия още стоеше будна. Разказът на Нина не ѝ излизаше от ума. Ив Бенедикт се бе оказала много по-загадъчна личност, отколкото изглеждаше отстрани. Колцина биха взели присърце трагедията на един непознат и биха съумели да му вдъхнат надежда? И то не само като напишат чек. Не е трудно, щом имаш пари. Или като държат речи. Думите не струват нищо. А като открехнат най-съкровеното кътче — сърцето си.

Джулия започна да вижда книгата си в друга светлина. Вече не ставаше въпрос само да преразкаже една история, тя чувстваше необходимост да я направи достояние на другите.

Щом в главата ѝ се зародиха по-далечни планове, веднага се сети за бележката в джоба си. Безпокойството ѝ беше нараснало, след като Брандън бе обяснил в отговор на нехайния ѝ въпрос, че е намерил плика пред входа. Прокара пръсти по листа, но бързо ги отдръпна, преди да се е изкушила да извади посланието и да го прочете отново. Най-добре да забрави за него, помисли си.

Беше мръкнало и ставаше хладно. Лек ветреца, наситен с уханье на рози, поклащаше листата на дърветата. В далечината се чуваха крясъците на женските пауни. Знаеше откъде идват и въпреки това потрепери. Трябваше да си напомни, че единствената грозяща я опасност беше да не привикне към разкоша.

Едва ли, каза си Джулия и се наведе, за да вдигне захвърления си сандал. Не беше от този тип жени, които си падат по кожи от норка и диаманти. Някои са родени за това — тя запокити протритата кожена обувка към дрешника, — други не.

Като си помисли колко често ѝ се случва да забравя къде е оставила обещияте си или да зарязва самото си смачкано в багажника на колата, реши, че семплите дрешки и изкуствените камъни повече ѝ прилягат.

Освен това, тъгуваше за дома си. Липсваха ѝ простичката му наредба, делничните грижи около разтребването и почистването на снега от алеята пред входа. Да пишеш за бляскави и знаменити личности е едно, да живееш като тях — съвсем друго.

Надникна в стаята на Брандън, за да го види. Спеше проснат по корем, заровил лице във възглавницата. Последното му творение с

конструктора се мъдреше незавършено наред пода, но наоколо не се търкаляха разпилени части. Всичките му мини-колички бяха грижливо наредени в импровизирано улично задръстване върху бюрото. За Брандън и най-малкото нещо си имаше строго определено място. Стаята, където сигурно бяха спали разни величия, сега принадлежеше изцяло на сина й. Дори беше попила миризмата му — на пастели и на детска пот, странно сладникаво, първично ухание.

Както стоеше облежната на вратата, Джулия му се усмихна. Знаеше, че може да го заведе в най-люксовия хотел на света или да го пусне в някоя пещера, но само след един ден Брандън ще си ограда свое местенце и пак ще бъде доволен. От кого ли, запита се, е наследил тази увереност, тази способност да се чувства добре навсякъде?

Във всеки случай не от нея. Нито пък от мъжа, който бе участвал в зачеването на детето. В подобни моменти се чудеше чия кръв течеше във вените й, та се бе предала и на сина й. Нищо не знаеше за биологичните си родители и не искаше да знае, освен късно вечер, когато оставаше сама, гледаше сина си... и си задаваше въпроси.

Остави вратата откритата по стар навик, от който все не можеше да се отучи. На път за стаята си разбра, че е твърде неспокойна и не е в състояние нито да си легне, нито да работи. Навлече един анцуг и слезе на долния етаж, после се измъкна навън в тъмнината.

Луната светеше, обляла всичко наоколо в сребърни лъчи. Цареше въздушна тишина, която се беше научила да цени след дългите години, прекарани в Манхатън. Чувахе шепота на вятъра в листата на дърветата и пресекливото жужене на насекомите. Каквото и да беше въздухът в Ел Ей, всяко вдишване беше като глътка цветен нектар и лунен прах.

Мина покрай масата, където беше седяла следобед и беше водила словесен двубой с Пол Уинтроп. Стори й се странно, че отдавна не й се бе случвало да разговаря толкова интимно с мъж. Въпреки това не можеше да каже, че са се опознали.

Трябваше да научи повече за него, доколкото беше свързано с Ив. Вече бе почти сигурна, че той е момченцето, за което Ив спомена на Брандън. Онова, което е обожавало петифури. Джулия не можеше да си представи Пол като дете, лакомо за сладкиши.

Каква ли майка е била Ив Бенедикт? Джулия сви устни в размисъл. Трябваше да проучи въпроса от този ъгъл. Дали е била отстъпчива, небрежна, всеотдайна или сдържана? Кой знае, нали никога не е имала своя рожба. Как ли се е отнасяла към бръщолевенето на доведените си деца, които непрекъснато са преминавали през живота ѝ? И с какво ли са я запомнили?

Ами племенникът ѝ, Дрейк Морисън? Между тях имаше кръвна връзка. Би било интересно да поговори с него за леля му, не за клиентката му.

Едва когато чу гласовете, Джулия се усети, че е навлязла доста навътре в градината. Веднага позна дрезгавия глас на Ив и в същото време долови нещо по-особено в него. Звучеше по-тихо, по-нежно и някак по-изразително, беше глас на жена, която говори с любим мъж.

Другият бе изключително характерен, като отпечатък от пръсти. Боботеше и стържеше, сякаш гласните струни на притежателя му бяха обработени с шкурка.

Виктор Фланаган — легендарният изпълнител от четиридесетте и петдесетте години, смелият и опасен романтичен филмов герой от шестдесетте, та чак до седемдесетте. Дори сега, когато беше побелял и лицето му бе покрито с бръчки, със своята чувственост и изискан стил той продължаваше да въздейства от екрана. Мнозина го смятаха за един от най-талантливите актьори в света.

С Ив се беше снимал в три филма — блестящи и завладяващи продукции, предизвикали вълна от слухове за страстта, изгаряща актьорите извън киното. Но Виктор Фланаган бе женен за ревностна католичка. От време на време за него и Ив се носеха клюки, но никой от двамата не ги коментираше и те замираха.

Джулия чу дружния им смях и разбра, че са любовници.

Първата ѝ мисъл бе да се обърне и да се прибере във вилата. Може да е журналистка, но няма право да се натрапва в такъв интимен момент. Гласовете се приближаваха. Инстинктивно Джулия свърна от пътеката и се скри в сенките, докато отминат.

— Случвало ли се е някога да не знам какво върша? — попита Ив. Беше хванала Виктор под ръка и беше облегнала глава на широкото му рамо.

Притаена в храстите, Джулия осъзна, че не е виждала Ив толкова щастлива.

— Да. — Той се спря и взе лицето ѝ в шепите си. Стърчеше само с няколко сантиметра над нея, но беше едър като бик, истинска канара от мускули и плът. Бялата му коса приличаше на сребърна грива под лунната светлина. — Май че съм единственият, който може да каже това и да остане жив.

— Вик, скъпи! — Ив се взря в лицето, което познаваше и обичаше от цяла вечност. Като го погледна и видя колко е остаряло, тя си спомни младостта и в гърлото ѝ се надигнаха сълзи. — Не се тревожи за мен. Имам причина да напиша и издам тази книга. Когато бъде завършена... — Обви пръсти около китката му, изпитала остра нужда да усети животворния пулс на сърцето му. — Ще седим прегърнати до камината и ще я четем.

— Защо да връщаме миналото, Ив?

— Защото е дошло време. Не беше толкова лошо. Всъщност — тя се изсмя и притисна буза до неговата, — откакто реших да я издам, спомних си и премислих много работи. Осъзнах какво невероятно удоволствие е да си жив.

Той улови ръцете ѝ и ги поднесе към устните си.

— Нищо в този живот не ме е правило по-щастлив от теб. Винаги ще съжалявам, че...

— Не. — Ив го прекъсна и поклати глава. Джулия забеляза сълзите, блеснали в очите ѝ. — Не съжалявай. Било каквото било. Не бих променила нито миг от преживяното.

— Дори пиянските свади ли?

Ив се засмя.

— За нищо на света. Е, понякога се вбесявам, като се сетя, че позволи на Бети Форд да те изтощи. Беше най-сексапилният пияница, когото съм познавала.

— Помниш ли, когато свих колата на Джийн Кели^[3]?

— Беше на Спенсър Трейси^[4], лека му пръст.

— Добре де, нали сме все ирландци. После отидохме във Веган и му казахме.

— По-важно е той какво ни каза. — Тя се притисна до него и вдъхна аромата на тялото му. Ухаеше на тютюн, мента и на бор от одеколona за след бръснене, който употребяваше от години. — Какви хубави времена бяха, Виктор.

— Наистина. — Отдръпна се от нея, за да разгледа лицето ѝ — беше все така очарователно. Дали той единствен знаеше слабостите ѝ, старателно скривани от любопитните погледи?

— Не искам да пострадаш, Ив. Това, което си намислила, ще огорчи много хора и ще ги озлоби.

Долови блясъка в очите ѝ, когато се усмихна.

— Само ти си ме наричал непоправима стара мръсница и си се отървявал без последствия. Забрави ли?

— Не. — Гласът му одрезгавя. — Но ти си моята мръсница, Ив.

— Имай ми доверие.

— На теб, да. Но писателката е друг въпрос.

— Ще я харесаш. — Ив се облегна на него и притвори очи. — Изглежда изтънчена и почтена до мозъка на костите. Много е подходяща, Вик. Притежава достатъчно воля, за да довърши започнатото, и изключително достойнство, за да го изложи почтено. Мисля, че ще ми е приятно да видя живота си, пречупен през нейния поглед.

Виктор погали с ръка гърба ѝ и усети припламването на желанието. С нея страстта никога не остаряваше и не угасваше.

— Много добре знам, че е безполезно да те разубеждавам, щом си решила. Бог ми е свидетел, че си изхабих патроните още преди да се омъжиш за Рори Уинтроп.

Смехът ѝ беше нежен и съблазнителен като пръстите, с които помилва тила му.

— Май още ревнуваш, дето си въобразих, че мога да го обикна колкото теб.

Прониза го позната болка, но тя само отчасти се дължеше на ревност.

— Нямах право да ти преча, Ив. Нито тогава, нито сега.

— Никога не си ми пречил. — Тя се вкопчи в мъжа, когото винаги бе искала, но никога не бе могла да притежава напълно. — Затова никой не е имал значение, освен теб.

Той впи устни в нейните, както бе правил стотици пъти, с неизмерима всеотдайност, страст и скрито отчаяние.

— Господи, обичам те, Ив! — Засмя се, когато усети, че е станал корав като камък. — Само преди десетина години щях да те просна тук по гръб и веднага да те обладая. Но вече не мога без легло.

— Тогава ела в моето.

И те се отдалечиха ръка за ръка.

Джулия остана в сенките още дълго време. Не защото беше смутена или развълнувана от научената тайна. По страните ѝ се стичаха сълзи като онези, които бликаха от дъното на душата ѝ, когато слушаше особено вълнуваща музика или съзерцаваше неповторим залез.

Това беше любов. Неувяхваща, красива, благородна. Внезапно осъзна, че наред с възхищението изпитва и завист. В нейния живот нямаше мъж, с когото да се разхожда в градината на лунна светлина. Никой не предизвикваше такива кадифени нотки в гласа ѝ. Никой.

Джулия се отправи към къщи, за да прекара една неспокойна нощ в празното легло.

[1] Столицата на Бахамските острови. — Б.пр. ↑

[2] Национално облекло на малайските народи, продълговато парче плат, увито около кръста. — Б.пр. ↑

[3] Юджийн Патрик Кели (1912) — американски филмов актьор, танцьор, хореограф и режисьор, звезда от 40-те и 50-те години. — Б. пр. ↑

[4] Спенсър Трейси (1900—1967) — американски актьор, два пъти носител на „Оскар“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Ъгловото сепаре в заведението „При Дени“ никак не отговаряше на представата за ресторант, където закусват големци, но Дрейк беше сигурен, че поне ще избегне срещата с познати. Най-вече с такива, които бяха от значение за него. С второто кафе си поръча малка порция шунка с яйца, макар да бе хапнал преди това. Винаги ядеше, когато беше нервен.

Делрикио закъсняваше.

Дрейк изсипа три пакетчета захар в чашата си и за трети път през последните пет минути погледна ролекса си. Полагаше усилия да не се поти.

Ако можеше да събере смелост и да стане от масата, щеше да изтича в мъжката тоалетна, за да види дали не се е разрешила косата му. Внимателно я приглади с ръка, да не би някое кичурче да не е на мястото си. Опипа копринената вратовръзка, възелът не се беше разхлабил. Суетливо изтръска ръкавите на скъпото си сако. Златните копчета за ръкавели блестяха върху колосаните маншети на кремавата риза с монограм.

Фасонът означаваше всичко за него. За срещата с Делрикио трябваше да изглежда спокоен, уверен, невъзмутим. Вътрешно се чувстваше като момченце, което с омекнали от страх колене очаква поредния пердах.

Колкото и сурови да бяха тези наказания в детството, те бяха нищо в сравнение с онова, което щеше да му се случи, ако не се справеше на срещата. Някога след боя на майка си поне оставаше жив.

Нейното верую беше, че пръчката е най-доброто възпитание и честичко го прилагаше с фанатично изцъклен поглед.

Убежденията на Делрикио можеха да се определят по-скоро така — бизнесът си е бизнес, и затова бе готов да реже жизненоважни късчета от тялото на Дрейк с такава невъзмутимост, с каквато някои си пилят ноктите.

Дрейк поглеждаше часовника си за четвърти път, когато Делрикио се появи.

— Много кафе пиеш — рече той и приседна с усмивка. — Вредно е за здравето.

Майкъл Делрикио приближаваше шестдесетте и се вълнуваше от количеството холестерин в кръвта си със същата сериозност, с която гледаше на наследения от баща си бизнес. В резултат на това беше едновременно богат и здрав като бик. Мургавата кожа на лицето му се поддържаше от седмични масажи и ярко контрастираше със стоманеносивата коса и рошовите мустаци. Ръцете му бяха гладки, пръстите дълги и тънки като на пианист. Носеше само един накит — златна венчална халка. Имаше слабо изящено лице с незначителни бръчки и дълбоки тъмнокафяви очи, които притежаваха способността да се усмихват мило на любимите внуци, да се просълзяват от възвишени оперни арии и да бъдат съвсем безизразни, когато се организира поредният удар.

Делрикио рядко влагаше чувства в бизнеса.

Беше доброжелателно настроен към Дрейк, все едно му беше вуйчо, макар да го смяташе за глупак. Тъкмо по тази причина бе предпочел да дойде лично на срещата вместо да изпрати някой от недотам изтънчените си служители да разкраси хубавичкото му лице.

Делрикио махна с ръка на сервитьорката. Заведението беше претъпкано и шумно — хленчеха дечурлига, тракаха прибори, но тя веднага се отзова на повикването му. Могъществото го обгръщаше плътно отвсякъде, както италианският му костюм.

— Сок от грейпфрут — каза с лек бостънски акцент. — Порция добре изстуден пъпеш и препечен ръжен хляб. — Е — добави, щом сервитьорката се отдалечи, — добре ли си?

— Да. — Дрейк почувства как подмишниците му овлажняват. — А вие?

— Здрав съм като кон. — Делрикио се изпъчи и потупа стегнатия си корем. — Моята Мария още прави най-вкусните лингуини^[1] на света, но аз се ограничавам, ям само салата на обяд и три пъти седмично спортувам. Холестеринът ми е сто и седемдесет.

— Чудесно, господин Делрикио.

— Имаме само едно тяло.

Дрейк не искаше единственото му тяло да бъде разфасовано като пуйка.

— Как е семейството ви?

— Идеално. — Делрикио беше любящ баща и се усмихна разнежено. — Миналата седмица Анджелина ме дари с още едно внуче. Сега имам общо четиринадесет. — Той се просълзи от умиление. — Това е то човешкото безсмъртие! А ти, Дрейк, трябва да се ожениш за някое добро момиче и да правиш деца. Така ще осмислиш живота си. — Приведе се напред като загрижен баща, който се кани да даде мъдър съвет. — Хубаво е да чукаш красиви жени. Мъжът си е мъж. Но семейството не може да се замени с нищо.

Дрейк се усмихна насила и надигна чашата си.

— Още търся подходяща партия.

— Когато започнеш да слушаш сърцето си, а не оная си работа, ще я намериш. — Въздъхна при вида на поръчката, която им донесоха, погледна изумено към яденето на Дрейк и взе да пресмята калориите му. — А сега... — Едва не подскочи, като видя как Дрейк полива палачинките си със сироп и гнусливо набоде парченце пъпеш с вилницата си. — Сигурно си готов да изплатиш дълга си.

Залъкът шунка преседна на Дрейк. Докато се мъчеше да го преглътне, по тялото му изби пот.

— Както знаеш, малко съм закъсал. В момента изпитвам известни финансови затруднения. — Поля палачинките с още сироп, докато Делрикио важно ядеше пъпеша си. — Готов съм да ви дам десет процента и своята честна дума.

— Десет процента значи. — Делрикио сви устни и съвсем тънко намаза препечената филийка с ягодов конфитюр. — А останалите деветдесет хиляди?

Деветдесет хиляди! Цифрата прокънтя в главата на Дрейк като удар с чук.

— Щом ми потръгне. Само да победи някой кон и ще си стъпя на краката.

Делрикио попи устни със салфетката.

— Така разправяше и преди.

— Знам, но този път...

Делрикио вдигна ръка и припряните обяснения на Дрейк секнаха.

— Имам слабост към теб, Дрейк, затова ще ти кажа, че хазартът е за глупците. За мен той е част от бизнеса, но като гледам как пагубно рискуваш... здравето си, много се тревожа.

— Ще си наваксам всички загуби на състезанията за Голямата купа, ще видите. — Дрейк започна да яде бързо, за да напълни дупката, зейнала в корема му от страх. — Искam само една седмица отсрочка.

— Ами ако загубиш?

— Няма — усмихна се той отчаяно. По гърба му вече се стичаше обилна пот.

Делрикио продължи да си хапва. Парченце пъпеш, залък препечен хляб, глътка сок. На съседната маса една жена настаня малчугана си във високо столче. Делрикио намигна на детето и поднови ритуала си — пъпеш, препечен хляб, сок. Дрейк почувства, че погълнатите яйца се втвърдяват в стомаха му.

— Леля ти добре ли е?

— Ив ли? — Дрейк облиза устни. Беше сред малцината, които знаеха за кратката, бурна връзка между леля му и Делрикио. Така и не можа да определи дали е в негова полза, или не. — Много е добре.

— Чух, че се кани да издава мемоарите си.

— Да. — Въпреки че стомахът му се съпротивляваше, глътна още кафе. — Довела е някаква писателка от Изток, за да напише авторизираната ѝ биография.

— Млада жена?

— Джулия Съмърс. Изглежда способна.

— И докъде смята да стигне в разкритията си?

Дрейк усети лек прилив на облекчение при този обрат на разговора. Намаза дебело една препечена филийка с масло.

— Кой знае? При Ив всичко зависи от настроението ѝ.

— Но ти ще разбереш.

Тонът накара Дрейк да замръзне на мястото си и ножът му увисна във въздуха.

— Тя не споделя с мен такива работи.

— Ще разбереш — повтори Делрикио. — Тогава ще ти дам една седмица отсрочка. Услуга за услуга. — Усмихна се. — Така е между приятели. И роднини.

Гмуркането в басейна я подмладяваше. Нощта, прекарана с Виктор, я беше заредила с плам и тя отново се чувстваше като момиче. Беше се събудила по-късно от обикновено с нетърпимо главоболие. Но от лекарството и прохладната чиста вода изпита облекчение.

Плуваше бавно и методично бруст, наслаждавайки се на пълния синхрон, с който се движеха ръцете и краката ѝ. Не беше кой знае какво да можеш да използваш тялото си, но тя се бе научила да цени този дар.

През изтеклата нощ тялото ѝ се бе превърнало в източник на върховно удоволствие, помисли си Ив и заплува кроул. Сексът с Виктор винаги беше неповторимо изживяване. Буен или нежен, спокоен или задъхан. Бог им бе свидетел, че през годините бяха опитали всички възможни варианти.

Изминалата нощ беше незабравима. Лежаха прегърнати и след утихването на страстта, притиснати като двойка стари бойни коне, тя усещаше как отново прониква в нея за сетен път, преди да заспят.

От всички мъже и любовници не бе срещнала друг като Виктор. И тъкмо защото бе имала много мъже и любовници, той беше единственият истински господар на сърцето ѝ.

Някога, преди десетки години, чувствата ѝ към него я караха да изпада в отчаяние, да беснее, да ругае и да проклина съдбата, че не им е отредила да бъдат заедно. Това време бе отдавна минало. Сега можеше само да ѝ благодари за всеки изживян миг.

Ив излезе от басейна, потрепери от допира на хладния въздух върху мократа си кожа и бързо навлече дълга червена хавлия. В същия момент, сякаш бе очаквала да я повикат, Травърс се появи със закуската и флакон хидратантен лосион върху подноса.

— Нина обади ли се на Джулия? — попита Ив.

Травърс шумно пое въздух през носа си. Свистенето наподобяваше шума на врящ чайник.

— На път е.

— Добре. — Ив взе шишенцето с лосиона и небрежно го разклати, без да сваля поглед от икономката си. — Не е необходимо така открито да изразяваш неодобрението си.

— Имам право да мисля каквото си ща.

— Да знаеш, също — добави Ив с лека усмивка. — Но защо обвиняваш нея?

Травърс съсредоточено се зае да нарежда закуската върху лъснатата бяла масичка.

— По-добре я отпрати и зарежи всичко. Търсиш си белята. Никой няма да ти свали шапка.

Ив умело нанесе лосиона върху лицето си.

— Имам нужда от нея — протичко заяви. — Не мога да се справя сама.

Травърс стисна устни.

— Цял живот правиш каквото си наумиш, дявол да го вземе! Този път обаче ще загазиш.

Ив не се помръдна и лапна една малина.

— Едва ли. Все ще ми се размине някак.

Травърс сърдито се отправи към къщата. Ив продължи да се усмихва, сложи си слънчевите очила и зачака Джулия. Не се наложи да чака дълго. През тъмните стъкла забеляза приближаването на чифт спортни обувки, тесни тъмносини панталони и светла раирана блуза и взе да гадае кой е. Още се съмняваше, но съдейки по облеклото и походката, окончателно реши и се успокои.

Чудеше са дали някога помежду им щеше да се възцари доверие.

— Надявам се нямате нищо против да разговаряме тук. — Ив я покани с ръка да седне на стола до себе си.

— Не, никак. — Моментално се запита колко ли хора са виждали това прочуто лице без грим. И дали знаят, че красотата му се дължи на хубавата кожа и изящните черти, а не на козметични трикове. — Стига вие да се чувствате добре.

— Същото важи и за вас. — Ив й наля сок и учудено повдигна вежди, когато Джулия поклати глава и отказа добавката от шампанско. — Никога ли не се отпускате? — попита я тя.

— Разбира се, че се отпускам. Но не и когато работя.

Ив замислено опита коктейла си, хареса го и отпи още една глътка.

— Какво правите, за да се отпуснете?

Объркана от въпроса, Джулия запелтечи:

— Ами, аз... аз...

— Хванах ли ви натясно? — подхвърли Ив и гръмко се засмя. — Искате ли да ви кажа каква сте? Вие сте завидно млада и привлекателна. Всеотдайна майка, за която детето е смисълът на

живота ѝ, решена да го възпита както трябва. Работата е на второ място, макар че гледате на нея изключително сериозно. Спазването на благоприличието, етикета и добрите обноски е ваш ръководен принцип, още повече че под привидната ви сдържаност дреме силна и страстна натура. Амбицията е ваш скрит порок, от който почти се срамувате. По важност в списъка, мъжете са някъде на опашката, бих казала, доста след чорапите на Брандън.

Джулия трябваше да впрегне цялата си воля, за да запази самообладание. Но не можеше да потуши пламъка в очите си.

— Изкарахте ме ужасно безинтересна.

— Напротив, възхитителна — поправи я Ив и посегна към малините. — Макар че понякога двете определения се доближават по смисъл. Всъщност, исках да ви предизвикам, да поразклатя олимпийското ви спокойствие.

— Защо?

— За да се уверя, че разголвам душата си пред себеподобен. — Ив сви рамене и отчупи крайчеца на един кроасан. — След словесната ви престрелка с Пол онази вечер заподозрях съществуването на буен нрав. Уважавам такива хора.

— Не всеки може да си позволи да го проявява. — Нейният обаче още припламваше в очите ѝ. — И аз съм човек, госпожице Бенедикт.

— Ив.

— Човек съм, Ив, и се вбесявам, когато си играят с мен. — Джулия отвори куфарчето си, за да извади оттам бележника и касетофона. — Вие ли го изпратихте да дойде вчера?

Ив се ухили до уши.

— Кого?

— Пол Уинтроп.

— Не. — Изненадата и любопитството ѝ ясно проличаха, но Джулия си напомни, че има работа с актриса. — Пол ви е навестил?

— Да. Много е загрижен за книгата и за това как ще я напиша.

— Винаги се е опитвал да ме предпази. — Напоследък Ив често губеше апетит. Остави закуската и си взе цигара. — Допускам, че проявява и личен интерес.

— Едва ли.

— Не бъдете толкова сигурна. — Ив отново се засмя, но в главата ѝ се зароди една мисъл. — Скъпа моя, повечето жени оплезват език на петата минута, след като се запознаят с него. Доста е разглезен. С неговата мъжествена външност, чар и неприкрита чувственост, не можете да очаквате да бъде другояче. Изпитала съм го на гърба си — добави тя и дръпна от цигарата. — Нали едно време хлътнах по баща му.

— Разкажете ми. — Джулия се възползва от предоставената ѝ възможност и включи касетофона на запис. — За Рори Уинтроп.

— О, Рори ли... Лице на дявол, душа на поет, тяло на бог и акъл на доберман, юрнал се подир разгонена кучка. — Когато отново прихна, в смеха ѝ нямаше злоба, само добродушна насмешка. — Винаги съм съжалявала, че с него не се получи. Харесвах го, кучия му син! Проблемът на Рори беше, че при всяка ерекция чувстваше морален дълг да я оползотвори. Без значение дали с френски прислужнички, ирландски готвачки, актриси или случайни флъорци. Станеше ли му дори от поглед, Рори решаваше, че е въпрос на мъжка чест да го вкара някъде. — Ив се изхили и напълни чашата си със сок и шампанско. — Сигурно щях да се примиря с изневерите му, защото той не влагаше чувства в тях. Но Рори допусна грешка, когато започна да ме лъже. Не можех да остана омъжена за човек, който ме смята за толкова глупава, че да вярвам на жалките му измислици.

— Непостоянството му не ви ли притесняваше?

— Не съм казала такова нещо. Разводът е прекалено почтен и прозаичен начин да отмъстиш на един мъж за кръшкането му. Аз вярвам в отмъщението, Джулия. — Думата ѝ достави неимоверна наслада, равна на удоволствието, което изпитваше от пенливото шампанско. — Ако държах повече на Рори и по-малко на Пол, връзката ни вероятно щеше да приключи много по-бурно.

За пореден път Джулия изпита смътно съчувствие. При нея също връх беше взела обичта към детето и това бе пощадило бащата.

— С Рори сте разделени от доста време, но продължавате да поддържате близки отношения със сина му.

— Обичам Пол. Винаги съм го чувствала като свое дете. — Ив не си позволи да се разнежи, но веднага щом смачка цигарата си, запали нова. Колко усилия ѝ струваха тези думи.

— Не бях кой знае каква майка, за разлика от вас — добави с измъчена усмивка тя. — Но исках да се грижа за това момче. Току-що бях прехвърлила четиридесетте и бях навлязла във възрастта, когато една жена си дава ясна сметка, че е пропуснала възможността да предприеме решителната стъпка. И ето че се появи това будно и красиво дете, беше на възрастта на Брандън. — Тя отново отпи, за да може да овладее вълнението си. — Пол се оказа единственото ми спасение.

— Ами майката на Пол?

— Марион Харт ли? Беше изумителна актриса, но вманиачена на тема „Холивуд“. Все пак силата ѝ беше в театъра. Дватама с Рори само си прехвърляха детето между Ню Йорк и Ел Ей. Марион изпитваше привързаност към Пол, но някак хладна, като към домашно животинче, купено импулсивно, което трябва да се храни и извежда на разходка.

— Но това е ужасно!

Ив за първи път долови изблик на чувства в гласа на Джулия, което напълно се съчетаваше с гневните искрици в очите ѝ.

— Срещат се стотици жени в подобно положение. Не ми вярвате, защото имате Брандън. Но кълна ви се, всички жени приемат майчинството! В неговия случай липсваше насилие. Нито Рори, нито Марион биха навредили на момчето. Не бяха и нейните родители. Просто се отнасяха с добродушно безразличие.

— Сигурно му е било адски мъчно — прошепна Джулия.

— Не можеш да тъжиш по нещо, което не познаваш. Забеляза, че Джулия бе престанала да си води бележки и цялата се бе превърнала в слух. — Когато се запознах с Пол, той беше интелигентно и много самостоятелно дете. Не вървеше да му се натрапвам, преструвайки се на любяща майка дори да знаех как. Но можех да се отнасям с внимание към него и да му се радвам. Често си мисля, че се омъжих за Рори, защото всъщност обожавах сина му.

Ив се облегна на стола си, извличайки искрено удоволствие от този спомен.

— Естествено, познавах Рори отпреди. Движехме се в едни и същи кръгове. Между нас съществуваше привличане, имаше тръпка, но някак все се разминавахме. Когато аз бях свободна, той беше обвързан и обратното. После направихме общ филм.

— „Лице като картинка“.

— Да, романтична комедия. Страхотно добра. Едно от най-приятните ми изживявания. Сценарият беше майсторски написан и духовит, режисьорът — талантлив, костюмите — фантастични, а партньорът ми — изкусен подпалвач на чувствени желания. След две седмици снимки искрите им се разгоряха и извън екрана.

Леко пийнала Ив безразсъдно прекрачи прага на крайбрежната къща, собственост на Рори в Малибу^[2]. Снимките бяха продължили до късно, след което те се усамотиха в едно долнопробно заведение, където се наливаха с бира и се тъпкаха с разни мазнотии. Рори пускаше монетите в музикалния автомат една подир друга, така че смехът им и сексуалните закачки, които си подхвърляха, непрестанно бяха съпроводени от песните на „Бийч Бойс“.

„Властта на цветята“^[3] тъкмо бе започнала да дава първите признаци за себе си в Калифорния. Повечето от останалите посетители бяха ученици и студенти с развети до раменете коси и саморъчно боядисани фланелки.

Едно момиче, замаяно от марихуаната, окачи мънистено герданче около врата на Рори, задето пусна цели два долара в музикалния автомат.

И двамата бяха известни звезди, но никой не ги позна. Хлапетиите, посещаващи заведението, не си пилееха парите за филми от рода на тези, в които участваха Ив Бенедикт и Рори Уинтроп. Харчеха ги за концерти, наркотици и източни благоухания. От Удсток^[4] ги делеяха само три години и протежението на континента.

Ив и Рори не се интересуваха особено от войната във Виетнам, нито от изпълненията на цитра.

Напуснаха заведението, качиха се на спортния му мерцедес и отпратиха към Малибу със смъкнат гюрук, замаяни от бирата. Бяха в трепетно очакване. Ив внимателно беше планирала тази вечер. На другия ден нямаха снимки, затова можеше да не се тревожи, че очите ѝ ще изглеждат подпухнали. Колкото и да копнееше за една любовна нощ, тя бе преди всичко кинозвезда.

Съвсем трезво бе решила да спи с Рори. В живота ѝ зееха празноти, които никога нямаше да запълни. Но можеше да ги замаже, поне за кратко.

Със силно разрошена от вятъра коса и боса, защото бе зарязала обувките си в колата, Ив набързо обиколи дневната. Високи тавани, облицовани с полирано дърво и изградени изцяло от стъкло стени, през които долиташе шумът на прибоя. Тук ще бъде, каза си тя и се излегна върху килимчето пред огромната камина. Тук, и то сега.

Усмихна му се. Изглеждаше невероятен на светлината на свещите, които припряно бе запалил. Бронзов загар, коса с цвят на махагон, очи като сапфири. Вече бе опитала вкуса на устните му под погледа на тълпящите се около тях снимачни техници. Желаете го без сценарий и режисура.

Копнееше за дива, изпепеляваща страст, готова да забрави за няколко часа какво ѝ предстои.

Той коленичи до нея.

— Знаеш ли откога те искам?

Нищо не можеше да се сравни с мига, в който една жена се кани да се отдаде на някой мъж.

— Не.

Събра косите ѝ в едната си ръка.

— Откога се познаваме?

— От пет-шест години.

— От толкова време значи. — Наклони глава и захапа устните ѝ.
— Лошото е, че прекалено много се застоявах в Лондон, вместо да бъда тук с теб и да те любя.

В това се криеше част от часа му, умееше да създава у жените чувството, че са единствени. Всъщност, с която и да се намираше в момента, илюзията беше пълна.

Тя прокара ръка по лицето му, омагьосана от бръчиците, трапчинките и гладките места, които се съчетаваха в такъв изумителен образ на мъжката красота. Във физическо отношение Рори Уинтроп беше свършен. И поне тази нощ щеше да ѝ принадлежи.

— Тогава ме вземи сега. — Ив придружи поканата си с тих смях и изхлузи ризата през главата му. В отблясъка на свещите очите ѝ искряха от страст и обещания.

Той предусети, че тя е настроена за състезание, не за танц. Въпреки че би предпочел поне първия път да бъде зареден с повече романтика и очакване, Рори винаги бе готов да угоди на партньорката си. В това също се състоеше част от чара и недостатъците му.

Задърпа дрехите ѝ, очарован и същевременно смутен от яростта, с която дереше гърба му. Женското тяло винаги го бе възбуждало, слабо или пълно, младо или зряло. Плътта на Ив го подлудяваше, извивките на разкошната ѝ фигура го караха да се самозабравя, уханието, допирът на кожата ѝ го изпълваха с похот и той изстена, когато го сграбчи за панталоните и напипа твърдия му член.

За нея нещата не се развиваха достатъчно бързо. Още не можеше да се отърси от мислите си. Чуваше пляска на морските вълни в пясъчния бряг, ударите на сърцето си, накъсаното дишане. Копнееше за онзи вакуум по време на акта, когато се отдаваш само на усещания. В отчаян порив тя се претърколи върху него. Тялото ѝ се гърчеше като камшик, жилав и опасен. Трябваше да я накара да забрави. Не искаше да си спомня докосването на други ръце, вкуса на други устни, мириса на друга плът.

Единственото ѝ спасение беше да избяга от реалността и тя се бе зарекла да го направи с Рори Уинтроп.

Отблясъците на свещите затанцуваха по кожата ѝ, когато се изви над него. Косата ѝ се спускаше по гърба като кехлибарен водопад. Щом го пое в себе си, нададе вик като молитвен зов. Залюля се отгоре му, докато накрая потъна в забрава.

Отмаляла, тя се отпусна върху него. Сърцето му блъскаше лудешки под нейното и тя се усмихна, изпълнена с признателност. Щом можеше да се отдава на този мъж, да изпитва наслада и страст с него, значи щеше да се излекува и да възвърне душевното си равновесие.

— Живи ли сме още? — прошепна Рори.

— Май че да.

— Добре. — Намери сили да плъзне ръце по гърба ѝ и бавно отмести задните ѝ части. — Дяволски добре яздиш, Иви.

Тя се усмихна. Никой не я беше наричал „Иви“, но ѝ хареса как звучи, изречено с школувания му артистичен глас. Надигна глава и го погледна. Очите му бяха затворени, а лицето му бе глуповато ухилено и сияещо от задоволство.

При вида му прихна и го целуна, отново изпълнена с признателност.

— Какво да опитаме през втория рунд?

Очите му бавно се отвориха. В тях се отразяваха едновременно желание и обич. До този момент не си бе давала сметка колко силно е копняла и за двете. Обичай ме, обичай само мен, помисли си, и аз ще сложа света в краката ти.

— Знаеш ли какво? Горе имам страхотно легло с гигантски размери и страхотна вана. Защо не ги използваме?

Точно това направиха, плискаха се в горещата вода и вилняха върху атлазените чаршафи. Наслаждаваха се един на друг с настървението на обезумели от глад деца, докато телата им отмаляха за сън.

По обяд Ив се събуди огладняла, но вече от същински глад. В огромното легло до нея спеше Рори, проснат безпаметно по очи. Обзета от приятна възбуда след изживяното, тя го целуна по рамото и отиде в банята да си вземе душ.

В дрешника му беше пълно с дамски халати — вероятно купени от него за удобство или оставени там от други любовници. Ив си избра един от синя коприна, защото отговаряше на настроените ѝ и се отпрати към долния етаж с мисълта да приготви лека закуска, с която да похапнат заедно.

Чу шум от включен телевизор, тръгна подир звука и се озова в кухнята. Реши, че може да е икономката. Още по-хубаво. Тъкмо ще поръча закуската, а няма да я приготвя. Тананикайки си, извади пакета цигари, които бе пъхнала в джоба на халата.

Последното, което очакваше да види, бе момченцето, изправено до кухненския плот. От мястото си до вратата веднага успя да забележи невероятната прилика с баща му. Имаше същата тъмна, гъста коса, красиви устни и наситено сини очи. Докато момченцето съсредоточено, почти благоговейно мажеше филийка хляб с фъстъчено масло, върху екрана на телевизора в другия край на помещението рекламата се смени с анимационен филм. Бъгс Бъни изскочи от заешката си дупка, захапал един морков с кисела физиономия.

Преди Ив да реши дали да влезе, или тихичко да се измъкне, момченцето вдигна глава — като вълче, надушило нещо във въздуха. Когато погледът му срещна нейния, то престана да маже филията и започна да я изучава с поглед.

В живота си Ив бе попадала под преценяващите погледи на безброй мъже, но със своя остър, смущаващо зрял, преценяващ взор

това момченце направо я накара да занемее. По-късно със смях си спомняше за случката, но в момента изпитваше усещането, че е пробил външната ѝ обвивка и е стигнал до дъното на душата ѝ — душата на Бети Беренски, амбициозното, мечтателно момиче, което се бе превърнало в Ив Бенедикт.

— Здравейте — поздравя то с детския вариант на бащиния отработен глас. — Аз съм Пол.

— Здравей. — Обзе я нелепо желание тутакси да оправи косата си и да пристегне халата. — Аз съм Ив.

— Знам. Виждал съм снимката ви.

Ив се почувства объркана. Гледаше я така, сякаш беше по-смешна от Бъгс Бъни, когато надхитря Елмър Фъд. Беше убедена, че за него не е тайна какво става в спалнята на баща му. Устните му бяха цинично извити.

— Как спяхте?

Малък негодник, помисли си Ив и вместо да се смути, ѝ стана смешно.

— Чудесно, благодаря. — И влезе величествено като кралица на официален прием. — За съжаление, не знаех, че Рори живее със сина си.

— Само понякога. — Момчето взе едно бурканче с мармалад и започна да си маже втора филия. — Не ми хареса в предишното училище и родителите ми решиха да ме преместят за година-две в Калифорния. — После залепи филиите една към друга. — Подлудих майка ми. — Наистина ли?

— О, да. — Посегна към хладилника и си избра голяма бутилка пепси. — Много ме бива за това. До лятото ще подлудя и баща ми и ще ме върнат в Лондон. Обожавам да пътувам със самолет.

— Сериозно? — Ив го гледаше очарована как се настанява край кухненската маса, покрита със стъкло. — Може ли да си направя един сандвич?

— Разбира се. С баща ми снимате филм. — Каза го съвсем простишко, като че за него беше най-естественото нещо на света партньорките на баща му, облечени в чужди халати, да се мотаят в събота следобед из кухнята.

— Точно така. Обичаш ли да гледаш филми?

— Само някои. Веднъж по телевизията давах един, в който вие играехте. — Поправи произношението си, като се сети, че не се намира в Англия. — Бяхте певица в някаква кръчма и мъжете се избиваха за вас. — Отхапа внимателно от сандвича си. — Имате много приятен глас.

— Благодаря. — Ив хвърли поглед през рамо, за да се увери, че разговаря с дете. — Ти актьор ли ще станеш?

Очите му се засмяха и момчето отново отхапа от сандвича си.

— Не. Ако се занимавам с кино, ще бъда режисьор. Мисля, че е много по-приятно да казваш на хората какво да правят.

Ив реши да не вари кафе, извади си също едно пепси от хладилника и седна до него. Беше забравила за намерението си да занесе закуска на Рори в леглото и да се отдадат на следобедни удоволствия. — На колко си години?

— На десет. А вие?

— Доста повече от теб. — Тя опита фъстъченото масло и мармалада и у нея се пробуди забравен спомен. Един месец преди да се запознае с Чарли Грей, се бе прехранвала със сандвичи, намазани с фъстъчено масло и мармалад и с консервирана супа.

— Какво най-много ти харесва в Калифорния?

— Слънцето. В Лондон постоянно вали.

— И аз така съм чувала.

— Вие все тук ли сте живяли?

— Не, макар че понякога изпитвам това чувство. А сега ми кажи, Пол, какво не ти хареса в предишното училище.

— Униформите — незабавно отвърна той. — Мразя да нося униформа. Сякаш се опитват да ни облекат еднакво, за да мислим еднакво.

Ив едва не се задави и остави бутилката на масата.

— Сигурен ли си, че си на десет години?

Той сви рамене и лапна последното късче от сандвича си.

— Почти на десет съм. Но съм преждевременно развит — заяви той с такава сериозност, че тя за малко не се разсмя. — И задавам прекалено много въпроси.

Въпреки че се правеше на всезнайко, в думите му се таеше горчивина — явно бе ужасно самотно дете. Като риба, извадена на сухо, помисли си Ив и потисна желанието да разроши косата му.

Чувството ѝ бе до болка познато. — Ония, дето казват, че задаваш прекалено много въпроси, очевидно не знаят отговорите.

Момчето отново ѝ отправи дълъг, изпитателен поглед с прямите си сериозни очи. После се усмихна и почти заприлича на десетгодишно хлапе с липсващо зъбче.

— Знам. Направо полудяват, като продължаваш да упорстваш.

Този път не се сдържа и разроши косата му. Широка му усмивка я беше пленила.

— Тепърва ще ходиш по разни места, момчето ми. Но какво ще кажеш засега да се поразходим край морето?

Зяпа я цели тридесет секунди. Ив беше готова да заложи и последния си долар, че любовниците на Рори никога не са се занимавали със сина му.

— Добре. — Плъзна пръст надолу по бутилката от пепси, недоумявайки с какво е заслужил подобно снизхождение. — Щом искате. — Не биваше да се издава, че гори от желание да излезе с нея.

— Хубаво. — Тя се чувстваше по съвсем същия начин и затова стана от масата, без да бърза. — Само ще отида да си сложа някакви дрехи.

— Разхождахме се няколко часа — продължи Ив. Усмихваше се. Цигарата ѝ догаряше забравена в пепелника, беше останал само филтърът. — Дори строихме пясъчни замъци. Беше най-задушевният следобед в живота ми. Когато се прибрахме, Рори се бе събудил, а аз бях влюбена до уши в сина му.

— Ами Пол? — тихо попита Джулия. Не ѝ беше трудно да си представи самотното момченце, което си приготвя сандвич в събота следобед.

— О, той беше по-предпазлив от мен. По-късно разбрах, че ме е подозирал в корист — че го използвам, за да се добера до баща му. — Ив се размърда неспокойно и извади нова цигара. — Кой би могъл да го вини? Рори беше изключително изгодна партия, влиятелен в бранша, заможен — по лични заслуги и по наследство.

— С Рори Уинтроп сте се оженили преди пускането на съвместния ви филм.

— Един месец след онзи следобед в Малибу. — Известно време Ив пушеше мълчаливо, вперила поглед в портокаловата горичка. — Признавам, че аз го подгоних съвсем целенасочено. Нямаше никакви шансове да се измъкне. Романтиката беше слабото му място. Аз просто се възползвах. Исках този брак и неговото семейство. Имах си причини.

— И какви бяха те?

Ив отново съсредоточи вниманието си към Джулия и се усмихна.

— Засега ще кажа само, че Пол беше в основата. Истина е, пък и бездруго нямам намерение да лъжа. Тогава още вярвах в брака. Рори ме развеселяваше, беше — и продължава да е — интелигентен, внимателен и достатъчно необуздан, за да бъде интересен. Чувствах необходимост да вярвам, че ще се получи нещо. Не става така, но от всички ми четири брака единствено за този не съжалявам.

— Имаше ли и други причини?

— Нищо не пропускайте! — измърмори Ив. — Да. — Изгаси цигарата си с бързи и резки движения. — Но за това ще говорим друг път.

— Добре. Разкажете ми тогава защо сте взели Нина на работа.

Ив много рядко се стъписваше. В момента обаче, за да възвърне самообладанието си, премигна няколко пъти и смутено се усмихна.

— Моля?

— Снощи разговарях с Нина. Тя ми разказа как сте я намерили в болницата след опита ѝ за самоубийство, как сте ѝ дали не само работа, но сте ѝ вдъхнали и желание за живот.

Ив взе чашата си и се взря замислено в шампанското и сока, от които бяха останали едва няколко пръста.

— Разбирам. Нина не ми спомена, че сте я интервюирали.

— Разговаряхме снощи, когато ми донесе снимките.

— А, да. Тази сутрин още не сме се виждали. — Ив промени намерението си и остави питието недокоснато. — Причините, поради които взех Нина, са две и то доста сложни, тъй че сега не ми се навлиза в подробности. Само ще ви кажа, че мразя, когато нещо отива на вятъра.

— Питам се — упорито продължи Джулия, като проявяваше повече интерес към лицето на Ив, отколкото към отговора ѝ, — дали по този начин не сте искали да платите един стар дълг? Чарли Грей се

е самоубил и вие не сте били в състояние да го предотвратите. В случая с Нина сте могли да се намесите. И сте го сторили.

В очите на Ив се прокрадна тъга. Джулия забеляза как зеленият им цвят потъмня.

Много сте схватлива, Джулия. Донякъде постъпих така, за да изкупя вината си пред Чарли. Но тъй като се сдобих с изключително способен служител и верен приятел, може да се каже, че не ми е струвало нищо.

Очите, а не отговорът на Ив, накараха Джулия да протегне ръка и да я постави върху нейната, без да съзнава, че е скъсила разстоянието помежду им.

— Каквото и да сте спечелили, състраданието и великодушието са много по-ценни. През целия си живот съм ви се възхищавала като актриса. През изминалите няколко дни започнах да ви се възхищавам като жена.

Докато Ив гледаше втренчено съединените им ръце, по лицето ѝ се разрази буря от чувства. За да ги овладее, тя проведе кратка и решителна борба с тях.

— Ще разполагате с предостатъчно време, преди да приключим, за да си съставите и друго мнение за мен като жена. Повечето от тях ще бъдат доста далеч от възхищението. Между впрочем, чака ме работа. — Тя се изправи и махна с ръка към касетофона. Джулия с неохота го изключи. Довечера ще се състои благотворителна вечеря с танци. Взела съм билет и за вас.

— Довечера? — Джулия вдигна глава и засенчи очи срещу слънцето. — Боя се, че не ще мога да дойда.

— Ако искате да напишете тази книга, ще се наложи да излизате оттук. Аз съм обществено ангажирана личност, Джулия — напомни ѝ Ив. — Искам да бъдете с мен на публични места. Трябва да се пригответе до седем и половина. Кийкий ще остане с Брандън.

Джулия се надигна. Предпочиташе да разрешава непредвидените ситуации права.

— Естествено, че ще дойда. Но не е зле да знаете, че не съм особено общителна. — И с хаплива ирония добави: — Така и не се отучих от навика си да подлудявам хората, като им задавам прекалено много въпроси.

Ив се засмя и се отправи доволна към къщата. Беше сигурна, че вечерта ще се окаже интересна.

[1] Вид плоски спагети, най-често приготвяни с морски деликатеси. — Б.пр. ↑

[2] Прочуто селище, разположено на тихоокеанското крайбрежие на Лос Анджелис, предпочитано убежище на филмови и телевизионни знаменитости. — Б.пр. ↑

[3] Младежко движение от края на 60-те години, чийто символ са цветята, олицетворение на всеобща любов между хората и духовна чистота, единствените средства за преобразяване на съществуващото общество. — Б.пр. ↑

[4] Курортно градче в югоизточната част на щата Ню Йорк, където през 1969 година се провежда гигантски рок-фестивал с участието на Джоан Бейз, Джими Хендрикс и цяла плеяда рок и кънтри певци, отбелязал началото на движението на „цветята“ и символ на младежка солидарност в борбата срещу войната. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Най-много от всичко на света мразеше да ѝ дават заповеди, а още по-малко да бъде принудена да ги изпълнява. Не че нямаше да ѝ е приятно да излезе една вечер, и то за такова внушително събитие. Ако случайно се упрекнеше в епикурейство, можеше да го оправдае с работата си. Най-лошото беше, че на сутринта преди въпросното тържество ѝ съобщиха, че трябва да отиде.

Не я молеха, не я канеха. А направо ѝ нареждаха.

Като обикновена простосмъртна, тя прекара почти целия следобед в колебания какво да облече. Ядосваше се, че ще пропилее време, в което би следвало да се отдаде на работа. Когато ядът ѝ към Ив бе достигнал върхната си точка, на вратата се почука и Нина ѝ донесе три тоалета. Били специално подбрани от личния гардероб на Ив, тъй като тя допускала, че Джулия може да не си е донесла нищо подходящо за официални случаи.

Е, жестът беше покровителствен, но все пак мил. Джулия страшно се изкуши да избере някоя от лъскавите, изискани рокли. В един момент ги разстла върху леглото, коприна и пайети, за които бяха пръснати хиляди долари. В слабостта си стигна дотам, че дори пробва една — от кораловочервена коприна, тясна, без презрамки. Само че тя се оказа малко широка за нея в бюста и ханша и Джулия си представи как обгръща тялото на Ив като дъждовна вода.

В мига, в който застана пред огледалото с роклята на звездата, за да се види, кожата ѝ ѝ се стори по-мека и по-бяла на фона на яркия плат. Усети странно замайване, сякаш бе омагьосана.

Ако животът ѝ не бе взел такъв обрат, дали нямаше да се установи в Бевърли Хилс? Дали гардеробът ѝ нямаше да бъде претъпкан с изящни дрехи? Дали лицето и името ѝ нямаха да предизвикват въздишките на милиони почитатели, щом образът ѝ се появеше на филмовия екран?

Може би да, а може би не, помисли си и се завъртя няколко пъти пред огледалото. Но животът ѝ бе взел друга насока и ѝ беше дал нещо

много по-важно и по-трайно от славата.

Накрая практичността ѝ надделя. Реши, че е по-добре да откаже роклите, отколкото цяла вечер да се представя за такава, каквата не е.

Облече единствения вечерен тоалет, който бе донесла със себе си, семпла права тъмносиня рокля с прилепнало болеро, обшито с продълговати мъниста. За две години, откакто я беше купила на една разпродажба в „Сакс“, я бе носила само веднъж. Когато окачваше обещите с капчици от изкуствени диаманти, се заслуша в кикотенето на сина си, долитащо от долния етаж. Дватамата с Кийкий, вече първи приятели, бяха погълнати от някаква игра.

Джулия за последен път прегледа съдържанието на чантичката си, нахлузи чифт красиви, но ужасно неудобни официални обувки и тръгна надолу по стълбите.

— Ей, мамо! — Брандън впери очи в нея, докато слизаше. Изглеждаше толкова различна и хубава. Винаги изпитваше гордост и странен гъдел под лъжичката, когато виждаше колко е красива майка му. — Много добре ти стои.

— Страхотна сте! — поправи момчето Кийкий. Стана от килима, където с Брандън лежаха проснати по корем, и застана на колене. — Тази рокля не е на госпожица Би.

— Не. — Джулия смутено приглади полата си. — Не ми беше удобно. Надявам се, че и тази ще свърши работа.

— И още как! — въодушевено кимна Кийкий. — Изискана и елегантна. А с тази вдигната нагоре коса, направо сте секси. Какво повече бихте могли да искате?

Да бъде невидима, помисли си Джулия, но само се усмихна.

— Не бива да закъснявам. Дано успея да се измъкна веднага след вечерята.

— Защо? Това е такова забележително събитие. — Кийкий седна на пети. — Всички ще бъдат там. Събрани с благородна цел. Нали знаете за Фонда на актьорите. Трябва да се забавлявате. Аз ще се вмъкна в свободната стая, ако ми се приспи.

— Може ли да си направим пуканки? — попита Брандън.

— Добре. Гледайте да... — На вратата се почука и когато се обърна видя Пол.

— Да сложите повечко масло — довърши мисълта ѝ той и при влизането си намигна на Брандън.

Кийкий моментално бухна косата си.

— Здравсти, господин Уинтроп.

— Здравсти, Кийкий. Как си?

— Благодаря, чудесно. — Двадесетгодишното ѝ сърце се разтуптя от вълнение. Беше облечен в смокинг и го носеше с небрежна грация, която мигновено внушаваше сексапил. Кийкий се съмняваше, че на земята има жена, която да не си фантазира как разхлабва строгата му черна вратовръзка.

— Ив каза, че ще бъдете точна — обърна се Пол към Джулия. Тя изглеждаше смутена. Вече бе решил, че така най-много му харесва.

— Не знаех, че и вие ще ходите. Мислех, че ще тръгна с Ив.

— Тя отиде с Дрейк. Имаха работа преди това. — Отпрати ѝ продължителна усмивка и прошепна: — Ще бъдем само двамата, Джули.

— Разбирам. — Фразата беше съвсем обикновена, но тя цялата се стегна. — Брандън, лягане в девет. — Наведе се и го целуна по бузата. — Помни, че думата на Кийкий е закон.

Той се ухили, като си помисли, че му се удава възможност да предума Кийкий да си легне в девет и половина.

— Можеш да останеш колкото искаш. Нямаме нищо против.

— Безкрайно ви благодаря. — Тя се приготви да тръгва. — Не му позволявай да те баламосва, Кийкий. Много е хитър.

— Знам му номерата. Приятно прекарване — пожела им тя и ги изпрати с тиха въздишка.

Събитията не се развиват по план, помисли си Джулия, докато вървеше към тясната чакълеста алея, където беше паркиран студейкърът на Пол. Още сутринта бе решила да поработи надвечер. После се примири, че трябва да излиза, но само за няколко часа, за да събере, свита незабелязано в някой ъгъл, лични впечатления за книгата си. А сега се бе появил придружител, който сигурно щеше да се чувства задължен да я развлича.

— Съжалявам, че Ив ви е притеснила по този начин — подхвърли той, докато ѝ отваряше вратата на колата.

— По какъв начин?

— Може би сте имали други планове за вечерта.

Той се облегна на вратата и с удоволствие я изгледа как се качва — първо подаде едно слабо коляно от цепката на роклята, после сви

стройните си прасци, накрая запретна краищата на полата с ръка, по която липсваха всякакви бижута, и я прибра вътре. Направи го изключително изискано.

— Всъщност, смятах да се наливам с кафе, да се троя с цигари и да се преборя с осемнадесета глава, но...

Тя вдигна глава. Очите ѝ гледаха много сериозно в сумрака.

— Мразя, когато ми пречат да работя. Сигурно и вие изпитвате същото.

— Да, вярно е. — Макар че, колкото и да беше странно, тази вечер не изпитваше раздразнение. — Но после се успокоих, че не е толкова фатално като при мозъчна операция. Пациентът може да почака до сутринта. — Затвори вратата на колата и заобиколи от другата страна, за да седне на шофьорското място. — И без това Ив рядко иска нещо от мен.

Джулия въздъхна леко, когато двигателят заработи. Автомобилът, както преди малко и роклята на Ив, я караше да се чувства друг човек. Този път като разглезена, обвита с кожи дебютантка, която се втурва по белите мраморни стълби, за да запраши с любимия си на бясна разходка с автомобил. И това ще стане, помисли си Джулия, но гласно каза:

— Оценявам жеста, но не беше необходимо. Нямам нужда от придружител.

— Не, разбира се. — Подкара колата по алеята, водеща към къщата. — Правите впечатление на жена, която умее да се оправя сама. Казвал ли ви е някой колко е стъписващо?

— Не. — Тя си заповяда да се отпусне. — А как гледат хората на вашето умение да се оправяте във всякаква ситуация, дали ги стъписва?

— Вероятно. — Тихичко пусна радиото, повече за настроение, отколкото заради музиката. Тя ухаеше на предишния парфюм, издаващ старомодна романтика. Въздухът, който нахлуваше през спуснатите прозорци, му го поднасяше като подарък. — Просто обичам да изваждам другите от равновесие. — Извърна глава само колкото да ѝ хвърли бърз поглед.

— А вие?

— Не съм мислила за това. — Представи си какво би станало, ако притежаваше тази способност и се усмихна. Почти шест месеца в

годината прекарваше съвсем сама с Брандън, далеч от всички. — Кажете ми — продължи, — често ли ходите на подобни събирания като тазвечерното?

— Няколко пъти в годината — обикновено по настояване на Ив.

— Не ви ли е интересно?

— О, доста забавно е.

— Но все пак го правите заради нея?

Пол спря за малко и изчака отварянето на външните врати.

— Да, за нея съм готов да се жертвам.

Джулия извърна глава, за да огледа профила му, сравнявайки го с бащиния му и с образа на момченцето, описано от Ив. Онова, което видя, беше съвсем различно.

— Днес сутринта Ив ми разказа за първата ви среща.

Той се засмя и пое по тихата улица, опасана с палми от двете страни.

— В крайбрежната къща в Малибу на сандвичи с фъстъчено масло и мармалад.

— Какви бяха първите ви впечатления от нея?

Усмивката му угасна и той извади пура от джоба си.

— И сега ли сте настроена за работа?

— Не само сега, винаги. Би трябвало да ме разбирате.

Натисна запалката в колата и сви рамене. Разбираше я.

— Добре тогава. Знаех, че баща ми не е прекарал нощта сам. Из дневната бяха пръснати разни женски аксесоари, които недвусмислено го доказваха. — Уловил погледа ѝ, повдигна вежди. — Ужасена ли сте, Джули?

— Не.

— Но не одобрявате.

— Просто си представям Брандън в подобна ситуация. Не бих искала да мисли, че съм...

— Че сте спали с мъж?

Подигравателният му тон я накара да настръхне.

— Че съм безотговорна и небрежна.

— Баща ми беше и продължава да е и двете. Когато станах на възрастта на Брандън, вече бях свикнал. Пораженията не са сериозни.

Не беше много сигурна в това.

— А когато се запознахте с Ив?

— Бях готов на бърза ръка да я забравя. Вече бях станал циник. — С наслада издуха дима. — Познах я веднага щом влезе в кухнята, но бях изненадан. Повечето от жените, с които баща ми спеше, изглеждаха доста зле на другата сутрин. Ив беше направо красива. Разбира се, само външно погледнато, но аз се впечатлих. В очите ѝ имаше тъга. — Запъна се и направи гримаса. — Няма да ѝ хареса, ако ме чуе. Но по-важното за мен тогава беше, че не се хвърли да ми се лигави, както някои.

Джулия се засмя разбиращо.

— Брандън ненавижда да го потупват по главата и да се прехласват колко прелестно момченце е.

— Отвратително е!

Той го произнесе с такова вълнение, че тя отново се разсмя.

— А вие твърдахте, че нямало поражения.

— Приемах го по-скоро като напаст, докато не влязох в пубертета. Във всеки случай с Ив си поговорихме. Интересът ѝ беше искрен. Децата бързо разбират, ако някой се преструва, а у Ив нямаше фалш. Разхождахме се по пясъка и аз разговарях с нея така, както не ми се бе случвало никога до този момент. Какво обичам, какво не. Какво искам, какво не. Още от първия ден тя бе невероятно добра с мен и аз силно се привързах към нея.

— Вие...

— Почакайте. Почти стигнахме, а само вие ми задавате въпроси.

— Дръпна самодоволно от пурата за последен път и я изгаси. — Защо пишете биографии на знаменитости?

Тя с мъка превключи на друга вълна.

— Защото ми липсва въображение за художествена проза.

Пол спря на един светофар, пръстите му барабаняха по волана в такт с музиката.

— Отговорът ви беше твърде хитър, за да е верен. Опитайте пак.

— Добре. Възхищавам се на хората, които не само издържат да бъдат в центъра на вниманието, но и се стремят към него. Тъй като винаги съм се чувствала по-добре зад кулисите, проявявам интерес към онези, които живеят на сцената.

— Пак се измъквате, но поне звучи по-вярно. — Колата потегли, щом светлината се смени. — Ако беше истина, как ще обясните факта, че някога сте искали да станете актриса?

— Откъде знаете? — Гласът ѝ прозвуча по-остро от желаното и това му достави удоволствие. Крайно време беше да проникне зад тази непроницаема маска.

— Постарах се и узнах ред други неща. — Хвърли ѝ бегъл поглед. — Направих проучване.

— Искате да кажете, че сте ме проверявали? — Ръцете ѝ в скута се свиха в юмруци, докато се мъчеше да потисне яда си. — Моето минало не е ваша работа! Имам споразумение с Ив, единствено с Ив, и не ми е приятно да се ровите в личния ми живот.

— Не ме интересува дали ви е приятно, или не. Би трябвало да сте ми благодарна. Ако бях открил нещо гнило, веднага щяхте да изхвъркнете оттук.

Този път прекали. Джулия рязко изви глава.

— Надут кучи син!

— Ъхъ. — Той спря пред входа на „Бевърли Уилшър“ и се обърна с лице към нея. — Запомнете, на връщане аз ще задавам въпросите. — Сложи ръка върху нейната, преди да успее да отвори вратата и я предупреди: — Ако изскочите и блъснете вратата, хората ще започнат да се питат какво става. — Наблюдаваше я как се мъчи да се овладее, накрая успя. — Знаех си, че ще се справиш. Господи, бива си те!

Джулия си пое дълбоко дъх и когато лицето ѝ отново се успокои, извърна глава към него и каза с равен тон:

— Да ти го начукам, Уинтроп.

Лявата му вежда подскочи нагоре и той се изсмя.

— На твоє разположение съм. — Слезе от колата и подаде ключовете на прислужника. Джулия вече бе изскочила на тротоара. Пол я улови под ръка и я въведе вътре. — Ив държи да си между хората — тихо произнесе, докато си проправяха път през тълпата от репортери, въоръжени с миникамери. — Довечера тук ще бъде пълно с личности, които ще искат да те зърнат, а може би и да измъкнат малко информация за онова, което Ив споделя с теб.

— Знам си работата — процеди през зъби Джулия.

— О, Джули, не се и съмнявам. — Така самодоволно провлачи думите, че кръвта ѝ кипна. — Но се срещат и такива, които си умират да сдъвчат някоя благовъзпитана млада жена като теб и да я изплюят.

— Случвало ми се е и друг път. — Дося ѝ се да изтегли ръката си, но реши, че няма да изглежда прилично, особено когато забеляза

как двама репортери се задават право срещу тях.

— Известно ми е — прошепна Пол и нарочно я улови за другата ръка, за да я накара да се обърне с лице към него. — Не възнамерявам да се извинявам за любопитството, но трябва да знаеш, че онова, което открих, е възхитително, дори прелестно.

Докосването му беше прекалено интимно, приличаше на прегръдка и тя на мига поиска да се освободи.

— Не ми е притрябвало нито възхищението ти, нито комплиментите ти.

— Въпреки това заслужаваш и двете. — След тези думи се обърна с очарователна усмивка към камерата.

— Господин Уинтроп, вярно ли е, че Мел Гибсън е нает да играе главната роля във филмовата версия на „Кълбовидна мълния“?

— По-добре питайте продуцентите или самия господин Гибсън. — Пол поведе Джулия нататък, докато репортерите продължаваха да кръжат около тях.

— Отменихте ли годежа си със Сали Бауърс?

— Не ви ли се струва, че е нетактично да ми задавате подобен въпрос в присъствието на такава красива дама? — Струпах се още репортери и Пол продължи да се усмихва благосклонно, макар да усети, че Джулия потреперва. — Годежът беше измислен от пресата. Със Сали не сме дори близки приятели. По-скоро случайни познати.

— Може ли да ни съобщите името си?

Някой пхна микрофон под носа на Джулия. В първия момент нервите ѝ се изопнаха, но после се помъчи да се отпусне.

— Съмърс — спокойно отвърна. — Джулия Съмърс.

— Писателката, която работи над биографията на Ив Бенедикт?

Преди да успее да отговори, от всички страни я обсипаха с въпроси.

— Купете си книгата, когато излезе — предложи на питащите тя и почувства облекчение, когато влязоха в балната зала.

Пол се наклони и прошепна в ухото ѝ:

— Добре ли си?

— Разбира се.

— Цялата трепериш.

Тя се прокле за проявената слабост и се отдръпна.

— Не обичам да ме блъскат.

— В такъв случай се благодари, че не дойде с Ив. Щеше да те обсади двойно повече народ. — Направи знак на един минаващ сервитьор и взе от подноса му две чаши с шампанско.

— Не трябва ли да потърсим масата си?

— Скъпа Джули, още никой не сяда. — Чукна чашата си в нейната и отпи. — Иначе няма да те забележат.

Без да обръща внимание на пренебрежителното свиване на раменете ѝ, той я обгърна през кръста.

— Не може ли да не ме пипаш? — едва чуто процеди тя.

— Може. — Но не махна ръката си. — А сега ми кажи с кого искаш да се запознаеш.

Щом раздразнението ѝ не му действаше, реши да бъде хладна като лед.

— Не е нужно да ме забавляваш. Мога да се оправя и сама.

— Ив ще ми одере кожата, ако те оставя. — Той я поведе измежду гостите, които не спираха да разговарят и да се смеят. — Особено като се има предвид, че си е наумила да разпали искра помежду ни.

Джулия едва не се задави с пенливото шампанско.

— Моля?

— Въобразила си е, че като ни събира по-често, ще си допаднем.

Джулия го погледна и наклони глава към рамото си.

— Колко жалко, че трябва да я разочароваме.

— Да, наистина би било жалко.

Очевидно намеренията му бяха в разрез с желанията на Джулия. Тя долови предизвикателството в очите му и усети напрежението във въздуха. Не знаеше как да реагира. Той продължи да се усмихва дори когато спря поглед на устните ѝ и го задържа там. Усещането беше почти физическо, като целувка.

— Какво ли ще стане, ако...

Нечия ръка сграбчи Пол за рамото.

— Пол! Кучи сине, как се излъга да дойдеш?

— Виктор! — Усмивката на Пол стана по-сърдечна, когато стисна ръката на Виктор Фланаган. — Подмавих се по няколко хубави жени.

— Действа безотказно. — Той се обърна към Джулия. — И това е една от тях.

— Джулия Съмърс, Виктор Фланаган.

— Познах ви. — Виктор пое протегнатата ръка на Джулия.

— Вие работите с Ив.

— Да. — Тя си спомни съвсем ясно интимната среща, проникната от дълбока привързаност, на която бе станала неволен свидетел в лунната нощ. — Много ми е приятно да се запозная с вас, господин Фланаган. Прекланям се пред вашите постижения.

— Звучи утешително, защото ако ми бъде отделена и една бележка под линия в биографията на Ив, пак ще е добре.

— Как е Мюриъл? — любезно се поинтересува Пол за съпругата на Виктор.

— Малко е неразположена. Затова тази вечер съм ерген. — Вдигна чашата си, пълна с прозрачна течност, и въздъхна. — Подобни тържества трудно се издържат само на газирана вода, без глътка алкохол. Какво мислите за събирането, госпожице Съмърс.

— Рано е да се каже.

— Много сте дипломатична. — Ив го бе предупредила. — Тогава ще ви попитам след няколко часа. Кой знае какво ще поднесат за вечеря. Най-много бифтек с картофи. Не мога да понасям тези френски измишльотини. — Забеляза съчувствените искрици в очите на Джулия и се усмихна. — Можете да откъснете селянина от Ирландия, но не можете да изтръгнете ирландското у него — рече той и намигна на Джулия. — Ще се върна за един танц.

— Много ще ми бъде приятно.

— Какви са впечатленията ти? — попита я Пол, щом Виктор се отдалечи.

— Често пъти актьорите са по-дребни в действителност, отколкото на екрана. При него е обратното. В същото време ми се струва, че бих се чувствала страшно удобно да седя с него пред камината и да играем канаста^[1].

— Много си наблюдателна. — Подпря с пръст брадичката ѝ отстрани и обърна лицето ѝ към себе си. — И вече не се сърдиш.

— Напротив. Въздържам се.

Той се засмя и този път я прегърна приятелски през раменете.

— Господи, Джули, започваш да ми харесваш. Хайде да намерим масата си. Може и да вечеряме преди десет.

— Дявол да те вземе Дрейк, мразя да ме тормозят! — троснато каза Ив и седна до масата, но лицето ѝ остана спокойно. Не желаше клюкарите да обсъждат отношенията ѝ с рекламния си агент.

— Нямах да те тормозя, ако ми беше отговорила направо. — За разлика от леля си, Дрейк не умееше да се преструва и смръщено гледаше в чашата си. — Как мога да отстоявам нечия кауза, като няма на какво да стъпя?

— Засега не е нужно. — Тя махна с ръка за поздрав към съседната маса, където се виждаха познати лица и отправи една усмивка на Нина, която се смееше с една групичка в центъра на залата. — И без друго, ако хората предварително знаят какво ще пише в книгата, ще престанат да я очакват и да се потят от напрежение. — Мисълта за това я накара да се усмихне и да пожелае да се сбъдне. — Съсредоточи усилията си върху ангажимента ми за телевизията.

— Минисериалът?

При тази дума Ив трепна — не можеше да я понася.

— Просто разгласи, че Ив Бенедикт се готви за участие в сензационно телевизионно предаване.

— Влиза ми в задълженията да...

— Да правиш каквото ти кажа — довърши тя. — Запомни го добре. Изгубила търпение, тя допи шампанското си. — Донеси ми още една чаша.

Дрейк с мъка преглътна остротите, напирани на устата му. Прекрасно знаеше колко е важно да се поддържа обществения имидж. Но също така бе изпитал върху гърба си унижилния гняв на Ив. Стана, кипнал от яд, и тогава забеляза Пол и Джулия да прекосяват балната зала. Яростта в очите му мигом се стопи. Ето откъде щеше да получи информацията, искана от Делрикио. Щеше да пие вода направо от извора.

— А, ето ви и вас!

Ив простря и двете си ръце. Джулия ги улови, усети да я теглят и разбра, че Ив очаква от нея да се наведе и да я целуне по бузата. Почувства се доста глупаво, но го направи.

— И ти, Пол. — С пълното съзнание, че ги зяпат любопитни очи, Ив повтори церемонията с бившия си доведен син. Каква страхотна

двойка сте! — Хвърли поглед през рамо и каза: — Дрейк, постарай се за всички да има шампанско.

Джулия вдигна глава и забеляза присвиването на устните и смътната закана, проблеснала в очите му. После лицето му грейна в ослепителна усмивка.

— Радвам се да те видя, Пол. Джулия, изглеждате прекрасно. Изчакайте ме само да изпълня поръчката на Ив.

— Наистина изглеждаш прекрасно — обади се Ив. — Пол запозна ли те с някои от присъстващите?

— Не ми се стори особено необходимо. — Пол се облегна на стола си и огледа залата. — Щом я видят до теб, веднага ще се сетят и ще довтасат сами да се представят.

Оказа се съвсем прав. Още преди Дрейк да се е върнал с виното, любопитните особи започнаха да прииждат. През цялата вечеря Ив седеше като кралица на аудиенция, докато разни знаменитости обикаляха масите и не пропускаха да се отбият до трона ѝ. Поднасяха креп брюле^[2], когато към нея трмаво се приближи, невероятно дебел мъж с оредяла коса.

Антъни Кинкейд, вторият съпруг на Ив, го беше загазил. За изминалите двадесет години така бе надебелял, че приличаше на подвижна грамада, натъпкана в смокинг. Всяко вдишване бе съпроводено от силно хриптене и раздипляне на гънките по корема му. От прекосяването на залата лицето му бе станало мораво като след двудневно слънчево изгаряне. Бузите му се подрусваха, а тройната гуша се полюшваше в такт.

От едър, кадърен създател на значими творби, той се бе превърнал в тлъст, задръстен режисьор на посредствени филми. Повечето от богатството му бе спечелено през петдесетте и шестдесетте години от търговия с недвижими имоти. Мързелив по душа, той се чувстваше доволен да седи върху папката си с ценни книжа и да яде.

Само като го погледна, Ив потрепери при мисълта, че е била омъжена за него цели пет години.

— Тони.

— Ив. — Той се облегна тежко върху стола ѝ и изчака въздухът да си проправи път до дробовете му. — Какви са тия глупости, дето разправят за някаква книга?

— Не знам, Тони. Ти ми кажи. — Спомни си колко хубави бяха очите му някога. Сега не се виждаха от лой. Ръката му натискаше с все сила облегалката на стола й — дебело парче месо и пет къси наденички вместо пръсти. Някога тези ръце бяха силни, груби и нахални. Бяха опипали и усетили сладостта на всеки сантиметър от тялото й. — Познаваш Пол и Дрейк. — Посегна за цигара, за да удави част от горчилката в гърлото си с дим. — А това е Джулия Съмърс, моята биографка.

Той се извърна.

— Внимавайте какво пишете. — След като си бе поел дъх, гласът му прозвуча почти с предишната, младежка настойчивост. — Имам достатъчно пари и адвокати, за да ви съдя до края на живота.

— Не заплашвай момичето, Тони — меко се намеси Ив. Не се учуди, че Нина се беше приближила до масата и мълчаливо стоеше от другата й страна, готова да я защити. — Не е възпитано. Недей забравя — тя нарочно духна дима от цигарата в лицето му, — че Джулия може да напише само онова, което й кажа.

Той сграбчи Ив за рамото с така сила, че Пол скочи от стола си, но тя му махна да седне.

— Навлизаш в опасен терен, Ив! — Кинкейд шумно си пое глътка въздух. — Твърде стара си да поемаш такива рискове.

— Напротив, закъсняла съм — поправи го тя. — Успокой се, Тони, ще се постарая Джулия да напише само чистата истина. — Беше сигурна, че на сутринта рамото ще я боли, но вдигна чашата си. — Малко повече откровеност никога не е навреждала някому, освен ако не си го е заслужавал.

— Истина или лъжа, все едно — измърмори той, — но съществува отколешна традиция да убиват вестоносеца. — С тези думи си тръгна, промушвайки се през тълпата.

— Добре ли си? — прошепна Нина. Въпреки спокойната усмивка, с която наклони лице към Ив. Джулия забеляза тревогата в очите й.

— Разбира се. Господи, какъв отвратителен човек! — Ив отметна глава, за да отпие от шампанското и се намръщи при вида на креп брюлето. Последната среща бе развалила апетита й. — Трудно е за вярване, че преди тридесет години той беше жизнен и интересен мъж. — Погледна към Джулия и се засмя. — Мило дете, виждам как се

задвигват колелцата на литературното ти въображение. Тепърва ще говорим за Тони — обеща тя и я потупа по ръката. — И то съвсем скоро.

Колелцата наистина се завъртяха. Джулия изслуша мълчаливо диалозите след вечеря, изгледа безучастно комедийното изпълнение и блестящата театрална постановка. Антъни Кинкейд не бе просто ядосан, че Ив може да разкрие интимните им брачни тайни. Беше направо бесен. И бълваше закана след закана. Джулия почти не се съмняваше, че Ив бе страшно доволна от реакцията му.

Поведението на присъстващите около масата беше не по-малко показателно. Пол бе готов да изхвърли Кинкейд за тлъстия врат. Възрастта и здравословното му състояние нямаше да го спрат. Избликът на ярост изглеждаше съвсем искрен и шокиращ, защото идваше от човек, който отпиваше шампанско от изящна висока чаша и носеше смокинг.

Дрейк бе наблюдавал внимателно сцената, без да пропусне нито една подробност. И се беше усмихвал. Джулия имаше чувството, че дори Кинкейд да бе стиснал Ив за гушата с дебелите си пръсти, той щеше да продължи да седи и да се усмихва.

— Много си замислена.

Джулия премигна и впери очи в Пол.

— Какво?

— Много си замислена — повтори той. — Нали ще потанцуваме? — Изправи се и я дръпна от стола. — Казвали са ми, че щом прегърна някоя жена, тя си загубва ума и престава да мисли.

— Как успя да напъхаш невероятното си самочувствие в смокинга, без да прелива навън?

Той се присъедини към другите двойки на дансинга и придърпа Джулия към себе си.

— С опит. Дългогодишен опит. — Усмихна ѝ се. Изпитваше удоволствие да я притиска в обятията си. Роклята ѝ отзад беше така дълбоко изрязана, че го привличаше като магнит. Той плъзна нагоре ръка и докосна гърба ѝ. — Прекалено сериозно гледаш на всичко. — Имаше прекрасна брадичка, мина му през ум. Решителна и леко изострена. Ако бяха сами, нямаше да устои на изкушението и щеше да я захапе нежно няколко пъти. — Когато живееш в света на илюзиите, трябва да се оставиш на течението.

Джулия не успя да измисли достоен начин, по който да му даде да разбере, че не желае да я опипва по гърба. От друга страна, беше опасно да признае какво усещане предизвиква допира му в тялото ѝ. Подобно на невидими електрически импулси докосванията му я караха цялата да настръхва и кръвта ѝ бясно да препуска във вените.

Знаеше какво е да желаеш някого. И не искаше отново да го изпита.

— Защо живееш тук? — поинтересува се Джулия. — Можеш да пишеш и другаде.

— По навик. — Пол погледна над рамото ѝ към тяхната маса. — Заради Ив. — Когато тя понечи отново да го попита нещо, той поклати глава. — Пак въпроси. Сигурно не го правя както трябва, защото продължаваш да мислиш. — Реши да я привлече по-близо до себе си и я принуди да извие глава, за да избегне устните му. — Навяваш ми спомени как пиех чай на терасата на едно английско провинциално имение. Мисля, че беше в Девън^[3].

— Защо?

— От уханието ти. — Устните му погъделичкаха ухото ѝ и през тялото ѝ премина тръпка. — Еротично, неземно, страхотно романтично!

— Фантазираш си — промърмори тя, но очите ѝ блажено се притвориха. — Нямам нищо общо с тези работи.

— Вярно. Трудолюбива самотна майка с практичен ум. Защо тогава си изучавала поезия в „Браун“?

— Защото ми беше приятно. — Едва се овладя да не вплете пръсти в косата му. — Поезията се гради върху стройна мелодика.

— Образност, прочувственост и романтика. — Отдръпна се от нея, за да я погледне, но на такова разстояние, че да се види отразена в очите му. — Ти си една измислица, Джули. Многолика, очарователна измислица.

Преди да успее да му отговори, Дрейк се приближи и потупа Пол по рамото.

— Нали не възразяваш и аз да вкуся от меда?

— Възразявам. — Но се отстрани.

— Посвикнахте ли вече? — попита Дрейк, щом влезе в ритъма на танца.

— Идеално. — Джулия изпита мигновено облекчение и се учуди, че е забравила колко различни могат да бъдат мъжките ръце.

— Ив спомена, че напредвате. Водила е забележителен живот.

— Така е, и да се преразкаже в книга е сериозно предизвикателство.

Дрейк я въртеше грациозно из дансинга, като се усмихваше и кимаше на разни познати.

— От какъв ъгъл ще подходите?

— Ъгъл ли?

— Всеки гледа от определен ъгъл.

Не се съмняваше, че при него е така, но само наклони глава встрани.

— Биографиите залагат на обективността.

— Тогава в каква насока ще пишете? По години ли ще разчепквате живота на звездата?

— Рано е да се каже, но мисля, че ще възприема най-близкия до ума подход — ще пресъздам живота на жената, избрала трудна професия, но постигнала успех, и то троен. Фактът, че и след петдесет години в бранша Ив продължава да се ползва с огромен авторитет, говори достатъчно красноречиво.

— Значи ще съсредоточите вниманието си върху професионалната страна от живота ѝ.

— Не. — Разбра, че я разпитват внимателно и в подробности. — Професионалният и личният ѝ живот са свързани помежду си. Взаимоотношенията ѝ в семейството и извън него, браковете ѝ, всичко е част от едно цяло. Ще ми бъдат необходими не само спомените на Ив, но и документирані факти, мнения, непубликувани данни от хора, с които е била или е все още близка.

Дрейк реши да смени тактиката.

— Вижте какво, Джулия, имам един проблем. Ако ме информирате предварително за книгата и за съдържанието ѝ, докато пишете, ще мога да планирам оповестяването ѝ в пресата, рекламата, популяризирането на творбата. — Той неочаквано я дари с усмивка. — Всички искаме да стане хит.

— Естествено. Боя се, че засега няма какво да ви кажа.

— Но нали ще ми съдействате, щом подредите идеите в главата си?

— Доколкото е по силите ми.

До края на вечерта Джулия забрави за разговора. В нея още дремеше романтичното момиче и тя се развълнува, когато Виктор я покани на танц, а след него и някои други двойници на сенките, пробягващи по филмовите екрани, но този път от плът и кръв.

Беше натрупала куп впечатления и наблюдения, които искаше да запише, преди вечерта да е избледняла от съзнанието ѝ. В два през нощта се качи в колата на Пол, копнееща за сън, но и по-спокойна, отколкото бе допускала.

— Беше ти забавно — подхвърли той.

Джулия сви рамене. Нямаше да позволи да ѝ развали настроението с този насмешлив тон.

— Да, защо, забранено ли е?

— Беше констатация, не упрек. — Погледна я и видя, че е притворила очи и леко се усмихва. Въпросите, които се канеше да зададе, му се сториха неуместни. Щеше да има и други възможности. Остави я да се унесе, докато пътуваха.

Когато спря пред входа на вилата за гости, тя вече спеше. Пол тихо въздъхна и извади една пура, пушеше и я наблюдаваше.

Джулия Съмърс представляваше истинско предизвикателство. По дяволите, направо беше необяснима загадка! А най-любимото занимание на Пол бе да разплита мистерии. Първоначалните му намерения бяха да се сближи с нея, за да се увери, че интересите на Ив няма да пострадат. Но... Усмихна се и метна пурата през прозореца. Но никой не можеше да му забрани да изпитва наслада от тази близост.

Прокара ръка по косата ѝ и Джулия измърмори нещо насън. Погали с пръст бузата ѝ и тя въздъхна.

Изненадан от възбудата, която се надигна в него, той се отдръпна, за да премисли положението за миг. Накрая постъпи така, както бе правил почти цял живот, изпълни желанието си. Покри устните ѝ със своите.

Меки и отпуснати в съня, те не се възпротивиха и когато прокара език по очертанията им, леко се разтвориха. Сега не само чу въздишката ѝ, но и я усети. Чувствата му се отприщиха и го връхлетяха с пълна сила. Ръцете му тръпнеха да я докосва, да я гали, но той ги сви в юмруци и се задоволи само с устните ѝ.

Съществуваха известни правила, които не биваше да се нарушават.

Тя сънуваше прекрасен, вълшебен сън. Носеше се по дълга спокойна река. Плуваше по течението и тънеше в нея върху прохладната синя вода. Слънцето я обливаше със златните си лъчи — топли, целебни, милостиви.

Съзнанието ѝ, замъглено от умората и виното, не полагаше особени усилия да изплува от унеса. Беше му далеч по-добре в съня.

Но слънцето напече и течението се ускори. От вълнение по кожата ѝ сякаш затанцуваха нагорещени иглички.

Устата ѝ се раздвижи под неговата, после се разтвори със стон и го покани вътре. Без капка колебание Пол уви език около нейния и едва не полудя, когато тя с ленива съблазън отвърна на целувката. Пол тихичко изруга и захапа долната ѝ устна. Джулия сепната се събуди, слисана и развълнувана.

— Какво, по дяволите, си позволяваш? — Тя се отдръпна на седалката и възмутено го отблъсна. Когато опакото на ръката ѝ го перна през гърдите, разбра, че е много по-силна, отколкото изглеждаше.

— Задоволявах любопитството си. И правех бели.

Джулия грабна чантичката от скута си и едва не я запокити в лицето му. Думите щяха да свършат по-добра работа.

— Нямах представа, че си толкова безсъвестен. Да насилваш една заспала жена граничи с перверзия!

Очите му се присвиха, засвяткаха и потъмняха. Когато заговори, гласът му звучеше измамно спокойно.

— Изобщо не съм я насилвал, но може би си права. — Сложи ръце на раменете ѝ и рязко я привлече към себе си. — Но сега вече си будна.

Този път устните му не бяха меки и съблазнителни, а страстни и жестоки. Ясно усети гнева и безсилието му. Внезапно желанието я прониза като стрела.

Изгаряше от копнеж. Беше забравила какво означава това. Да желаш мъж така, както жадният капка вода. Съпротивителните ѝ сили бяха се изчерпали и Джулия се огъна под напора на връхлетелите я чувства, копнежи и желания. Задръжките ѝ рухнаха, тя се вкопчи в Пол и примаяля, стръвно впи устни в неговите.

Обви ръце около тялото му и го притегли към себе си като с невидимо въже. Устата ѝ, Господи, устата ѝ беше настойчива, ненаситна, обезумяла. Той усещаше буйните, неволни тръпки, разтърсващи тялото ѝ и чуваше накъсаното ѝ дишане. Забрави гнева. Безсилието му бе разбито на пух и прах от неудържимите набези на страстта. Остана само желанието.

Пръстите му се заровиха в косите ѝ и се вкопчиха в кичурите. Искаше да я обладае тук, върху предната седалка на колата. Караше го да се чувства като младеж, нетърпелив да натрупа опит, като разгонен жребец. И като човек, който противно на здравия разум, се хвърля с главата надолу в неизвестността.

— Вътре. — Чуваше блъскането на сърцето си, докато устата му препускаше по лицето ѝ. — Хайде да влезе вътре. Да си легнем.

Когато зъбите му съвсем леко одраскаха шията ѝ, едва не извика от възбуда. Но се пребори със себе си. От чувство за отговорност. От предпазливост.

— Не! — Извика на помощ дългите години на въздържание, вгорчени от болезнените спомени и превъзможна изкушението. — Не искам това.

Щом взе лицето ѝ в шепите си, усети, че и той трепери.

— Никак не умееш да лъжеш, Джулия.

На всяка цена трябваше да се овладее. Пръстите ѝ стиснаха отчаяно чантичката и тя впери очи в него. Изглеждаше опасен на лунната светлина. Неустоим, безразсъден.

— Нямам такива намерения — отсече тя и посегна към дръжката на вратата. Натисна я два пъти, преди да успее да я отвори. — Сбъркал си, Пол. — Изхвърча по тясната пътечка през моравата и се стрелна в къщата.

— Ясно е като бял ден — измърмори той.

Щом влезе, Джулия се подпря на вратата. Не можеше да хукне нагоре по стълбите в това състояние. Няколко пъти пое дълбоко въздух, за да успокои разхлопаното си сърце, изгаси лампата, оставена да свети от Кийкий заради нея, и се качи на втория етаж. Надникна в свободната стая и видя, че момичето спи. Отби се в отсрещната, за да погледне сина си.

Щом го зърна, се успокои и разбра, че е постъпила правилно, като си е тръгнала. Колкото и неудържими да бяха потребностите ѝ,

никога нямаше да пожертва онова, което бе изградила с толкова труд. В живота ѝ нямаше място за такива като Пол Уинтроп. За разни сладкодумни любовници, които гледат да те подмамят и щом хлътнеш, те зарязват. Оправи завивката на Брандън, подпъхна я и се прибра в стаята си.

Отново се разтрепери, изруга и хвърли чантичката си върху леглото. Тя падна и съдържанието ѝ се разпиля по пода. Макар че се изкушаваше да разрита дреболиите из стаята, приклезна и вдигна пудрата, гребена и малкото портмоне.

И някакво сгънато листче.

Странно, помисли си. Не си спомняше да е оставяла такова нещо вътре. Разгъна го и се подпря на леглото, за да се изправи.

„Три пъти мери — един път режи!“

Заряза разхвърляните вещи на пода и седна на леглото. Какво, по дяволите, беше това? И какво, по дяволите, щеше да прави по-нататък?

[1] Игра на карти с две колоди. — Б.пр. ↑

[2] Фламбирана палачинка. — Б.пр. ↑

[3] Графство Девъншър в Югозападна Англия. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Джулия изпрати Брандън на училище, благодарна, че е закътан в дискретното черно волво, управлявано от Лайл. С него щеше да бъде в безопасност.

Разбира се, нямаше защо да се тревожи. През цялата безсънна нощ непрекъснато си го бе повтаряла. Няколко глупави анонимни бележки не могат да й навредят — нито пък на Брандън. Но все пак щеше да й олекне, ако веднъж разнищи тази история. Смяташе да се заеме с това веднага.

Мислите ѝ се отклониха към странното чувство, с което наблюдаваше как малкото ѝ момченце се отдалечава към своя свят на класни стаи и игрища, докъдето влиянието ѝ не стигаше.

Щом колата се изгуби от погледа ѝ, тя затвори вратата и ранният утринен хлад остана навън. Чувахе веселото припяване на Кийкий в тон с радиото, докато чистеше в кухнята. Приятни звуци — тракане на съдове и младежки въодушевен глас, съревноваващ се с неподражаемия вокал на Джанет Джаксън. Джулия не искаше да признае, че ѝ действаха окуражително, защото ѝ напомняха, че не е сама. Занесе полупразната си чаша в кухнята, за да си налее още кафе.

— Закуската беше страхотна, госпожице Съмърс. — Вдигнала косата си на висока опашка, която палаво подскачаше, Кийкий бършеше плота с влажна кърпа и кракът ѝ отмерваше такта на следващото парче в радиокласацията. — Не съм си представяла, че жена като вас може да готви и да прави всичко останало.

Още сънена, Джулия доля чашата си с кафе.

— Защо като мен?

— Ами, прочута и така нататък.

Джулия се засмя. Беше толкова приятно да се отърси от смътната си тревога.

— Почти прочута. Или може би наистина прочута след снощното събитие.

Кийкий ококори сините си очи и със светнало, току-що умито лице, въздъхна.

— Върховно ли беше?

Двете жени стояха в слънчевата кухня, но никоя от тях не говореше за културното събитие, почетено от толкова звезди. А за един конкретен мъж.

Джулия си спомни как бе танцувала с Пол, как се бе събудила от неистова възбуда и бе усетила устните му върху своите. Да, и как желанието му бе запулсирало и в нея с такъв прадревен ритъм, какъвто не съществуваше в никой музикален запис.

— Беше... необичайно.

— Господин Уинтроп е страхотен, нали? Щом го заговоря, устата ми пресъхва и дланите ми се изпотяват. — Тя притвори очи, докато изпираше кърпата. — Направо подлудявам.

— Той е от мъжете, които бият на очи — каза Джулия и гласът ѝ едва не я издаде при това мъгляво определение.

— Вие нищо не знаете. Жените са щури по него. Досега никога не се е вясвал тук с една и съща два пъти. Ама нормално, нали градът ни е като гигантски бардак!

— Хмм. — Джулия възприемаше по друг начин мъжете, които безразборно сменят партньорките си. — Изглежда много привързан към госпожица Бенедикт.

— Така е. Мисля, че е готов на всичко за нея — освен да се ожени и да я дари с внучета, за които тя копнее толкова силно. — Кийкий разтърси ръка и намести тънките гривни около китката си. — Госпожица Би трудно се връзва с образа на баба.

Не „трудно“. По-скоро би било „абсурдно“, помисли си Джулия.

— Откога работиш при нея?

— По документи от няколко години, макар че на практика съм на разположение, откакто се помня. Леля Доти ми даваше да идвам през почивните дни и през лятната ваканция.

— Леля Доти ли?

— Травърс.

— Травърс?! — Джулия едва не се задави с кафето, никога не би ѝ хрумнало, че нацупената, подозрителна икономка може да има нещо общо с чистосърдечната Кийкий. — Тя ти е леля?!

— Да, по-голямата сестра на баща ми. Травърс е нещо като псевдоним. Мисля, че през петдесетте се е снимала в киното. Но без особен успех. Работи при госпожица Би от цяла вечност. Не е за вярване, но са били омъжени за един и същи човек.

Този път Джулия предвидливо дръпна чашата с кафе от устата си, преди да отпие.

— Моля?

— Антъни Кинкейд — поясни Кийкий. — Нали го знаете режисьора. Леля Доти първа се е омъжила за него — Погледна към часовника и моментално се отдели от плота, където се бе облегнала. — Олеле, трябва да вървя! Имам час в десет. Втурна се към дневната да си вземе чантата с учебниците. — Утре ще дойда да сменя бельото. Може ли да доведе братчето си? Той гори от нетърпение да се запознае с Брандън.

Джулия кимна, опитвайки се да включи.

— Разбира се. Ще се радваме да дойде.

Кийкий пътъм хвърли една усмивка през рамо и забърза към вратата.

— Да видим дали ще говорите така, като постои няколко часа.

Вратата още не се беше затръшна и Джулия вече си блъскаше главата над чутото. Антъни Кинкейд. Значи тази заядлива лоена топка е бил съпруг и на неотразимата Ив, и на мълчаливата икономка. Любопитството я накара да се втурне през дневната към своя временен кабинет, за да разрови справочниците. Няколко минути мърмори и руга, защото никога не можеше да намери каквото ѝ трябва.

Ще се стегне, непременно ще се стегне, закле се тържествено пред светеца, който сигурно бдеше над отнесеното писателско племе. Веднага щом задоволи любопитството си, ще отдели цял час — е, добре де, петнадесетина минути, — за да сложи всичко в ред.

Клетвата явно подейства. Хвърли се с победоносен вик и веднага направи справка в „Кой кой е“^[1].

„Кинкейд, Антъни. Роден в Хакънсак, Ню Джързи, на 12.12.1920 г.“ *Джулия прескочи абзаца с изявите, успехите и провалите му.* „Женен за Маргарет Брустър, 1942. Две деца, Антъни-младши и Луиз. Разведени, 1947. Женен за

Дороти Травърс, 1950. Едно дете, Томас, починало.
Разведени, 1953. Женен за Ив Бенедикт, 1954. Разведени,
1959.“

Имаше още два брака, но те не интересува Джулия. Беше далеч по-занимателно да размишлява за странния триъгълник. Дороти Травърс — името ѝ навяваше някакъв смътен спомен — е била омъжена за Кинкейд в продължение на три години и му е родила син. Точно една година след развода Кинкейд се е оженил за Ив. А сега Травърс работеше при Ив като икономка.

Как беше възможно две жени, делили един мъж, да живеят под общ покрив?

Смяташе да зададе този въпрос. Но най-напред щеше да покаже на Ив анонимните бележки, които бе получила, за да види реакцията ѝ и евентуално да получи някакво обяснение. Джулия бутна справочника настрана, забравила за пазарлъка с многострадалния светец.

Петнадесет минути по-късно Травърс отвори вратата на къщата. Вглеждайки се в нейното намусено, мрачно лице и трътлеста фигура, Джулия се почуди как е могла да привлече същия мъж като паразителната, изящна Ив.

— В салона — измърмори Травърс.

— Моля?

— В гимнастическия салон — повтори икономката и я поведе напред с обичайния си навъсен вид. Сви в лявото крило и пое по дълъг коридор с безброй богато украсени ниши, във всяка от които бе поставена по една скулптура на Ерте^[2]. Вдясно имаше широк сводест прозорец, обърнат към централния вътрешен двор, където Джулия забеляза градинаря, с гумени ботуши и шумозаглушители, внимателно да подрязва храстите, придавайки им най-различни причудливи форми.

Коридорът завършваше с дебели двойни врати, ярко боядисани в смайващ синьозелен цвят. Травърс не почука, а направо бутна едното крило. Навън се понесе гръмка, ритмична музика, разнообразявана от непрестанните ругатни на Ив.

Джулия никога не би употребила такова скромно определение за помещението като „гимнастически салон“. Въпреки набора от уреди, шведските стени, огромните огледала в единия край и балетния

трапец, то изглеждаше изискано. По-скоро гимнастически дворец, размишляваше Джулия, вперила поглед във високия таван, изрисуван със симетрични фигури в стил „арт деко“. Светлината струеше през стъкления покрив и отразена в цветните витражи, се пръскаше във всички нюанси на дъгата. Не, не дворец, поправи се Джулия. Цял храм, издигнат в знак на преклонение пред самодоволното божество на физическите напъни — потта.

Подът бе покрит с лъскав паркет, а покрай една от стените се виеше мокър бар от блестящо матирано стъкло, снабден с хладилник и микровълнова фурна. Музиката гърмеше от мощна стереоуредба, оградена от саксии с бегонии и гигантски фикуси.

Непосредствено до Ив, която правеше упражнения за краката върху една лежанка за вдигане на тежести, бе застанал самият господин Мускули. При вида му Джулия ахна и се вцепени. Сигурно беше почти два метра — северен бог, чието бронзово тяло изпълваше до пръсване изрязаното трико. Тънката бяла лента по средата се спускаше до под пъпа и разкриваше лъцящите от пот гърди, после се плъзгаше надолу към хълбоците и впивайки се високо над тях, изваждаше на показ мускулест и стегнат задник.

Златисторусата му коса бе прибрана отзад на опашка, езерносините му очи се усмихваха окуражаващо на Ив, която сипеше ругатни, докато въздухът сякаш се нагорещи и почервения от тях.

— По дяволите всичко това, Фриц!

— Още пет, красиво мое цвете — каза той с безупречно мелодично английско произношение, което извика в ума на Джулия студени езера и планински потоци.

— Ще ме убиеш.

— Ще те направя силна. — Когато тя с пухтене направи последното упражнение, той постави огромната си лапа върху бедрото ѝ и го стисна. — Мускулите ти са стегнати като на тридесетгодишно създание. — После потупа нежно задните ѝ части.

Плувнала в пот, Ив се строполи от умора.

— Ако остана жива, ще те ритна право в гигантския чатал.

Той се изхили, отново я потупа и се усмихна на Джулия.

— Здравей!

От своя страна тя едва успя да преглътне слюнката си.

Последната закана на Ив я беше накарала да погледне към споменатото място и да се убеди с очите си, че определението напълно отговаряше на истината.

— Извинявайте. Не искам да ви преча.

Ив успя да отвори очи. Ако имаше сили, сигурно щеше да се изхили. На повечето жени им увисваха ченетата и зяпаха като ударени, щом зърнеха Фриц. Радваше се, че Джулия не правеше изключение.

— Слава Богу, Травърс, донеси ми нещо много студено и сложи арсен на този приятел тук.

Фриц отново се изсмя, гръмко и весело, напук на ругатните, бълвани от Ив.

— Разхлади се малко и ще се заемем с ръцете ти. Нали не искаш кожата им да провисне като на пуйка?

— Мога да дойда по-късно — обади се Джулия, когато Ив се обърна по корем.

— Не, остани. Той почти приключи с изтезанието. Нали, Фриц?

— Почти. — Взе питието, донесено от Травърс, и го гаврътна на един път, още преди да е стигнала до вратата. Докато Ив си попиваше потта с хавлия, той изучаваше Джулия. Погледът му я накара да се почувства неловко. Очите на Брандън светваха по същия начин, когато му даваше топче мек пластилин. — Имате хубави крака. Гимнастика ли правите?

— А, не. — Ужасяващо признание за Южна Калифорния, помисли си Джулия. Хората ги бесеха и за по-дребни неща. Зачуди се дали да се извини, но той се приближи към нея и заопипва ръцете ѝ. — Чакайте, ама...

— Слабички ръце.

Долната ѝ устна увисна, когато прокара ръце по корема ѝ.

— Добре. Може да ви оправим.

— Благодаря. — Пръстите му бяха като от желязо и тя не искаше да го дразни. — Но нямам никакво време.

— Трябва да намирате време за тялото си — отговори той с такъв сериозен тон, че тя едва не се изсмя. — Елате в понеделник и ще започнем.

— Наистина не смятам...

— Чудесна идея! — намеси се Ив. — Мразя да ме тормозят без компания. — Тя направи кисела физиономия, когато Фриц окачи

тежестите върху уреда за укрепване на мускулите на ръцете. — Джулия, седни. Тъкмо ще ми говориш и ще ме отвличаш от страданията.

— Да имаш да вземаш в понеделник — измърмори Джулия.

— Моля?

Тя се усмихна на Ив, която заемаше следващата стойка за мъчение.

— Чудех се дали времето ще се задържи такова.

Ив, която я бе чула много добре първия път, само повдигна вежди.

— Точно това ми се счу. — Ив се намести, пое си дълбоко въздух и започна да вдига тежестите към центъра на тялото си и да ги изтласква навън. — Добре ли прекара снощи?

— Да, благодаря.

— Колко е учтива. — Ив се усмихна на Фриц. — Няма да те ругае.

Джулия гледаше как мускулите на Ив се свиват и разтягат. Потта отново изби по тялото ѝ.

— За разлика от мен.

Ив се засмя, въпреки че цялата бе мокра от усилието.

— Знаеш ли колко е трудно да си красива, Джулия? Всички забелязват и най-малките ти недостатъци — със садистично удоволствие. Затова трябва непрекъснато да се поддържаш. — Напрягайки мускули, тя равномерно вдишваше и издишваше. — Фантастично! Твърдо съм решила да запазя в идеална форма тялото, дадено ми от Бога и от хирурзите. Та никой да не може да каже: „Беше хубава... едно време“. — Прекъсна мисълта си, за да изругае, ръцете ѝ пулсираха. — Някои твърдят, че за тях това е страст. Според мен, те са неизлечимо болни. Колко още остават? — попита Фриц.

— Двадесет.

— Копеле! — Но не намали темпото. — Какви са ти впечатленията от снощи?

— Че голям процент от хората се интересуваха колкото от благотворителната страна на събитието, толкова и от рекламната. Че новият Холивуд никога няма да притежава класата на стария. И че Антъни Кинкейд е неприятен и потенциално опасен човек.

— Питам се дали се впечатляваш лесно. Явно не. Колко още, кучи сине?

— Пет.

Ив ги изкара с ругатни, задъхана като родилка на път да пръкне отрочето си. Колкото по-яростни ставаха те, толкова по-широко се ухилваше Фриц.

— Чакайте ме тук — нареди на Джулия, изправи се с пъшкане и изчезна през една врата.

— Прекрасна жена — отбеляза Фриц. — И много силна.

— Да. — Но щом си представи, че може да прави мускули, когато гони седемдесетака, потръпна. По дяволите, по-добре да се примири с шкембето си и да го обикне. — Не мислите ли, че натоварването е прекалено голямо за възрастта ѝ?

Той свъси вежди и погледна към вратата, през която беше излязла Ив. Знаеше, че ако тя чуеше тези думи, няма да му се размине само с псувни.

— За друг, да, но не и за Ив. Аз съм неин личен треньор. Тази програма е предназначена за тялото, ума и духа ѝ. И в трите случая тя е много издръжлива. — Той отиде към един от прозорците, където имаше легло за масаж и полица, претъпкана с масла и лосиони. — За вас предвиждам нещо по-различно.

Джулия искаше да отклони темата възможно най-бързо.

— Откога сте неин личен треньор?

— От пет години.

Фриц избра няколко вида масла и с дистанционното управление смени музиката. Разнесе се успокояващо класическо изпълнение на цигулка.

— Довела ми е много клиенти. Но дори да имах само една, бих предпочел да бъде Ив.

Произнесе името ѝ почти с благоговение.

— Тя умее да накара хората да ѝ бъдат верни.

— Страхотна жена е. — Поднесе едно шишенце към носа си и видът му напомни на Джулия бик, който души рози — Вие пишете книга за нея, нали?

— Да.

— Не пропускайте да споменете колко е велика.

Ив се върна, загърната в къс бял халат. Косата ѝ бе мокра, а лицето ѝ светеше порозовяло. Без да продума, отиде до леглото, съблече се нехайно като дете и се излегна по корем. Фриц дискретно покри хълбоците ѝ и започна да я масажира.

— След ада идва блаженството — въздъхна Ив. Подпря брадичката си с юмруци и впери нежен поглед в Джулия. — За твое сведение, аз се подлагам на този ужас три пъти седмично. И макар да ненавиждам до смърт изтезания от този род знам, че благодарение на него тялото ми е обект на интерес от страна на „Плейбой“ и всяка година Нина е принудена да отказва предложенията им. Освен това съм станала толкова издръжлива, че мога да се снимам десет-дванадесет часа без прекъсване и пак да не рухна. Дори когато ходя в Джорджия на снимки, пак водя Фриц със себе си. Той притежава най-чудотворните ръце на света.

Фриц се изчерви от комплимента като хлапак.

Докато ръцете му майсторски танцуваха по мускулите на Ив, Джулия насочи разговора към здравето, гимнастиката и всекидневните ѝ занимания. Изчака я най-търпеливо да облече халата си и да размени извънредно сърдечна и интимна целувка със своя треньор. Джулия си спомни за сцената в градината и се почуди как е възможно жена, явно влюбена в един мъж, така безогледно да флиртува с друг.

— До понеделник — подхвърли той на Джулия и навлече анцуга си. — Тогава започваме.

— Непременно ще дойде — обеща Ив, преди Джулия да успее любезно да откаже и широко усмихната, проследи как Фриц взима сака си и излиза от салона. — Приеми го като част от проучвателната работа — посъветва я Ив. — Е, какво ще кажеш за него?

— Бяха ли ми потекли лигите?

— Малко. — Ив раздвижи гъвкавите си мускули и извади пакет цигари от джоба на халата си. — Господи, така ми се пуши, че направо умирам за цигара. Нямам очи, а може би и кураж, да запаля пред Фриц. Моля те, направи ни по един коктейл. С повечко шампанско за мен.

Джулия се изправи, за да изпълни молбата ѝ, а Ив дръпна жадно от цигарата.

— Няма друг човек на света, заради когото бих ги зарязала, дори за няколко часа. — Отново издуха струйка дим, когато Джулия ѝ подаде чашата. Засмя се кратко и заразително, като на шега, известна

само на нея. — Колкото повече те опознавам, толкова по-лесно разгадавам мислите ти, Джулия. В момента се мъчиш да не ме съдиш, че се занасям с толкова млад мъж, който би могъл да ми бъде син.

— Не е моя работа да ви съдя.

— Не, разбира се, твърдо си решена да довършиш започнатото, въпреки всичко. За твоє сведение, не че се опитвам да се оправдая, напротив, страшно ми е забавно, че по една случайност нямам вземане-даване с това невероятно парче мускули, защото е заклет педераст. — Тя отново се засмя и отпи от чашата. — Сега си ужасена и се мъчиш да не го показваш.

Джулия се размърда неловко на мястото си и също отпи.

— Целта на начинанието е аз да проникна в чувствата ви, а не вие в моите.

— Може и двете.

Ив слезе от леглото и се сви на кълбо в един плетен стол с дебели възглавници. Беше гъвкава като котка, женствена и съблазнителна. Джулия си помисли, че младата Бети Беренски безупречно е избрала името си. Истинска жена — неостаряваща и загадъчна.

— Преди да завършим книгата, ще си опознаем и кътните зъби. Ще станем по-близки от любовници и по-големи приятелки от майка и дъщеря. Когато започнем да си имаме повече доверие, ще разбереш каква е целта ми.

Джулия предпочиташе отношенията им да си останат на по-официално равнище, затова извади касетофона и бележника.

— Нима сега съществува причина да не ви вярвам?

Ив се усмихна сред облак дим. Очите ѝ заблестяха загадъчно, сякаш криеше безброй тайни, узрели като сливи, които само чакат да бъдат обрулени от дървото.

— Не, разбира се. Хайде, Джулия, питай за всичко, което се върти в главата ти. В настроение съм да отговарям на всевъзможни въпроси.

— Антъни Кинкейд. Защо не ми разкажете как сте се омъжили за него и как втората му жена, от актриса в не лоши филми, е станала ваша икономка?

Вместо да отговори, Ив продължи да пуши и да размишлява.

— Разпитвала си Кийкий.

В тона ѝ се прокрадна раздразнение и Джулия изпита задоволство. Вероятно щяха да постигнат някакви отношения на доверие и близост, но при равни условия.

— По-скоро разговаряхме. Ако е имало нещо, което не сте искали да знам, просто сте пропуснали да я предупредите. — Тъй като Ив мълчеше, Джулия почука с молива си върху бележника. — Тази сутрин стана дума, че е идвала тук като дете, на гости на леля си Доти. Естествено, оттам разбрах коя е леля Доти.

— Значи така.

— Работата ми е да събирам информация — меко добави Джулия. Беше доловила надигания се гняв у събеседницата си и я наблюдаваше с интерес. Може би беше дребнаво от нейна страна, но се радваше, че най-сетне бе успяла да проникне зад лъскавата ѝ защитна обвивка.

— Щях да ти кажа, ако ме беше попитала.

— Точно това правя в момента.

Джулия наклони глава встрани. Позата ѝ издаваше предизвикателност, сякаш бе вдигнала юмруци в закана.

— Ако сте смятали да премълчите някои факти, Ив, избрали сте неподходящ биограф. Не работя по този начин.

— Книгата е моя. — Очите на Ив режиха като два зелени лазера. Джулия почувства остротата им, но не се огъна.

— Да, така е. Но и моя също.

Беше впила здраво зъбите си и стискаше челюсти като вълчица, захапала неоглозган кокал. Напрегна мускули и събра цялата си воля, за да се изправи срещу Ив. От нерви в стомаха ѝ сякаш горяха стотици въглени.

— Ако ви е нужен някой, който безропотно да ви се покланя, щом дръпнете конците, по-добре да прекратим всичко още отсега. Връщам се в Кънектикът. Адвокатите ще уредят формалностите.

Тя се надигна.

— Сядай!

Гласът на Ив трепереше от гняв.

— Сядай, по дяволите! Постигна целта си.

Джулия кимна в знак на съгласие и отново седна. Скришом бръкна в джоба си и извади от опаковката едно хапче за успокоение.

— Бих предпочела да ви помогна да постигнете своята, но уви, това няма да ми се удаде, ако всеки път щом засегна някоя неприятна тема, вие ме отрязвате.

Ив помълча известно време, докато ядът ѝ неволно прерасна в уважение.

— Живяла съм доста дълго — промълви накрая. — Свикнала съм да правя каквото си искам. Ще видим, Джулия, ще видим дали не можем да открием някакъв междинен път.

— Би било справедливо.

Сложи хапчето върху езика си с надеждата, че с него и с помощта на незначителната си победа ще успокои свития си на топка стомах.

Ив поднесе чашата към устните си, отпи от нея и се приготви да отвори една отдавна заключена, ръждясала врата.

— Кажи какво знаеш.

— Не беше трудно да проверя факта, че Дороти Травърс е била втората съпруга на Кинкейд, с която се е развел само няколко месеца преди да се ожени за вас. Отначало не можах да се сетя точно коя е, но после си спомних, че се е снимала в десетина второразредни филма през петдесетте години. Предимно готически и филми на ужасите. Но внезапно изчезва от погледите, допускам, за да работи за вас.

— Нещата не стоят така просто както ги описваш. — Ив продължаваше да се дразни, че не е споменала първа за тази връзка, но сви рамене и добави: — Тя дойде на служба при мен няколко месеца след приключването на развода ни с Тони. Трябва да е било, Господи, преди тридесетина години. Странно ли ти се струва?

— Че две жени могат да имат трайни и близки отношения цели три десетилетия, след като са обичали един и същ мъж? — Напрежението ѝ бе изместено от любопитство. — Май да.

— Обичали? — Ив се усмихна и се изтегна доволно. След всеки сеанс с Фриц се чувстваше обновена, пречистена и заредена със сили. — О, Травърс може и да го е обичала известно време, но ние с Тони се оженихме от похот и амбиция. По съвсем различни причини. Тогава беше изключително впечатляващ мъж. Едър, снажен и доста порочен. Когато беше мой режисьор в „Разделени“, бракът му бе пред разпадане.

— С Травърс са имали дете, което е починало.

Ив се поколеба, после отпи от чашата си. Джулия я беше притиснала до стената, но съществуваше само един начин да разкаже живота си. Както тя намери за добре.

— Загубата на детето наистина подкопа основите на брака им. Травърс не можеше и не искаше да забрави, а Тони бе решил твърдо да изхвърли случилото се от съзнанието си. Винаги е бил непоправим егоист. В това се криеше част от чара му. Когато започнахме да се срещаме, не всички подробности ми бяха известни. Навремето около нашата... връзка и последвалата женитба не се вдигна голям шум.

Джулия вече си бе набелязала мислено да прегледа старите броеве на „Фотоплей“ и „Холивуд Рипортър“.

— Травърс не беше кой знае каква звезда, за да предизвика особено съчувствие или възмущение. Сигурно ти се струва нагло от моя страна — отбеляза Ив, — но просто казаното от мен отговаря на истината. Нашият малък триъгълник бе отразен само в няколко вестникарски колонки и после бе забравен. Хората много повече се вживяха, когато Тейлър отмъкна Еди Фишър под носа на Деби Рейнолдс. — Стана й забавно и Ив изгаси цигарата си. — Всъщност, едва ли бракът им се е провалил единствено по моя вина.

— Ще попитам Травърс.

— Сигурна съм в това. — Направи красноречив жест с ръце и отново се намести. — Тя едва ли ще иска да говори с теб, но все пак опитай. Засега може би е най-добре да започна от самото начало, от началото на връзката ми с Тони. Както вече казах, той беше много привлекателен мъж и притежаваше опасен чар. Изпитвах огромно уважение към него и като режисьор.

— Когато работехте над „Разделени“ ли се запознахте?

— О, бяхме се срещали и преди — както обикновено става на яхта, пълна с глупци. Но на снимачната площадка е друго, Джулия, там светът е различен, стеснен и изолиран, напълно откъснат от действителността. Не, направо неприкосновен. — Тя се усмихна на себе си. — И колкото и да е трудна работата ни, илюзиите ни сами се подхранват. Затова много от нас се заблуждават, че са безнадеждно влюбени в някой герой, който се оказва поредния сапунен мехур, докато трае снимането на филма.

— Вие не сте лапнали по своя партньор, а по режисьора.

Тя сведе очи, преди да продължи в свое оправдание:

— Филмът беше много труден, потискащ и изтощителен. В него се разказваше за един обречен брак, изпълнен с подлости, изневери и емоционални сривове. Цял ден бяхме работили върху сцената, в която моята героиня най-сетне осъзнава, че съпругът ѝ ѝ изневерява, и решава да се самоубие. Трябваше да се съблека по черен дантелен комбинезон, внимателно да начервя устни и да си сложа парфюм. Да пусна радиото и да танцувам, сама. Да отворя бутилка шампанско и да пия от него на светлината на свещите, докато гълтам приспивателно след приспивателно.

— Помня тази сцена — прошепна Джулия. Дори в ярко осветения салон, ухаещ на пот и на благовонни масла, епизодът съвсем ясно изникна пред очите ѝ. — Беше ужасяваща трагична.

— Тони искаше да възбуди вълнение, нещо средно между възторг и отчаяние. Снимахме кадър след кадър и все не беше доволен. Бях напълно съсипана, сякаш бяха изтръгнали чувствата ми и ги бяха стъпкали грубо в прахта. Час след час до изнемога повтаряхме една и съща сцена. Когато видях работното копие, разбрах, че е постигнал всичко, което е искал от мен. Изтощението, яростта, мъката и блясъка в очите, подклаждан от омразата.

Ив се усмихна победоносно. Това беше и продължаваше да бъде един от най-хубавите ѝ моменти на екрана.

— Когато свършихме, отидох в гримьорната си. Ръцете ми трепереха. Дявол да го вземе, душата ми трепереше! Той влезе подире ми и заключи вратата. Господи, спомням си как изглеждаше, застанал там, впил очи като свредели в моите. Плаках и крещях, избълвах достатъчно жлъч, за да удавя десетина мъже. Когато ме сграбчи, го ударих. Бликна кръв. Разкъса халата ми. Дращех и хапех. Той ме свали на пода и разкъса черния ми дантелен комбинезон, без да каже нито дума. Господи, бяхме като две побеснели псета.

Джулия преглътна слюнката си.

— Той ви е изнасилил.

— Не. Би било по-лесно да излъжа и да кажа, че го е направил, но когато се свлякохме на пода в гримьорната, бях повече от склонна. Испитвах неистово желание. И да не бях отстъпила, той щеше да го стори. Мисълта за това направо ме настървяваше. Перверзна история — добави тя и запали нова цигара, — но страхотно възбуждаща. Още от самото начало връзката ни беше извратена. Но през първите три

години от брака сексуалните ни отношения бяха неповторими. Постоянно изгаряхме от страст, граничеща с лудост.

Ив се изсмя и стана да си приготви ново питие.

— След тези пет години брак с Тони нищо и никой вече не е в състояние да ме изненада. Мислех се за доста опитна... — Свила устни, Ив напълни догоре една чаша с шампанско и наля втора на Джулия. — Срам ме е да си призна, но аз встъпих в този брак невинна като агънце. Той беше любител на перверзното, на такива похвати, за които тогава дори не се говореше. Орална любов, анална, с връзване, с оплитане, воайорство и какво ли още не. Тони разполагаше с цял арсенал от дяволски играчки. Някои ме забавляваха, други ме отвращаваха, а трети направо ме подлудяваха. Освен това, взимаше и наркотици.

Ив отпи от чашата, за да не прелее, докато се придвижва до мястото си. Джулия прие втората чаша, която ѝ поднесе. В момента не ѝ се струваше никак странно да пие шампанско предиобед.

— Тони беше изпреварил времето в това отношение. Падаше си по психотропните вещества. И аз съм ги опитвала, но никога не са ме привличали особено. Тони обаче беше ненаситен и прекаляваше с всичко. С храната, с пиенето, с наркотиците, със секса. И с жените.

Джулия забеляза, че споменът я измъчва и изпита желание да я защити. Бяха премерили силите си, но не ѝ беше приятно, когато победата причиняваше болка на другия.

— Ив, можем да не навлизаме в подробности сега.

Ив се помъчи да се отърси от напрежението и се изтегна в един стол, гъвкава като котка, която се изляга на килима.

— Как влизаш в басейн със студена вода, Джулия? Сантиметър по сантиметър или изведнъж?

По устните ѝ заигра усмивка, после просветна и в очите ѝ.

— Надолу с главата.

— Добре.

Ив отпи още една глътка, за да оправи вкуса в гърлото си, преди да се гмурне.

— Началото на края настъпи, когато ме върза за леглото. С кадифени белезници. Не че не го бяхме правили и преди, и то с удоволствие. Шокирана ли си?

Джулия не можеше да си представи как се чувства човек съвсем безпомощен и изцяло в чужда власт. Дали връзването се отъждествява с доверие? И как жена като Ив ще се остави да я третира като робиня? Въпреки това сви рамене.

— Не съм моралистка.

— Напротив. Това е една от чертите, които най-много харесвам у теб. Зад светската ти изисканост се крие сърце на пуританка. Не се сърди — каза Ив и махна пренебрежително с ръка. — Много е свежо.

— Аз пък мислех, че е обидно.

— Нищо подобно. Трябва ли да ти обяснявам, младо създание, че когато една жена сериозно хлътне по някой мъж в сексуално отношение, тя е готова да върши неща, които я карат да трепери от срам на другия ден? Въпреки че умира да ги изпита пак. — Ив царствено се облегна назад и обгърна с шепи чашата си. — Но ще проявя малко женска мъдрост — сама ще разбереш. Ако имаш късмет.

Ако имам късмет, помисли си Джулия, животът ми ще протече както досега.

— Да продължим за Антъни Кинкейд.

— Да. Той обичаше, хм, нека да ги наречем, разни костюми. Онази нощ си беше сложил черна кожена препаска и копринена маска. Вече бе започнал да напълнява, тъй че част от въздействието се губеше. Запали свещи, също черни. И тамян. После намаза тялото ми с масло, докато цялата лъснах и настръхнах от възбуда. Направи фантастични неща с мен, но не ми позволи да стигна до края. И когато вече бях обезумяла от желание да ме обладаят — Господи, без значение кой, — той стана и отвори вратата. Въведе някакво момче.

Ив замълча и отпи от чашата си. Когато отново заговори, гласът ѝ беше безизразен и хладен.

— Едва ли имаше повече от шестнадесет-седемнадесет години. Помня, че започнах да ругая Тони, заплашвах го, дори му се молих, докато събличаше това дете. И го опипваше с порочните си опитни ръце. Открих, че и след близо четиригодишен брак с мъж като Тони, още бях невинна за някои неща и те ме ужасяваха. Не можех да ги гледам какво правят и затворих очи. Тогава Тони накара момчето да ме доближи и му показа какво да прави, а той остана да наблюдава от страни. Осъзнах, че момчето е по-обиграно от мен. Погаври се с мен по всички възможни начини. Докато ме обладаваше, Тони коленичи зад

него и... — Ръката ѝ трепереше, когато посегна към цигарата си, но гласът ѝ бе все така рязък. — Направихме тройка. Продължи с часове, те непрекъснато се сменяха. Престанах да ругая, да се моля, да плача и се замислих какво да правя. След като момчето си отиде и Тони ме отвърза, изчаках да заспи. Слязох в кухнята и грабнах най-големия нож, който успях да намеря. Тони се събуди и ме завари с едната ръка да държа пениса му, с другата — ножа. Заявих му, че само още веднъж да ме докосне и ще го кастрирам. Поисках да се разведем мирно и тихо по най-бързия начин, да ми остави къщата с цялото обзавеждане, ролс-ройса, ягуара и вилата, която бяхме купили в планината, а ако не е съгласен, заплаших, че ще му го отрежа и окото ми няма да мигне.

При спомена за физиономията и пелтеченето му, Ив се усмихна. Щом зърна обаче мокрото от сълзи лице на Джулия и усмивката ѝ изстина.

— Няма място за сълзи — промълви. — Бях овъзмездена.

— Това с нищо не може да се овъзмезди.

Гласът ѝ бе пресипнал от невъобразим гняв. Очите ѝ мятаха искри.

— С абсолютно нищо!

— Сигурно си права. Но като го отпечатам, поне ще си отмъстя. Твърде дълго чаках този момент.

— Защо? — Джулия изтри сълзите си с opakото на ръката. — Защо сте премълчали?

— Истината ли? — Ив въздъхна и допи шампанското. Главата бе започнала адски да я боли и тя още повече се ядосваше. От срам. Срамувах се, че са се отнесли с мен по този начин, че са ме унизили.

— Но вие не сте виновна. Няма от какво да се срамувате.

Дългите черни мигли потрепнаха. За първи път говореше за онази нощ — често мислено изживяваше всичко отначало, но този път мъката ѝ бе споделена. Още я болеше, не беше предполагала, че раната не е зараснала. Не бе допускала, че безрезервното съчувствие може да оказва такова успокоение и целебно въздействие.

— Джулия! — Миглите се повдигнаха, но очите под тях бяха сухи. — Наистина ли мислиш, че няма нищо срамно в това да се погаврят с теб?

При този въпрос Джулия само поклати глава. С нея също се бяха погаврили. Не по същия отвратителен, ужасен начин, но тя познаваше

срама, който те преследва по петите като хрътка и не те оставя на мира. Години наред.

— Не знам как сте се въздържали да не прибегнете до ножа или да не разгласите тази история.

— Борба за оцеляване — простичко отвърна Ив. — На онзи етап от живота си нямах интерес историята да стане публично достояние, Тони също. Освен това, съществуваше и Травърс. Няколко седмици след развода отидох да я видя, бях намерила ролки с филми, скрити от Тони. Там бяхме заснели двамата в различни сексуални пози, както и той с други мъже и с две момиченца. Тогава ми просветна, че целият ми брак е бил истинска отврат. Потърсих я, струва ми се, за да докажа на себе си, че не съм единствената глупачка, която се е хванала на въдицата и е била измамена. Тя живееше сама в малък апартамент някъде из центъра. Месечната издръжка, която Тони бе осъден да плаща, едва й стигаше да покрива наема плюс останалите си разходи. Повечето пари отиваха за отглеждането на сина й, който беше настанен в болнично заведение.

— Какъв син?

— Детето, което Тони искаше да изкара мъртво пред света. Казва се Томи. То е умствено недоразвито и Тони не пожела да се примири с недъга му. Затова предпочита да го смята за мъртво.

— През всичките тези години?

У Джулия се породил друг вид гняв, който я накара да скочи от стола и да отиде до прозореца, където въздухът сигурно бе по-чист.

— Обърнал е гръб на сина си и не го е поглеждал толкова време?!

— Не е първият, нито последният, нали?

Джулия се върна на мястото си. Долови съчувствие и разбиране в тона на Ив и машинално омекна.

— Аз също бях изправена пред подобна дилема, без да съм била омъжена за бащата на Брандън. А Травърс все пак е имала брак с бащата на Томи.

— Да, така е, но Тони вече се бе сдобил с две напълно здрави, разглежени от грижи деца от първата си жена и реши да не признае увреденото момче.

— Трябваше да му отрежете топките.

— Ами... — Ив отново се усмихна. Радваше се, че гневът бе взел връх над мъката. — Пропуснала съм тази възможност в буквалния смисъл.

— Разкажете ми за сина на Травърс.

— Томи е почти на четиридесет. Изпуска се, не може да се облича и да се храни без чужда помощ. Не очаквах, че ще живее толкова дълго, но всъщност само умът му е засегнат, не тялото.

— А тя как е могла да оповести, че синът ѝ е мъртъв?

— Не я съди, Джулия. — Гласът на Ив прозвуча по-нежно. — Тя много изстрада. Съгласи се с настояванията на Тони, защото се страхуваше, че може да навреди на детето. Освен това, обвинява себе си за състоянието на Томи. Убедена е, че увреждането на момчето се дължи на, нека ги наречем, сексуалните извращения, при които е било заченато. Абсолютни глупости, разбира се, но тя твърдо вярва в предположението си. Може би то я крепи. Във всеки случай категорично отказа да приеме „подаяния“, но се съгласи да работи за мен. Това продължава повече от тридесет години и аз запазих тайната ѝ.

Не, помисли си Джулия, не я осъждаше. Прекрасно разбираше какво означава една жена да бъде принудена да направи подобен избор.

— До този момент.

— Да, до този момент.

— Защо сега искате да го извадите на бял свят?

Ив се облегна на стола си.

— Тони вече нищо не може да стори на момчето, нито на Травърс. Погрижила съм се за това. Бракът ми с него е част от живота ми, а аз съм решила да разкажа всичко — без лъжи, Джулия.

— Ако разбере, че се каните да отпечатате онова, което току-що ми разказахте, ще се опита да ви попречи.

— Отдавна съм престанала да се страхувам от Тони.

— Способен ли е да упражни насилие?

Ив повдигна рамене.

— От всекиго може да се очаква.

Без да продума, Джулия бръкна в куфарчето си и извади две бележки. Подаде ги на Ив. Когато ги прочете, тя леко пребледня. После вдигна потъмнял поглед.

— Откъде ги взе?

— Едната я намерих на прага пред вилата. Другата са ми я пъхнали в чантата по някое време снощи.

— Аз ще се погрижа за това. — Прибра ги в джоба на халата. — Ако получиш още такива, дай ги на мен. Съгласна си, нали?

— Не съвсем. Те бяха предназначени за мен, Ив, така че имам право на някакво обяснение. Трябва ли да ги приемам като закани?

— Според мен, са по-скоро смешни предупреждения, изпратени от жалък страхливец.

— Кой би могъл да остави послание точно пред вратата ми?

— Тъкмо това искам да разбера.

— Добре. — Джулия бе принудена да се съобрази с красноречивия тон на Ив и искрите в очите ѝ. — Кажете ми само едно. Освен Антъни Кинкейд, има ли други, които биха се чувствали достатъчно застрашени от публикуването на вашата биография, че да прибегват до открити закани?

Този път Ив се усмихна.

— О, скъпа Джулия, има, и още как!

[1] Ежегоден биографичен справочник за всички значими личности, който се издава от 1849 г. — Б.пр. ↑

[2] Ромен дьо Тиртоф (1892—1990) — френски художник и дизайнер от руски произход, автор на декорите и костюмите на „Фоли Бержер“. Ерте идва от инициалите на истинското му име. — Б.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

Ив не си спомняше често за Тони и за онзи период от живота си, когато се бе отдала на порочен секс. В последна сметка това бе продължило само пет години от общо шестдесет и седем. Естествено, през останалото време бе правила и други грешки, извършила бе какви ли не постъпки, изпитала бе най-различен тип удоволствия. Заради замислената книга сега преразглеждаше живота си на части. Сякаш бяха късчета филмова лента, оставени за сглобяване в монтажното студио. Въпреки тази драма нямаше да позволи да се изрежат нежеланите парчета и да бъдат захвърлени в коша.

Всичко ще излезе, заинати се тя, докато гълташе лекарството с минерална вода. Всяка сцена, всеки кадър. Каквото ще да става.

Разтри средата на челото си, където тази вечер болката ѝ блъскаше като юмрук. Разполагаше с достатъчно време. Ще се постарее да ѝ стигне. Не се съмняваше, че Джулия ще свърши добра работа — трябваше да ѝ вярва. За миг притвори очи от болка, дано хапчето се разтвори по-бързо и я поотпусне.

Джулия... Когато мислеше за другата жена, изпитваше същото облекчение, както от лекарствата, които тайно пиеше. Джулия бе способна, съобразителна, безумно честна. И състрадателна. Ив още не беше наясно как да приеме сълзите ѝ. Не беше очаквала съчувствие, само стъписване и известно неодобрение. Не бе предполагала, че собственото ѝ сърце ще се разтупти от вълнение.

Причината се дължеше на неимоверното ѝ самомнение. На увереността ѝ, че ще ръководи написването на сценария и всеки герой ще играе отредената му роля. Но Джулия... Джулия и момчето някак не се вместваха в първоначалния ѝ замисъл. Как, по дяволите, би могла да предвиди, че ще се привърже към тях, вместо да ги използва за целите си?

Ами бележките? Ив ги разгъна върху тоалетката, за да ги разгледа. Дотук, две за нея и две за Джулия. И четирите бяха написани

с еднакви печатни букви и съдържаха банални поговорки, които биха могли да бъдат изтълкувани като предупреждение. Или заплаха.

Нейните я бяха разсмели, дори насърчили. И бездруго отдавна беше преминала етапа, в който някой би могъл да ѝ навреди. Но изпратените на Джулия променяха положението. Ив трябваше да открие кой ги пише и да го спре.

Твърдите ѝ яркочервени лакирани нокти барабанеха по плота от палисандрово дърво. Толкова много хора не искаха да разкаже преживелиците си. Нямаше ли да бъде интересно и страхотно забавно в даден момент да събере повечето от тези личности под един покрив?

На вратата в спалнята се почука и Ив веднага скри бележките в чекмеджето на тоалетката. Засега те бяха тайна. Нейна и на Джулия.

— Влез.

— Донесох ти чай — каза Нина и влезе с подноса. — И няколко писма за подпис.

— Остави чая до леглото. Трябва да прегледам още два-три сценария тази вечер.

Нина нагласи чайника и чашата от майсенски порцелан върху нощното шкафче.

— Мислех, че ще си починеш след минисериала.

— Зависи.

Ив взе писалката, донесена от Нина, и положи засукания си подпис върху писмата, без дори да ги прочете.

— Програмата за утре?

— Ето я.

Винаги точна, Нина отвори кожения си бележник.

— Имаш среща в девет за снимките при Армандо и обяд в един в „Шасен“ с Глория Дюбари.

— А, значи след снимки при Армандо. — Ив се усмихна и отвори кутийка с хидратантен крем. — Не бих искала дъртата кокошка да открие нови бръчки по кожата ми.

— Защо говориш така, нали държиш на госпожа Дюбари?

— Естествено. И понеже знам, че ще ме огледа най-подробно над жалката си салата, трябва да изглеждам добре. Когато две жени на определена възраст се съберат да обядват заедно, Нина, то е не само за да направят сравнение помежду си, но и за да си вдъхнат увереност.

Колкото по-хубава изглеждам, толкова по-доволна ще бъде Глория. После?

— Ще се видиш с Маги на по едно питие. В салона на „Поло“. След това ще вечеряш с господин Фланаган тук, в осем.

— Кажи на готвачката да приготви маникоти^[1].

— Вече ги поръчах. — Нина затвори бележника си. — А за десерт ще има забалионе^[2].

— Ти си съкровище, Нина.

Ив изучаваше лицето си, докато нанасяше крема върху шията, скулите и челото.

— Кажи ми кога най-рано можем да направим купон?

— Купон? — Нина се намръщи и отново отвори бележника си. — Какъв?

— Грандиозен. Пищен. Да речем за двеста души. Черни вратовръзки. Оркестър на моравата, вечеря и танци под звездите. Фортани от шампанско. О, и неколцина нахакани представители на пресата.

Нина разлисти бележника си и взе да преценява.

— Предполагам, че ако имах на разположение два-три месеца...

— По-скоро.

Нина въздъхна продължително при мисълта, че трябва да се обажда спешно на ресторантьори, цветари и музиканти. Е, щом можа да наеме остров, значи щеше да успее да организира и официален прием за два месеца.

— Шест седмици.

Забеляза изражението на Ив и въздъхна.

— Добре, три. Ще го дадем точно преди да заминеш на снимки.

— Чудесно. Ще изготвим списъка на гостите в неделя.

— Какъв е поводът? — попита Нина, продължавайки да записва в бележника си.

— Поводът ли?

Ив се усмихна и се облегна назад. В осветеното огледало на тоалетката лицето ѝ изглеждаше силно, красиво и самодоволно.

— Ами по повод на събуждането и повторното изживяване на спомени. Ретроспективна среща, посветена на Ив Бенедикт. Стари приятели, стари тайни, стари лъжи.

Нина отиде да налее чая, за който Ив бе забравила. Не го направи по задължение, а като близка роднина, отдавна свикнала да се грижи за другите.

— Ив, защо си решила да си навлечеш неприятности по този начин?

Със сръчността на изкусен художник Ив нанесе лосион около очите си.

— Животът е толкова ужасно скучен без подобни емоции.

— Говоря сериозно.

Нина остави чашата върху тоалетката сред кремове и лосионите на Ив. В стаята се разнасяше чисто женско ухание, не на цветя или на тежък парфюм, а на нещо загадъчно и еротично.

— Нали знаеш... Вече съм ти казвала какво чувствам. Но след... реакцията на Антъни Кинкейд завчера наистина се разтревожих.

— За Тони не си заслужава да се безпокоиш.

Тя потупа ръката на Нина и взе чая си.

— Той е мръсник — меко промълви и отпи от чашата, наслаждавайки се на тънкия жасминов вкус и аромат. — Крайно време е някой да даде гласност на извратените наклонности, скрити в чудовищното му тяло.

— Но и други са засегнати.

— О, да, разбира се.

Ив се изсмя от удоволствие, като се сети за някои от тях.

— Животът ми е като пъстра черга, изтъкана от безчет събития и хора. Сред тях се нижат хитри полуистини, примесени с искрени лъжи, и се вплитат в причудливи багри. Най-интересното е, че една нишка да издърпаш и целият мотив се променя. Дори да направиш добро, пак има последствия, Нина. Готова съм да ги посрещна.

— Не всички са готови като теб.

Ив отпи глътка от чая, наблюдавайки Нина над ръба на чашата. Когато отново заговори, гласът ѝ бе станал по-топъл.

— Излязлата наяве истина невинаги действа така разрушително, както дълбоко потулената лъжа. — Ив стисна ръката ѝ. — Не се тревожи.

— По-добре е някои неща да не се разравят — настоя сътрудничката ѝ.

Ив въздъхна и остави чая настрана.

— Имай ми доверие. Основанията ми са сериозни, щом постъпвам така.

Нина само кимна и тъжно се усмихна.

— Дано.

Отново взе бележника си и тръгна към вратата.

— Не чети до късно. Трябва да си почиваш.

Щом вратата се затвори, Ив погледна отражението си в огледалото.

— И без друго скоро ще си почивам достатъчно.

Джулия прекара по-голямата част от неделята заета с работата си. Брандън се забавляваше с Кийкий и по-малкия ѝ брат Дъстин, когото тя наричаше „детето-чудо“. Той беше пълна противоположност на затворения Брандън. На секундата изричаше всичко, каквото му хрумнеше. Беше лишен от елементарни задръжки и без да се притеснява, питаше, изискваше и настояваше, щом си бе наумил нещо. За разлика от Брандън, който можеше с часове да си играе мълчаливо. Дъстин смяташе, че не е интересно, ако не се вдига врява.

От кабинета си на първия етаж Джулия чуваше тропането и блъскането им в спалнята отгоре. Когато шумът ставаше нетърпим, Кийкий се развикваше от мястото, където чистеше и подреждаше в момента, за да въдвори ред.

Не беше лесно да съчетае прозаичните крясъци на играещите деца, шума от прахосмукачката и бурния ритъм на музиката по радиото с гадната история, която снимаше от касетофона.

Изобщо не бе очаквала да се натъкне на такива гадости. Как да постъпи? Ив настояваше да излезе цялата истина. Самата Джулия се ръководеше от същия принцип в работата си. И все пак, дали беше необходимо и дори разумно да се изравят толкова болезнени и зловредни подробности?

Ще вдигнат тиража на книгата, помисли си с въздишка. Но на каква цена? Трябваше да си напомни, че не е нейна работа да преценява какво ще излезе или не, а да разкаже живота на тази жена, добър или лош, трагичен или триумфален.

Колебанието ѝ я дразнеше. Кого защитаваше? Едва ли Антъни Кинкейд. По нейно мнение той заслужаваше много по-сурово

наказание от срама и позора, които щеше да му донесе отпечатването на книгата.

Ив. Защо изпитваше потребност да предпази една жена, която почти не познаваше и не разбираше напълно? Ако историята излезеше в оригиналния си вид, Ив също щеше да пострада. Нали сама бе признала, че е била увлечена по тъмната и извратена страна на секса? Че е била доброволна, дори охотна съучастница до онази последна ужасяваща нощ. Дали хората щяха да простят на филмовата кралица това или злоупотребата ѝ с наркотиците?

Може би. Но по-важното е, размишляваше Джулия, че на Ив, изглежда, ѝ е все едно. В разказа ѝ нямаше капчица оправдание или намек за съчувствие. Като биограф, Джулия беше длъжна да разкаже историята и да добави преценката си, мненията и чувствата. Инстинктивно усещаше, че бракът на Ив с Кинкейд е едно от преживяванията, които я бяха превърнали в жената, каквато бе в момента.

Книгата щеше да бъде недовършена и невярна без него.

Насили се да изслуша записа още веднъж, като си отбелязваше тона на гласа, паузите, колебанията. Добави и собствените си спомени: колко пъти Ив бе отпивала от чашата си и посягала към цигарата. Под какъв тъгъл светлината бе проникнала през прозорците, как миризмата на пот се бе задържала във въздуха.

Тази част трябва да бъде предадена направо от Ив, реши Джулия. В пряк диалог, така че сухият тон на повествованието да звучи затрогващо. Близо три часа се мъчи над главата, след което отиде в кухнята. Искаше да се откъсне от картината, която така ясно се бе запечатала в съзнанието ѝ, сякаш беше свързана с нея. Кухнята беше безупречно чиста, така че не можеше да се отплесне в бърсане, за да се отърси от мислите си, затова се залови да готви.

Домакинската работа винаги ѝ действаше успокояващо. През първите седмици, когато откри, че е бременна, Джулия с часове неуморно и упорито търкаше с един парцал, натопен в зехтин мебелите и дървенията у тях. Естествено дрехите ѝ бяха разхвърляни из цялата стая, а обувките се въргаляха из дрешника. Но мебелите лъщяха до един. По-късно си даде сметка, че простата еднообразна шетня я бе спасила от пристъпите на истерията.

Точно тогава съвсем трезво бе решила да се откаже от аборта и от осиновяването, след като сериозно и с болка бе обмисляла и двете възможности. Бяха изминали повече от десет години и тя спокойно можеше да заяви, че изборът ѝ, поне що се отнасяше до нея, е бил правилен.

Започна да приготвя едно от любимите ястия на Брандън — домашна пица, която той хапваше с охота. Допълнителното време и усилията, изразходвани за приготвянето ѝ, ѝ помагаха да преодолее чувството за вина, което я налягаше през седмиците, когато заминаваше на обиколка, но най-вече когато пишеше книга и тя я поглъщаше така всецяло, че можеше да му предложи само бърза комбинация от супа и сандвич.

Остави тестото да втасва и се зае със соса. Докато го забъркваше, си спомни за своя дом на Изток. Дали съседът ще се сети да отръска снега от тисовите и хвойновите дървета? Дали ще се върне навреме, за да си посади благовонно секирче и ралица? Дали тази пролет ще успее да вземе кученцето, което Брандън толкова отдавна искаше?

Дали като се върне, нощите ще бъдат така самотни, както са тук?
— Мирише на нещо хубаво.

Септа се и хвърли поглед към кухненската врата. Там стоеше Пол, удобно облегнат върху касата, пъхнал ръце в джобовете на тесните си избелели джинси, и дружелюбно се усмихваше. Тя моментално се напрегна, докато от него лъхаше невъзмутимо спокойствие. Може би вече бе забравил трескавата прегръдка от последната им среща. Но у Джулия бе останал дълбок отпечатък.

— Кийкий ме пусна да вляза — каза той, когато Джулия не продума. — Виждам, че сте се запознали с Дъстин, некоронования цар на пакостите.

— За Брандън е хубаво да си има приятел на неговата възраст.

Джулия продължи сковано да бърка соса.

— Всеки се нуждае от приятел — измърмори Пол. — Знам какво означава тази физиономия. — Макар да беше обърната с гръб към него, по гласа му разбра, че се усмихва. — Чакаш да се извиня за моето... просташко поведение завчера.

Небрежно прокара пръсти отзад по голия ѝ врат, тъй като бе прибрала косата си на кок.

— Трябва да те разочаровам, Джули.

Тя ядно разтърси рамене, за да отблъсне ръката му.

— Аз лично не търся извинение. — Погледна го през рамо със свити вежди. — Не ми е ясно ти какво търсиш?

— Събеседник, приятел. — Надвеси се над тенджерата и подуши съдържанието ѝ. — И може би топла храна.

Когато извърна глава, лицето му бе съвсем близо до нейното. В очите му едновременно проблясваха искрици на насмешка и предизвикателство. Дявол да го вземе, вътрешностите ѝ отново пламнаха.

— Изобщо всичко — добави той, — до което успея да се добера.

Тя рязко изви глава. Лъжицата изтрака в тенджерата.

— Според мен можеш да получиш изброените неща и другаде.

— Разбира се. Но аз предпочитам тук. — Спокойно подпря ръце на печката и неочаквано я заклещи.

— Самолюбието ми се ласкае, като гледам как те притеснявам.

— Не ме притесняваш — отвърна Джулия, без да изпитва угризения от лъжата. — Дразниш ме.

— Все едно. И това е реакция.

Пол се усмихна при мисълта, че тя ще бърка соса до второ пришествие, но няма да се обърне, да не би да се озове в прегръдките му. Освен, ако не я ядоса.

Проблемът при теб, Джули, е, че си прекалено голяма сухарка и приемаш целувката за страхотно прегрешение.

Тя стисна зъби.

— Не съм сухарка.

— Разбира се, че си. — Помириса косата ѝ и реши, че ухае не по-малко съблазнително от врящите в соса подправки. — Направил съм известни проучвания, забрави ли? Не открих нито един мъж, с когото си имала по-сериозна връзка през последните десет години.

— Личният ми живот е такъв, какъвто е, и толкоз. А с колко мъже съм избрала да се обвържа, не ти влиза в работата.

— Правилно. Но е толкова вълнуващо, че числото им е равно на нула. Скъпа Джулия, нима не знаеш, че за един мъж няма нищо по-изкусително от жена, която държи страстта си запушена в бутилка? Всеки си казва: „Аз ще съм този, дето ще я отпуши“. — Ловко докосна с устни нейните, целувката беше толкова светкавична и нахална, че вместо да я развълнува, я вбеси. — Не мога да устоя на изкушението.

— Не се стараеш достатъчно — подхвърли Джулия и го бутна с лакът.

— Мислих по въпроса. — Върху плота беше оставена купа с едро бяло грозде. Той си взе едно зърно и го лапна. Предпочиташе друг вкус в устата си, но и този щеше да го задоволи. За момента. — Лошото е, че аз обичам да действам импулсивно. Имаш такива хубави крака.

Тя държеше пергаментов лист за печене в ръка и рязко се обърна към него.

— Какво?

— Всеки път, когато се отбия неочаквано, те заварвам боса. — Той погледна похотливо ухилен краката ѝ. — Не ми е минавало през ум, че палците на краката могат да ми въздействат толкова възбуждащо.

Джулия нямаше никакво намерение да се разсмее, но смехът ѝ изригна от само себе си.

Ако това ще помогне, ще започна да нося дебели чорапи и тежки обувки.

— Вече е твърде късно.

Тя взе да маже хартията с мазнина като опитна домакиня и уметите ѝ движения му се сториха невероятно съблазнителни.

— И тогава пак ще си представям какво се крие под тях. Ще ми кажеш ли какво правиш?

— Пица.

— Винаги съм си мислел, че тя идва замразена или в картонена кутия.

— При мен не е така.

— Ако обещаеш да не хапя прекрасните ти палци, ще ме поканиш ли на обяд?

Тя се замисли, преценявайки всички „за“ и „против“, докато затопляше фурната и поръсваше една дъска с брашно.

— Ще те покана, ако обещаеш да ми отговориш искрено на няколко въпроса.

Той отново подуши соса, не можа да се въздържа и го опита с дървената лъжица.

— Дадено. Ще има ли пеперони^[3]?

— Да, и още много други работи.

— Сигурно не ти се намира бира.

Тя започна да меси тестото и той забрави въпроса си. Макар че пръстите ѝ се движеха изкусно като на някоя умела стара готвачка, не му навяваха мисли за яки старици, а за млади създания, които знаят къде да гаят и как. Каза му нещо, но то прелетя през съзнанието му, без да схване смисъла. Всичко бе започнало на шега и сега не можеше да разбере защо като я гледа как изпълнява този древен женски ритуал, устата му пресъхва.

— Да не би да си променил намерението си?

Пол отмести поглед от ръцете към лицето ѝ.

— Какво?

— Казах, че Кийкий зареди хладилника с напитки. Почти сигурна съм, че има и бира.

— Добре. — Прокашля се и го отвори. — Ти искаш ли една?

— Ммм. Не. Може би нещо безалкохолно.

Извади бутилка бира и бутилка пепси.

— Измъкваш ли интервюта?

— От време на време. Редовно разговарям с Ив, естествено. Изслушах Нина и зададох няколко въпроса на Фриц.

— А, Фриц. — Пол изпуктя. — Викингският бог на здравето. Как ти се стори?

— Стори ми се чаровен, всеотдаен и прекрасен.

— Прекрасен? — Пол свъси вежди и пак надигна бутилката. — Господи, та той прилича на тежкотоварен влак! Нима жените наистина харесват такива мускулести канари?

Тя не се сдържа и се извърна към него усмихната:

— Скъпи, ние обичаме да се отдаваме на силните мъже.

Леко навъсен, той пак отпи от бирата и едва не наду бицепсите си, за да ги провери.

— С кого още?

— Какво?

— С кого още си говорила?

Доволна от реакцията му, Джулия поднови работата си.

— Имам няколко уговорени срещи следващата седмица. Повечето от хората, с които се свързах, бяха много отзивчиви. — Усмихна се на себе си и разстла тестото. — Мисля, че по-скоро разчитат те да извлекат информация от мен, отколкото обратното.

Точно това правеше и той — по-точно възнамеряваше да стори, преди тя да му отвлече вниманието.

— И какво смяташ да им кажеш?

— Нищо повече от онова, което знаят. Пиша биографията на Ив Бенедикт по нейни указания. — Джулия осъзна, че атмосферата се е разведрила, след като бяха преодолели неудобството от преживяната случка. Ръцете ѝ бяха заети, децата се намираха на горния етаж и тя почувства, че самообладанието ѝ се възвръща. — Може би ще ме осведомиш за някои от хората, с които ще се срещам.

— Кои например?

— Дрейк Морисън е първи в списъка за понеделник сутринта.

Пол отпи нова глътка бира.

— Племенникът на Ив — единственият. Той е син на голямата ѝ сестра, която след него е родила две мъртви деца и накрая се е отдала на набожност. Малката ѝ сестра не е омъжена.

Сведението не я задоволи.

— Дрейк е единственият ѝ кръвен роднина. Това е всеизвестно.

Изчака я да оформи тестото и да го покрие със соса.

— Амбициозен, представителен. Пада си по скъпите дрехи, коли и жени. Точно в този ред, бих казал.

Джулия вдигна въпросително вежди и го погледна.

— Май не го обичаш много.

— Нямам нищо против него.

Извади една от тънките си пури, докато тя ровеше в хладилника. Поуспокоен, отново можеше с наслада да съзерцава дългите ѝ крака, обути в къси панталони.

— Добре си върши работата, но Ив е основният му клиент и при това не се нуждае от особена реклама. Луд е по изисканият начин на живот и често изпада в критични ситуации заради слабостта си към залаганията. — Забеляза погледа на Джулия и сви рамене. — Не че е тайна, но все пак го прави дискретно. Прибягва до услугите на същия букмейкър, когото ползва и баща ми, когато е в Щатите.

Джулия реши да остави този въпрос за по-нататък, когато щеше да разполага с повече време, за да направи допълнителни проучвания.

— Надявам се да взема интервю и от баща ти. Струва ми се, че Ив още е привързана към него.

— Разводът им не беше мъчителен. Баща ми често говори за брака им като за кратко действие в дяволски добра пиеса. Все пак не знам как би реагирал, ако разбере, че искаш да обсъдите постановката ѝ.

Джулия нарязва на ивици една зелена чушка.

— Умея да убеждавам. Той сега в Лондон ли е?

— Да, играе в „Крал Лир“. — Пол грабна резенче пеперони, преди тя да успее да ги нареди върху пицата.

Джулия кимна с надеждата, че няма да ѝ се наложи да лети отвъд океана.

— Антъни Кинкейд?

— Бих стоял по-настрана. — Пол издуха струйка дим. Той е от змиите, които хапят. Публична тайна е, че предпочита млади жени. — Вдигна бутилката за здравица към Джулия. — Гледай да не навлезеш в опасна територия.

— Много по-умно е да гледаш другите къде стъпват. — И тя си щипна резенче пеперони. — Според теб докъде би стигнал, за да запази някои части от личния си живот в тайна?

— Защо?

Джулия внимателно подбра думите си, докато поръсваше пицата с моцарела^[4].

— Онази вечер видът му бе доста разстроен. Дори заплашителен. Пол помълча няколко секунди.

— Трудно се отговаря на половинчато зададен въпрос.

— Ти отговори само на онази част, за която те питат.

Пъкна пицата във фурната и включи часовника.

— Не го познавам достатъчно добре, за да имам мнение. — Без да сваля поглед от нея, Пол изгаси пурата си. — Да не би да те е заплашвал, Джулия?

— Не.

Присви очи и пристъпи по-близо.

— А някой друг?

— Защо пък ще ме заплашват?

Пол само поклати глава.

— Тогава защо си гризеш ноктите?

Джулия гузно прибра ръката си и преди да успее да се измъкне, той я улови за раменете.

— Какво толкова ти разправя Ив? Кого е включила в това пътешествие назад в спомените? Знам, че няма да ми кажеш — тихо рече той. — Съмнявам се, че и Ив би го сторила. — Но все някак щеше да разбере. По един или друг начин. — Ще се обърнеш ли към мен за помощ, ако стане нужда?

Това беше последното нещо, което би се изкушила да направи.

— Едва ли ще възникне подобна необходимост. Обикновено се справям сама.

— Тогава ще ти го кажа другояче.

Пръстите му се спуснаха надолу по раменете ѝ с леки кръгови движения. После я сграбчиха и той я притисна към себе си, долепяйки устни до нейните.

Прикова я на мястото ѝ и разгореши целувката, преди съзнанието ѝ да успее да реагира и тя да се отдръпне. Джулия сви ръцете си в юмруци до тялото, за да не им позволи да се вкопчат в него и да го задържат. Докато се мъчеше да остане равнодушна, устните ѝ се предадоха и отвърнаха на атаката му.

В сливането им имаше жар и ненаситна жажда, страст и обещание. Усети как очите я засмъдяха, когато чувствата ѝ изскочиха от укритието си, за да вкусат с наслада от глътката свобода. Господи, как искаше да бъде желана! Как е могла да забрави това неповторимо усещане?

По-развълнуван, отколкото би признал, Пол откъсна устни от нейните и ги премести върху шията ѝ. Невероятно нежна. И изкусително гладка. Нейната кожа, вкусът, уханието ѝ, особено едва доловимите тръпки, които пробягваха по нея, го накараха да освирепее от възбуда.

Прекалено често мислеше за нея. След първата целувка жадуваше за още. Боеше се, че бе единствената жена, която щеше да моли за близост.

— Джулия... — Прошепна името ѝ и отново докосна устните ѝ. По-нежно, умоляващо. — Позволи ми да те докосна, да ти покажа колко е хубаво.

Тя знаеше колко е хубаво. Ще му се отдаде. После, доволен от успеха си, той ще си тръгне, подсвирквайки си с уста и ще я остави съсипана. Не, този път, не! Никога вече. Но тялото му се притискаше така съблазнително към нейното. Да можеше да се убеди, че е силна

като него и не се поддаде на обиди и разочарования, тогава вероятно просто щеше да извлече своето удоволствие и да се отърве без поражения.

— Много е рано. — Изглежда, беше й безразлично, че гласът ѝ трепери. Би било глупаво да се преструва, че е равнодушна към него. — Твърде бързаш.

— Напротив, нито е рано, нито бързам — измърмори той, но отстъпи назад. Проклет да е, ако вземе да се моли — никой за нищо не го заслужава. — Добре. Ще забавим темпото. Не е в стила ми да съблазнявам жени в кухнята, когато из къщата се мотаят три деца. — Отново посегна към бирата си. — Ти... променяш всичко, Джулия. Струва ми се, че ще е по-добре и аз да обмисля внимателно нещата като теб. — Отпи една глътка и остави с трясък бутилката. — Да ме вземат мътните, ако не го направя.

Тъкмо щеше отново да пристъпи към нея, когато по стълбите се чу трополене на крака.

[1] Дебели италиански макарони, пълнени със сирене и запечени с доматиен сос. — Б.пр. ↑

[2] Или забайоне — смес от яйца, захар и вино или плодов сок, която се приготвя на гореща водна баня, докато се сгъсти. Сервира се в чаша. — Б.пр. ↑

[3] Силно пикантна италианска наденица. — Б.пр. ↑

[4] Вид меко италианско сирене без много подправки. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Глория Дюбари беше на деликатна за актриса възраст. В официалната ѝ биография пишеше, че е на петдесет. В кръщелното ѝ свидетелство, издадено на името на Ърнестин Блофийлд, се прибавяха още пет опасни години към упоменатите.

Благодарение на наследствените ѝ качества се бе наложило да предприеме само незначителни козметични корекции, за да запази образа си на невинно момиче. Още носеше меднорусата си коса късо подстригана по момчешки, прическа, на която милиони жени бяха подражавали в разцвета на славата ѝ. Гаменското ѝ лице печелеше допълнително от огромните ѝ честни сини очи.

Пресата я обожаваше — тя полагаше специални усилия за това. Винаги с готовност даваше интервюта. Щедро показваше снимки от единствената си сватба и с охота споделяше комични случки, свързани с децата ѝ — мечта за всеки рекламен агент.

Беше известна като вярна приятелка, отдадена на най-належащите благотворителни дела, постоянно загрижена за интересите на актьорите и животните.

В бунтовния период на шестдесетте средните американци бяха издигнали Глория на пиедестал — символ на невинността, морала и доверието. И я държаха там, не без нейна помощ разбира се, повече от три десетилетия.

В единствения им съвместен филм Ив бе играла ролята на похотлива по-възрастна дама, прелъстила и измамила невинния, изстрадал и мекушав съпруг на Глория. Превъплъщенията им бяха определили образа на всяка от тях. Добро момиче — лоша жена. Но колкото и да е странно, актрисите бяха станали приятелки.

Циниците биха могли да кажат, че дружбата им е била скрепена от едно допълнително обстоятелство — просто никога не се бе налагало да си съперничат за някоя роля или мъж. Донякъде това беше вярно.

Когато Ив влезе в „Шасен“, Глория вече седеше унило замислена над чаша бяло вино. Малцина познаваха Глория достатъчно добре, за да прозрат зад спокойното ѝ изражение стаено недоволство. Ив обаче бе сред тях. Мина ѝ през ум, че я очаква дълъг следобед.

— Шампанско ли, госпожице Бенедикт? — попита келнерът, след като двете жени си размениха леки целувки.

— Естествено.

Със сядането Ив посегна за цигара и бавно се усмихна на келнера, когато ѝ я запали. Изпитваше особено задоволство при мисълта, че след сутрешния сеанс изглежда превъзходно. Кожата ѝ беше опъната и стегната, косата — мека и лъскава, мускулите — гъвкави.

— Как си, Глория?

— Горещо-добре. — Широка ѝ уста лекичко се сви преди да надигне чашата си. — Като се има предвид как „Варайъти“ оплю последния ми филм.

— Да, в края на отзива засягат касовия успех на филми. Да не си от вчера в киното, та да се притесняваш от мнението на някакъв си гаден новоизлюпен критик.

— Не съм толкова силна като теб. — Глория каза това с едва забележима усмивка на самодоволство. — Ти просто би пратила критика... знаеш къде.

— Да върви на майната си? — невинно попита Ив в момента, в който келнерът оставяше шампанското ѝ на масата. Засмя се и го потупа по ръката. — Извинявай, скъпи, не се отнася за теб.

— Ив, прекаляваш.

Но в гласа на Глория прозвня смях, когато се наклони към нея.

Също като примерно момиченце, което са хванали да се киска в църквата, помисли си с известна топлина Ив. Как ли се чувства човек, почуди се тя, когато вярва на всичко, което пишат за него в пресата?

— Как е Маркърс? И двамата ни липсвахте на събитието вчера.

— О, толкова много искахме да дойдем, но Маркърс имаше кошмарно главоболие. Горкичкят! Не можеш да си представиш колко е трудно да се занимаваш с бизнес в днешно време.

Темата за Маркърс Грант, който беше съпруг на Глория от двадесет и пет години, винаги отегчаваше Ив. Тя издаде някакво неопределено възклицание и взе листа с менюто.

— А да се занимаваш с ресторанти сигурно е най-ужасното от всички — продължи Глория, винаги готова да страда заради неволите на мъжа си, дори когато не ги разбираше. — Санитарните инспектори непрекъснато дебнат наоколо, а и хората взеха да търсят кусури заради холестерина и мазнините. Не правят сметка, че на практика по-голямата част от средните американци са се изхранвали предимно с „Бързо и вкусно“.

— Малка червена кутия на всеки ъгъл — подхвърли Ив, визирайки веригата от заведения за бързо хранене на Маркъс. — Не се тревожи, Глория, независимо дали са загрижени за здравето си, или не, американците винаги ще си падат по бургерите.

— Няма съмнение. — Тя се усмихна на келнера. — Само една салата, поръсена с лимонов сок и пипер.

Иронията щеше да убегне на Глория, помисли си Ив и затова поръча лютата подправка.

— А сега... — Ив отново посегна към питието си. — Разкажи ми всички клюки.

— Въртят се главно около теб. — Глория почука с ниско изрязаните си нокти, покрити с безцветен лак, по високата чаша. — Всички говорят само за книгата ти.

— Колко съм довольна! И какво приказват?

— Разкъсват се от любопитство. — Глория взе да го усуква и понечи да премине от вино на вода. — И от не по-малко неприязън.

— Аз пък се надявах, че ще предизвикам страх.

— Има и страх. Да не би да те споменат или обратното, да не би да те пропуснат.

— Мила, направи ме щастлива за цял ден.

— Шегувай се колкото си искаш, Ив — започна Глория, но млъкна, докато им сервираха хляба. Отчупи крайче от хлебчето си и го натроши в чинията, — но хората се тревожат.

— Кой по-точно?

— Ами, не е тайна как се чувства Тони Кинкейд. Чух, че и Анна дел Рио се заканва да те съди за клевета.

Ив се усмихна и дебело намаза кифличката си с масло.

— Анна е прекрасен и оригинален дизайнер, Бог ми е свидетел, но нима е толкова глупава да вярва, че на широката публика ѝ пука какво смърка в задната си стаичка?

— Ив!

Глория се изчерви от смущение и гаврътна остатъка от виното си. Огледа се нервно наоколо, за да се увери, че никой не ги е чул.

— Не можеш така безотговорно да сипеш подобни хули. Аз лично не одобрявам наркотиците. Направила съм три официални изявления по този въпрос, но Анна е много влиятелна. И ако от време на време прибегва към тях за тонус...

— Глория, не се прави на по-глупава, отколкото си. Анна е наркоманка, която пръска по пет хиляди долара на ден, за да робува на привичките си.

— Не можеш да знаеш...

— Знам.

За първи път Ив прояви дискретност и млъкна, когато келнерът се появи с поръчката. Кимна му и той напълни чашите им.

— Разобличаването на Анна може да спаси живота ѝ — продължи Ив, — макар че би било лъжа да твърдя, че го правя от хуманни подбуди. Друг?

— Прекалено много са. — Глория гледаше втренчено салатата си. Както се готвеше за всяка роля, така и настоящия обяд бе репетирила с часове. — Ив, тези хора са твои приятели.

— Не съм убедена. — С възбуден апетит Ив гребна от лютивата салата. — С повечето от тях просто сме работили заедно или сме участвали в разни начинания. С някои съм спала. Колкото до приятелите, истинските ми приятели в бранша могат да се преброят на пръстите на едната ръка.

Глория се нацупи — гримаса, очаровала навремето милиони.

— Аз влизам ли в това число?

— Да. — Ив си хапна още една лъжица и едва тогава отговори. — Глория, една част от онова, което ще разкрия, ще причини болка, друга ще донесе облекчение. Но въпросът не е в това.

— А в какво? — Глория се наклони напред, ококорила огромните си сини очи.

— Да разкажа живота си, целия, без шикалкавене. Включително и за хората, които са се появявали и изчезвали от него. Нямам намерение да лъжа нито за себе си, нито за когото и да било друго.

Глория протегна бързо ръка и сграбчи Ив за китката. Дори този жест бе отрепетиран с меки и умоляващи пръсти. При сегашното

изпълнение обаче хватката им бе желязна и настойчива, защото беше заредена с искрено вълнение.

— Аз ти се доверих.

— С пълно основание — напомни й Ив. Знаеше какво предстои и съжаляваше, че не може да го избегне. — Нямаше към кого друг да се обърнеш.

— Това дава ли ти право да посегнеш на нещо толкова дълбоко лично и съкровено и да ме съсипеш?

Ив въздъхна и надигна питието със свободната си ръка.

— В хода на разказа много личности и събития се преплитат и това не може да бъде избегнато. Ако премълча някоя част, за да предпазя някого, всичко ще се сгромоляса.

— Какво отношение може да има постъпката ми преди толкова години към твоя живот.

— Сега ли да ти обяснявам — прошепна Ив. Усети неочаквана болка, неподдаваща се на лекарска терапия. — По-късно всичко ще се изясни и от все сърце се надявам, че ще ме разбереш.

— Ще ме унищожиш, Ив.

— Не ставай смешна. Нима наистина смяташ, че хората ще се изненадат или ужасят, като научат, че едно наивно двадесет и четири годишно момиче е имало глупостта да се влюби в коварен мъж и да направи аборт от него?

— Когато това момиче е Глория Дюбари, да. — Отдръпна ръката си. Поддържа я в нерешителност до чашата с вино, после посегна към водата. Не можеше да си позволи да се напие на публично място. — Аз се превърнах в уважавана фигура, Ив. И, дявол да го вземе, държа на това, с което ме отъждествяват. На честността, невинността, старомодните добродетели и романтичната любов. Знаеш ли какво ще стане с мен, ако разберат, че съм имала връзка с женен мъж и съм абортирала от него, и то, докато съм се снимала в „Срамежливата невеста“?

Ив изгуби търпение и бутна салатата си настрана.

— Глория, ти си на петдесет и пет години.

— Петдесет.

— Божичко! — Ив рязко измъкна една цигара. — Обичат те и те уважават, само дето още не са те обявили за светица. Имаш богат съпруг, който — за твой късмет — не е във филмовия бизнес. Две

прекрасни деца, които водят извънредно скромно и съвсем нормално съществуване. Някои сигурно смятат, че са били заченати от въздуха или са били донесени от щъркела. Нима е от значение на този етап — когато вече си се превърнала в уважавана личност, ако хората разберат, че си водила полов живот?

— В рамките на брака, не. Но за кариерата ми...

— И двете знаем, че от пет години не са ти предлагали нито една сваятна роля.

Глория се наежи, но Ив възпря съпротивата ѝ с ръка.

— Имаш добри постижения и тепърва ще ги имаш, но от доста време киното не стои в центъра на живота ти. Нищо от моите разкрития за миналото не ще промени сегашното или бъдещото ти положение.

— Ще ме оплюят във всички сензационни издания.

— Възможно е — съгласи се Ив. — Най-много да получиш някоя интересна роля. Важното е, че никой няма да те осъди за това, че в такъв труден момент си взела най-правилното решение и не си опропастила целия си живот.

— Не ме разбираш, Маркър не знае.

Ив изненадано вдигна вежди.

— Защо, по дяволите?

Самодивското ѝ лице пламна, невинните очи проблеснаха студено.

— Защото, да те вземат мътните, той се е оженил за Глория Дюбари. Оженил се е за образа, свързан с нея, и досега винаги съм се старала да го пазя неопетнен. Не съм допускала и сянка на скандал. А ти ще унищожиш всичко! С един замах.

— Тогава съжалявам. Искрено. Но не се чувствам отговорна, щом в брака ти е липсвало доверие. Повярвай ми, ще разкажа живота си съвсем точно, без да украсявам нищо.

— Никога няма да ти простя! — Глория махна салфетката от скута си и я хвърли на масата. — И ще предприема всичко възможно да ти попреча.

Стана и излезе със сухи очи, дребна и елегантна в белия костюм на „Шанел“.

В срещуположния край на помещението един мъж се бавеше с обяда си. Вече бе направил пет-шест снимки с миниатюрния си

фотоапарат, скрит в шепата му, и се чувстваше доволен. Ако извадеше късмет, щеше да свърши работата си за деня и да се прибере вкъщи, за да хване шампионата за Голямата купа по телевизията.

Дрейк гледаше мача сам. За първи път в съзнателния си живот не искаше да му се мотае наблизко жена. Не желаше никаква капризна руса красавица да лежи изтегната върху канапето и да му се цупи, че обръща повече внимание на играта, отколкото на него.

Беше седнал в игралната зала на дома си в Холивуд Хилс, изграден от камък и кедрово дърво. Широкоекранният телевизор, върху който отборите вече бяха отиграли и съответно посрещнали първия удар, заемаше едната стена. Дрейк бе наобиколен отвсякъде със скъпи играчки, с които компенсирал липсата им в детството си. Три „едноръки бандита“, билиардна маса, бронзов баскетболен кош, всички възможни разновидности на електронни игрални автомати и звукови уредби. Видеотеката му наброяваше над петстотин касети и във всяка стая имаше видеоманетофон. Гостите трудно биха открили нещо друго за четене, освен бланки за конни залагания или търговски каталози, но затова пък Дрейк можеше да предложи далеч по-интересни забавления.

Съседната стая беше претъпкана със секс-играчки — от най-изтънчените до най-смешните. Още от дете му бяха внушавали, че сексът е греховно нещо, но той открай време бе решил, че ако ще е гарга, да е рошава поне. Във всеки случай няколко нагледни материала само изостряха апетита му.

Макар той самият да проявяваше само мимолетно влечение към наркотиците, в дома си държеше куп хапчета и прахове и беше готов да ги извади, щом някое събиране вещаеше да протече скучно. Дрейк Морисън се смяташе за гостоприемен домакин.

Тази неделя беше отказал поне десетина покани да гледа шампионата за Голямата купа. За него това не беше просто игра, предавана по телевизията за развлечение, която да освирква в компанията на приятели. Тя беше въпрос на живот и смърт. От изхода ѝ зависеше съдбата на петдесет хилядарки, които в никакъв случай не биваше да загуби.

Преди края на първата четвърт^[1] вече бе погълнал две бири и половин пакетче чипс, напоено със сос от авокадо и разни подправки. Когато неговият отбор поведе с един гол, малко се отпусна. Телефонът му иззвъня два пъти, но той остави автоматичният секретар да отговори, убеден, че късметът ще му изневери, ако напусне поста си, дори за да отиде до тоалетната, камо ли да вдигне слушалката.

Две минути след началото на втората четвърт Дрейк се изпълни със задоволство. Отборът му се бореше лъвски. Лично той ненавиждаше този спорт. Беше толкова... груб. Но необходимостта да залага бе абсолютно належаща. Сети се за Делрикио и се усмихна. Ще плати на италианското копеле до стотинка. И няма да се поти, щом чуе равния му любезен глас по телефона.

След това може би ще замине на зимна почивка. В Пуерто Рико, където ще си поиграе на воля в казината и ще изчука някоя и друга изпечена мръсница. Полага му се, ако се измъкне сух от тази забъркана история.

Без всякаква помощ от Ив, помисли си и посегна за нова бира. Дъртата кучка не иска да му даде назаем нито стотинка само защото не му беше провървяло. Ако знае, че още има вземане-даване с Делрикио... Е, не е нужно да се тревожи. Дрейк Морисън умее да бъде дискретен.

Както и да е, никой не ѝ дава право да бъде такава скръндза. Къде, по дяволите, ще идат паричките ѝ, когато пукне? Има само сестрите си, а те не ѝ досаждат. Значи остава Дрейк. Той е единственият ѝ кръвен роднина и през целия си съзнателен живот се е опитвал да ѝ бъде в услуга.

Вниманието му отново бе привлечено към играта от глух тътен, когато крайният защитник от противниковия отбор пробяга известно разстояние и изпълни тъчдаун.

Усещаше, че пикочният му мехур ще се пръсне като балон, натикан в гърлото му и гръмнал на парчета. Взе си още една шепа чипс. По ризата и в скута му се разпиляха късчета, докато го натъпкваше в устата си. Голяма работа, каза си. Разликата е само три точки. Четири, поправи се и избърса устата си с ръка, когато топката се врязва между гредите.

Ще си наваксат. Имат предостатъчно време.

В крайбрежната си къща в Малибу Пол се потеше над клавиатурата на компютъра. Книгата му създаваше известни проблеми — повече от очакваното. Беше си наумил да преодолее затрудненията на всяка цена. Често гледаше на писането по този начин. Буташе стените една по една. Не му беше приятно и в същото време му доставяше най-голямото удоволствие в живота. Мразеше го и го обичаше така, както беше чувал някои да се отнасят към жените си. За него писането представляваше неотменима потребност — не заради парите, имаше ги предостатъчно, — естествена като яденето, спането или ходенето по малка нужда.

Облегна се на стола и се втрени в екрана, в малкия бял курсор, който просветваше след последната написана дума.

Думата беше „убийство“.

Изпитваше неизразима наслада да създава трилъри, в които да заплита съдбите на героите, родени във въображението му. Най-много обичаше да ги наблюдава как си играят с живота и смъртта. В момента, изглежда, му бяха безразлични.

Куп неща отклоняват вниманието ми, каза си и хвърли поглед през рамо към телевизора, от който гърмеше третата четвърт на решаващия мач за Голямата купа. Знаеше, че е детинско да пусне телевизора и да се прави, че не го гледа. Всъщност, изобщо не се интересуваше от американски футбол. Но всяка година с увлечение следеше първенството. Дори си избра отбор и за да накаже слабостта си, се спря на губещия — бяха изостанали с три точки в първата четвърт.

Играта наистина му пречеше да се съсредоточи, но причината, поради която през последните седмици не можеше да се отдаде на работата си, беше съвсем друга. Несъмнено бе далеч по-привлекателна от скупчените мъже с предпазни раменни подплънки, боричкащи се на земята. И тя бе невъзмутимата, дългокрака русокоса, на име Джулия.

Дори не беше сигурен какво точно иска от нея. Освен очевидното. Действително, когато я докосваше, изпитваше приятен гъдел — особено при нейната сдържаност и гневни изблици, които изпращаха такива объркани и завладяващи съзнанието му призови. Но ако в това се състоеше всичко, защо тогава не можеше да я изхвърли от

него, както ставаше с другите, щом дойдеше време да се залови за работа?

Вероятно нейният многолик характер не му даваше покой. Беше едновременно умела професионалистка и скромна домакиня. Напориста и саможива. Вече бе открил, че под привидното високомерие се таи стеснителна натура. Разсъдлива, но не цинична. И все пак бе проявила достатъчно предприемчивост и кураж, за да се вдигне с невръстния си син от другия край на Америка и да изпълни прищявката на една от холивудските легенди.

Дали пък не го правеше просто за пари, питаше се той?

И сам можеше да си отговори на неизвестните, тъй като беше проучил биографията ѝ. Знаеше, че е била отгледана от изявиени в професията си личности, че е преживяла разпадането на семейството, после една ненавременна бременност и накрая загубата на двамата си родители. Въпреки очевидната ѝ ранимост, беше сигурен, че е страшно жилава. По принуда.

Господи, хрумна му смехотворна мисъл. Тя му напомняше на Ив. Вероятно заради Брандън, толкова различен от него като дете.

Пол не се заблуждаваше, че Ив не е била майка в традиционния смисъл. Но тя го бе спасила. Независимо че бе съпруга на баща му за съвсем кратко време, Ив бе променила живота му. Беше го дарила с внимание, за което отчаяно копнееше, насърчение, което бе престанал да очаква, напътствия, от които толкова се нуждаеше. И най-вече бе получил непресторената ѝ любов.

Брандън имаше всичко това в изобилие, как да не бъде очарователно дете? Странно, мина му мисълта, никога не е смятал, че е от мъжете, които си падат по децата. Обичаше ги, разбира се, бяха му забавни, често пъти любопитни и, естествено, гледаше на тях като на необходимост за запазването на човешкия род.

Но наистина му беше приятно да общува със сина ѝ. Предния ден с удоволствие яде пица в компанията му и си разправяха баскетболни истории. Трябваше да се погрижи да заведе момчето на някой мач. А ако майката реши да ги придружи, толкова по-добре.

Отново хвърли поглед към телевизора и видя, че отборът на слабаците продължава да изостава с три точки и в последната четвърт. Мина му през ум какви ли невероятни суми щяха да бъдат изгубени

или спечелени през следващите петнадесет минути и поднови работата си.

Дрейк седеше върху самия ръб на фотьойла. Килимчето под краката му беше пълно с натрошен чипс и трохи от гевречетата, с които се тъпчеше през цялото време. С тях се мъчеше да залъже страха си, който го разяждаше отвътре. Беше изпил шест бутилки бира и сега начеваше поредната. Очите му се бяха зачервили и изцъклили като на човек, страдащ от жесток махмурлук, но не ги отлепяше от екрана.

Оставаха четири минути и двадесет и шест секунди до края на мача, а водеха само с три точки. Отборът му бе успял със зъби и нокти да отбележи тъчдаун, но бе изпортил допълнителната точка.

Трябваше да пробият. И да го измъкнат на сухо. Дрейк натъпка устата си с гевречета. Скъпата му спортна риза бе подгизнала от пот, а сърцето му под нея биеше до пръсване.

Като дишаше шумно и на пресекулки, вдигна полупразната бутилка бира за на здравица към гладиаторите на екрана, но в следващия момент подскочи като ужилен, сякаш лайнменът^[2] го бе изритал в слабините. Прихващачът от противниковия отбор улови дълъг пас и необезпокояван, премина в крайната зона.

Топката беше вкарана. Публиката полудя.

Течаха последните три минути и десет секунди и животът се изнизваше пред очите му.

Некадърници, изруга Дрейк и изплакна пресъхналото си гърло с бира. През изтеклите десет минути бяха допуснали две грешки. Дори той би се справил по-добре. Женчовци. Наливаше се с бира, набиваше чипс и се молеше.

Стъпка по стъпка играчите напредваха по игрището. След всеки преодолян метър Дрейк се преместваше към самия ръб на стола. Очите му се навлажниха, когато неговият отбор се натъкна на здравата противникова защита и не успя да я пробие.

— Само един проклет тъчдаун! — извика той и скочи от стола при обявяването на последните две минути, оставащи до края. Запристъпва напред-назад, но краката му оставаха схванати като ръждясали пружини.

Петдесет хиляди долара. Не можеше да си намери място, кръстосваше из стаята и пукаше кокалчетата на пръстите си, докато от екрана монотонно звучеше поредната реклама. Не искаше да си представя какво ще му се случи, ако не върне парите на Делрикио. С треперещи ръце похлупи очи.

Как можа да го направи? Как можа да вземе петдесет хиляди и да ги заложи за някакъв гаден мач, когато дължеше на онзи мафиот деветдесет бона?

Мачът продължи, а с него и агонията му. Вече не седеше, а стоеше прав пред двуметровия екран. Куортърбекът^[3] сякаш го гледаше право в очите. В тях се четеше същото отчаяние. Разнесе се пъшкане. Топката изплющя. Огромните потни мъжаги се заблъскаха върху екрана на сантиметри от лицето на Дрейк.

Спечелиха известна преднина. Край на времето.

Дрейк започна да си гризе ноктите.

Отборите отново заеха местата си. Всичко му изглеждаше същото. Каква е разликата, мислеше си отчаяно той? Каква е скапаната разлика?

Пропуск на куортърбека. Загуба.

Времето изтичаше и Дрейк се разхленчи. Голям мъж, който цивреше в стая, пълна с играчки. Нуждата да уринира стана нетърпима и той взе да пристъпва от крак на крак. Една минута преди края защитата удържа позициите си. Спринт, пас или воле? След мъчителното прекъсване, през което Дрейк изхвърча в тоалетната, за да облекчи своя пръскащ се от болка пикочен мехур, те избраха да спринтират. Обемистите им униформи се скупчиха на камара с тревистозелен цвят.

Дрейк се задъха, докато те се боричкаха и блъскаха, а реферите се спускаха да разтървяват по-разгорещените глави. Искеше му се да се бият до кръв. От очите му пак рукоуха сълзи, когато взеха да мерят разстоянието.

— Моля ви, моля ви, моля ви... — хленчеше Дрейк.

За малко да успеят, бяха на сантиметри от победата. И на километри от надеждата. Когато топката попадна в ръцете на противника, мачът бе почти приключил.

Дрейк стоеше и плачеше на фона на ревящата публика. Мъжагите снеха предпазните шлемове и откриха изцапаните си лица,

ликуващи или посърнали.

Краят на мача донесе промяна в живота на мнозина.

[1] Игровото време на американския футбол е шестдесет минути, разделено на четири части по петнадесет минути. Почивката след първата и третата четвърт е една минута, а след втората — петнадесет минути. — Б. пр. ↑

[2] Игращ, който пази топката да не бъде затисната зад крайната линия. Всяко затискане на топката носи най-голям брой точки. — Б.пр.

↑

[3] Позиция подобна на тази на разпределителя в европейския футбол. Куортърбекът е ключова фигура в американския футбол. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Точно в десет часа, според предварителната уговорка, Джулия пристъпи в кръглата приемна пред кабинета на Дрейк, за да се срещне с него. Чувстваше се изцедена. Помъчи се да прикрие болката, когато се насочи към бюрото в средата и съобщи името си на лъскавата брюнетка, отговаряща, изглежда, за това.

— Господин Морисън ви очаква — пропя тя с кадифен контраалтов глас, който сигурно караше клиентите от мъжки пол да им потекат лигите, чуеха ли го по телефона. Ако той не успееше да ги размекне, стосантиметровата обиколка на бюста ѝ, с втъкнат в прелестната му ямичка циркон във формата на куб, положително щеше да ги довърши. — Моля ви, седнете за няколко минути.

Джулия копнееше тъкмо за това. С продължителна негласна въздишка тя се настани на едно канапе и се престори, че чете списание „Премиер“. Имаше чувството, че са я налагали бавно и методично с обвита в пяна бейзболна бухалка.

Един час упражнения с Фриц и бе готова да моли за милост — за предпочитане от легнало положение.

Той се държеше мило, насърчаваше я и непрекъснато ѝ правеше комплименти, истински Конан.

Джулия се сети да обърне една страница на списанието, докато секретарката говореше по телефона с най-сексапилния си тон. Погледнат в профил, в сравнение с нейните фантастични размери, бюстът на Доли Партън изглеждаше направо недоразвит. Странно, Джулия се озърна крадешком и с почуда забеляза, че нито един от мъжете в приемната не се вълнуваше от него.

Отпусна се енергично назад и остави мислите си да блуждаят.

Въпреки болезните, сутринта бе протекла интересно. Очевидно жените ставаха по-словоохотливи, когато понасят общи страдания. Ив се бе държала дружелюбно и шеговито — особено когато Джулия загърби достойнството си и изригна порой ругатни при последните мъчителни коремни преси.

Беше трудно, дори невъзможно, да се запази дистанция, докато двете изтощени жени заедно се къпеха голи под душовете.

През този сеанс не обсъждаха никого, а разни дреболии. Градините, които за изненада на Джулия, Ив обожаваше. Предпочитаната от нея музика, любимите ѝ градове. Едва по-късно на Джулия ѝ хрумна, че разговорът бе протекъл съвсем приятелски и непринудено и почти не приличаше на интервю.

Колкото по-затормозена се чувстваше физически, с толкова по-голяма лекота Джулия разправяше за себе си. Без затруднение описва дома си в Кънектикът и своето задоволство, че преместването се е отразило прекрасно на Брандън. Как мрази да пътува със самолет и колко много си пада по италианската кухня. Колко уплашена се е чувствала, когато за първи път е трябвало да даде автограф, заобиколена от тълпа почитатели.

Какво ѝ бе казала Ив след нейното признание, че изпитва ужас от всякакви публични изяви?

„Вземи им акъла, момиче, никога не се оставяй да те сломят.“

Щом си го спомни, Джулия се усмихна. Харесваше ѝ.

Предпазливо се размърда. Когато мускулите на бедрата ѝ се свиха, тя почти изскимтя. Мъжете, които седяха срещу нея, я погледнаха бегло над списанията си, после отново забиха глави и продължиха да четат. За да забрави, че всяко местенце по тялото ѝ боли, реши да позанимава мислите си с тях.

Дали бяха актьори, дошли с надеждата да бъдат представени от някоя важна клечка? Не, едва ли. Актьорите никога не биха тръгнали заедно да си търсят рекламен агент. Дори да са любовници.

Не беше справедливо да ги нарича „обратни“ само защото не зяпаха похотливо мадамата с гигантския бюст. Може да бяха почтени и верни съпрузи, които не се заглеждат по чужди жени.

А може би просто седеше срещу двама сухари.

Не, това са данъчни ревизори, които чакат да прегледат счетоводните книги на Дрейк, заключи тя. Май беше по-близо до истината. Приличаха на типични ревизори, както си ги представяше — невъзмутими, равнодушни и безмилостни, или на наемни убийци от мафията. Какво ли носеха със себе си, калкулатори или пистолети, скрити под елегантните черни сака?

Тази мисъл я развесели, но в момента, в който един от тях вдигна глава и забеляза втренчения ѝ поглед, стана сериозна. Дано собствените ѝ сметки да са в ред.

Хвърли око на часовника и видя, че чака от десет минути. Двойните бели врати, върху които ясно се четеше името на Дрейк, продължаваха да бъдат плътно затворени. Тя се взря в тях, недоумяваща защо се бави.

Вътре в кабинета, издържан в светлобежови и изумруденозелени тонове и обзаведен в изискан, ултрамодерен стил като приемната, Дрейк бе сплел разтрепераните си ръце върху лъскавата повърхност на писалището. В гигантското кожено кресло, направено по поръчка, тялото му изглеждаше по детски смалено.

От височината на прозореца навръх Сенчъри Сити зад него се откриваше изглед към целия Ел Ей. Изпълваше го трайно задоволство, че когато си пожелае може да зърне панорамата, увековечена от създателите на „Законът на Ел Ей“.

Сега обаче седеше с гръб към нея, със сведени очи. Предишната нощ не бе успял да мигне, накрая така се бе изнервил, че бе потърсил спасение в няколко валиума и в бутилка бренди.

— Дойдох при теб лично — казваше Делрикио, — защото те чувствам близък. — Дрейк само кимна и Делрикио стисна устни. — Нали разбираш какво щеше да се случи, ако няхах това отношение към теб?

Дрейк усети, че Делрикио очаква отговор от него и навлажни устни.

— Да.

— В бизнеса приятелството може да се намесва само до определена степен. Ние вече сме я прехвърлили. Снощи нямаше късмет. Съчуствам ти като на приятел. Но най-важният фактор трябва да бъде изгодата. Ти, Дрейк, ми носиш само загуби.

— Не биваше така да се случва. — Всеки миг чувствата на Дрейк заплашваха да избият в нежелана посока. — До последните пет минути...

— Все едно. Преценил си лошо и времето ти изтече. — Далрикио рядко повишаваше тон, не го направи и сега. Но въпреки

това думите му прокълтяха в главата на Дрейк.

— Мога... мога да намеря още десет хиляди след две или три седмици.

Очите на Делрикио се скриха зад спуснатите му клепачи, той извади ролка с ментови бонбони, взе един и го лапна.

— Това съвсем не ме задоволява. Очаквам да получа останалата част от сумата най-много след седмица. — Направи пауза и размаха показалец. — Не, хайде, нали сме приятели, нека бъде след десетина дни.

— Деветдесет хиляди за десет дни?! — Дрейк посегна към гарафата от уотърфордски кристал^[1] върху писалището, но ръцете му така силно трепереха, че не можа да си налее от нея. — Невъзможно.

Лицето на Делрикио остана безизразно.

— Когато някой дължи пари, той ги връща. Или си поема последствията. Онзи, който не плаща дълговете си, може да се окаже много непохватен — толкова непохватен, че да си прещипе пръстите на някоя врата и да ги счупи. Или така да потъне в мислите си, че да не внимава, когато се бръсне и да си пореже лицето... или гърлото. Накрая може така да падне духом, че да се хвърли от прозорец. — Делрикио погледна към огромното стъкло зад гърба на Дрейк. — Като този тук.

Адамовата ябълка на Дрейк се опря в широкия възел на вратовръзката му, когато преглътна буцата, заседнала в гърлото му от страх. Гласът му излезе със свистене, подобно на въздух от пробит балон.

— Нужно ми е повече време!

Делрикио въздъхна като разочарован баща, който току-що е видял слабите оценки на сина си.

— Искаш от мен услуга, а ти не изпълни онова, за което те бях помолил.

— Тя не пожела нищо да ми каже. — Дрейк напълни шепата си със захаросани бадеми от японската гледжосана купичка върху писалището. — Знаеш колко опърничава може да бъде Ив.

— Знам. Но сигурно има и други начини.

— Опитах се да подпитам авторката. — Дрейк съзря бледа искрица светлина в края на тъмния тунел и се втурна напред. — Дори

се мъча да я спечеля на своя страна. В момента чака в приемната отвън.

— Така значи.

Делрикио повдигна вежди, единствената проява на интерес.

— В кърпа ми е вързана — задъхано продължи Дрейк, обезумял от бързане да се измъкне. — Нали познаваш този тип жени — самотни, отдадени на кариерата си, жадни за мънишко любов. След две седмици ще ме гледа право в очите и ще прави каквото й кажа. Ще ми снася всичко чуто от Ив.

Далрикио се подсмихна и поглади с пръст мустаците си.

— Носи ти се славата, че имаш успех сред жените. Едно време и аз бях такъв. — Изправи се и Дрейк почувства как по лепкавата му от пот кожа се разлива блажено облекчение.

— Три седмици, господинчо. Ако ми доставиш полезна информация, ще уредим по-дълга отсрочка. И вместо честната ти дума, до една седмица да ми върчиш десет хиляди. В брой.

— Ама...

— Условията на сделката са много изгодни, Дрейк. — Делрикио отиде до вратата и се обърна. — Повярвай ми, друг не би се церемонил толкова с теб. Не ме разочаровай — добави и изтупа маншета си. — Ще бъде жалко, ако ръката ти се разтрепери и вземеш да нараниш лицето си, докато се бръснеш.

Когато излезе навън, Джулия съзря изискан, около шестдесетгодишен мъж. Имаше изтупан, лъскав вид на заможен и влиятелен човек и подчертано красива външност, станала още по-забележителна с възрастта. Другите двама в приемната станаха на крака. Посетителят, който излезе от кабинета на Дрейк, леко се поклони на Джулия и с поглед й даде да разбере, че все още умее да се наслаждава на младите, привлекателни жени.

Тя се усмихна — жестът му беше толкова изтънчен и старомоден. После се отдалечи, придружен от двамата мълчаливци.

Изминаха още пет минути, преди секретарката да отговори на позвъняването и да въведе Джулия в кабинета на Дрейк.

Той се мъчеше да се окопоти. Не смееше да изпие още един валиум, но отиде в съседната баня и повърна от ужас. Написка лицето си с вода, изплакна киселия вкус в устата си с освежител, приглади

косата и костюма си и едва тогава посрещна Джулия с типичния холивудски поздрав — лека целувка по бузата.

— Страшно се извинявам, че ви накарах да чакате — започна той. — Какво ще пиете? Кафе? Минерална вода? Сок?

— Нищо, благодаря.

— Настанете се удобно и ще поговорим. — Преднамерено погледна часовника си, за да ѝ покаже, че е зает човек и няма време за губене. — Как върви работата с Ив?

— Много добре. Имах сеанс с Фриц сутринта.

— Фриц ли? — Изглежда я озадачено, после се усмихна. — О, да, „красавицата“ на спорта. Горкичката.

— Тренировката ми хареса. Той също — подхвърли тя с обичайния си сдържан тон.

— Сигурен съм, че сте издръжлива. Кажете, как върви книгата?

— Мисля, че можем да бъдем оптимисти.

— О, положително ще излезе бестселър. Историята на Ив е невероятно увлекателна, макар че не съм убеден дали паметта няма да ѝ изневери. Въпреки това старицата си я бива за милиони.

Джулия беше напълно уверена, че ако Ив го чуеше да я нарича „старица“, щеше да го изрита право в слабините.

— В качеството на какъв говорите, като неин племенник или като неин рекламен агент?

Дрейк се подсмихна и зарови пръсти в бадемите.

— И двете, разбира се. Без колебание мога да заявя, че роднинската връзка с Ив Бенедикт е придала неповторим привкус на живота ми. А служебната само допълнително го е подсладила.

Джулия не си направи труда да коментира метафорите му. Нещо или някой бе накарал Дрейк да се изпоти чак до петите, обути в крокодилска кожа. Дали не беше изисканият мъж с посребрената коса и изтънчените маниери? Не ѝ влизаше в работата — освен ако не засягаше по някакъв начин Ив. Тя изтласка въпроса от съзнанието си.

— Защо първи не ми разкажете за леля си? После ще стигнем и до клиентката ви. — Извади касетофона и вдигна въпросително вежди, той кимна в знак на съгласие. Намести бележника върху коляното си и се усмихна. Дрейк загребваше бадеми с шепи, после ги вземаше един по един и ги изстрелваше в устата си като куршуми. Лапваше, хрускаше и гълташе. Тя се зачуди дали не се случваше да прескочи

някоя от тези стъпки и да погълне цял бадем. Мисълта я накара да отклони поглед встрани под претекст, че трябва да включи касетофона.

— Майки ви е по-голямата сестра на Ив, нали?

— Точно така. Беренски са имали три момичета. Ейда, Ноти и Лусил. Разбира се, Бети вече е била Ив Бенедикт, когато аз съм се родил. Утвърдена звезда, дори легенда. Поне в Омаха се ползваше с такова име.

— Идваше ли ви вкъщи на гости?

— Помня само два такива случая. Единия, когато бях на пет години. — Той облиза финия захарен прашец, полепнал по пръстите му, и си придаде подобаващ измъчен вид. Обзалагаше се, че една самотна майка с невръстен син ще се изпълни със съчувствие към него след онова, което щеше да каже. — Знаете ли, баща ми ни изостави. Можете да си представите какъв удар беше това за майка ми. Тогава бях много малък и не разбирах. Само се чудех защо баща ми не се прибира вкъщи.

— Съжалявам. — Тя наистина се изпълни със състрадание. — Сигурно ви е било страшно трудно.

— Това извънредно дълбоко ме нарани. Боя се, че и до ден днешен не съм превъзмогнал пораженията. — Повече от двадесет години Дрейк дори не се бе сещал за баща си. Извади носна кърпа с монограм и избърса пръстите си. — Просто излезе и не се върна. Дълго време търсех вината у себе си. Може би още не съм се освободил напълно от това чувство. — Млъкна, сякаш да възвърне равновесието си, обърна глава и замислено зарея поглед отвъд оловното стъкло, предпазващо го от утринния смог. Беше убеден, че нищо не може да развълнува една жена повече от някоя сълзлива история, разказана с мъжествен вид. — Ив дойде, макар че, ако трябва да бъда честен, двете с майка ми никога не са се разбирали. Беше много мила и по нейния безпardonен начин все се грижеше да не чувстваме никакви лишения. Накрая майка ми започна работа в един универсален магазин на половин ден, но благодарение на Ив имахме покрив над главите си. Тя плати и за образованието ми.

Малкото шоу, разиграно от Дрейк заради Джулия, не я заблуди, но въпреки това бе заинтригувана от разказа му.

— Споменахте, че двете не са се разбирали. Какво имате предвид?

— Нямам представа какво се е случило, когато са били момичета. Подозирам, че и трите сестри са се домогвали до вниманието на баща си. Той е отсъствал почти през цялото време. Бил е нещо като търговски пътник. От думите на майка ми знам, че са живели мизерно и Ив вечно е била недоволна. Обяснението може да бъде и още по-просто — добави Дрейк с усмивка. — Виждал съм ги на снимки, трите заедно като млади. Според мен, никак не е било лесно три красиви жени да живеят под един и същ покрив.

Джулия премигна и едва не изгуби нишката на мисълта си. Дали този човек имаше представа колко е лустросан, запита се тя? Златната верижка на ролекса му, блещукането на копчетата на ризата, гелът по косата.

— Аз... — Джулия бързо погледна бележките си, без да забележи как се е надул като пуюк, убеден, че неговата привлекателност ѝ пречи да се съсредоточи. — Значи Ив си отиде.

— Да, останалото е история. Майка ми се омъжила. Чувал съм да разправят, че баща ми е бил влюбен в Ив. Тогава майка ми не е била в първа младост и допускам, че доста време се е мъчила да забременее. Сигурна ли сте, че не искате нищо за пиене? — запита Дрейк и се изправи, за да отиде до зареденото с най-разнообразни напитки барче в единия край на помещението.

— Не, нищо. Но моля ви, продължавайте.

— Както и да е. Та накрая аз си останах единствено дете.

— Докато говореше, си наля вода с лед. Би предпочел нещо по-силно, но чувстваше, че Джулия не би одобрила подобни навици преди обяд. Отпи от чашата и наклони глава към рамото, този път обръщайки лице в другата посока.

— Лусил отдаде живота си на пътешествия. Мисля, че дори прекара няколко години в една комуна. Типично за шестдесетте. Загина при железопътна злополука в Бангладеш или в Борнео, или в подобно забутано място преди десетина години.

Той описа живота на леля си накратко и отбеляза смъртта ѝ, без дори да трепне.

Джулия надраска нещо в бележника си.

— Доколкото разбирам, не сте били много близки?

— С кого, с леля Лусил ли? — Той прихна да се смее, после се престори, че кашля. — Струва ми се, че не съм я виждал повече от

три-четири пъти през живота си. — Изобщо не спомена, че всеки път му носеше някакъв приказен подарък — играчка или книга. И че бе умряла само с дрехите на гърба си и с малко джобни пари. Щом не бе оставила наследство на Дрейк, той не можеше да храни особено скъпи спомени за нея. — Винаги ми е изглеждала... ами, някак недействителна, ако ме разбирате какво имам предвид.

Джулия поомекна. Не беше справедливо да съди Дрейк, че е безсърдечен само защото не изпитваше привързаност към почти непознатата си леля. Или защото се надуваше като пуяк, понеже си въобразяваше, че притежава неотразима мъжка привлекателност.

— Предполагам, че да. Семейството ви е било пръснато на различни страни.

— Да. Майка ми държеше фермичката, която бяха закупили с баща ми, а Ив...

— Какво изпитавате, когато я срещнахте за първи път?

— Тя винаги е изглеждала невероятна. — Дрейк се настани в края на писалището си, за да вижда краката на Джулия. Оpozнаването ѝ далеч нямаше да е толкова неприятно. И за да бъде справедливо, щеше да се погрижи и тя да изпита удоволствие. — Красива, естествено, но с онази, присъща на малко жени, вътрешна чувственост. Доловима дори за едно дете, въпреки че е неспособно да я назове. Мисля, че по онова време тя беше омъжена за Антъни Кинкейд. Пристигна с купища багаж, с червени устни, червени нокти, облечена явно в костюм на „Диор“ и стиснала неизменната цигара между пръстите си. С една дума, беше фантастична.

Отпи от чашата си, изненадан от живото видение, изникнало пред очите му.

— Спомням си една сцена точно преди да си замине. Спореха с майка ми в кухнята на фермата. Ив бълваше дим и крачеше по напукания балатум, докато майка ми седеше край масата вбесена и със зачервени очи.

— За Бога, Ейда, напълняла си с петнадесет килограма. Нищо чудно, че Еди е избягал с някаква скапана келнерка.

Ейда стисна нацупените си устни. Кожата ѝ имаше цвят на престоляла овесена каша.

— В моята къща не се прекалява с Божието име.

— И с нищо друго, ако не се съвземеш.

— Аз съм бедна жена без мъж, но с дете, за което трябва да се грижа.

Ив размаха цигарата си, така че димът очерта зиг-заг във въздуха.

— Прекрасно знаеш, че парите не са проблем. Освен това светът е пълен с жени без мъже. В повечето случаи за добро. — Рязко стовари длани върху дървената маса, с щръкнала цигара между пръстите. — Слушай какво ще ти кажа, Ейда. Мама е мъртва, татко също. Лусил и тя. Дори оная мърда мъжът ти, се чупи. И никой от тях няма да се върне.

— Не ще ти позволя да говориш за съпруга ми...

— О, я млъкни! — Ив блъсна с юмрук по масата и пластмасовата солница и пиперница във формата на кокошка и петел подскочиха и паднаха на пода. — Не заслужава да го защитаващ, нито заслужава сълзите ти, за Бога. Отворила ти се е нова възможност да започнеш отначало. Петдесетте години безвъзвратно отминаха, Ейда. През януари в Белия дом ще имаме нов президент, и то не изкуфял дъртак като предишните. Жените ще захвърлят престилките си. Във въздуха се задава промяна, Ейда. Не я ли усещаш? Близко е.

— Не трябваше да избираме католик, човек от друга вяра^[2]. Това е позор за нацията. — Брадичката ѝ щръкна напред. — Все едно, мен какво ме засяга?

Ив затвори очи, знаеше, че Ейда никога няма да вкуси от промяната, от свежия ѝ живителен полъх, защото беше прекалено озлобена.

— Зарежи къщата, Ейда! Вземи момчето и ела с мен в Калифорния.

— Защо, за Бога, трябва да правя подобно нещо?

— Защото сме сестри. Продай това загубено място и се премести там, където ще можеш да си намериш прилична работа, да общуваш с хора и където момчето ще живее нормално.

— Като теб. — Ейда подигравателно се изсмя, кръвясалите ѝ очи преливаха от възмущение и завист. — Дето се показваш на екрана полугола, та и скитниците да могат да те зяпат за стотинки. Дето се жениш и разженваш, когато ти скимне и се сваляш на всеки, който ти

намигне. Много ти благодаря, но ще задържа момчето си тук, където ще расте, възпитавано в здрав дух и според Божията промисъл.

— Прави каквото искаш — уморено въздъхна Ив. — Макар че да ме убиеш, не мога да проумея защо Бог позволява да бъдеш толкова озлобена и изхабена, преди да си навършила четиридесет. Ще ти прашам пари за момчето. А за какво ще ги харчиш, си е твоя работа.

— Естествено, тя приемаше парите — продължи Дрейк. — Докато осребряваше чековете, не спираше да сипе ругатни срещу порочността, безбожието и така нататък. — Сви рамене. До такава степен беше свикнал с хапливия език на майка си, че не бе усетил как се е заразил от нея. — Доколкото знам, Ив още ѝ изпраща чек всеки месец.

Джулия се смути, че в думите му нямаше капчица благодарност. Питаше се дали Дрейк си дава сметка колко много прилича на майка си.

— След като сте имали толкова редки контакти в детството, как започнахте да работите за нея?

— Лятото, щом завърших гимназия, тръгнах на автостоп за Ел Ей с тридесет и седем долара в джоба. — Той се усмихна и за първи път на Джулия ѝ се стори, че долавя някаква далечна прилика с чаровността на леля му. — Мина цяла седмица, докато успея да се добера до нея. За мен това беше цяло приключение. Тя ме взе с колата си от една долнопробна кръчма в източната част на града. Влезе в мръсния мексикански вертеп, облечена в умопомрачителна рокля, покачена на обувки с тънки като игли токчета, които можеха да пронижат човек право в сърцето. Бях я хванал преди някакъв купон. Повика ме с пръст, обърна ми гръб и излезе. Спуснах се подире ѝ като стрела. Не ми зададе нито един въпрос по пътя към дома ѝ. Щом пристигнахме, ми каза да се изкъпя и да обръсна четината си, която трябваше да мине за брада. И тогава Травърс ми поднесе най-хубавото ядене в живота.

Заедно със спомена у него се надигна някакво чувство — на обич, останала дълбоко заровена под наслоената алчност и честолюбие.

— А майка ви?

Чувството отмря.

— Ив се оправи с нея. Никога не съм я питал как. Прати ме да работя при градинаря, после ме натика в колежа. Усъвършенствах се при Кенет Стокли, който ѝ помагаше по онова време. Нина се появи малко преди двамата с Кенет да се скарат. Когато разбра, че не съм лишен от способности, Ив ме направи свой рекламен агент.

— Ив има малко роднини — отбеляза Джулия. — Но затова пък е безкрайно предана и щедра към тях.

— Да, по своему. Независимо обаче дали си роднина, или служител, трябва да се придържаш към правилата. — Остави чашата си и реши, че е най-добре да изглади впечатлението за своето недоволство. — Ив Бенедикт е най-щедрата жена, която познавам. Животът ѝ невинаги е бил лесен, но въпреки това е успяла да пробие. Куражът ѝ е заразителен и всички край нея се опитват да ѝ подражават. Накратко казано, аз я боготворя.

— Смятате ли се за нещо като неин син?

Зъбите му блеснаха в усмивка, прекалено самодоволна, за да бъде искрена.

— Напълно.

— А Пол Уинтроп? Как бихте описали неговите взаимоотношения с Ив?

— Пол? — Дрейк сбърчи вежди. — Между тях няма кръвно родство, но тя е силно привързана към него. Можете да го приемете като част от антуража ѝ, един от привлекателните млади мъже, с които Ив обича да се обгражда.

Не само е лишен от всякакво чувство на благодарност, каза си Джулия, но е и склонен към мерзост.

— Странно, мислех, че Пол Уинтроп е доста самостоятелен човек.

— Да, той, разбира се, си има свой живот, успешна писателска кариера... — В този момент той се усмихна. — Но мога да заложа и последния си долар, че е достатъчно Ив да щракне с пръсти и Пол тутакси ще дотърчи. Често съм се питал... Моля ви, неофициално.

— Разбира се. — Тя изключи касетофона.

— Питал съм се дали нямат по-интимна връзка.

Джулия настръхна. Осъзна, че лошотията му далеч не беше безобидна. Под цялото външно лустро Дрейк Морисън бе разяждан от

опустошителна злоба.

— Тя е с тридесет години по-стара от него.

— Разликата във възрастта не е пречка за Ив. Това е част от нейната загадъчност и неувяхващо обаяние. Колкото до Пол, той може и да не се жени за всяка срещната като баща си, но е наследил слабостта му към красивите жени.

Темата на разговора стана неприятна на Джулия и тя затвори бележника си. До момента бе научила от Дрейк Морисън всичко, което искаше.

— Сигурна съм, че Ив ще ми каже за техните отношения, ако реши да им отдели място в книгата.

Той се опита да разшири открехналата се пролука.

— Нима тя споделя с вас толкова лични подробности? Онази Ив, която аз познавам, е много потайна.

— Книгата е нейна — отбеляза Джулия и се изправи. — Едва ли би имало смисъл да я издава, ако не е лична. Надявам се, че пак ще поговорим. — Подаде му ръка и с мъка потисна пристъпа на неприязън, когато той я пое и я поднесе към устните си.

— Само посочете мястото и времето. Всъщност, защо не вечеряме заедно? — Дрейк задържа ръката ѝ, поглаждайки я леко с палец по кокалчетата. — Убеден съм, че можем да разговаряме за куп други неща, освен за Ив. Въпреки неустоимия ѝ чар.

— Съжалявам. Книгата поглъща почти цялото ми време.

— Не можете да работите всяка вечер. — Плъзна нагоре ръка по рамото ѝ и взе да си играе с перлената обица на ухото ѝ. — Защо не се срещнем вкъщи неофициално? Разполагам с някои изрезки и стари снимки, които могат да ви послужат.

Дори да бе измислил, че ще ѝ показва сензационни материали, претекстът му бе повече от прозрачен.

— Гледам да прекарвам вечерите със сина си, но с радост бих разгледала изрезките, ако нямате нищо против да ми ги изпратите.

Той се изсмя пресилено.

— Явно се изразявам прекалено завоалирано. Бих желал да ви видя отново, Джулия. По лични причини.

— Разбрах ви съвсем правилно. — Взе касетофона и го прибра в куфарчето си. — Моля да ме извините.

Дрейк успя да задържи ръката си леко кацнала на рамото ѝ. Изкриви страдалчески лице и притисна другата до сърцето си.

— Ах!

Това я накара да се разсмее и да почувства, че е прекалила.

— Извинявайте, Дрейк, не беше учтиво от моя страна. Трябваше да кажа, че съм поласкана от поканата и проявения интерес, но моментът не е подходящ. Освен книгата и Брандън, имам куп други задължения и не ми остава никакво време за светски живот.

— Така по-бива. — Той не свали ръката си от рамото ѝ дори когато я изпращаше до вратата. — Ами какво ще кажете за друго? Може би аз най-добре ще съумея да ви помогна във нашето начинание. Защо в хода на работата не ми показвате бележките си или вече нахвърляните чернови? Току-виж успея да запълня някои празноти, да ви подсетя за разни имена, дори да разчовъркам паметта на Ив. Междувременно... — Погледът му бавно зашари по лицето ѝ. — Бихме могли да се опознаем по-отблизо.

— Много сте великодушен. — Постави ръка върху дръжката на вратата, мъчейки се да сподави раздражението си, когато той небрежно я подпря с длан, за да ѝ попречи да я отвори. — Ако срещна спънки, може и да опра до вас. Но тъй като историята засяга Ив, по-редно е да питам нея. — Тонът ѝ бе кротък и дружелюбен, когато дръпна вратата. — Благодаря, Дрейк. Повярвайте ми, непременно ще ви се обадя, ако ми потрѣбват.

Усмихна се на себе си на излизане от приемната. Беше напълно уверена, че нещо вече се мъти. И че Дрейк Морисън се беше накиснал до шия в него.

[1] Област в Южна Англия на брега на Атлантическия океан, известна със стъкларската си индустрия. — Б. пр. ↑

[2] Става дума за Джон Фицджералд Кенеди (1917—1963), първият римокатолически президент на САЩ, управлявал в периода от 1961 до 1963 година, когато бива убит при посещение в Далас, Тексас. — Б. пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джулия изхлузи обувките си и пристъпи боса в кабинета. Фрезията, подарена ѝ кавалерски от градинаря предния следобед, внасяше нежен дъх на ранна пролет в разхвърляната стая. Когато си удари палеца на крака в купчината справочници, накамарени върху пода, вяло изруга. Наистина щеше да сложи в ред всичко. Съвсем скоро.

По навик извади направените през деня записи от куфарчето си, за да ги прибере в чекмеджето на бюрото. Мислите ѝ се рееха. Дали да не изпие чаша студено вино и да не се топне в басейна, докато Брандън се върне от училище? Но светкавично се съсредоточи, щом надникна в чекмеджето и се отпусна на стола.

Някой беше влизал в кабинета ѝ.

Бавно опипа кутиите с касетите. Никоя не липсваше, но бяха разбъркани. Едно от малкото неща, в които задължително проявяваше стриктен ред, бяха интервютата ѝ. Надписваше ги, слагаше им дати и ги поставяше по азбучен списък.

Отвори друго чекмедже и извади напечатаната на машина чернова. Хвърли ѝ бегъл поглед и се увери, че всички страници са на мястото си. Но усети, просто беше сигурна, че някой ги е чел. Затръшна чекмеджето и отвори трето! Навсякъде е ровено, помисли си, нищо не е пропуснато. Но защо?

Изпита паника и хукна нагоре по стълбите. Притежаваше незначителен брой ценности, но малкото бижута, останали от майка ѝ, ѝ бяха много скъпи. Втурна се вътре, проклинайки се, че не е помолила Ив да прибере кутийките в сейфа си. Сигурно разполагаше с такъв. А освен това имаше и алармена инсталация. На кого му е притрябвало да нахълтва във вилата и да краде шепка семейни скъпоценности?

Разбира се, не ги бяха задигнали. Изпълни се с облекчение и беше готова да се нарече идиотка. Единственият наниз от перли с комплект висящи обеци, диамантените капчици на винт, златната

брошка във формата на съдийски везни. Всичко си стоеше недокоснато на мястото.

Краката и бяха отмалели и тя приседна на крайчеца на леглото, притиснала старите кутийки със скъпоценности към гърдите си. Ама че глупаво беше да се чувства толкова ужасно привързана към някакви си вещи. Рядко ги носеше, само от време на време ги изваждаше, за да ги погледа.

Беше дванадесетгодишна, когато баща ѝ подари брошката на майка ѝ. За рождения ѝ ден. Спомняше си колко се бе зарадвала тя. Слагаше си я на всяко съдебно дело, в което участваше, дори след развода.

Джулия се насили да стане и да прибере кутийките. Възможно е и сама да е разбъркала записите. Възможно, но малко вероятно. Беше също толкова невероятно някой да е заблудил охраната на Ив посред бял ден и да се е разпореждал най-безцеремонно във вилата.

Ив, мина през ума на Джулия и тя поривисто се засмя. Ив като че бе най-вероятният извършител. От три дни не бяха разговаряли. Любопитството и непукизмът ѝ може да са я пришпорили да се порови в творенията ѝ.

Пътят на това трябва да се пресече.

Отново хукна към долния етаж, за да прегледа още веднъж записите, преди да позвъни на Ив. Още не беше стигнала до края на стълбите, когато Пол почука на входната врата.

— Здравсти. — Отвори си сам и влезе, без да чака покана.

— Чувствай се като у дома си.

Тонът ѝ го накара да я погледне, наклонил глава встрани.

— Случило ли се е нещо?

— Не, защо. — Тя остана неподвижна на мястото си, заела войнствена стойка и предизвикателно издала напред брадичка. — Какво толкоз, всеки може да влиза и излиза оттук, когато си поиска. Къщата и без това не е моя. Само дето по някаква случайност живея в нея.

Той вдигна ръце с обърнати нагоре длани.

— Извинявай. Изглежда съм живял в Калифорния твърде дълго, без да се съобразявам с условностите. Искаш ли да изляза и да пробвам пак?

— Не! — процеди тя. По никакъв начин нямаше да я накара да се почувства глупаво. — Какво искаш? Моментът е крайно неподходящ, така че побързай да ми обясниш.

Не беше необходимо да му казва, че моментът е неподходящ. Лицето ѝ излъчваше спокойствие — биваше я да се преструва, но пръстите на ръцете ѝ нервно се сплитаха и разплитаха. Това го изпълни с още по-голяма решимост да остане.

— Всъщност, не съм дошъл за теб. Искях да видя Брандън.

— Брандън? — В ума ѝ зазвънтяха предупредителни звънчета и ръцете ѝ се отпуснаха като посечени до тялото. — Защо? За какво ти е притрябвал Брандън?

— Успокой се, Джули. — Той приседна върху облегалката на канапето. Осъзна, че му е приятно при нея, истински приятно. Имаше нещо в начина, по който бе преобразила вилата за гости с нейния първокласен комфорт и ѝ бе придала свой облик. Някаква очарователна неразбория, размишляваше Пол, издаваща във всичко присъствието на Джулия. Забравената обещана върху изящната масичка, красивите обувки с високи токчета, килнати една до друга, където ги бе събула, набързо надрасканата бележка, порцелановата купа, пълна с розови листенца и розмарин.

Ако отидеше в кухнята, там щеше да открие още следи от нея. На горния етаж също, в банята, в детската стая, в спалнята ѝ. Какво ли точно щеше да открие в най-интимното кътче на Джулия.

Отново я погледна и се усмихна.

— Извинявай, каза ли нещо?

— Да, казах. — Тя изпръхтя от нетърпение. — Попитах, за какво ти е притрябвал Брандън?

— Нямам намерение да го отвлечат или да го водят да му показвам последния брой на „Пентхаус“. Търся го по мъжки. — Той се усмихна. — Тежък ден ли имаше?

— Дълъг — отвърна тя. — Брандън още не се е прибрал от училище.

— Мога да го почакам. — Погледът му се насочи към краката ѝ, после отново се вдигна към лицето. — Пак си боса. Радвам се, че не ме разочарова.

Тя пхна нервно потрепващите си ръце в джобовете на самото. Трябва да регистрира гласа си в полицията, помисли си притеснено.

Или пък в медицинската наука. С него може да накара всяка жена да изпадне в несвяст или да я извади от това състояние, възбудена до смърт.

— Наистина съм заета, Пол. Защо просто не ми кажеш за какво толкова искаш да говориш с Брандън?

— Държиш се като непоправима майка. Възхищавам ти се. За баскетбол — отговори накрая. — „Лейкърс“ ще бъдат в града в събота вечер. Мислех, че момчето ще се радва да отиде на мача.

— Аха. — По лицето ѝ се изписаха противоречиви чувства — удоволствие заради сина ѝ, загриженост, съмнение, насмешка. — Сигурна съм в това. Но...

— Можеш да провериш при ченгетата, Джули. Не фигурирам в досиетата за педофили. — Бавно взе едно розово листенце от купата и го стри между палеца и показалеца си. — Всъщност, имам три билета, ако ти се доще да ни придружиш.

Това ли било, помисли си разочарована. Не за първи път някой се опитваше да използва Брандън, за да я спечели. Чудесно, сам се наикисваш, каза си тя. Щом се бе навил да пожертва цяла вечер за едно десетгодишно хлапе, точно това и ще получи.

— Не си падам по този спорт. Сигурна съм, че с Брандън ще се чувствате по-добре без мен.

— Бива — отвърна така миролюбиво той, че тя зяпна. — Не му давай да вечеря. Ще хапнем нещо на стадиона.

— Не знам дали... — Не довърши, защото чу шум от приближаващ се автомобил.

— Май училище е свършило — забеляза Пол и пхна листенцето в джоба си. — Няма да те задържа повече. С Брандън можем и сами да се уговорим за подробностите.

Тя не помръдна от мястото си, докато Брандън не нахлу през предната врата, размахвайки сака с учебниците си.

— Нямам нито една грешка на теста по английски.

— Небивал успех, шампионе.

— Мили роди! Пет бебета! — Погледна към Пол. — Мили е морското свинче в училище.

— Радвам се за Мили.

— Беше доста гадно. — Брандън не можа да устои на гъдела и се впусна да разказва. — Изглеждаше зле и лежеше там, като дишаше

тежко-тежко. После се появиха тия мънички мокри нещица. Имаше и кръв. — Той сбърчи носе. — Ако бях жена, никога не бих го направил.

Пол широко се усмихна. Пресегна се и нахлупи козирката на шапката над очите му.

— За наш късмет, те са омесени от по-жилаво тесто.

— Почти сигурен съм, че боли. — Изви очи към майка си. — Боли ли?

— И още как. — Джулия се засмя и преметна ръка през рамото му. — Но понякога изваждаме късмет и се оказва, че болката си е струвала. Вече почти съм на мнение, че това важи в случая с теб. — Тъй като моментът не беше особено подходящ за сексуално възпитание и обсъждане на въпроси за раждането на деца, тя го стисна леко за ръката. — Господин Уинтроп е дошъл за теб.

— Наистина ли? — Брандън не си спомняше друг подобен случай — възрастен да го търси за нещо. Най-вече от мъжки пол.

— По една случайност — започна Пол — в събота „Лейкърс“ ще бъдат в града.

— Да, ще играят срещу „Келтикс“. Това май ще е най-страхотният мач през целия сезон и... — В главата му се зароди такава невероятна и зашеметяваща мисъл, че той направо отвори уста.

Устните на Пол се извиха в усмивка, когато забеляза безумната надежда в очите на момчето.

— И по една случайност имам няколко билета в повече. Искаш ли да отидеш?

— Уау! — Очите му щяха да изскочат от орбитите. — Мамо, моля те! — Когато се обърна, за да я сграбчи през кръста, цялото му лице изразяваше настойчива молба. — Моля те!

— Как бих могла да откажа на някой, който се е отличил на теста по английски?

Брандън нададе радостен вик и я прегърна. След това неочаквано за Пол момчето се завъртя на пети и се хвърли в ръцете му.

— Благодаря ви, господин Уинтроп! Вие сте върхът. Направо върхът!

Разтърсен от спонтанната проява на обич, Пол потупа Брандън по гърба и отмести сака с учебниците, която го ръгаше в бъбреците. Нищо не му струваше, помисли си. Всяка година неизменно купуваше

по две абонаментни карти, а третия билет бе изпросил от един приятел, който щеше да бъде извън града. Докато гледаше насреща ухиленото лице на Брандън, грейнало от вълнение и благодарност, на Пол му се дощя поне да бе убил няколко дракона, за да осигури местата.

— Няма защо. Слушай, имам един в повече. Познаваш ли някого, който би искал да дойде с нас?

Това надхвърли всичките му очаквания. Все едно беше заспал през август и се събуждаше направо за Коледа. Брандън отстъпи крачка назад в нерешителност, питайки се дали е редно един мъж да прегръща друг. Не знаеше със сигурност.

— Може би мама.

— Вече отказах, благодаря — обади се тя.

— Супер, Дъстин направо ще откачи.

— Дъстин и без това си е откачен — подхвърли Пол. — Защо не му позвъниш да разбереш дали ще може да дойде?

— Без майтап? Страхотно! — И той се втурна към кухнята.

— Не обичам да се месея в мъжки работи. — Джулия разкопча сакото си. — Но имаш ли представа в какво се забъркваш?

— Една вечер насаме с момчетата?

— Пол... — Не можеше да не изпитва симпатия към него, след като бе видяла лицето на Брандън. — Доколкото знам, ти си единак, без братя и сестри, никога не си се женил и не си имал свои деца.

Погледът му фиксираше пръстите ѝ, които продължаваха да въртят копчетата на сакото.

— До този момент, не.

— Бил ли си някога бавачка?

— Моля?

— Така и предполагам. — С въздишка съблече сакото си и го метна върху облегалката на стола. Носеше керемиденочервена плътна трикотажна блуза без ръкави и Пол с удоволствие забеляза, че освен с прекрасни крака, е надарена и с фантастични рамене. Гладки, бели и стегнати. — И сега ще направиш дебюта си, като заведеш две десетгодишни хлапета на професионален баскетболен мач? И то съвсем сам?

— Голяма работа, няма да ги мъкна по Амазонка я, Джули! Мисля се за оправен мъж.

— Не се съмнявам, но при нормални обстоятелства. А с десетгодишните нещата никога не стоят така. Стадионът е много голям, нали?

— Е, и?

— Умирам си от смях, щом си те представя в компанията на две щурави хлапета.

— Ако не се изложа, след мача ще ме възнаградиш ли с... едно питие?

Беше поставила и двете си ръце върху раменете му, подтикваща от неудържимо желание да зарови пръсти в косата му.

— Ще видим — прошепна. Очите ѝ се промениха, потъмняха, и тя машинално сведе глава.

— Може да дойде! — извика Брандън от прага на кухнята. — Майка му е съгласна, но иска да говори с теб, за да се увери, че не си измисля.

— Правилно. — Пол не сваляше очи от Джулия. Дори да се намираше в противоположния край на помещението, пак щеше да забележи как желанието ѝ премина в стъписване и смущение. — Ей сега ще се върна.

Джулия шумно въздъхна. Какво, по дяволите, си мислеше? Грешен въпрос, каза си. Изобщо не влагаше мисъл. Беше се оставила изцяло на чувствата си. А това винаги криеше опасности.

Милостиви Боже, той беше привлекателен, чаровен, съблазнителен, неотразим. Притежаваше всички качества, които карат жените да съгрешат. Добре, че знаеше какви клопки я дебнат.

Усмихна се, когато чу Брандън възбудено да говори в контраст с по-дълбокия и плътен глас на Пол. Напук на предпазливостта си го харесваше. Интересно, дали си даваше сметка каква физиономия бе направил, когато Брандън се бе хвърлил в прегръдките му?

Първоначалното стъписване бавно се бе разтопило в удоволствие. Не беше изключено да го е преценила погрешно и да е поканил момчето на мача с някакви задни мисли.

Ще поживее и ще види.

А сега по-добре да се залови с вечерята. Хвърли поглед към полицата над камината, за да се осведоми за времето от старинния позлатен часовник. Нямаше го! Тя зяпна от почуда и кръвта се дръпна от лицето ѝ.

Значи беше права. Някой бе влизал в къщата. Положи усилие да превъзмогне паниката и внимателно огледа дневната. Освен часовника, липсваше статуетка от дрезденски порцелан, комплект нефритени свещници и три миниатюрни старинни кутии за енфие, наредени върху скрина.

Възстановявайки предмети по памет, се втурна в трапезарията. Там също откри липсата на разни дребни ценности. Имаше аметистова пеперуда, която се побираше в шепата ѝ и която вероятно струваше няколко хиляди долара. Комплект солници от грегорианската епоха. Кога за последен път бе виждала тези неща? Двамата с Брандън винаги се хранеха в кухнята или на терасата. Преди ден, седмица? Две седмици? Притисна с ръка разбунения си стомах.

Всичко можеше да има съвсем просто обяснение. Току-виж Ив сама е решила да ги премести. Улови се за тази мисъл и се върна в дневната, където завари Пол и Брандън да седят и да кроят планове за предстоящата вълнуваща вечер.

— Ще тръгнем рано — съобщи ѝ Брандън. — За да можем да се запознаем с някои от играчите в съблекалнята.

— Страхотно. — Тя се усмихна насила. — Слушай, защо не хапнеш нещо, а с домашните ти ще се захванем малко по-късно?

— Дадено. — Той скочи и отново се усмихна на Пол. — До скоро!

— По-добре седни — посъветва я Пол, когато останаха насаме. — Бяла си като платно.

Тя само кимна.

— В къщата липсват разни неща. Трябва веднага да се обадя на Ив.

Той се изправи и улови ръката ѝ.

— Какви неща?

— Часовника, едни старинни кутийки. Всякакви... — млъкна, уплашена да не каже нещо повече от необходимото — ... ценности. Записите...

— Какво е станало с тях?

— Разбъркани са. Някой... — Пое си продължително и дълбоко дъх. — Някой е влизал тук.

— Покажи ми записите.

Тя го поведе към кабинета, отляво на дневната.

— Размесени са — каза му и отвори чекмеджето. — Винаги ги подреждам по азбучен ред.

Побутна я да седне на един стол и се зае да ги разглежда.

— Не си си губила времето — измърмори, като забеляза имената и датите. — Да не би да си работила до късно и сама да си ги разбъркала?

— Изключено! — Срещна недоверчивия му поглед, реещ се из разхвърляната стая. — Знам как изглежда, но единственото, на което страшно държа, е интервютата ми да бъдат в пълен ред. Така съм свикнала да работя.

Той кимна в знак, че ѝ вярва.

— Да не би Брандън да си е играл с тях?

— Абсурд!

— Не съм съвсем сигурен. — Гласът му прозвуча кротко, но в очите му припламнаха опасни искрици, щом отново я погледна. — Добре, Джулия, има ли нещо в тези записи, което не бива да бъде чуто, преди да е отпечатано?

— Да.

Той стисна устни, преди да затвори чекмеджето.

— Очевидно не бива да навлизаш в подробности. Липсва ли някой запис?

— Всички са налице. — Едно внезапно хрумване изцеди останалия цвят от страните ѝ. Грабна касетофона от куфарчето си и напосоки измъкна една касета. След миг в стаята се разнесе тънък, носов глас.

— Мнението ми за Ив Бенедикт? Извънредно надарена актриса, но голям катил като човек.

Джулия изпусна лека въздишка и натисна копчето за спиране.

— Алфред Кински — поясни. — Интервюирах го в понеделник следобед. Бил е режисьор на Ив в три от ранните ѝ филми.

— Знам кой е — сухо каза Пол.

Тя кимна и прибра касетата в пластмасовата кутия, но я задържа в ръка.

— Уплаших се, че някой може да е изтрил записите. Пак трябва да ги проверя, но... — Зарови ръка в косата си и взе да маха фибите. — Изглежда безсмислено. Винаги мога да повторя интервютата. — Нищо не ми коства. — Нищо не ми коства, повтори си наум и остави

касетата, за да притисне с пръсти слепоочия. — Някой е влизал тук да краде. Трябва да се обадя на Ив. И на полицията.

Пол я сграбчи за китката, когато посегна към телефона.

— Аз ще ѝ позвъня! Успокой се. Иди си налей едно бренди.

Тя поклати глава.

Пол набра номера в къщата.

— Тогава налей на мен — каза той и ѝ остави бутилката подръка.

Въпреки че не обичаше да ѝ заповядват, така поне щеше да отвлече вниманието си. Тъкмо поставяше запушалката на гарафата, когато Пол влезе в дневната.

— Сега ще дойде. Провери ли личните си вещи?

— Само бижутата. Няколко дреболии, останали от майка ми. — Подаде му чашата с алкохол. — Всичко е на мястото си.

Разклати брендито и отпи, без да сваля поглед от нея.

— Нелепо е да се чувстваш отговорна.

Тя крачеше напред-назад и не можеше да се спре.

— Не знаеш как се чувствам.

— Джулия, почти виждам всяка твоя мисъл. „Аз съм виновна“, говори лицето ти. Трябваше да го предотвратя. — Отново надигна чашата си. — Красивите ти рамене не се ли уморяват да носят целия този товар?

— О, я престани!

— Все забравям. Джулия се справя с цялата ярост на света сама.

Тя се извъртя на пета и се запъти към кухнята. Чу я да казва нещо тихо на Брандън, после вратата с мрежата против комари се затръшна. Предположи, че е изпратила детето навън да играе. Колкото и да е разстроена, първо ще се опита да предпази сина си. Когато отиде в кухнята, тя стоеше подпряна на мивката и гледаше втренчено през прозореца.

— Ако се тревожиш за стойността на липсващите предмети, мога да те уверя, че са застраховани.

— Не е там въпросът, нали?

— Не, наистина. — Той остави брендито, пристъпи зад гърба ѝ и започна да разтрива скованите ѝ рамене. — Въпросът е, че са нахлули в територията ти. Но нали е само временно твоя.

— Не ми е приятно да знам, че някой е могъл да влезе тук, да рови из нещата ми, да си вземе няколко скъпи джунджурии и пак да си

излезе. — Оттласна се от мивката. — Ето я и Ив.

Ив влетя вътре, следвана по петите от Нина.

— Какво става тук?

Поокопитена, Джулия набързо ѝ разказа какво бе открила.

— Кучи син! — бе единственият коментар на Ив, която се отправи от кухнята към дневната. Погледът ѝ се изостри, докато обхождаше стаята и отбелязваше местата на липсващите предмети. — Адски харесвах този часовник.

— Ив, съжалявам...

Тя нетърпеливо махна с ръка и прекъсна извинението на Джулия.

— Нина, прегледай останалата част от къщата по описа на вещите. Пол, за Бога, налей ми едно бренди.

Тъй като правеше тъкмо това, той само повдигна едната си вежда. Тя пое чашата от него и отпи голяма глътка.

— Къде е момчето?

— Пратих го да играе навън.

— Добре. — Отново отпи. — Къде работиш?

— В малката стаичка, ето тук.

Ив вече бе влязла и дърпаше чекмеджетата, преди Джулия да успее да се обади.

— Значи твърдиш, че някой е бърникал в записите.

— Не го твърдя — изрече Джулия с равен тон, — а го заявявам!

Устните на Ив присмехулно трепнаха.

— Я недей да важничиш, момиче. — Прокара пръст по ръба на касетките и рязко се изсмя. — Бива си те. Работлива си като пчеличка. Кински, Дрейк, Грийнбърг, Мерилин Дей. Мили боже, докопала си се дори до Шарлот Милър!

— Нали затова сте ме наели?

— Разбира се. Стари приятели — стари врагове. Всичките грижливо подредени. Сигурна съм, че скъпата Шарлот не е пропуснала да ме одума.

— Уважението ѝ се равнява по сила на омразата ѝ.

Ив я изглежда гневно, после се изсмя с пълно гърло и се тръшна на стола.

— Не ти липсва кураж, Джулия. Ей Богу, харесваш ми!

— Ще ви върна и двата комплимента, Ив. Но по-важно е сега да решим какво да правим по-нататък.

— Хмм. Дали случайно не ти се намират някакви цигари? Оставих своите вкъщи.

— Съжалявам.

— Здраве да е. Къде, по дяволите, ми е брендите? А, Пол. — Тя се усмихна и го потупа по бузата, когато се приближи да ѝ го подаде. — Добре, че си се озовал тук в критичния момент.

Пол подмина тънкия намек.

— Джулия, естествено, е разстроена, че са нахълтали тук и са ровили в нещата ѝ. И може би се чувства отговорна за липсата на вещите...

— Не ставай смешен! — Ив махна пренебрежително с ръка, облегна се на стола, затвори очи и се замисли. — Ще питаме пазача на входа. Може да са идвали хора за доставки или за ремонт...

— Полицията — прекъсна я Джулия — трябва да бъде уведомена.

— Не, не. — Ив вече кроеше планове и разклати брендите си. — Мисля, че можем да се справим с този инцидент по-умело от полицията.

— Ив? — Нина се появи на прага с папка в ръка. — Струва ми се, че успях да направя най-груба сметка.

— Колко?

— Тридесет, може би четиридесет хиляди. Аметистовата пеперуда. — Погледът ѝ изразяваше загриженост. — Съжалявам. Знам колко я харесваше.

— Да, така е. Виктор ми я подари преди двадесетина години. Е, май че най-мъдро ще е да огледаме и моята къща. Бих искала да знам дали и там някой не се е разходил. — Допи брендите си и стана. — Много съжалявам, Джулия. Пол с пълно право ми събщи най-назидателно, че си разстроена от случилото се. Не обичам да безпокоят гостите ми.

— Може ли да поговоря с вас насаме?

Ив махна с ръка в знак на съгласие и приседна върху крайчеца на бюрото. Джулия затвори вратата зад гърба на Пол и Нина.

— Съжалявам, че си се разстроила, Джулия — подхвана Ив. Докато барабанеше с пръсти върху бюрото, с другата ръка разтриваше слепоочието си. — Дадох си вид, че не ме е грижа, защото подобна наглост ме влудява.

— Мисля, че все пак трябва да се обадите в полицията.

— Личният живот на знаменитостите и бездруго е обект на постоянен интерес. Не си струва заради някакви си дреболии за четиридесет хиляди долара да ми разлепват снимката пред супермаркетите. Много по-интересно е да виси там, защото съм имала връзка с тридесетгодишен културист.

Джулия отвори чекмеджето и извади една касета.

— Тук са спомените ви от брака с Антъни Кинкейд. Някой може да ги е презаписал, Ив. Някой като нищо може да му издрънка всичко.

— Е, и?

— Той ме плаши. Плаши ме и мисълта на какво е способен, за да предотврати разгласяването на тази история.

— Тони е моя грижа, Джулия. С нищо не може да ме нарани, а няма да му позволя да го стори и на теб. Не вярваш ли? — Тя вдигна показалец и леко повиши глас: — Нина, скъпа?

Вратата се отвори след по-малко от десет секунди.

— Да, Ив?

— Моля те, напиши едно писмо. На Антъни Кинкейд. Ще откриеш ли сегашния му адрес?

— Да. — Нина прикрепи един лист върху папката и започна да стенографира.

— Скъпи Тони... — Ив бавно сплете пръсти като за молитва. В очите ѝ отново се прокрадна злоба. — Надявам се да те заваря в най-лошо здраве. Изпращам ти кратко, неофициално посланийце, за да ти кажа, че стремително напредвам с книгата. Знам какъв интерес проявяваш към това начинание. Сигурно ти е известно колко хора се тревожат за съдържанието ѝ. В тревогата си дори стигнаха дотам да подхвърлят къде по-тънки, къде по-дебели намеци, че ще направят всичко възможно да я спрат. Тони, ти би трябвало най-добре да знаеш, че не се поддавам на натиск. Искам да ти спестя излишните усилия, ако случайно също си решил да ме придумваш, и ти пиша, за да те уведомя, че сериозно обмислям предложението на Опра да участвам в нейното шоу и да побъбрим за миналото ми. Натъкна ли се на каквато и да е намеса от твоя страна, скъпи, веднага ще откликна на предложението ѝ и ще погъделичкам публиката с някои от най-забавните спомени от съвместния ни живот. Току-виж, тази мъничка предварителна реклама по телевизията помогне да се разпродадат

купища сигнални екземпляри. Винаги твоя, Ив. — Усмивната, тя вдигна ръка. — Това ще накара тоя духач да получи удар.

Джулия не знаеше дали да се смее, или да крещи и също се настани върху бюрото.

— Възхищавам се на куража ви, но не и на тактиката ви.

— Защото не я разбираш добре. — Ив стисна ръката на Джулия. — Но и това ще стане. А сега вземи една гореща вана с воден масаж, пийни малко вино и остави Пол да те придума да си легнете. Повярвай ми, тази комбинация ще направи чудеса с теб.

Джулия се засмя и поклати глава.

— Може би само първите две.

Ив изненада и себе си, и нея, като я обгърна с ръка през рамото. Жестът изразяваше утеха, подкрепа и без съмнение привързаност.

— Скъпа Джули — нали така ти вика? — всяка жена може да има първите две. Ела утре вкъщи в десет. Ще поговорим.

— Ив? — прекъсна я Нина. — Утре сутринта ти предстои първа проба на костюмите за минисериала.

— Вярно. Уточни го с Нина — каза Ив и се отправи към вратата. — Тя познава живота ми по-добре от самата мен.

Нина изчака Ив да излезе.

— Представям си колко неприятна е случката за вас. Ако желаете, веднага можем да ви преместим с Брандън в къщата.

— Не, не е необходимо. Тук ни е добре.

Тънките вежди на Нина се сбърчиха недоверчиво.

— Ако промените решението си, можем да го осъществим бързо и незабелязано. Междувременно има ли нещо друго, което бихте желали от мен?

— Не. Благодаря за предложението, но да ви кажа право, вече ми помина.

— Позвънете в къщата — пресегна се Нина и улови ръката на Джулия, — ако се почувствате неспокойна през нощта. Или просто искате да си поговорите с някого.

— Благодаря. Изключено е да се почувствам неспокойна, като знам, че вие сте там.

— На две минути разстояние — добави Нина и стисна пръстите й за сбогом.

Щом остана сама, Джулия пренареди касетките със записите си. Не беше особено трудно, пък и нямаше никакъв смисъл в дадения момент, но ѝ помогна да се разсее. Взе празната чаша от брендите на Ив и тръгна към кухнята. Миризмата на готвено я накара да спре и да подуши въздуха, но после продължи нататък. Пред прага на кухнята се прикова и зяпна от изумление, като видя Пол Уинтроп да се върти край горещата печка.

— Какво правиш?

— Готвя вечерята. Ротини с домати и босилек.

— Защо?

— Защото макароните са лек за душата, пък и не може да не ме поканиш, щом аз съм осигурил яденето. — Грабна запотената бутилка бургундско от плота и наля малко в една чаша.

— Ето, вземи.

Тя я пое с две ръце, но не отпи.

— Бива ли те?

Той ѝ хвърли ослепителна усмивка и тъй като ръцете ѝ бяха заети, се възползва от случая и я обхвана през кръста.

— В какво по-точно?

Беше прекрасно, дори твърде прекрасно, да те прегръщат в такъв момент.

— В приготвянето на ротини с домати и босилек.

— Нямам грешка. — Наклони се към нея и въздъхна. — Не се дърпай, ще разлееш виното. — Бавно плъзна ръка към тила ѝ и го обгърна с шепи, с която едновременно я задържа да не мърда и възпламени десетки нервни окончания. — Отпусни се, Джули. Една целувка не значи края на света.

— С теб така изглежда.

Устните му бяха присмехулно извити, когато срещнаха нейните.

— Все по-добре и по-добре — промълви и сгуши лице в нейното. — Кажи ми, и ти ли изпитваш същия трепет като мен, когато правя това? — Прокара зъби по ухото ѝ и захапа месестата му част.

— Не знам. — Но усети, че от коленете надолу краката ѝ се подкосяват. — Отвикнала съм от всякакъв род трепети.

Пръстите му неволно я стиснаха отзад за врата, но той им заповяда да я пуснат.

— Едва ли други думи биха могли да ме наранят по-дълбоко. — Отдръпна се, за да зърне лицето ѝ. Сивият цвят в ирисите на очите ѝ бе станал по-наситен, тъмен и опушен от пламъците, лумнали в душата ѝ, които тя се мъчеше да потуши. Въобразяваше ли си, или тялото ѝ наистина издаваше по-силно ухание, предизвикано от кипналата ѝ кръв? Жалко, помисли си Пол, жалко, че страда от скрупули. — Най-после възвърна малко цвета си. Когато си разстроена, кожата ти става прозрачна като стъкло. Това би накарало всеки мъж да ти се притече на помощ.

Гръбнакът ѝ, който той бе съумял да поотпусне, отново се вдърви.

— Не ми е притрябвал никой.

— Така още повече би подтикнала определен вид мъже. Ранима и независима. Не съм предполагал колко пагубно може да бъде това съчетание.

Насили се да го произнесе с по-безгрижен тон и поднесе чашата към устните си.

— Е, в дадения случай все пак ми подsigури вечеря.

Той взе чашата ѝ и я остави настрана.

— И двамата бихме могли да получим повече.

— Може би. — Взря се в очите му — тъмносини и блестящи. И толкова близо. Беше много лесно да се огледа в тях. И да си зададе ред въпроси. — Не съм сигурна дали бих понесла и грам повече.

Независимо дали беше вярно, или не, виждаше, че убеждението ѝ е искрено.

— Значи трябва да напредваме стъпка по стъпка.

Стори ѝ се по-безопасно от преживяното преди малко разнежване и тя предпазливо се съгласи.

— Сигурно.

— Следващата стъпка ще бъде ти да ме целунеш.

— Мислех, че съм го направила.

Той поклати глава. Жестът му изразяваше предизвикателство, и то не съвсем добронамерено.

— Аз те целунах, не ти.

Джулия помисли и си заповяда да се държи като голяма. Не беше длъжна да приема всяка хвърлена в лицето ѝ ръкавица. Въздъхна и леко доближи устни до неговите.

Само след миг разбра, че тази стъпка ще бъде твърде вълнуваща. Изчака още две-три секунди, опряла топлите си устни в неговите, отдавайки се на тръпката от риска.

— Трябва да прибера Брандън — каза и отстъпи назад.

Нуждаеше се от време, за да премине към следващата стъпка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майкъл Делрикио отглеждаше орхидеи на площ от сто и тридесет квадратни метра в оранжерията си, свързана от широк топъл ръкав с крепостта му в Лонг Бийч. Той гледаше изключително сериозно на хобито си и членуваше в местния клуб на градинарите, където освен че оказваше финансова подкрепа, често изнасяше поучителни и забавни лекции, посветени на семейството на орхидеите. Едно от най-големите му постижения бе създаването на хибрид, наречен от него „Мадона“.

Увлечението му струваше скъпичко, но той бе извънредно богат човек. Много от търговските му предприятия бяха законни и той си плащаше данъците за разлика от повечето свои колеги в бранша. Делрикио не искаше да си има неприятности с данъчните власти, които се ползваха с уважението му.

Притежаваше кораби и се занимаваше с театрално и ресторантско оборудване, търговия с недвижими имоти, с хранителни продукти, проституция, хазарт, електроника, компютърно пиратство. Беше собственик или съдружник на няколко магазина за алкохол, клубове и бутици — дори притежаваше един боксьор тежка категория. През седемдесетте, след известна съпротива, предизвикана от лична неприязън, „Делрикио Ентърпрайзес“ се забърка и в търговията с наркотици. Според него, бе зловещо знамение, че тази сфера от неговия конгломерат се оказа толкова доходна.

Той беше любящ съпруг, който внимателно и дискретно поддържаше извънбрачните си връзки, нежен баща, отгледал челядта си от осем деца с твърда и справедлива десница и безкрайно отстъпчив дядо, който трудно устояваше на капризите на внуците си.

Не беше от хората, които грешат, но когато се случеше да сбърка, винаги си го признаваше. Ив Бенедикт бе една от грешките му. Беше я обикнал така безразсъдно и страстно, че бе пренебрегнал всякакъв разум и дискретност. Дори сега, петнадесет години след връзката им,

още си спомняше какво изпитваше, когато я обладаваше. Мисълта за нея и до днес продължаваше да го възбужда.

Докато се суетеше около орхидеите си, грижейки се за тях и говорейки им нежно, чакаше появяването на племенника на Ив. Въпреки недостатъците си, момчето не беше лошо. Делрикио дори му бе позволил да се среща с една от дъщерите си. Естествено, нямаше да допусне работата да стане сериозна. Хибридът беше прекрасно нещо, дори желателен в градинарството — но не и по отношение на внуците.

Майкъл Делрикио вярваше в максимата „Всяка жаба да си знае гъола“ и затова никога нямаше да си прости, че се е оставил да бъде пленен от Ив. Нито на нея, че го е пленила.

И понеже търсеше вината в себе си, беше по-търпелив с калпавия ѝ племенник, отколкото изискваше бизнесът.

— Кръстнико...

Делрикио се изправи от приведеното си положение над три хибрида. На вратата стоеше младият Джоузеф. Беше привлекателен, як гигант, който обичаше да вдига тежести и да му партнира в гимнастическия салон, към който Делрикио проявяваше подчертан интерес. Джоузеф работеше в семейния бизнес от близо пет години. Делрикио го бе пратил да се обучи при своя пръв помощник, знаейки, че момчето не е много умно, но е предано и изпълнително.

Мускулите не се нуждаят от интелект, само от послушание.

— Да, Джоузеф.

— Морисън дойде.

— Добре, добре.

Делрикио избърса ръце в бялата престилка, която препасваше когато се занимаваше с цветята си. Най-малката му дъщеря я беше ушила и бе нарисувала с текстилна боя върху снежнобелия плат сполучлива карикатура на баща си, стиснал усмихнат градинарската лопатка в ръка и една съблазнително извита орхидея, прилична на жена, усукала дългите си крака около него.

— Доведи го. Изглежда, наистинката ти преминава. — Беше внимателен, загрижен работодател.

Джоузеф сви рамене, недотам притеснен за физическото си състояние.

— Чувствам се отлично.

— Претоварваш стомаха си. Прекалено много ядеш от супите на Тереза. Пий повече течности, Джоузеф, за да се освободиш от отровите. Здравето е всичко на този свят.

— Да, кръстнико.

— Гледай да си подръка, Джоузеф. Дрейк може да се нуждае от подтик.

Джоузеф се захили, кимна и се изниза.

В просторната гостна Дрейк седеше в удобно кресло със странични облегалки за главата и барабанеше с пръсти по коленете си. Когато ритмичното движение не му подейства успокояващо, той взе да пука ставите си. Още не бе започнал да се поти или поне не обилно. В краката му имаше куфарче със седем хиляди долара. Малко не му достигаха, за да се издължи напълно и Дрейк се проклинаше заради това. От продажбата на Ивините джунджурии бе получил петнадесет хилядарки. Макар да съзнаваше, че го бяха ограбили при замяната на вещите срещу пари, сумата вършеше работа. До момента, в който отиде на хиподрума.

Беше толкова сигурен, дяволски сигурен, че ще успее да избие петнадесетте хиляди и да спечели тридесет, дори четиридесет. Така известно време щеше да си отдъхне. Дълго умува над програмата на надбягванията и внимателно прецени на кого да заложи. Дори бе оставил бутилка „Дом Периньон“ да се изстудява в апартамента му и една сочна брюнетка да топли чаршафите.

Вместо да се завърне победоносно, загуби половината от сумата.

Но всичко щеше да се оправи. Кокалчетата му отново изпукаха. Пук, пук, пук. Непременно щеше да се нареди. Освен седемте хиляди, в куфарчето носеше и три презаписани касети.

Спомни си колко лесно се бе оказало. Грабна няколко ценни предмета, чиято липса Ив нямаше да забележи. Дъртофелата не стъпваше във вилата повече от веднъж-дваж годишно. Освен това имаше толкова много боклуци, че едва ли някой знаеше кое къде държи. Беше постъпил страшно хитро, че се бе сетил да вземе няколко празни касети. Щеше да презапише повече от три, но чу, че някой се приближава откъм задния вход.

Дрейк се усмихна вътрешно. И това се бе оказало вид подсигуровка. Беше успял да се скрие в килера и да наблюдава оттам

как онзи рови в касетите и ги прослушва. Все някога може да му влезе в работа.

— Той ви очаква — каза Джоузеф и го поведе към оранжерията.

Дрейк го последва с чувство на превъзходство. Главорези, помисли си с насмешка. Дъртакът се обгражда предимно с главорези. С размекнати мозъци и яки тела, облечени в италиански костюми, под които да не личат кобурите на пистолетите. Един находчив човек винаги може да надхитри тия тъпанари.

О, Господи, отиваха в оранжерията. Дрейк завъртя очи зад гърба на Джоузеф. Ненавиждаше това място, топлата влага, сумрачната светлина, джунглата от цветя, към които трябваше да проявява интерес. Дрейк си знаеше урока и щом влезе, на лицето му цъфна усмивка.

— Надявам се, че не преча.

— Никак. — Делрикио пъкна палец в пръстта, за да я провери. — Както винаги се грижа за моите дами. Радвам се да те видя, Дрейк. — Махна на Джоузеф и той се изпари. — А също и че си точен.

— Благодарен съм, че се съгласихте да ме приемете в събота.

Делрикио отново небрежно махна с ръка. Макар че терморегулаторът му беше от най-съвършените, които се намираха на пазара, той погледна един от шестте термометъра, окачени навсякъде из дългото помещение.

— Винаги си добре дошъл в дома ми. Какво ми носиш?

Дрейк самодоволно сложи куфарчето върху една маса.

Отвори го и се отдръпна, за да направи място на Делрикио да прегледа съдържанието му.

— Виждам.

— Ами сумата е малко под обещаната. — Той се усмихна като момченце, признаващо, че е похарчило дневната си дажба. — Мисля, че записите ще компенсират разликата.

— Така ли мислиш? — каза само Делрикио. Не си направи труда да преброи парите, а се приближи към един особено красив екземпляр орхидея от вида *Odontoglossum triumphans*. — Колко малко?

— Имам седем хиляди. — Дрейк усети, че мишниците му се подмокрят, и си каза, че е от влагата.

— Значи според теб всяка касета струва по хиляда долара?

— Аз... тъъ... Беше много трудно да ги презапиша. Рисковано! Но знаех колко силно ви интересува.

— Да, интересува ме. — Той не бързаше и се спираше при всяко растение. — Значи след няколкомесечна работа госпожица Съмърс е напълнила само три касети?

— Не. Но аз успях да презапиша само тези.

Делрикио ходеше от растение на растение, разглеждаше ги, говореше им нежно, гълчеше любимките си.

— Колко още има?

— Не знам със сигурност. — Дрейк разхлаби възела на вратовръзката си и облиза устни. — Може би шест-седем. Реши, че е дошло време да импровизира. — Програмата ѝ беше толкова претоварена, та не можахме да бъдем много заедно, ама...

— Шест-седем — прекъсна го Делрикио. — Толкова много, а ти ми носиш само три и едва част от парите. — Гласът на Делрикио стана по-мек. Лош признак. — Разочароваш ме, Дрейк.

— Знаете ли колко опасно беше да взема касетите? За малко да ме хванат.

— Това, разбира се, не ме интересува — рече той и въздъхна. — Ще ти дам няколко точки за инициативата. Обаче искам и останалите касети.

— Искате да се върна там и отново да вляза?

— Искам касетите, Дрейк. А как ще ги вземеш, си е твоя работа.

— Но аз не мога да го направя. Ако ме пипнат, Ив ще ми отреже главата.

— Гледай да не те пипнат. Не ме разочаровай повторно. Джоузеф!

Мъжът изникна безшумно в рамката на вратата и я изпълни цялата.

— Джоузеф ще те изпрати, Дрейк. Нали скоро ще ми се обадиш?

Дрейк едва успя да кимне и с облекчение се запъти към топлия ръкав, където температурата бе значително по-ниска. На Делрикио му бе необходим само миг, за да се разпорежи. Вдигна пръст и Джоузеф пристъпи в помещението.

— Малък урок — каза. — Не му съсипвай лицето, симпатичен ми е.

С всяка изминала стъпка Дрейк възвръщаше увереността си. Не бе минало чак толкова зле. Дъртакът беше недостоеен противник, все някак щеше да презапише и другите касети. Делрикио може дори да му опрости останалия дълг, ако успее да се справи по-бързо. Смяташе, че в това отношение е проявил невероятна находчивост.

Изненада се, когато на пътеката Джоузеф го сграбчи за ръката и го повлече в крушовата горичка.

— Какво по дяволите...

Не успя да продължи, защото в стомаха му се заби юмрук с големината и тежестта на топка за боулинг. Преви се одве и въздухът излезе със свистене от дробовете му, за малко да бъде последван и от закуската.

Побоят беше нанесен без гняв, методично и ефикасно. С едната си ръка Джоузеф държеше Дрейк изправен, с другата го налагаше и блъскаше, насочвайки ударите си към по-чувствителните вътрешни органи. Бъбреците, черния дроб, стомаха. За по-малко от две минути, през които след всеки тъп звук от съприкосновението на юмрука с плътта се разнасяха хриптящите стенания на Дрейк, Джоузеф бе приключил и оставил жертвата му да се свлече на земята. Убеден, че посланието му не се нуждае от словесни обяснения, той мълчаливо се отдалечи.

Дрейк се помъчи да си поеме дъх и по лицето му рухнаха парещи сълзи. Дишането му причиняваше неопишимо страдание. Не можеше да проумее що за болка е това, дето го пронизва чак до върха на пръстите. Повърна под разцъфналите круши и само ужасът, че току-виж се върнали да продължат, го принуди да се изправи върху омекналите си крайници и да се затътри към колата.

Пол за пръв и последен път играеше на бащи и деца. Беше се оказало невероятно трудно, изтощително и сложно за изпълнение. Макар да бе приел да се прави на баща само за една вечер, още преди да е изтекла и половината от нея, той вече се чувстваше така, сякаш е пробягал разстоянието в Бостънския маратон на куц крак.

— Може ли да...

Пол реагира просто с вдигане на вежди, преди Дъстин да се доизкаже.

— Хей, хлапе, ако пхнеш в устата си още нещо, ще се пръснеш. Дъстин сръбна от кутията с кола и се изхили.

— А пуканки кога ще ядем?

Само това не сме опитали, помисли си Пол. Тия момчета сигурно имат стомаси от желязо. Погледна към Брандън, който стискаше рекламната шапка на „Лейкърс“ и изучаваше автографите, получени върху козирката ѝ преди мача. Щом вдигна очи, момчето се изчерви, усмихна се и отново нахлупи шапката на главата си.

— Това е най-хубавата вечер в живота ми. — Каза го с такова простодушие и увереност, присъщи на човек, единствено и за кратко, само в детството.

Откога сърцето ми е станало толкова мекушаво, недоумяваше Пол.

— Хайде, от мен да мине.

Наблюдаваха останалата половина от мача с мазни пръсти и вперени в играта погледи. Резултатът непрекъснато се променяше, на което публиката и играчите реагираха с буйни емоционални изблици. След всеки пропуснат кош и отнета рикоширала топка врявата се надигаше като придошла река. Една схватка под коша завърши с нарушение и изхвърлянето на състезател.

— Но той го спъна! — извика Брандън и разсипа малко пуканки. — Видя ли го? — Възбуден стъпи върху седалката си, когато стадионът отекна от дюдюкания. — Изхвърлиха не когото трябва.

Пол така се забавляваше с реакцията на Брандън, че пропусна част от сбутването на терена. Момчето подскачаше на мястото си и размахваше вимпела на „Лейкърс“ във въздуха. Лицето му се бе обляло в пот от накърнено чувство за справедливост.

— Ама че се осраха! — изтърси Брандън, но се усети и хвърли хрисим поглед към Пол.

— Ей, да не мислиш, че ще ти натрия устата със сапун? Съвсем на място го каза.

Когато отново седнаха по местата си, за да гледат повторението на неправилната стрелба в коша, Брандън се поздрави мислено за мъничката победа. Беше изтърсил нещо неприлично, но се бяха отнесли с него като с мъж. Беше страшно доволен, че майка му я няма.

Джулия остана да работи до късно. Чрез записите и копията се бе пренесла в четиридесетте години след войната, когато в Холивуд бяха изгрели най-ярките звезди и Ив бе блеснала като комета. Или както се бе изразила Шарлот Милър за нея, амбициозна пираня, която с удоволствие изяждаше съперничките си.

Двете не могат да се търпят, размишляваше Джулия, облегната назад в стола пред пишещата машина. В много случаи Шарлот и Ив се бяха състезавали за едни и същи роли и бяха ухажвани от едни и същи мъже. Два пъти бяха предлагани за „Оскар“ по едно и също време.

Някакъв особено сърцат режисьор ги бе събрал заедно в един филм, представящ Франция преди революцията. Вестниците с ликуване бяха описали караниците при снимките в едър план, в гардеробните, с фризьорките, дори дълбочината на деколтетата им. „Битката на глупците“ бе забавлявала читателите седмици наред и филмът бе преминал с небивал успех.

Из града се носеше виц, че оттогава режисьорът бил на постоянно психолечение. Естествено двете актриси не говореха помежду си, а само една против друга.

Информацията беше любопитна за Холивуд, особено като се имаше предвид, че при настояване от нейна страна, Шарлот не може да отрече професионалните умения на Ив. Още по-любопитно за Джулия беше, че за известно време Шарлот Милър бе имала връзка с Чарли Грей.

За да опресни спомените си, Джулия пусна отново част от записа на Шарлот.

— Чарли беше прекрасен мъж, изключително забавен и вълнуващ. — Отривистият, почти отсечен глас на Шарлот стана потопъл, когато заговори за него. Подобно на красотата ѝ и той се бе променил с възрастта и бе позагрубял, но продължаваше да бъде все така неповторим и възхитителен. — Чарли беше много по-кадърен актьор, отколкото му се признаваше. Липсваше му само присъствие — замахът, който в ония години киностудиите и публиката изискваха от изпълнителите на главните роли. Естествено, Ив го погуби.

Внезапно се разнесе пронизителен хоров лай и Джулия се усмихна. Шарлот притежаваше три раздразнителни померански кучки, които се ширеха из огромната ѝ къща в Бел Еър.

— Ето ги моите дечица, моите сладурчета! — загука Шарлот и се разнежи. Джулия си спомни, че бе дала на скимтящите топки козина да ядат черен хайвер от изящна купа направо върху безценното обюсонско^[1] килимче.

— Не се лакоми, Лулу! Дай и на сестрите си да хапнат. Колко си добричка! Браво, момичето ми. Сладурчето на мама. Та докъде бях стигнала?

— Разказвахте за Чарли и Ив. — Джулия долови сподавления смях в гласа си от записа. За щастие, Шарлот не го бе усетила.

— Да, разбира се. Той напълно си загуби ума по нея. Горкият Чарли не отбираше много от жени, а Ив беше абсолютно безскрупулна. Използва го, за да я вреди за пробни снимки и се влачи с него, докато получи участие в „Отчаян живот“ с Майкъл Торънт. Ако си спомняте, там трябваше да играе мръсница. По-сполучливо разпределение на ролите от това, здраве му кажи! — Изсумтя и подаде на лакомите си кучета парченца съомга. — Той се съсипа, когато с Майкъл станаха любовници.

— Тогава ли започнаха да свързват вашето име с неговото?

— Ние бяхме приятели — надутото отвърна Шарлот. — Щастлива съм да заявя, че бях душеприказчица и придружителка на Чарли по разни купони и тържества, за да не го одумват. Не отричам, че Чарли беше мъничко влюбен в мен, но, за съжаление, той смяташе, че с Ив сме една стока. Кое то абсолютно не беше вярно. Беше ми приятно с него. Утешавах го. По онова време му се бяха стоварили и проблеми от финансов характер заради една от предишните му съпруги. Имаше дете от нея и тя бе решила да му го изкара през носа, за да може детето да расте в разкош. Чарли, какъвто си беше, взе, че плати.

— Знаете ли какво е станало с детето?

— Нямам представа. Във всеки случай направих каквото можах за Чарли, но когато Ив се омъжи за Майкъл, той рухна. — Настъпи дълго мълчание, последвано от въздишка. — Дори със смъртта си Чарли подпомогна кариерата на Ив. Фактът, че се бе самоубил от любов по нея, стана заглавие номер едно във вестниците и превърна името ѝ в легенда. Ив, жената, заради която мъжете са готови да умрат.

Легендата, размишляваше Джулия, загадката, звездата... Ала книгата не беше посветена на тези неща. Тя бе дълбоко лична,

интимна, откровена. Грабна една писалка и надраска в бележника си: „Жената Ив“

И ето това, помисли си Джулия, ще бъде заглавието ѝ.

Затрака на машината и бързо потъна в историята, която още нямаше край. Измина повече от час преди да спре, с едната ръка се пресегна за чашата с пепси, примесено с вода, с другата отвори чекмеджето. Искаше да провери една незначителна подробност в черновите си и ги разлисти. От тях в скута ѝ изпадна късче хартия и тя зяпна от изумление.

По прищявка на съдбата листчето падна с надписа нагоре. Черните печатни букви се хилеха насреща ѝ:

„По-добре здрава и читава,
отколкото разкаяна.“

Джулия застина на стола и си заповяда да не се поддава на страха, който я скова за миг. Тези банални афоризми бяха смешни, направо нелепи! Някой глупаво се бе опитал да си направи шега.

Но кой? Нали още онзи ден бе прегледала най-внимателно черновите си, веднага след обира.

Мъчейки се да се успокои, тя притвори очи и потърка овлажнялото стъкло на чашата в бузата си. Тогава просто не го е открила — това беше единственото обяснение. Явно онзи, който е преровил касетите, го е пхнал там.

Не искаше да вярва, не можеше да го понесе, че някой пак е влизал, въпреки засилената охрана. И след като бе започнала да заключва вратите и прозорците при всяко излизане от къщи.

Не! Джулия взе бележката и я смачка в ръката си. Сигурно е стояла там дни наред и е чакала да бъде намерена. Простият факт, че не бе реагирала, непременно щеше да обезсърчи автора.

Почувства, че не може повече да издържа вътре, сама в безмълвната къща с притъмняващи прозорци. Без да се замисли, изтича на горния етаж и облече банския си костюм. Плувният басейн се подгрява, напомни си тя. Ще поплува, ще отпусне мускулите си и ще се отърси от тревогите. Метна протрития си хавлиен халат и един пешкир върху раменете.

От тъмносинята вода се издигаше пара, когато захвърли халата. Потрепери, пое си въздух и се гмурна. Проряза водата и заплува на дълбокото, представяйки си, че напрежението ѝ се издига на повърхността и се изпарява във въздуха.

След петнадесет минути стъпи на дъното в плиткия край и изсъска през зъби, щом хладният въздух докосна мокрото ѝ тяло. Чувстваше се прекрасно. Засмя се на себе си, разтри ръце и понечи да излезе от водата, но се сепна, когато върху главата ѝ се метна една хавлиена кърпа.

— Подсуши се — предложи Ив. Тя седеше до кръглата масичка върху настаната с плочки и издадена навътре част на басейна. Пред нея имаше бутилка и две чаши. В ръка държеше една бяла хризантема, откъсната от собствените ѝ лехи.

— Хайде да пийнем нещо.

Джулия машинално взе да трие косата си с кърпата.

— Не съм ви чула да излизате.

— Ти гонеше олимпийските рекорди. — Помириса цветето преди да го остави. — Никога ли не си чувала за спокойно плуване?

Джулия се изправи с усмивка и посегна към халата си.

— Бях в отбора по плуване в гимназията. Винаги правех последната отсечка в щафетните състезания. И все печелех.

— О, състезателка значи! — Очите на Ив одобрително проблеснаха и тя наля две чаши с шампанско. — Да пием за победителката.

Джулия приседна и пое чашата.

— Нима имаме вече такава?

Ив избухна в гръмогласен смях.

— О, харесваш ми, Джулия!

Трогната, Джулия се чукна с нея.

— Аз също ви харесвам.

Настъпи кратко мълчание, докато Ив палеше цигарата си.

— Е, говори. — Издуха дима и той се стопи в мрака. — Какво те доведе до басейна и те накара да гребеш така бясно?

Джулия се сети за бележката, после отпъди тази мисъл. Настроението беше прекалено ведро, за да го разваля. А ако трябваше да бъде честна, не само бележката беше причина да излезе и да

поплува. По-скоро я бяха сломили чувството на самота и потискащо празната къща.

— Вътре бе непоносимо тихо. Брандън излезе тази вечер.

Ив се усмихна и вдигна чашата си за тост.

— Знам. Вчера срещнах синчето ти на тенискорта. Забелязах наченки на превъзходен сервис.

— Вие... вие сте играли тенис с Брандън?

— О, съвсем импровизирано — поясни Ив и кръстоса босите си крака. — Освен това, неговата компания беше за предпочитане пред тази на машината, дето изстрелва топките към мен като някакви мъхнати гюлета. Във всеки случай ми каза, че довечера ще ходят по мъжки на големия мач. Не се тревожи. Понякога Пол може и да се държи малко налудничаво, но няма да остави момчето да се напие и да тръгне по момичета.

Джулия сигурно щеше да се засмее, ако не се чувстваше толкова притеснена.

— Не съм свикнала да отсъства вечер. Всъщност, нямам нищо против да преспиwa у приятели и прочие, но...

— Но не и да излиза с мъже. — Ив изгаси цигарата си в един пепелник с формата на лебед. — Много ли те заболя?

Джулия престана да се взира със сведена глава в питието си и изпъна рамене.

— Не.

Ив само вдигна вежди.

— Когато една жена е изрекла толкова лъжи, колкото мен, тя лесно ги хваща у другите. Не смяташ ли, че е пагубно да се преструваш?

След няколко секунди Джулия отпи голяма глътка.

— По-скоро смятам, че е благоразумно да потънеш в забрава.

— Стига да можеш. Но всеки ден ти го напомня с нещо.

Джулия отново напълни чашата си и изключително внимателно доля питието на Ив.

— Брандън не ми напомня за баща си.

— Той е много хубаво дете. Завиждам ти.

Раздразнението, което бе започнало да се надига у Джулия, изчезна.

— Знаете ли, вярвам ви.

— Наистина е така. — Бързо се изправи, смъкна изумруденозеления си копринен гащеризон с блузата и небрежно го пусна на плочките.

— Отивам да се гмурна. — Смачка цигарата си, голата й млечнобяла кожа проблясваше на звездната светлина. — Бъди така добра, Джулия, и ми донеси един халат от съблекалнята. — След което се гмурна с главата надолу в притъмнялата вода.

Развеселена и заинтригувана, Джулия изпълни молбата й и избра дълъг дебел халат от тъмносин плюш. Подаде го на Ив заедно с хавлиена кърпа в същия цвят, когато излезе от басейна и се изтърси като куче от най-висша порода.

— Господи, няма нищо по-хубаво от това да плуваш гола под звездите. — Премръзнала и освежена навлече халата. — Освен когато си в компанията на мъж.

— Съжалявам, но мен не ме бива за тая работа.

С дълга и доволна въздишка Ив се отпусна на стола и вдигна чашата си.

— Ах, мъжете, Джулия, повярвай ми, някои наистина струват нещичко.

— Нещичко, да — съгласи се Джулия.

— Защо досега не си назовала бащата на Брандън?

Въпросът я завари неподготвена, но Джулия се почувства по-скоро уморена, отколкото ядосана.

— Направих го, не за да защита бащата на Брандън. Той не заслужаваше нито вярност, нито защита. Направих го заради родителите си.

— Сигурно много си ги обичала.

— Обичах ги достатъчно силно, за да им спестя излишната болка. Естествено, не си давах ясна сметка какво са изпитали, когато седемнадесетгодишната им дъщеря заяви, че е бременна. Но те нито се разкрещяха, нито ме укориха, нито ме осъдиха — по-скоро потърсиха вината в себе си. Когато ме попитаха кой е бащата, осъзнах, че никога не бих могла да им кажа, защото с това щях да забия ножа още по-дълбоко в раната им, вместо да я изцера.

Ив помълча известно време.

— Досега с никого ли не си разговаряла по този въпрос?

— Не.

— Излей си душата, с това няма да ги нараниш повече, Джулия. Аз съм последната жена, която има право да съди постъпките на другите.

Джулия остана изненадана от предложението на Ив, както и от собственото си непреодолимо желание да го приеме. Осъзна, че моментът е съвсем подходящ, мястото и събеседницата също.

— Той беше адвокат — започна Джулия. — Няма нищо чудно. Баща ми го взе във фирмата веднага след като получи право да практикува. Според него, Линкълн показваше бляскави способности по наказателно право. И макар че баща ми никога не би го изрекъл гласно, нито би си го помислил, винаги бе мечтал за син, който да продължи името на фамилията на съдебното поприще.

— И този Линкълн отговаряше на изискванията.

— О, идеално. Беше амбициозен и в същото време безкористен, трудолюбив и последователен. Баща ми беше извънредно доволен, че протежето му се изкачва стремително нагоре по стълбата.

— А ти? — попита Ив. — Теб те привличаха амбицията и идеализмът?

Джулия помисли и се усмихна.

— Просто ми харесваше. През последната година в колежа помагах на баща си в канцеларската работа — след лекции, вечер, в събота. Липсваше ми след развода и по този начин можех да прекарвам повече време край него. Но вместо това се забърках с Линкълн.

Тя се усмихна на себе си. Когато се връщаше назад в спомените, трудно можеше да упрекне младото момиче, че е било толкова жадно за обич и нежност.

— Той беше изключително впечатляващ мъж — елегантен. Висок и рус, винаги излъскан и с леко тъжни очи.

Ив се засмя.

— Няма нищо по-съблазнително за жените от тъжните очи.

Джулия също се засмя и леко се изненада. Странно, не беше предполагала, че преживяванията ѝ, наглед толкова трагични, сега можеха да ѝ се струват забавни.

— Въобразявах си, че е страшно романтично — додаде и отново се засмя. — И естествено, много вълнуващо и драматично, защото той бе по-възрастен от мен. Цели четиринадесет години.

Ив ококори очи. Изпусна продължителна, тиха въздишка, преди да продума.

— Господи, Джулия, как не те е било срам да съблазниш горкия човечец? Нима би могъл да устои на седемнадесетгодишно момиче?

— Само някоя да посмее да се завърти около Брандън, ще я застрелям право в челото. Но... аз бях влюбена — небрежно подхвърли и в същия миг осъзна колко е абсурдно обяснението ѝ. — Беше толкова енергичен, работлив и свестен мъж, по-възрастен от мен — при това женен — добави тя. — Макар че с брака му, естествено, бе свършено.

— Естествено — сухо заключи Ив.

— Той започна да ми дава някои допълнителни задачи. Баща ми му бе възложил първото важно дело и той искаше да се подготви както подобава. Разменяхме си дълги, многозначителни погледи, седнали над някоя студена пица или правен справочник. Случайно докосвахме ръцете си. Въздишахме тихо и с копнеж.

— Боже мой, започнах прекомерно да се вълнувам. — Ив подпря брадичка с ръка. — Продължавай.

— Целуна ме в юридическата библиотека, точно над делото „Щатът срещу Уилрайт“.

— Романтична глупачка.

— По-страхотна комбинация дори от Тара и Мандърли^[2], взети заедно. После ме поведе към дивана — огромен, издут, тапициран с червена кожа. Казах му, че съм влюбена в него, а той, че съм красива. Едва по-късно си дадох сметка каква огромна разлика съществува между двете понятия. Аз го обичах, а той просто мислеше, че съм красива. Е, какво пък — добави тя и отпи, — някои са го правили и от далеч по-малко възвишени подбуди.

— Обикновено така става, който някой обича и страда.

— Той също си плати. — Джулия не се възпротиви, когато Ив отново напълни чашите. Беше толкова приятно, дяволски приятно, да седи навън в нощта, да си пийва и да разтовари с отзивчива събеседница. — Една седмица се любихме върху грамадния, грозен диван. Какво е една седмица от живота на човека! Тогава ми каза, много мило и съвсем откровено, че с жена си са решили да опитат отново. Вдигнах му страхотен скандал. Изкарах му акъла от страх.

— Браво на теб.

— Бях довольна, но за кратко време. През следващите няколко седмици той не идваше в кантората, защото се занимаваше с делото. Естествено, спечели и започна своята шеметна кариера, баща ми се перчеше гордо край него и пушеше пура след пура. Когато разбрах защо мензисът ми закъснява, не защото съм вкисната или настинала, а защото съм бременна, не отидох нито при майка си, нито при баща си. Отидох право при Линкълн, който току-що бе научил от жена си, с която наскоро се бе сдобрил, че тя също ще го дари с подобна радост.

Ив я заболя сърцето, но успя да промълви с делови тон:

— Нашичкия добре се е потрудил.

— И още как. Предложи да плати за аборта или да уреди да осиновят детето. И през ум не му минаваше, че мога да оставя бебето. Всъщност, и аз самата не бях помисляла за това. И когато той подходи към този парлив проблем по своя обичаен делови и енергичен начин, разбрах, че никога не съм го обичала. След като направих окончателен избор и съобщих на родителите си, че съм бременна, месеци наред той живя на тръни дали ще го издам, или не. Според мен, беше достатъчно наказан за това, че е злоупотребил с едно наивно, но силно влюбено момиче и го е превърнал в жена.

— О, съмнявам се, че е било достатъчно — възрази Ив. — Но нали имаш Брандън. А това вече е справедливо.

Джулия се усмихна. Да, помисли си. Моментът за откровение наистина се оказа подходящ, мястото и събеседницата също.

— Знаеш ли, Ив, май и аз ще се гмурна като теб, преди да се прибера.

Ив изчака Джулия да смъкне банския си и да се хвърли във водата, изпускаща пара. После остави сълзите ѝ тихичко да бликнат, ала бързо ги изтри, за да останат незабележими на звездната светлина.

Затоплена и подсушена, Джулия се бе отпуснала пред телевизора и гледаше последните новини. Къщата бе все така пуста, както преди да хукне към басейна, но вече не изпитваше предишното безпокойство. Каквото и да излезеше от книгата, винаги щеше да бъде благодарна на Ив за този час край водата.

Напрежението, загнездило се в тила и в гръбнака ѝ, беше изчезнало. Чувстваше се толкова спокойна и пречистена, че можеше да

затвори очи и да заспи.

Но скочи и сърцето ѝ се разтуптя, когато долови шум от приближаващ се автомобил. Светлините от фаровете му проникнаха през прозореца и разсякоха стаята. Посегна към телефона, още преди да чуе отварянето и затръшването на вратите. С пръсти върху бутоните, готови да натиснат 911^[3], тя надникна през щорите. Позна студейкър на Пол и нервно се засмя. Когато отиде да го посрещне на входа, вече се бе овладяла.

Брандън спеше сгушен на рамото му. За миг, когато в светлината на лампата отпред зърна Пол, прегърнал детето ѝ, изпита такъв копнеж, такова желание, че едва го потисна. Отпъди натрапчивото чувство и протегна ръце към сина си.

— Грохнал е — обясни без нужда Пол и се дръпна, за да задържи момчето при себе си. — В колата останаха някои неща. Аз ще го занеса горе, а ти вземи тях.

— Добре. Първата врата вляво. — Потрепери и се спусна към колата. „Нещата“ включваха три навити на руло плаката, един вимпел, униформена фланелка на НБА^[4], цветна програма на мачовете и сувенирна халба, пълна с копчета, химикалки и ключодържатели. Докато ги събираше, долови лек дъх на засъхнало повръщано и дъвка. Поклати глава и влезе вътре в момента, в който Пол слизаше по стълбите.

— Успяха ли да те съсипят?

Той пхна ръце в джобовете си и сви рамене.

— Направо ме срутиха. Ако те интересува, спечелихме, 143 на 139.

— Поздравявам ви. — Стовари трофеите на Брандън върху кушетката и попита: — Кой повърна?

— Ей, нищичко не убягва на тия майки. Дъстин. Тъкмо отключвах колата. Каза: „Уа! Беше супер!“ или нещо подобно, и повърна в краката си. Пооправи се, докато го откарам вкъщи.

— А Брандън?

— Сякаш е направен от желязо.

— А ти?

Издаде кратък неподправен стон и се отпусна на стъпалата.

— Бих пийнал нещо.

— Налей си. Аз ще изтичам да погледна Брандън.

Пол я сграбчи за китката, когато минаваше покрай него.

— Добре е.

— Все пак ще проверя — каза и продължи нагоре.

Намери го завит в леглото с шапката. Надникна под завивките и видя, че Пол се е постарал да свали обувките и джинсите му. Остави го да спи и слезе долу, където завари Пол с две чаши вино в ръце.

— Помислих, че ще ми правиш компания. — Подаде ѝ чашата и се чукна с нея. — За майките! Отсега нататък ще изпитвам неувяхващо уважение към теб.

— Много ли те разигравах?

— Осем пъти — отвърна той и отпи. — Явно две десетгодишни хлапета не могат да ходят по-рядко до кенефа по време на баскетболен мач.

Тя се засмя и приседна на кушетката.

— Не мога да си изкривя душата и да кажа, че съм изпуснала страхотно преживяване.

Брандън твърди, че разбираш от баскетбол. — Избута съкровищата на момчето към края на кушетката и се настани до нея.

— И то доста.

— Може би ще дойдеш на мача с „Доджърс“.

— Ще видим, ако все още сме тук.

— Април не е толкова далеч. — Той праметна ръка през облегалката на кушетката и пръстите му взеха да си играят с косата ѝ. Ив има дълъг и разнообразен живот.

— Убедих се. Като заговорихме за книгата, бих искала да те интервюирам колкото е възможно по-скоро.

Пръстите му се плъзнаха от косата ѝ към тила.

— Защо не дойдеш вкъщи, да речем, утре вечер? Ще можем да вечеряме на спокойствие и... да поговорим.

Стомахът ѝ се сви от смесено чувство на страх и на изкушение.

— Винаги съм смятала, че работата трябва да се върши в работна обстановка.

— Нас ни свързва не само работата, Джулия. — Той взе чашата от ръката ѝ и я остави до своята. — Нека ти докажа.

Преди да го направи, тя опря ръце върху гърдите му.

— Става късно, Пол.

— Знам. — Хвана едната ѝ ръка за китката и започна лекичко да хапе пръстите ѝ. — Страшно обичам да те гледам как се възбуждаш, Джулия. — Погали с език дланта ѝ, първо нагоре, после надолу. — В очите ти се отразява борбата между онова, което ти е приятно, и онова, което не е в твой интерес.

— Знам прекрасно какво е в мой интерес и какво не.

Когато сви ръката си в юмрук, той се задоволи да прокара зъби по кокалчетата ѝ и се усмихна.

— А знаеш ли какво ти е приятно?

Това, помисли си тя. Наистина ѝ беше приятно.

— Не съм дете, което не може да устои на изкушенията. Давам си сметка за последствията.

— Някои изкушения си струват последствията. — Улови лицето ѝ в ръцете си и го задържа. Усети напрегнатото ѝ очакване и почувства още по-непреодолимо желание. — Да не би да смяташ, че преследвам всяка жена, която харесвам, със същото усърдие?

— Откъде да знам.

— Чуй тогава. — Дръпна главата ѝ назад толкова грубо, че тя се изненада и развълнува. — Ти ми въздействаш по особен начин, Джулия! Още не проумявам какво точно става с мен, но не съм в състояние да се преборя със себе си. Затова реших да се предам и да видя какво ще излезе.

Устните му бяха на косъм от нейните. Почувства как потъва все по-надълбоко, там, където се страхуваше да пристъпи.

— За тази работа са нужни двама.

— Точно така. — Прокара език по устните ѝ. Тя се разтрепери. — И двамата знаем, че ако продължа, ще се любим цяла нощ. — Понечи да поклати глава, но устните му се впиха в нейните. Беше съвсем прав, абсолютно прав. Завладяващ като вкуса на устните си.

— Искam те, Джулия, и ще те имам, с позволени или с непозволени средства! Предпочитам с позволени.

Дишането ѝ се учести, желанието я пришпорваше като с камшик.

— А моите предпочитания, естествено, нямат никакво значение.

— Ако това беше истина, вече да сме любовници. Изпитвам особено чувство към теб — нещо опасно и натрапчиво. Един Бог знае какво ще стане, когато го оставя да се отприщи.

— Интересува ли те аз какво чувствам?

— През последните седмици непрекъснато мисля все за това, бих казал дори прекалено.

Трябваше незабавно да се отдалечи от него и му беше признателна, че не я задържа, когато понечи да се изправи.

— Аз също дълго разсъждавах по въпроса и разбрах, че трябва да бъде честна от самото начало. Харесвам живота си такъв, какъвто е, Пол. С много труд съм си създала подходящ режим на работа и съответната обстановка, съобразени със сина ми. И за нищо на света не бих рискувала да ги променя.

— Не виждам по какъв начин връзката ни би могла да навреди на Брандън.

— Може и да не му навреди. Но аз трябва да съм сигурна в това. Постигнала съм равновесие в живота си с неимоверно старание и грижи. Безразборният секс не влиза в сметките ми.

Той стана рязко и я сграбчи в прегръдките си. Когато отпусна ръцете си, тя бе прималяла от вълнение.

— Това на безразборен секс ли ти прилича, Джулия? — попита я и я разтърси. — Нима можеш да го сложиш на кантара или да го отметнеш в списъка?

Вбесен, той се отдръпна и взе виното си. Нито си беше представял, че вечерта ще има такова начало, нито такъв край. Преди без усилие успяваше да се сдържа. Боеше се, че вече няма да му е лесно — поне в присъствието на Джулия.

— Не ще позволя насила да ме въллекат в някаква връзка или да изпитвам несъществуващи чувства.

— Напълно си права. Този път поне ще се извиня. — Възвърнал донякъде самообладанието си, той се усмихна. — Постъписа се, нали? Може би това е най-добрият начин да се отнасям с теб, Джули. Неочакваното те обезоръжава. — Погали с пръст преbledнялото ѝ лице. — Не исках да те плаша.

— Ни най-малко не си ме изплашил.

— Напротив, изплаших те до смърт, а обикновено не постъпвам така с жените. Но ти си различна. Може би тъкмо с това се мъча да се преборя. — Улови ръката ѝ и нежно я целуна по пръстите. — Поне ще си тръгна с убеждението, че тази нощ ще си мислиш за мен.

— Тъй като ще работя най-малко още час, едва ли ще бъде в състояние.

— О, непременно ще си мислиш — подхвърли ѝ на път към вратата той. — И ще ти липсвам.

Едва не се усмихна, когато я затвори след себе си. За неин ужас, се оказа прав.

[1] Обюсон — град в Централна Франция, прочуто килимарско средище от XVI в. — Б.пр. ↑

[2] Тара, названието на имението в популярния и у нас роман на Маргарет Мичъл „Отнесени от вихъра“, Мандърли от „Ребека“ на английската писателка Дафни дьо Мюрие (1907—1989). Романтични произведения със сантиментален привкус. — Б.пр. ↑

[3] Номерът на полицията. — Б.пр. ↑

[4] Националната баскетболна асоциация. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изпитваше такава радост, че отново е впрегната в работа. Нищо друго не бе в състояние да мобилизира съзнанието и тялото на Ив така, както снимките. Дори подготовката за тях предизвикваше особена възбуда, подобно на продължителната и неповторима любовна игра, предхождаща кулминацията, която настъпваше пред самата камера.

В този своеобразен акт участваха стотици хора и тя с огромно удоволствие разпозна някои лица. Сценичните работници, старшите помощници, реквизиторите, озвучителите, дори асистентите на самите асистенти. Не ги възприемаше толкова като членове на едно семейство, а по-скоро като участници в трудова вакханалия, в която, ако всичко бъдеше свършено добре, можеше да им донесе небивало задоволство. Винаги проявяваше търпение и оказваше съдействие на техническите изпълнители, с които работеше — освен ако не бяха мудни, некадърни или мързеливи. Непринуденото ѝ държане и липсата на високомерие ѝ бяха спечелили симпатиите на екипите в продължение на половин век.

За Ив бе въпрос на професионално достойнство да понася, без да се оплаква, дългите часове, когато я гримираха или ѝ правеха прическа. Мразеше хленча. Никога не закъсняваше за проби на костюмите или за репетиции. Налагаше ли се — а това ставаше често, — беше готова да стои под палещото слънце или да трепери под дъжда, докато траеше преснимането на някой кадър.

Имаше режисьори, които смятаха, че с нея се работи трудно, тъй като тя не се оставяше като послушна кукла в ръцете им и не подскачаше при всяко дръпване на конците. Задаваше въпроси, възразяваше, спореше и обиждаше. По нейно лично мнение, случваше се да бърка почти толкова често, колкото и да бъде права. Но не бе срещала режисьор, или поне честен такъв, който да я обвини в непрофесионализъм. Когато започваше да играе, Ив Бенедикт нямаше равна на себе си. Обикновено първа захвърляше сценария, наизустяваше изцяло репликите си, и щом запалеха прожекторите и

включеха камерите, тя се превъплъщаваше в ролята си така непринудено, сякаш се изтягаше в домашната си вана за воден масаж.

След близо едноседмични уточняващи срещи, промени в сценария, подготвителни снимки и проби, тя предвкушаше поднасянето на основното блюдо. Седеше и мълчаливо пушеше, докато оправяха перуката ѝ. Днес щяха да репетират с костюмите балната сцена, в която героинята на Ив, Мери Лу, среща Робърт — роля, изпълнявана от Питър Джаксън.

Поради разправии около разписанието предварителното подреждане на мизансцена с актьорите и хореографията бяха направени с дубльора на Джаксън. Част от женския състав на снимачната площадка го одумваше шепнешком.

Когато се появи, Ив проумя причината. Неотразимото сексуално излъчване на актьора, което бе забелязала на екрана, бе негова неотделима черта и на живо, подобно цвета на очите му. Смокингът блестящо подчертаваше широките му рамене. Тъй като от него се искаше да се снима гол до кръста през по-голямата част от филма, Ив предположи, че под копринената риза и разните финтифлюшки се крие идеално телосложение. Гъстата му руса коса не беше фризирана и му придаваше хлапашки чар. Очите му бяха светлокафяви под тежките надвиснали клепачи и излъчваха неотразим сексапил.

Ив бе прочела в биографичната му справка, че е на тридесет и две. Може и да е вярно, каза си тя, когато го погледна отблизо.

— Госпожица Бенедикт — спря до нея той. Гласът му бе спокоен, държането изискано, чувствеността приглушена. — Много ми е приятно да се запозная с вас. За мен е чест, че ми се удава възможност да работим заедно.

Протегна му ръка и не остана разочарована, когато той галантно я поднесе към устните си. Джентълмен, помисли си и се усмихна. Може би предстоящите седмици в Джорджия нямаше да се окажат чак толкова мъчителни.

— Имате интересни изяви, господин Джаксън. Благодаря. — Той се усмихна и Ив си каза: „Да, истински джентълмен, от какъвто всяка жена изпитва поне веднъж нужда в живота си“. — Трябва да ви призная нещо, госпожице Бенедикт. Когато научих, че сте приели ролята на Мери Лу, занемях от възторг и ужас. Още се разкъсвам между тези две чувства.

— Голямо удоволствие е да държиш един мъж на границата между възторга и ужаса. Кажете ми, господин Джаксън... — Тя взе нова цигара и леко я чукна върху тоалетката. — Достатъчно добър ли сте, за да убедите зрителите, че един мъжествен и честолобив мъж може да се остави да бъде прелъстен от жена, два пъти по-стара от него?

Очите му нито за миг не изпуснаха нейните, когато посегна към кибрита, запали една клечка, изчака я да се разгори и едва тогава се наклони към Ив, за да я поднесе към върха на цигарата ѝ.

— Това, госпожице Бенедикт — погледът му остана вперен в нея над яркото пламъче, — ще ми се удаде без усилие.

Ив усети внезапна тръпка и пристъп на чувствен гъдел.

— Да не би да сте от онези вечно търсещи актьори, скъпи?

— Абсолютно. — И изгаси клечката с дъха си.

Тялото на Ив може и да беше изтощено, но съзнанието ѝ бе съвсем будно, когато се прибра у дома. Тръпката, която усещаше при всяка зараждаща се връзка, караше кръвта ѝ да кипи. Беше сигурна, че Питър Джаксън ще се окаже интересен и изобретателен любовник.

Тръгна нагоре по стълбите и извика:

— Нина, скъпа, предай на готвачката да ми приготви нещо месно. Чувствам се като хищница.

— Горе ли да ти го донесат?

— Ще видя. — Ив вдигна вежди, когато забеляза Травърс на площадката.

— Дошъл е господин Фланаган — съобщи ѝ той. Чака в гостната отзад. Пийнал е.

Ив се поколеба само за миг, после продължи нагоре.

— Нека тогава готвачката сервира две порции месо, Нина. Ще ядем в гостната. И моля те, запали камината, скъпа.

— Разбира се.

— Предай на Виктор, че идвам веднага.

Забави се почти час. Постъпи егоистично, но се нуждаеше от време, за да се подготви за неприятностите, които я очакваха. Те неизменно съпътстваха Виктор.

Виктор Фланаган продължаваше да бъде женен както и преди. Не можеше или не желаше да напусне жена си. Години наред Ив се бореше, беснееше, плачеше, докато накрая се примири с непоклатимата брачна крепост, издигната от църквата на Виктор. Не беше в състояние да се откаже от този мъж, заради когото бе проляла толкова сълзи, колкото заради никого другиго.

Бог ѝ е свидетел, че опита всичко, размишляваше Ив, докато си обличаше аленочервен копринен пенъор. Непрекъснато сменяше съпрузите и любовниците си. Никаква полза.

С отметната назад глава и притворени очи, тя напръска шията си с парфюм, след което закопча златното колие. Уханието щеше да разнася топлия си дъх през коприната.

Бе станала любимата на Виктор Фланаган още от първата им среща. И щеше да умре като такава. В живота имаше и далеч по-тежки съдби.

Завари го да крачи в гостната с чаша уиски в ръка. Изпълваше помещението така, както и костюма си. С високомерие и стил. Винаги бе смятала, че само онези, които не притежават последното, отблъскват с първото.

Можеше да се качи в спалнята при нея и да сподели безпокойството си, но Виктор винаги бе приемал без възражение работата ѝ и се бе съобразявал с правото ѝ на лична свобода.

— Трябваше да предвидя, че ще се напиеш и ще кацнеш на прага ми. — Тонът ѝ бе мек, без нотка на укор.

— Утре ще се държа както подобава. — В момента, в който гаврътна още една пареща глътка, изпита желание да зареже чашата. — Ирландските гени, Ив. Всички ирландци обичат майките си, както и да сръбват уиски. — Извади цигара, защото това го накара да остави чашата за малко.

— Извинявай, че се забавих. — Тя отиде до барчето и откrexна вградения хладилник. Поколеба се само за миг дали да отвори голяма бутилка шампанско, или четвъртинка. Реши да е голяма. Нощта обещавахе да бъде дълга. — Искam да измия днешната умора от себе си.

Наблюдаваше го, докато умело отпушваше бутилката. Тапата изскочи с приглушен звук.

— Изглеждаш толкова красива, Ив. Нежна, чувствена и уверена.

— Такава съм, нежна, чувствена и уверена. — Тя се усмихна и напълни първата чаша. — Нали по тези три причини ме обичаш?

Рязко ѝ обърна гръб и застана с лице към огъня, запален от Нина. Стори му се, че вижда как сред пламъците и алкохола целият му живот се ниже пред очите му. И в почти всички кадри от безкрайно дългия филм присъстваше Ив.

— Господи, аз наистина те обичам. До безумие! Ако просто трябваше да убия някого, за да те имам, щеше да е лесно.

Не я притесняваше пиянството му, а отчаянието в гласа му, което нямаше нищо общо с ирландските гени или ирландското уиски.

— Какво ти е, Виктор? Какво се е случило?

— Мюриъл отново постъпи в болница. — Мисълта за жена му го накара пак да посегне към чашата с уиски и бутилката.

— Съжалявам. — Ив сложи ръката си върху неговата, не за да го възпре, а за да му предложи, както бе правила винаги и щеше да продължи и занапред, цялата утеха, на която бе способна. — Знам колко ужасно се чувстваш, но не можеш постоянно да се самообвиняваш.

— Така ли мислиш? — Той напълни чашата си и решително отпи, отчаяно и без наслада. Ив разбра, че иска да се напие. Изпитваше необходимост. И, по дяволите, обещанието за утрешното издължаване. — Тя още ме обвинява, Ив, и с пълно право. Ако бях с нея, когато е започнала да ражда, а не в Лондон да снимам някакъв си шибан филм, днес може ми всички щяхме да бъдем свободни.

— Оттогава изтекоха близо четиридесет години — нетърпеливо каза Ив. — Кой Бог и коя църква биха искали по-дълго покаяние? А и дори да беше при нея, пак нямаше да можеш да спасиш бебето.

— Кой знае? — Тъкмо поради това съмнение никога не бе намерил покой. — Лежала е с часове, докато успее да повика помощ. По дяволите, Ив, никога не е трябвало да забременява с нейните здравословни проблеми.

— Тя сама е решила така — тросна се Ив. — Минала история.

— Началото на всичко — или краят. Загубването на детето я сломи напълно и я направи толкова крехка психически, колкото и физически. Мюриъл така и не успя да се съвземе след загубата на бебето.

— Нито пък го позволи на теб. Съжалявам, Виктор, боли ме, направо побеснявам, като гледам как те кара да страдаш за нещо, което е било извън твоя контрол. Знам, че не е добре, но болестта ѝ не е достатъчно извинение да съсипе живота ти. И моя в това число — горчиво добави. — Ей, Богу, и моя.

Той я погледна, тревожните му сиви очи съзряха болката в нейните и пропилените години, които ги деляха.

— Силната жена трудно може да съчувства на слабата.

— Обичам те. Ненавиждам онова, което стори с теб. И с мен. — Поклати глава, преди той да проговори. Ръцете ѝ отново се протегнаха към неговите. Тази пътека бе добре отъпкана. Нямаше смисъл пак да влачат крака по нея. — Ще се оправя. Винаги съм успявала и този път ще успея. Но бих искала да вярвам, че преди да умра, отново ще те видя щастлив. Истински щастлив.

Неспособен да отвърне, той стисна пръстите ѝ, за да извлече от допира онова, от което се нуждаеше. Няколко пъти насила си пое дълбоко дъх и едва тогава почувства, че може да сподели с нея най-страшните си опасения.

— Не съм сигурен, че този път ще излезе читава. Нагълтала се е със секонал.

— Господи! — Мислейки единствено за него, Ив го обгърни с ръце. — О, Виктор, толкова ми е мъчно.

Изпита желание да потъне в нея, в нежното ѝ състрадание и това усещане го срази, защото продължаваше да вижда пребледнялото лице на жена си.

— Направиха ѝ промивка, но още е в безсъзнание. — Потърка лице, но не успя да премахне умората. — Уредих да я преместят без много шум в „Оук Теръс“.

Ив забеляза, че Нина се приближи до вратата, но поклати глава. Вечерята можеше да почака.

— Кога се случи всичко това, Виктор?

— Намерих я тази сутрин. — Не се възпротиви, когато Ив го хвана под ръка и го поведе към един стол. Отпусна се на него пред огъня, заобиколен от уханието на своята възлюблена и разкъсван от чувство за вина. — В спалнята ѝ. Беше си облякла дантеления пеньоар, който ѝ бях купил за двадесет и петата годишнина от сватбата ни, когато направихме пореден опит да залепим счупените парченца. Беше

се гримирала. За първи път от година насам я виждах с червило. — Приведе се напред и зарови глава в ръцете си, докато Ив разтриваше раменете му. — Стискаше белите търлъчки, които бе изплела за бебето. Мислех, че съм изхвърлил тези неща, но тя, изглежда, ги е крила някъде. Шишенцето с лекарството бе оставено до леглото, а до него бележка.

Огънят прачеше зад гърба им, пълен с живот и топлина.

— В нея пишеше, че е уморена и че иска да бъде с момиченцето си. — Той се изправи и потърси ръката на Ив. — Най-лошото е, че предишната вечер се бяхме спречкали. Тя ходи да се среща с някого, но не пожела да ми каже с кого. Все едно кой е бил, ала така я беше подкокоросал за книгата ти, че се прибра побесняла, направо фучеше. Трябвало да те спра на всяка цена. Не желала да публикуват трагедията ѝ. Единственото, за което ме била молила, било да пазя греховната си връзка в тайна и да не ѝ причинявам болка, като я разгласявам. Нима не била изпълнила дадените клетви? Нима едва не била умряла, мъчейки се да ме дари с дете?

И нима не бе вързала мъжа за себе си с един разрушителен и лишен от обич брак в продължение на близо петдесет години, помисли си Ив. Не можеше да изпитва капчица състрадание, вина или съжаление към Мюриъл Фланаган. И в любовта ѝ към Виктор се прокрадваше негодувание, че той очаква това от нея.

— Картината беше ужасна — продължи той. — Проклинаше и мен, и теб, и призоваваше Светата Дева да ѝ даде сили.

— Мили боже!

Той се усмихна измъчено.

— Трябва да разбереш, че говори напълно сериозно. Единственото нещо, което я е поддържало през всичките тези години, е била вярата ѝ. Намираще утеха в нея, но мисълта за книгата направо я съкруши.

Притвори очи за миг. Представи си как жена му се гърчи на пода с облепени очи, как тялото ѝ се гърчи в конвулсии и по кожата му изби пот.

— Обадих се на сестрата. Двамата успяхме да ѝ дадем лекарството. Когато накрая я сложихме да легне, тя се укроти и със сълзи на очи започна да се разкайва. Беше се вкопчила в мен и ме молеше да я защитя. От теб. Сестрата остана при нея до зори. Някъде

след това и преди да отида да я видя в десет, се е нагълтала с приспивателното.

— Страшно съжалявам, Виктор! — Тя го прегърна, притисна лице към неговото и започна да го люлее като малко дете.

— Де да можех да ти помогна с нещо.

— Можеш. — Той постави ръце на раменете ѝ и я отдалечи от себе си. — Можеш да ми обещаеш, че няма да споменаваш нито дума за връзката ни.

— Чуваш ли се какво говориш?! — Тя се дръпна. Беше слисана, че след толкова изстрадани години той продължаваше да я наранява.

— Трябва да те помоля за това, Ив. Не заради себе си. Бог ми е свидетел, че не го правя за себе си. А за Мюриъл. От достатъчно неща съм я лишавал. И двамата сме я лишавали достатъчно. Ако оживее, не би го понесла.

— През почти половината част от живота ми все Мюриъл е взимала връх.

— Ив...

— Не, по дяволите! — Тя отново се спусна към барчето да си долее шампанско. Ръцете ѝ трепереха. Ей Богу, мислеше си, на света няма друг мъж, способен да я разтрепери така. Да можеше да го намрази заради това.

— Аз съм я била лишавала? — Гласът ѝ разсече въздуха помежду им като скалпел, разделяйки го на две равни части, които никога не биха могли да се съберат в едно цяло. — Господи, какъв глупак си. Тя ти беше жена, с нея се чувстваше задължен да прекарваш Коледа, тя беше в дома ти нощ след нощ, докато аз трябваше да се задоволявам с трохите от нейната трапеза.

— Тя е моя съпруга — тихо промълви той, измъчван от срам, — но ти си тази, която обичам.

— Да не би да ми е по-лесно, Виктор? — Нима не е по-просто, разсъждаваше горчиво Ив, да глътнеш шепа сънотворни? Да сложиш край на болката, да изличиш всички грешки вместо да се изправиш срещу тях? — Тя споделяше името ти и носеше детето ти открито пред света. А аз споделям единствено тайните и нуждите ти.

Досрамя го, че никога не е могъл да ѝ даде повече. Измъчваше се и че не е могъл да получи достатъчно от нея.

— Ако можех да променя нещо...

— Не можеш — прекъсна го тя. — Нито пък аз. Тази книга е жизненоважна за мен. Не желая да се откажа от нея. Да ме молиш за това, е все едно да ме караш да се откажа от целия си живот.

— Моля те само да не разкриваш онова, което е свързано с нас.

— С нас?! — повтори Ив през смях. — С теб, с мен и с Мюриъл? Плюс останалите, които превърнахме в свои съучастници през всичките тези години. Доверени прислужници и приятели, фарисейски проповедници, които четат морал и дават опрощение. — Насили се да възпре надигащата се ярост. — Не си ли чувал поговорката, че тайна се запазва между трима само ако двама от тях са мъртви?

— Не е нужно животът ни да става обществено достояние. — Той се надигна и грабна чашата си. — Няма защо да го печаташ в книга, която ще се продава във всяка книжарница... или супермаркет!

— Моят живот е обществено достояние и ти си бил част от него през по-голямата му половина. Нито заради теб, нито заради някого друго ще го цензурирам.

— Това ще ни погуби, Ив!

— Не. Някога, много отдавна, и аз си мислех така. — И последната капчица ярост се изпари, щом погледна в мехурчетата, танцуващи в чашата ѝ, и се върна в спомените си. — Стигнах до извода, че не съм била права. Решението, което взех някога, беше... погрешно. Можех да освободя и двама ни.

— Не разбирам за какво говориш.

Тя се подсмихна тайнствено.

— В момента по-важно е, че аз разбирам.

— Ив! — Той се помъчи да потисне гнева си, когато се приближи към нея. — Вече не сме деца. По-голямата част от живота е зад гърба ни. Книгата няма да промени нищо, що се касае до теб или до мен. Но на Мюриъл тя може да причини адски страдания.

„А моят ад?“ Въпросът се стрелна в ума ѝ, но тя не го изрази гласно.

— Тя не е единствената, преживяла болки и страдания, Виктор.

Зачервен от вълнение, той се надигна от стола.

— Може би в този момент тя умира.

— Всички умираме.

Той стисна челюсти. Едрите му ръце, отпуснати край тялото, се свиха в юмруци.

— Господи, съвсем бях забравил колко жестока можеш да бъдеш.

— Тогава по-добре не го забравяй. — Въпреки това, тя сложи ръка върху неговата — беше топла, мека и нежна. — Трябва да отидеш при жена си, Виктор. Ще бъда тук, ако почувстваш нужда от мен.

Той обърна дланта си нагоре, стисна ръката ѝ и си тръгна.

Дълго време Ив стоя в салона, ухаещ на дим, уиски и прокудени мечти. Но щом взе решение, веднага се разбърза.

— Нина, кажи да ми донесат вечерята във вилата.

Ив тъкмо се канеше да излезе през терасата, когато Нина се втурна в стаята.

— Във вилата за гости ли?

— Да, и то веднага. Умирам от глад.

Брандън бе на път да построи извънредно сложно космическо пристанище и бе напълно погълнат от задачата. Екранът на телевизора просветваше пред него, но той бе загубил интерес към сериала, който даваха. Току-що му бе хрумнало да изгради плаващ кей между товарния пристан и лабораторията.

Беше седнал по турски на килимчето в дневната, облечен в поизбелялата си, но любима пижама с Батман отпред. Около него бяха пръснати най-различни войнишки фигурки.

При почукването вдигна глава и се взря в Ив през вратите на терасата. Майка му неколkokратно му бе повторила да не отваря на никого, но той бе убеден, че това не се отнася за тяхната домакия.

Бързо се изправи и се втурна да отключи вратата.

— Здравсти! Мама ли искате да видите?

— Да, ако може. — Беше забравила каква приятна гледка представлява едно свежо измито и облечено в пижама дете. В уханието на сапун се долавяше и онзи мирис на буйна гора, който бе типично момчешки. Изненадващо, пръстите я засърбяха да разроши косата му. — А вие как сте, млади господине?

Той прихна и се разкикоти. Често го наричаше така, когато се срещнеха в имението. През последните седмици бе започнал да я харесва по своему. Караше готвачката да му изпраща пастички с глазура и сладкиши, които Джулия разпределяше най-строго. А когато

се къпеше в басейна, надзираван от майка си или от Кийкий, тя му махаше или го викаше по име.

— Добре съм. Заповядайте, влезте.

— О, благодаря. — Ив пристъпи грациозно и коприненият ѝ пенюар се разлюля.

— Мама говори по телефона в кабинета си. Да я извикам ли?

— Можем да я изчакаме да свърши.

Брандън не знаеше какво точно да прави и затова остана прав, леко свил рамене.

— Да ви почерпя ли с нещо? За хапване или за пийване? Имаме шоколадови сладки с орехи.

— Чудесно, но аз още не съм вечеряла. Всеки момент ще ми донесат нещо. — Отпусна се на кушетката и извади цигара. Хрумна ѝ, че за първи път ѝ се удаваше възможност да разговаря с момчето насаме в настоящия му дом. — Сигурно трябва да ти задам обичайните въпроси за училището и спорта, но се боя, че и двете малко ме интересуват. — Погледна към пода. — Какво си се захванал да правиш?

— Строя космическо пристанище.

— Космическо пристанище? — Заинтригувана, тя остави цигарата, без да я запали, и се наклони напред. — Как се строи такова чудо?

— Не е много трудно, ако имаш план. — Преливащ от желание да я въведе в играта, той отново седна на килимчето. — Виждате ли, тези неща се свързват помежду си, има най-различни детайли, с които се правят отделните стени, сводове и кули.

— Сигурно е страшно хитро! Покажи ми как става.

Когато пет минути по-късно Нина пристигна с подноса, тя завари Ив да седи на пода с Брандън и да се мъчи да сглобява отделните пластмасови части.

— Трябваше да накараш някой от прислугата да го донесе. — Ив посочи към масичката за кафе. — Остави го там.

— Исках да ти напомня, че утре в шест и тридесет очакваш обаждане по телефона.

— Не се тревожи, скъпа. — Ив ликуващо извика, когато частите съвпаднаха. — Ще успее да се наспя.

Нина обаче не си тръгваше. Стоеше и нерешително я гледаше.

— Нали няма да оставиш вечерята ти да изстине?

Ив измънка нещо в отговор и продължи да строи. Брандън изчака вратите на терасата да се затворят и прошепна:

— Говореше ви като майка.

Ив погледна нагоре с високо вдигнати вежди и гръмогласно се разсмя:

— Боже мой, дете, напълно си прав! Някой ден трябва да ми разправиш за своята.

— Почти никога не ми крещи. — Брандън сви устни, докато се мъчеше с изграждането на моста. — Но непрекъснато се тревожи. Да не би да изскоча на улицата и да ме сгази някоя кола, да не преям с бонбони или да не забравя да си напиша домашното. А това почти никога не ми се случва.

— Кое, да те сгази кола ли?

Той се изкиска мигновено, с което показва, че е оценил шегата й.

— Не, да забравя да си напиша домашното.

— На майките им дай да се тревожат, особено ако са истински майки, струва ми се. — Вдигна глава и се усмихна. — Здравей, Джулия.

Джулия продължаваше да зяпа учудено, недоумявайки как да приеме факта, че Ив Бенедикт е седнала на пода, играе със сина й и говори за майките.

— Госпожица Би е дошла да те види — обади се Брандън. — Но каза, че ще почака да свършиш разговора си по телефона.

С разсеян вид, Джулия машинално посегна към телевизора и го изключи.

— Извинявай, че те накарах да чакаш.

— Няма нищо. — Този път Ив се поддаде на желанието си и погали главата на Брандън. — Имах забавна компания. — Изправи се с едва доловима болка в ставите след клечането на пода. — Надявам се, не ще възразиш, че ще се храня, докато творим. — Махна към похлупения поднос. — Не успях да вечерям като се върнах от студията, а трябва да ти разкажа нещо.

— Но моля те, не се притеснявай. Брандън, утре си на училище.

Това беше сигнал за лягане и той въздъхна.

— Искях да построя този мост.

— Можеш да го направиш и утре. — И щом той неохотно се изправи, взе лицето му в шепите си. — Космическото ти пристанище е супер, братле! Остави всичко както е. — Целуна го по челото, после по нослето. — И не забравяй...

— Да си измиеш зъбите — довърши той и завъртя очи. — Хайде пък и ти, мамо.

— Хайде пък и ти, Брандън. — Със смях го прегърна. — В десет лампата да бъде изгасена.

— Да, мамо. Лека нощ, госпожице Би.

— Лека нощ, Брандън. — Ив проследи момчето с поглед, докато се качваше по стълбите, после отново се обърна към Джулия. — Винаги ли е толкова послушен?

— Брандън ли? Май че да. — Усмихна се и разтри тила си, за да премахне напрежението, натрупано през деня. — Освен това знае, че има някои правила, които не съм склонна да нарушавам.

— Щастливка. — Ив повдигна похлупака на подноса и разгледа шницела си „Даян“. — Помня как повечето мои приятели и познати възпитаваха децата си, докато бяха малки. Когато им гостувах, често ги наблюдавах как хленчат, мрънкат, капризничат и се дерат с цяло гърло. Тези неща доста ме отблъснаха от малчуганите.

— Затова ли никога не си се сдобила със свое дете?

Ив извади салфетката от порцелановия пръстен, в който беше пъхната, и разстла четвъртитото розово ленено парче върху скута си.

— Може да се каже, че тъкмо по тази причина дълго се чудех защо някои го правят. Но не съм дошла тук тази вечер, за да умувам над неведомите причини, подтикващи хората да създават деца. — Избра си една свежа аспержа. — Надявам се, че ще ти бъде удобно да разговаряме сега. И то тук.

— Да, разбира се. Само ако ми дадеш малко време да се погрижа за Брандън и да си взема касетофона.

— Добре. — Ив си наля билков чай от чайника върху подноса и зачака.

Макар че умееше да се наслаждава на вкусотиите, този път се хранеше механично. Нуждаеше се от енергия, за да се представи максимално добре на снимачната площадка сутринта. Никога не се излагаше. Когато Джулия се настани на стола срещу нея, тя вече бе преполовила вечерята си.

— Трябва да ти призная, че тази вечер имах посещение от Виктор, затова реших да говоря сега, докато всичко е още прясно в съзнанието ми. Днес сутринта жена му е направила опит за самоубийство.

— О, Господи!

Ив сви рамене и разреза месото.

— Не ѝ е за първи път. Нито пък за последен, ако медицинската наука изобщо успее да я отърве. Бог сякаш бди над глупците и невротичите. — Пъхна късчето в устата си. — Сигурно ти изглеждам безчувствена.

— По-скоро равнодушна — изрече Джулия след миг. — Има разлика.

— Права си. Не съм безчувствена, Джулия. Никак не съм безчувствена. — Отново посегна към чая, питайки се колко ли трябва да изпие, за да облекчи болката в гърлото си. — Иначе бих ли отдала толкова години от живота си на мъж, когото никога не бих могла да притежавам истински?

— Виктор Фланаган?

— Виктор Фланаган. — Ив похлупи подноса с въздишка и се облегна назад с чаша студена вода. — Обичам го и цели тридесет години съм му била любовница. Той е единственият мъж, заради когото съм правила жертви. Единственият, заради когото съм прекарала безброй самотни нощи, изпълнени със сълзи, отчаяние и надежди.

— И все пак през тези тридесет години си се омъжвала два пъти.

— Да. И съм имала много любовници, с които съм прекарала чудесни мигове. Това, че бях влюбена във Виктор, не означаваше, че трябва да престана да живея. Така постъпваше и постъпва Мюриъл. Не аз.

— Не те карам да се оправдаваш, Ив.

— Нима? — Ив прокара пръсти през косата си, след което забарабани с тях по страничната облегалка на кушетката. Джулия може и да не ме кара, помисли си Ив, но очите ѝ недвусмислено казват обратното. — Не бих се опитала да го задържа, правейки се на мъченица. Да си призная, стараех се да го забравя, като се залъгвах с други мъже.

— Но той те обича?

— О, да! Чувствата ни са взаимни. Там донякъде се крие трагедията и красотата на нашата връзка.

— Ако това е истина, Ив, защо тогава той е женен за друга?

— Чудесен въпрос. — След като си запали цигара, тя се отпусна върху възглавниците на кушетката. — През всичките тези години и аз съм си го задавала стотици пъти. Дори когато научих отговора, пак продължих да се питам. Още при запознанството ни бракът му с Мюриъл беше поразклатен. Не го споменавам, за да оправдая прелюбодеянието. Казвам го, защото е истина. — Рязко издуха дима. — Не че щеше да ми пука, ако заради мен Виктор беше разлюбил жена си, но то вече се бе случило още преди моето появяване. Той не я заряза, защото се чувстваше отговорен и защото нейната вяра не ѝ позволяваше да се съгласи на развод. И понеже бяха изгубили едно дете, дъщеричка, при раждането, Мюриъл не можа да свикне с тази загуба или не пожела да го стори. Тя винаги е имала крехко здраве. Страда от епилепсия. Въпреки че никога не съм чувала да се шушука или подмята, че жената на Виктор е епилептична. Разбира се, в днешно време заболяването вече не се смята за позорно.

— Но едно поколение назад е било различно — подхвърли Джулия.

— А Мюриъл Фланаган е от онези жени, които се вкопчват в подобни неща и изпитват перверзно наслаждение.

Джулия се намръщи.

— От думите ти излиза, че използва болестта си, за да предизвика съчувствие.

— Скъпа моя, тя си служи с нея така умело, пресметливо и хладнокръвно, както генерал с войската си. Това е нейният щит срещу действителността и цял живот влачи Виктор подире си, скрита зад него.

— Трудно се влачи мъж против волята му.

Ив стисна устни за миг, после горчиво се засмя.

— Туш, скъпа!

— Съжалявам, позволих си да правя оценки. Просто... не си ми безразлична. — Ако някой бе в състояние да се справя сам, то това бе Ив. — Нямам право. Ти познаваш изпълнителите по-добре от мен.

— Чудесно казано — промълви Ив. — Тримата наистина бяхме изпълнители в един безкраен сценарий. Другата жена,

многострадалната съпруга, и мъжът, раздвоен между сърцето и съвестта си. — Грабна цигара, но се втренчи в празното пространство, без да я запали. — Аз му предлагам секс, а тя го кара да се чувства отговорен, при това с особено изкусно изпълнение. Колко пъти уж забравя да изпие лекарството, което би потиснало болестта — и то все когато се зададе критична ситуация или трябва да се вземе някакво решение.

Джулия вдигна ръка.

— Извинявай, Ив, но той защо търпи? Защо някой ще се оставя да го използват години наред?

— Коя подбуда е по-силна, Джулия? Кажи ми според твоя прагматичен ум. Любовта или чувството за вина?

Бяха й необходими само няколко секунди, за да прозре очевидния отговор на въпроса.

— Съчетанието на двете би надделяло над всяко друго чувство.

— А такава отчаяна жена като нея прекрасно знае как да си служи с подобно съчетание. — Ив нетърпеливо въздъхна, за да прогони горчивината от гласа си. — Виктор се е погрижил болестта на Мюриъл да остане в тайна. Тя държи на това. Фанатично! След спонтанния аборт психиката й съвсем се разстрои. И двамата бяхме наясно, и се бяхме примирили, че докато Мюриъл е жива, той никога няма да бъде мой.

— Ужасно съжалявам! И аз си въобразявах, че съм влюбена в човек, който никога не би могъл да ми принадлежи. Но въпреки това, болката беше нетърпима. Не мога да си представя какво би било да обичам някого толкова дълго и така безнадеждно.

— Никога безнадеждно — поправи я Ив. Трябваше да драсне клечката три пъти, докато я запали. — Винаги с надежда.

Бавно издуха дима. — Бях по-възрастна от теб, когато го срещнах, но все пак доста млада. Тогава вярвах в чудеса. Вярвах, че любовта побеждава всичко. Вече не съм млада и макар да съм помъдра, не бих променила живота си. С благодарност се връщам към онези първи шеметни мигове с Виктор. С истинска благодарност.

— Разкажи ми — рече Джулия.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Предполагам, че след разочарованието от Тони, или от себе си, още си ближех раните — започна Ив. — Беше няколко години след развода, но те продължаваха да кървят. Бях се преместила от къщата, в която живеехме с Тони — онази, дето го накарах да ми припише. Но все пак я задържах. Обичам да се занимавам с недвижими имоти — най-нехайно подхвърли, а ставаше дума за първокачествени имоти на стойност над двадесет милиона долара. — Защо не пийнеш малко чай? Още не е изстинал, пък и Нина е донесла две чаши.

— Благодаря.

— Тъкмо бях купила това имение — продължи Ив, докато Джулия наливаше чая. — Бях се захванала с някои ремонтни работи, така че спокойно мога да кажа, че се намирах в постоянно движение.

— Не и в професионално отношение обаче.

— Не. — Ив се усмихна през облака дим. — Но нещата се бяха променили. Беше началото на шестдесетте и се бяха появили нови, по-млади лица. Гарбо се беше оттеглила и живееше в уединение, Джеймс Дийн^[1] беше мъртъв. Мерилин Монро щеше да го последва след няколко месеца. Но освен че бе похабен животът на двама млади хора и потиснат един предизвикателен, неповторим талант, цялата стара гвардия се смени. Феърбанк, Флин, Пауър, Гейбъл, Крауфорд, Хейуърт, Гарсън, Търнър^[2]. Всичките тези красиви лица и прекрасни дарования бяха заменени и, естествено, засенчени от други. От елегантния Пол Нюман, от младия и напорист Питър О'Тул, от ефирната Клеър Блум, от нахаканата Одри Хепбърн. — Ив отново въздъхна, знаейки, че гвардията пак се бе сменила. — Холивуд е като жена, Джулия, която все гони младостта.

— Въпреки това слави издръжливостта.

— О, да. Така е наистина. Когато срещнах Виктор на снимачната площадка в първия ни съвместен филм, още нямах четиридесет. Ни риба, ни рак — нито много млада, нито стара, за да ме славят за

издръжливостта ми. По дяволите, та аз още не си бях разкрасила очите.

Джулия трябваше да се разсмее. Къде другаде освен в Холивуд хората измерваха времето по броя на пластичните си операции?

— Филмът беше „Адски пек“. Той ти донесе втората академична награда.

— И Виктор. — Ив лениво подви крака на кушетката. — Както ти казах, преди да се заплесна, още си ближех раните от последния брак. Нямах вяра на мъжете, макар прекрасно да знаех, че понякога се нуждаем от тях и те без свян се възползват от въпросното обстоятелство. С удоволствие започнах снимките за филма — особено след като Шарлот Милър толкова бе драпала за тази роля, а аз я бях получила. Освен това, щях да работя с Виктор, който се славеше като страхотен актьор — и драматичен, и филмов.

— Сигурно си го срещала и преди.

— Не, не го бях срещала. Предполагам, че сме присъствали на едни и същи тържества, но пътищата ни никога не се бяха пресичали. Той често прекарваше на Изток, където играеше в театъра, а когато идваше в Калифорния не се месеше много между хората, ако не се броят обичайните пиянски набези с група приятели. Запознахме се на снимачната площадка. Всичко стана толкова бързо. Мълниеносно!

Потънала в мисли, Ив галеше с пръст ревера на пенъора си. Беше присвила съсредоточено очи, сякаш се бореше с някаква мъчителна болка.

— Хората говорят за любов от пръв поглед небрежно, присмехулно и с копнеж. Не вярвам да се случва често, но случи ли се, тя е неудържима и опасна. Разменихме си обичайните любезности, които си казват непознати от една и съща професия преди осъществяването на важно начинание. Но зад тях гореше огън. Колко банално звучи, но колко вярно.

Разсеяно потърка слепоочия.

— Главата ли те боли? — попита Джулия. — Да ти донеса ли нещо?

— Не. Нищо ми няма. — Ив силно дръпна от цигарата, прогони болката от съзнанието си и се върна към спомените. — Отначало всичко тръгна много добре. Сюжетът на филма беше прост — аз бях нахакана мадама, която неволно се забърква с гангстерския свят.

Виктор беше ченгето, изпратено да ме пази. Но най-хубавото беше съчетанието на останалите елементи. Чепат диалог, мрачни декори, приглушено осветление, сериозна режисура, страшно кадърен помощен персонал и най-важното, хармонията, която се получи между главните изпълнители.

— Нямах представа колко пъти съм гледала този филм — усмихна се Джулия с надеждата, че ще се поразее болката, загнездила се в очите на Ив. — Всеки път откривам нещо ново, различно.

— Малкото искрящо бисерче в моята корона — каза Ив и махна с цигарата. — Спомняш ли си сцената, в която Ричард и Сюзан се укриват в една мърлява хотелска стая, когато той чака заповеди, а тя търси изход? Двамата спорят, обиждат се, съпротивлявайки се на привличането, което от самото начало изпитват един към друг. Той доброто, неподкупно ирландско ченге, за което съществува само черно и бяло, тя — момичето, свърнало от правия път, познало всички разновидности на тези два цвята.

— Много добре си я спомням. Една вечер, докато бях бавачка, случайно го засяхох по телевизията. Сигурно съм била на петнадесет или шестнадесет и ужасно си падах по Робърт Редфорд. След този филм го отритнах като стара обувка и отчаяно се влюбих във Виктор Фланаган.

— Той би се почувствал извънредно поласкан. — За да скрие част от вълнението в гласа си, Ив пийна малко вода. — И колко разочароващо за господин Редфорд.

— Все някак го е преглътнал. — Джулия размаха чаша. — Моля те, продължавай. Не биваше да те прекъсвам.

— Така ми е по-приятно — промълви Ив и стана, за да се разхожда из стаята, докато говори. — Повечето обаче не си спомням, дори онези, които участваха в този отдавнашен филм, че сцената не бе изиграна според сценария. Виктор промени жестовите и живота ни.

— Тишина на площадката.

Ив зае мястото си, стягайки се вътрешно.

— Снимай.

Престана да обръща внимание на долитата, крановете^[3] и техниците. Вирна брадичка, отпусна се на един крак и сви долната си

устна. Превърна се в Сюзан.

— Двадесет и четвърти епизод, трети кадър. — Клапата хлопна.

— И... действие!

„Нищо не знаеш за мен.“

„Знам всичко за теб, сладурче. — Виктор се бе надвесил застрашително над нея, очите, които само допреди няколко секунди я гледаха благо, сега искряха от ярост и безсилие. — Когато си била на дванадесет години, ти е влязло в главата, че с тая външност можеш да стигнеш където поискаш. И ти си тръгнала, само че по най-лекия път, влачейки върволица мъже подире си.“

Едрият план щеше да бъде заснет едва по-късно. Знаеше, че средният няма да улови ледения му взор, нито пък подигравателната усмивчица на устните ѝ. Но въпреки това Ив си послужи с тях, така както добрият дърводелец си служи с длетото. За да постигне целта си.

„Ако това беше вярно, сега нямаше да съм в тая дупка с такъв загубеняк като теб.“

„Сама се накисна. — Пъхна ръце в джобовете си и се заклати на пети. — С широко отворени очи. Такива жени като теб винаги държат очите си широко отворени. Но ще се измъкнеш. В стила ти е.“

Тя се извърна и си наля питие от бутилката върху издраскания скрин.

„Не е в моя стил да предавам приятелите си на ченгетата.“

„Приятели! — Той извади цигара през смях. — Нима наричаш приятелство, когато някой иска да ти пререже гърлото? Твоя работа, скъпа. — Цигарата стърчеше от ъгълчето на устните му, очите му бяха присвити срещу дима, виещ се пред тях. — Вземи най-правилното решение за себе си. И ще получиш отплата. Областният прокурор ще ти смъкне някоя и друга годинка, ако ни дадеш

сведения. Жена като теб... — Измъкна цигарата от устата си и издуха бял облак дим. — Сигурно си свикнала да ти се отплащат за всякакъв вид услуга.“

Зашлеви го, забравяйки да отслаби удара в последния момент. Главата му отскочи назад, очите му се присвиха. Ив посегна да го удари още веднъж, но пръстите му приклепиха китката ѝ и тя едва забележимо трепна. Пригответи се да посрещне блъсването, което бяха оттрепетирали, и да се стовари върху стола зад гърба му.

Вместо това той хвърли цигарата си на пода, стъпка я и я сграбчи в прегръдките си. Изненаданието ѝ, многозначителен и слисан поглед остана завинаги запечатан на филмовата лента. Когато устните му се впиха в нейните, тя се помъчи да го отблъсне. Не толкова ръцете, които я притискаха, а взрива от чувства, бушуващи бясно в нея, които нямаха нищо общо със Сюзан, а само с Ив.

Може би щеше да залитне, ако не я бе задържал. Ужаси се, като усети как прималжава и как кръвта се блъска във вените ѝ. Когато я пусна, беше запъхтяна. Кожата ѝ бе така преbledняла, че бе напълно излишно да се прибъгва до светлинни ефекти или грим. Отвори разтрепераните си устни. Очите ѝ блестяха от сълзи, после от гняв. Спомни си репликата само защото напълно съвпаднаше с чувствата ѝ в момента.

„Копеле такова! Да не би да си въобразяваш, че сега веднага ще ти падна в краката?“

Той се усмихна, но не успя да разведри нажежената от страст и гняв атмосфера.

„Да. — Този път я блъсна. — Сядай и мълчи.“

— Стоп — вадете копие. Господи, Вик! — Режисьорът скочи на крака и пристъпи на площадката. — Това пък откъде го измъдри?

Виктор запали нова цигара и всмукна от нея.

— Но се получи. Божичко, наистина се получи екстра. Друг път, дойдат ли ви такива блестящи хрумвания, съобщете ми предварително.

Става ли? — Отново се обърна към камерите. — Дайте сега да заснемем близките кадри.

Снимките продължиха още три часа, но тя издържа. Такава ѝ беше работата. С нищо не показва колко е развълнувана и горда.

В гримьорната свали дрехите на Сюзан и облече своите. Отърси се от нейните проблеми и се замисли за своите. Гърлото ѝ беше пресъхнало и прие чаша чай с лед от асистентката си.

— Сюзан пуши прекалено много — каза и вяло се засмя. — Можеш да си вървиш. Аз ще поседя, за да се съвзема.

— Днес бяхте страхотна, госпожице Бенедикт. С Виктор Фланаган бяхте великолепна двойка.

— Да. — Бог да ѝ е на помощ. — Благодаря, мила. Лека нощ.

— Лека нощ, госпожице Бенедикт. О, здравейте, господин Фланаган. Тъкмо разправях колко добре мина всичко днес.

— Радвам се да го чуя. Джоани беше, нали?

— О, да, сър.

— Лека нощ, Джоани. До утре.

Той влезе в гримьорната, но Ив не помръдна от стола, като напрегнато го наблюдаваше в огледалото на тоалетката. Поуспокои се, когато видя, че вратата остана отворена. Разбра, че историята с Тони няма да се повтори.

— Реших, че трябва да се извиня. — Но в гласа му не се чувстваше и капчица съжаление. Ив не откъсваше поглед от отражението му в огледалото, като се питаше кога най-сетне ще престане да си пада по нахакани актьори. Небрежно взе една четка и започна да реши дългата си до раменете коса.

— За кое, за блестящото си хрумване ли?

— За това, че те целунах, без да го има в сценария. От първия ден на запознанството ни го искам.

— Нали го направи?

— Но се получи по-лошо. — Прокара ръка през косата си — все още черна, само леко прошарена по слепоочията! — Попрехвърлил съм възрастта за играчки, Ив.

Остави четката настрана и отново посегна към чашата.

— Това не важи за никой мъж.

— Влюбен съм в теб.

Ледените кубчета издрънчаха. Ръката ѝ трепереше. Изключително внимателно сложи чашата върху тоалетката и промълви:

— Не ставай смешен.

— Сигурно е така, но е вярно. Още от мига, в който те видях.

— Има разлика между любовта и страстта, Виктор — Скочи и грабна платнената чанта, с която идваше в студията. — В момента не проявявам никакъв интерес към последното.

— Какво ще кажеш за чаша кафе?

— Какво?

— Да пием кафе, Ив. На публично място. — Когато тя се поколеба, той се усмихна подигравателно. — Нали не се боиш от мен, сладурче?

Не можа да сдържи смеха си. В дадения момент Ричард предизвикваше Сюзан.

— И да се боя от нещо — отвърна тя с репликата от филма, — не е от мъж. Ти черпиш.

Седяха почти три часа, като накрая поръчаха и порция месо към кафето. Виктор бе избрал едно сумрачно крайпътно ресторантче с пластмасови маси и твърди седалки, от които само за десет минути задните ти части изтръпват. Подът беше мръсносив и никога нямаше да стане по-бял, а сервитьорките не говореха, а подвикваха.

Явно, помисли си Ив, не възнамерява да я съблазнява. Разказа ѝ за Мюриъл, за брака си, за провалянето му, за задълженията си. Не започна така, както бе очаквала — че жена му не го разбира или че бракът му е отворен. Напротив, призна, че Мюриъл по своему го обича. И че изпитва по-силна дори от любовта, неистова потребност да се преструва, че бракът им е непокътнат.

— Тя не е добре — рече той, ровейки из пая от боровинки, който си бе поръчал за десерт. Беше толкова „вкусен“, сякаш майка му го бе забъркала — преди милион години в задушната им кухня на петия етаж на 132 източна улица^[4]. Майка му бе ужасна готвачка, спомни си мимоходом той. — И физически, и емоционално. Просто не съм сигурен, че ще се оправи, и не мога да я зарежа, докато е в това състояние. Тя си няма никой друг.

Като жена, отървала се съвсем наскоро от пагубния си брак, Ив се мъчеше да разбере съпругата на Виктор.

— Сигурно ѝ е трудно при твоята работа, пътуванията ти и дългите отсъствия.

— Не, дори ѝ е приятно. Тя обича къщата и прислугата е добре обучена да се грижи за нея. Ако се наложи. Всъщност би се оправила и сама, но често пъти забравя да си вземе лекарството и тогава... — Сви рамене. — Тя рисува. И то доста добре, когато е в настроение. Така се запознах с нея. Бях типичен закъсал актьор и се хванах да позирам в едно художествено училище, за да се прехранвам.

Набоде с вилицата си парченце от пая и му се усмихна.

— Гол ли?

— Да. — Нейната усмивка го развесели. — Бях леко изпаднал. След един сеанс Мюриъл ми показа скицата, която беше направила. Едното доведе до другото. Беше, както се казва, бохемка. С много напредничаво мислене и освободен дух. — Усмивката му изчезна. — Но се промени. От болестта... И след загубата на бебето. Всичко я промени. Поставиха ѝ диагнозата една година след сватбата и тя окончателно се прости с мечтата си да се посвети на изкуството. Замести я с друго, отдаде се на религията, срещу която преди и двамата се бяхме опълчили. Бях убеден, че ще успея да я откажа от нея. Бяхме млади и аз си мислех, че нищо лошо не може да ни се случи. Но се бях излъгал. Започнах да получавам роли и финансовото ни състояние се стабилизира. Мюриъл взе да се превръща в това, което е сега — в изплашена, често пъти сърдита и нещастна жена.

— Ти още я обичаш.

— Обичам редките, изключително редки проблясъци, когато се държи като онази бохемка, която толкова ме очарова навремето. Дори и тя да се върне, бракът ни едва ли ще се задържи. Но поне ще се разделим като приятели.

Внезапно Ив се почувства уморена, смазана от миризмата на препържен лук, от вкуса на прекалено силно горещо кафе, от ярките, натрапчиви цветове, които ги заобикаляха.

— Не знам какво очакваш да ти кажа, Виктор.

— Може би нищо. Може би просто искам да ме разбереш. — Пресегна се през масата и улови ръката ѝ. Щом сведе поглед, тя осъзна, че е изцяло погълната от него, напълно завладяна и безнадеждно влюбена. — Бях на двадесет и две, когато я срещнах. Сега съм на четиридесет и две. Може би всичко щеше да бъде по-

различно, ако орисниците не се бяха изправили срещу нас. Никога няма да разбера. Но щом те видях, разбрах едно. Ти си жената, с която е трябвало да свържа живота си.

Тя почувства, че той говори истината и ужасното прозрение, озарило първо неговата душа, осени и нейната. Подобно на цвете, изтръгнато от корен, осветеният ъгъл, където седяха, мигом се откъсна от целия останал свят.

Гласът ѝ трепереше, когато издърпа ръката си.

— Та ти през цялото време ми обясняваш, че е невъзможно.

— Така е, но това не ми пречи да осъзнавам истината. Ирландската ми кръв е твърде силна, за да не вярвам в съдбата, Ив. Ти си предопределена за мен. Дори да станеш и да си отидеш, пак ще чувствам същото.

— А ако не си тръгна?

— Тогава ще ти отдам цялата си любов, на която съм способен, додето ми стигнат силите. Не става дума само за секс, Ив, макар Бог да ми е свидетел, че те желая. Просто искам да съм до теб, когато сутрин отваряш очи. Да седя с теб на някоя слънчева веранда и да слушаме вятъра. Да четем заедно край огъня. Да пием от една бира на бейзболен мач... — Въздъхна предпазливо. — Почти от пет години с Мюриъл не сме били близки. Не съм ѝ изневерявал — нито през тези пет години, нито през целия ни брачен живот. Не очаквам да ми повярваш.

— Може би тъкмо затова ти вярвам. — Тя се изправи на разтрепераните си нозе, но го спря с ръка да не става. — Трябва ми време, Виктор, на теб също. Нека завършим филма, тогава ще видим как се чувстваме.

— А ако чувствата ни не се променят?

— Ако не се променят... просто ще видим какво ни е отредила съдбата.

— Когато завършихме филма, нищо не се бе променило. — Ив продължаваше да стиска чашата си в ръка. По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Съдбата ни бе отредила дълга и тежка участ.

— Би ли я променила? — тихо попита Джулия.

— Господи, някои неща, да! Но като цяло — едва ли би имало съществено значение. Пак щях да съм в същото положение, в което

съм сега. И Виктор пак щеше да е единственият важен мъж за мен. — Засмя се и изтри една сълза с показалеца си. — Единственият, способен да ме докара до това положение.

— Струва ли си да обичаш?

— Просто няма цена. — Тя се опита да излезе от настроението си. — Ставам сантиментална. Господи, как бих пийнала нещо, но вече го сторих, а противната камера изважда на показ всяка глътка. — Отново приседна. Облегна се назад, затвори очи и мълча толкова дълго, та Джулия се почуди дали не е заспала. — От дома ти лъха щастлива атмосфера, Джулия.

— Но той е твой.

— Хмм. Къщата, да. Но ти си тази, която е пхнала цветя в лейката, която си е разхвърляла обувките по пода, запалила е свещите на полицата над камината и е наредила снимките на усмихнатото момченце върху масата до прозореца. — Лениво отвори очи. — Мисля, че само една умна жена може да постигне този благословен дух в дома си.

— Умна, а не щастлива?

— Да, ти не си щастлива. Е, доволна си, разбира се. Чувстваш се удовлетворена от работата, пълноценна като майка, радваш се на способностите си и желаеш да ги усъвършенстваш. Но дали си щастлива? Не съвсем.

Джулия се наведе, за да изключи касетофона. Нещо ѝ подсказа, че не би искала повторно да чуе този разговор.

— Защо да не съм щастлива?

— Защото още носиш в себе си незарасналата рана от мъжа, с когото сте създали Брандън.

Благият ѝ и отзивчив глас стана режещ като стъкло.

— Вече говорихме за бащата на Брандън. Дано не съм сбъркала.

— Не говоря за бащата на Брандън, а за теб. С теб са се отнесли като с вещ, използвали са те и са те захвърлили, когато си била много млада. Затова не си потърсила удовлетворение другаде.

— Може би ти е трудно да го разбереш, но не всички жени измерват удовлетворението по броя на мъжете в живота си.

Ив само сви вежди.

— Май те засегнах. Напълно си права. Но жената, която прави това, е не по-малко глупачка от онази, която отказва да приеме, че един

мъж би направил живота ѝ по-приятен. — Тя изтегна дългото си гъвкаво тяло. — Скъпа Джулия, касетофонът е изключен. Само двете сме. Би ли признала, като жена на жена, че Пол те интригува, привлича и вълнува?

Джулия наклони глава встрани и скръсти ръце в скута си.

— Дори да е така, на теб какво ти влиза в работата?

— Нищо, по дяволите. Но кой се интересува само от личния си живот? Ти поне би трябвало да знаеш, че всички умираме да си пъхаме носа в чуждите работи.

Джулия се засмя. Трудно можеше да се сърди на подобна добродушна откровеност.

— Не съм звезда, така че за щастие тайните ми си остават мои. — Беше ѝ забавно и тя вдигна крака на масичката. — Истината е, че не са кой знае колко интересни. По-добре ми кажи защо се опитваш да ни сближиш с Пол.

— Защото, щом ви видя заедно, нещо ми подсказва, че така трябва. Освен това, понеже засега го познавам по-добре, отколкото теб, мога да съдя по реакциите му. Ти го очароваш.

— Тогава много лесно се очарова.

— Напротив. Доколкото знам — казвам го с подobaваща скромност, — досега аз бях единствената жена, която му въздействаше по този начин.

— Адски скромно, няма що. — Джулия лениво се почеса по свода на стъпалото, защото я засърбя. — Направо можеш да спечелиш конкурс по скромност.

— Бинго.

Внезапно ѝ се придоха сладки с орехи и Джулия стана, за да отиде до кухнята и да донесе чинията, препълнена с тъмните шоколадови квадратчета. Остави ги на масичката. И двете жени първо ги изгледаха със страх, после ги нападнаха.

— Знаеш ли — обади се Джулия с пълна уста, — онзи ден ми каза, че му напомням за теб.

— Наистина ли? — Ив с наслада облиза шоколада от пръстите си. — Творческо въображение? Или инстинкт? — При вида на озадачения поглед на Джулия, тя поклати глава. — Господи, трябва да си вървя, преди да съм изяла още една.

— Ако ти си вземеш, и аз ще си взема.

Ив устоя на изкушението с голямо съжаление.

— Да, но ти не трябва да се намъкваш в костюм утре сутринта. Нека ти оставя храна за размисъл. Попита ме дали бих променила нещо във връзката си с Виктор. Първата най-важна промяна, която бих направила, е съвсем проста. — Наклони се напред с втрещен поглед. — Нямаше да чакам завършването на филма. Не бих пиляла нито ден, нито час, нито миг. Гребни с пълни шепи, Джулия, по дяволите предпазливостта! Живей, наслаждавай се на всичко. Яж каквото ти се яде. Иначе накрая ще осъзнаеш с дълбоко съжаление, че напразно си похабила живота си.

Лайл Джонсън дръпна една глътка от бутилката с бира и машинално превключи програмата с дистанционното управление. Тази вечер телевизията беше скапана. Той се бе изтегнал върху неоправеното си легло само по небесносини мрежести бикини, за да може, ако реши, да стане, да си вземе още една бира от хладилника и да се възхити на фигурата си на минаване покрай огледалото. Страшно се гордееше с телосложението си, а пениса си направо обожаваше — поразяващ на вид по мнението на няколко щастливки.

Общо взето, Лайл беше доволен от живота. Караше огромната гадна лимузина на една кинозвезда. Е, Ив Бенедикт може и да не беше Мишел Пфайфър или Ким Бейсинджър, но за възрастта ѝ старата си я биваше. В действителност, Лайл не би имал нищо против да сподели прочутия си фантастичен пенис с нея. Но дамата се държеше изключително делово.

Все пак добре се беше наредил. Апартаментът му над гаража беше по-голям и по-хубав от дупката в Бейкърсфилд, където бе прекарал детството и неудовлетворителното си юношество. Имаше си микровълнова печка, кабелна телевизия и някой, който да му сменя чаршафите и да му чисти веднъж седмично.

Оная надута кокошка Кийкий, камериерката, му бе отказала пътуване до рая върху хубавите чистички чаршафи. Понеже не знаеше от какво се лишава. Много важно, един губи, друг печели. Затова пък беше успял да убеди безброй по-сговорчиви дами да споделят леглото му.

Беше го яд, защото тя го бе заплашила, че ако ѝ посегна втори път, щяла да се оплаче на госпожица Би.

Лайл пусна програмата на Ем Ти Ви, но понеже адски му доскуча, реши да стане и да измъкне една цигара с марихуана от запасите си. Имаше десет парчета, грижливо завити в найлоново пликче и пъхнати в кутия от овесени ядки. Госпожица Би се отнасяше много строго към наркотиците. Хване ли те, направо заминаваш. И не само към марихуаната и хероина, а към всякакви. Предупреди го съвсем ясно, когато го наемаше на работа.

Вечерта бе топла и му хрумна да си направи още един кеф. Нахлузи си анцуг, взе бирата, марихуаната и бинокъла. В последната минута усили звука на телевизора, за да го чува на покрива.

Преметнал бинокъла през врата, ухапал цигарата и стиснал бирата с два пръста, без особено усилие са изкатери горе.

Настани се на любимото си място и запали. Оттам се виждаше по-голямата част от имението. Над главата му искряха безброй звезди и тънкият сърп на луната. Лекият ветреца разносяше смесени ухания от градината и летния тръпчив дъх на трева, окосена едва следобед.

Старицата живееше нашироко и това го впечатляваше. Всичко беше нейно — плувният басейн, тенискортовете, екзотичните дървета. Лайл хранеше скъпи спомени, свързани с игрището за голф, към което госпожица Би вече бе загубила интерес. Една паметна вечер се бе вмъкнал в имението с някаква сервитьорка и я бе побъркал от чукане върху прохладната окосена трева. Как ли ѝ беше името, чудеше се, докато задържаше дима от цигарата в дробовете си. Тери, Шери? По дяволите, все едно, устата ѝ беше като прахосмукачка. Може би пак трябваше да я потърси.

Бавно насочи бинокъла към вилата за гости. Ето там имаше наистина готино парче. От висока проба. Жалко, че хубавото ѝ задниче беше толкова стиснато. Студена бе като цица на вещица.

И много предпазлива. Нито веднъж не я бе видял да прави нещо интересно, когато щорите ѝ бяха вдигнати. На минаване покрай осветените прозорци успяваше да я зърне само загърната в халат или облечена в широк анцуг. Започнеше ли да се съблича, веднага спускаше щорите. Лайл я дебнеше от седмица и се питаше дали Джулия Съмърс изобщо си сваля дрехите.

Виж, госпожица Би не беше толкова придирчива. Лайл я бе виждал чисто гола и ако можеше, веднага би я похвалил колко е запазена.

Тази вечер във вилата светеше. Значи не биваше да губи надежда. Лайл гледаше на шпионирането си като на работа. Човек в неговото положение и неговите амбиции винаги се нуждаеше от повечко пари. Ако Джулия се бе държала по-дружелюбно, може би щеше да откаже да я дебне. Засмя се на себе си и се потопи в компанията на бирата и марихуаната. А можеше и да не откаже. Заплащането бе добро, работата — фасулска.

Само трябваше да съобщава кой влиза и излиза от вилата, да записва графика на Джулия и да следи с кого се среща извън имението. Дори това не беше трудно. Толкова бе привързана към детето си, че никога не излизаше, без да се обади къде отива.

Лесна работа. Добри пари. Какво повече може да иска човек?

Лайл се ококори, когато лампата в спалнята ѝ светна. Зърна я. Още беше по пуловер и панталон. Крачеше напред-назад с отнесен вид. В похотливата душица на Лайл разцъфтя надежда. Дано е толкова отнесена, че да забрави да спусне щорите. Тя се спря почти в средата на прозореца и посегна да дръпне ластика от косата си.

— Ухаа! Давай, маце. Хайде, давай. — Лайл се изкиска, улови бинокъла с една ръка, а другата пъкна в панталоните си, където вече хубавичко бе започнал да се вкоравява.

Чувал бе, че рано или късно търпението се възнаграждава. Сега повярва в това, когато Джулия изхлузи пуловера през главата си. Под него беше по тънко, дантелено бельо. Лайл се гордееше, че знае с точност названието на всяка част от него.

Шепнеше ѝ насърчения, продължавайки да се възбужда.

— Давай, малката, не спирай! Точно така, разкарай всичко. О, Боже! Какви крака само!

Изстена, защото щорите се спуснаха, но нали имаше въображение. Докато светлината в спалнята на Джулия угасна, Лайл вече бе достигнал върха на блаженството.

[1] Джеймс Дийн (Джеймс Байрън) (1931 — 1956) — американски киноактьор, загинал при автомобилна катастрофа. Издигнат в култ от своето поколение. — Б.пр. ↑

[2] Плеяда звезди на американското кино. — Б.пр. ↑

[3] С подобни приспособления се премествала кинокамерата по време на снимки. — Б.пр. ↑

[4] В Ню Йорк обозначените с номера улици следват успоредно една на друга от югоизток на северозапад, а перпендикулярно на тях са авенютата, повечето от които също са обозначени с номера. Центърът на града се намира в района на улиците с номер четиридесет. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лудницата е пълна. — Кийкий се шмугна в кухнята, където Джулия приготвяше късна следобедна закуска на Брандън и Дъстин.

— Чувам глъчката. — Благодарение на нея Джулия си бе съсипала два нокътя и изгълтала половин опаковка успокоителни. — Впрегнах цялата си хитрост, за да го забаламосам да не хукне право там и да се пречка на хората в краката.

— Много мило от ваша страна, че заведохте и Дъстин в парка.

— Когато са заедно, взаимно си отвличат вниманието. — И за да отвлече своето, Джулия подреди резенчета плодове и зеленчуци върху един поднос, та дано ги прелъже да хапнат нещо. — Обичам да ги гледам как се забавляват.

И тъй като вече се чувстваше като у дома си в тази кухня, Кийкий си взе едно резенче ябълка.

— Ако искате да видите какво значи истински цирк, трябва да прескочите оттатък. Какви цветя има само! Цели вагони! А наоколо се мотаят тълпи от хора, които ломотят на всевъзможни езици. Госпожица Соломон постоянно търчи и се опитва да ги упътва, а те продължават да прииждат.

— А госпожица Бенедикт?

— Нея я лъскат и гласят цели трима — каза Кийкий с пълна уста. — От сутринта телефонът не е престанал да звъни. Някакъв мъж в бял костюм едва не се разрева, че яйцата от пьдпъдъци още не са пристигнали. Това беше, преди да тръгна насам.

— Добре замислено.

— Така си е, Джулия. Госпожица Би и друг път е вдигала щури купони, но този е върхът. Сякаш се бои, че е последният, и е решила да се отпусне докрай. Дявол да го вземе, леля Доти ми каза, че е поръчала яйца от пьдпъдъци и гъби чак от Япония или Китай, или някъде оттам.

— Според мен, госпожица Би просто е решила да си направи удоволствие.

— Ще бъде жестоко! — Кийкий лапна парченце сирене.

— Чувствам се малко виновна, че ще го изпуснеш заради Брандън.

— Ами, голяма работа! — Въпреки това, тя смяташе да се скрие с момчетата в храсталаците и да позяпа с тях около час. — Поинтересно е да гледаш как всички се побъркват около купона. Набавихте ли си нова рокля? — небрежно попита момичето и тръгна подир Джулия, която отиде да извика момчетата.

— Не, смятах да го сторя, но ми изскочи от ума. Ей, вие, там! Елате на малка закуска в кухнята! — С трополене и бойни крясъци момчетата се втурнаха по стълбите и нахлуха в кухнята. — Все ще скалпя нещо — каза Джулия. — Ще ми помогнеш ли при избора?

Кийкий широко се усмихна и пхна ръце в джобовете на отрязаните си джинси.

— Разбира се! Умирам да се занимавам с дрешки. Искаш ли сега да го направим?

Джулия погледна часовника си и въздъхна. Времето напредваше.

— Май наистина се налага. Човек не може да се приготви за такова грандиозно събитие само за два часа.

— Не изглеждате особено развълнувана. Странно, както се очертава, това ще бъде холивудският купон на годината.

— По-добре се оправям с рождените дни. От сорта, дето се играе на „магаре“ и двадесет и пет пощурели дечурлига нагъват торта и сладолед.

— Тая вечер няма да сте майка — рече Кийкий и я побутна към стълбите. — Тая вечер ще бъдете сред най-важните гости на госпожица Би. — На вратата се почука и Кийкий подскочи, после прегради пътя на Джулия. — Не, не. Аз ще отворя. Вие се качвайте. Аз ще го донеса.

— Кое?

— Искам да кажа, ще видя кой е. Вървете. А ако сте със сутиен, махнете го.

— Ако нося... какво?

Но Кийкий вече бе хукнала надолу. Джулия поклати глава и се запъти към спалнята. Равнодушно започна да рови из дрешника. Ето старата ѝ надеждна синя копринена рокля, но вече я бе обличала, когато с Пол... Сама си е виновна, че вместо елегантни тоалети, надомъкна куп всекидневни костюми. Е, винаги може да се издокара с

черно, помисли си и извади една семпла рокля, която вече пет години я спасяваше в подобни случаи. Усмихна се на себе си и я разстла върху леглото. Кийкий сигурно ще онемее, като я види. Джулия отново се разрови в дрешника.

— Изборът — каза, щом чу влизането на Кийкий — е ужасно ограничен. Но с малко изобретателност, кой знае? — Извърна се. — Какво е това?

— Някаква пратка. — Кийкий остави на леглото кутията, която държеше, и се отдръпна. — Мисля, че вие трябва да я отворите.

— Нищо не съм поръчвала. — Тъй като кутията нямаше име, Джулия сви рамене и се опита да разкъса опаковката.

— Чакайте, нека аз. — Кийкий нетърпеливо грабна една пила за нокти от нощното шкафче и преряза скоча.

— Представям си как действаш на Коледа сутринта. — Джулия духна косата от очите си и отвори капака. — Цигарена хартия. Любимата ми. — Но смехът ѝ секна и тя ахна от изненада, щом я разгърна.

Пред очите ѝ лъсна изумруденозелена коприна и я заслепиха изкуствени диаманти. Дъхът ѝ секна и Джулия внимателно извади роклята от кутията. Беше дълга, тясна и зашеметяваща, а коприната щеше ефирно да обвие тялото ѝ. Деколтето завършваше с овална якичка, обшита с блестящи камъни, които украсяваха и маншетите на дългите, прилепнали ръкави. Гърбът бе изрязан до кръста.

— Господи! — успя да промълви Джулия.

— Има визитна картичка. — Кийкий ѝ я подаде, прехапала долната си устна.

— От Ив е. Пише, че би се радвала, ако я облека довечера.

— А вие какво мислите?

— Мисля, че ме поставя в неловко положение. — Джулия с неохота остави роклята върху кутията. — Не мога да приема.

Кийкий погледна към роклята, после отново се обърна към Джулия.

— Не ви ли харесва?

— Да не ми харесва? Невероятна е! — Поддавайки се на изкушението, тя прокара ръка по долната ѝ част. — Направо изумителна!

— Наистина ли?

— И безбожно скъпа. Не. — Явно се колебаеше. — Предполагам, че няма защо да се тревожа дали ще съхраня уважението към себе си на другия ден.

— Моля?

— Нищо. — Джулия се овладя и покри роклята с хартията. Наситеният яркозелен цвят прозираше през нея приканващо. — Не е редно. Много е великодушно от нейна страна, но просто не бива.

— Роклята ли не я бива?

— Не, за Бога, Кийкий, роклята е превъзходна. Но нямам право. — Знаеше, че говори наизуст. Желаете роклята, искаше да я почувства върху тялото си и с нейна помощ да се превърне в друг човек, в изискана дама. — Аз съм биографката на Ив Бенедикт, и толкоз. Ще се чувствам по-добре... — Това беше лъжа. — По-удобно ще бъде да облека нещо свое.

— Но тя е ваша! — Кийкий грабна роклята и я сложи пред Джулия. — Ушита е за вас.

— Да, признавам, че отговаря на моя стил и, разбира се, на моите мерки...

— Не, имам предвид, че бе направена специално за вас. Аз нарисовах модела.

— Ти?! — Поразена, Джулия се завъртя на всички страни, за да се огледа с роклята, която Кийкий държеше пред нея.

— Госпожица Би ме помоли. Искате да облечете нещо по-оригинално довечера. Тя обича изненадите. Наложих се да прерова гардероба ви. — Кийкий взе да бърше изпотените си длани в отрязаните джинси, когато Джулия продължи да мълчи. — Знам, че не беше честно, но трябваше да взема точните мерки. Падате си по наситените цветове, затова сметнах, че изумруденозеленото ще е подходящо, а за стила... Реших да пробвам нещо по-секси, ама да не бие на очи. Хем да е изискано, хем да не е префърцунено. — Кийкий се задъха от вълнение и приседна на леглото. — Е, щом не ви харесва, здраве да е! — припряно изрече, щом Джулия се обърна към нея. — Не съм чак толкова докачлива. Няма да се разсърдя, ако не е по вкуса ви.

Джулия я спря с ръка, като видя, че Кийкий се кани да продължи.

— Нали казах, че е прекрасна?

— Да де, ама само да не ме засегнете.

— Тогава не знаех, че ти си я измислила.

Кийкий сви устни, проумяла думите ѝ.

— Така е, но...

Джулия отново остави роклята и опря ръце върху раменете на Кийкий.

— Роклята е невероятна, най-страхотната, която съм имала.

— Значи ще я облечете?

— Ако си мислиш, че ще пропусна възможността да се издокарам с оригинален модел на Маккена, ти си полудяла.

Кийкий скочи и я прегърна, а тя се засмя.

— Госпожица Би ми разреши да избира и аксесоарите. — Кийкий се разгорещи и се зае да рови из кутията, докато не измъкна една кадифена кесийка. — Това е шнола с изкуствени диаманти. Предполагах, че ще си приберете косата нагоре. — Показа как, като вдигна своята. — И ще я прихванете с нея. После ще сложите обещите. Стигат чак до раменете. Със светнал от вълнение поглед, момичето ги извади. — Как ви се струват?

Джулия разклати дългите, лъскави висулки и те иззвънтяха в ръката ѝ. Никога не си бе представяла, че може да носи подобни дрънкулки. Нещо по-скромно иди-дойди, но тези... Е, щом Кийкий ги е избрала, Джулия бе готова да опита за една вечер.

— Направо ще ги шашна.

Два и половина часа по-късно след продължителен и изпипан до най-малките тънкости женски ритуал с кремове, балсами, пудри и парфюм, Джулия се остави в ръцете на Кийкий да я облече.

— Е? — Джулия понечи да се извърне към огледалото, но Кийкий я спря.

— Още не! Първо обещите.

Докато Джулия ги закачваше, Кийкий се суетеше около косата ѝ, после опъна роклята и оправя якичката.

— Добре. Сега можете да се огледате. — Кийкий си пое дълбоко въздух и затаи дъх.

Само с един поглед Джулия прецени, че роклята напълно отговаря на очакванията ѝ. Блясъкът на диамантите придаваше допълнителна елегантност на прибрания, великолепен силует. Високата якичка и дългите, впити ръкави внушаваха достойнство. Докато гърбът загатваше нещо съвсем различно.

— Чувствам се като Пепеляшка — прошепна Джулия. Обърна се и протегна ръце към Кийкий. — Не знам как да ти благодаря.

— Много лесно. Когато започнат да ви питат за роклята, просто им кажете, че сте открили страхотен нов моделиер. Кийкий Маккена.

Чувството на паника, обладало Джулия, нарасна с няколко бала, когато се отправи към къщата. Обстановката бе свършена.

Сред морето от цветя се открояваха три изваяни от лед русалки. Масите, застлани с ленени покривки, бели като изгряващата луна, се огъваха под тежестта на изисканите ястия, шампанското беше в промишлени количества, а сред дърветата блещукаха безброй ярки светлинки.

Във всичко, очарователно се преплитаха новото и старото, сякаш Холивуд отдаваше дължимата почит на младостта и издръжливостта. Джулия си каза, че самото присъствие на Виктор Фланаган и на Питър Джаксън бе своеобразен израз на това. Отколешната, неувяхваща любов на Ив и — ако можеше да се съди по разменените погледи между присъстващите — последното й увлечение.

Навсякъде искряха бижута и засенчваха приказните светлини. От напарфюмираните тела се разнасяше тънко ухание на рози, камелии и магнолии. Смях и неизменните делови разговори, водени на галакупоните със същата лекота, както и в заседателните зали, се открояваха на фона на лека музика.

Има повече звезди, отколкото в планетариум, унесено разсъждаваше Джулия при вида на познатите от екрана лица, на по-известни и по-неизвестни актьори. А с продуцентите, режисьорите и журналистите зарядът им стигаше за осветяването на цял град.

Това е то Холивуд, помисли си тя. Тук властта и славата всекидневно се боричкат за надмощие.

Повече от час Джулия се движеше между хората, като мислено си водеше бележки и съжаляваше, че заради приличието не можеше да си извади касетофона. Почувства нужда да отдъхне и да се измъкне от тълпата, за да послуша музика в дъното на градината.

— От кого се криеш? — изненада я Пол.

Моментално лицето й разцъфна в усмивка и тя се зарадва, че е обърната с гръб, за да не я забележи. Той също бе доволен, защото

гледката на изрязаната рокля му достави небивало удоволствие.

— Поемам си дъх — отвърна Джулия. Каза си, че нито го е очаквала, нито го е търсила. Нито е копняла да го види. — За повече тежест ли закъсня?

— Не, просто се забавих. Бях се увлякъл в седма глава. — Предложи ѝ едната от двете чаши шампанско, които държеше. Погледна я и взе да се пита какво го бе накарало да се бързаш толкова над последните страници. Тя ухаеше като градина при заник и провокираща греховни помисли. — Защо не ми разкажеш какво съм изпуснал?

— Що се отнася до мен, целунаха ми ръка, мляснаха ме по бузата и за мое нещастие, веднъж ме оципаха отзад. — Очите ѝ се смееха над ръба на чашата. — Успях да отклоня, да извъртя и да избегна няколко съвсем целенасочени въпроса за работата ми върху книгата на Ив, оставих се да ме зяпат и да ме одумват колкото си искат — сигурно във връзка със същото, и прекъснах една неприятна кавга между две шеметни създания за някакъв образ на име Клайд.

Плъзна пръст по обещата, която докосваше гладкото ѝ рамо.

— Ама че си дейна!

— Сега сигурно ти е ясно защо исках да си поема дъх.

Той кимна разсеяно и обиколи с поглед хората, скупчени на групички по терасата и по моравата. Приличаха му на великолепно животински екземпляри, пуснати да пасат в луксозен зоопарк.

— Когато Ив се захваща с нещо, прави го както трябва.

— До този момент купонът е неповторим. Има яйца от пъдпъдъци и млади гъби чак от Далечния изток. Трюфели и пастет от гъши дроб от Франция. Съомга от Аляска, омари от Мейн^[1]. А ангианарите^[2], доколкото знам, са внесени от Испания.

— Не е само това. Виждаш ли този мъж? Онзи немощният, с оредялата бяла коса. Дето се подпира с бастун и го съпровожда някаква червенокоса...

— Да, виждам го.

— Майкъл Торънт.

— Торънт? — Джулия пристъпи крачка напред, за да го огледа по-добре. — Но аз мислех, че живее на Ривиерата. От цял месец правя опити да се свържа с него, за да взема интервю.

Пол прокара проучващо пръст надолу по гръбнака ѝ и остана доволен, когато почувства потръпването ѝ.

— Голия ти гръб ми харесва почти толкова, колкото и босите ти нозе.

Нямаше да му позволи да ѝ отвлече вниманието дори да подпали гръбнака ѝ от горе до долу. Предпазливо се отдръпна и той сви устни.

— Говорехме за Торънт. Защо според теб е дошъл чак дотук, заради безплатното ядене и шампанското ли?

— Явно е сметнал, че поканата за този купон си струва пътуването. Охо, кого виждам?

Преди да успее да каже на Пол да престане да си играе с пръстите ѝ, забеляза мъжа, когото той наблюдаваше.

— Значи и Антъни Кинкейд е тук. Не разбирам защо Ив го е поканила.

— Щом не знаеш, трябва да научиш.

— Ами, двама от съпрузите ѝ...

— Трима — поправи я Пол. — Дамиен Приест току-що се появи на терасата.

Джулия веднага го позна. Макар че единствено той от съпрузите на Ив не се бе снимал в киното, Приест също беше знаменитост. Преди да се оттегли окончателно от тениса, бе сред най-титuluваните професионални състезатели. Освен шампионската титла от Уимбълдън, Приест бе обирал наградите във всички останали майсторски турнири.

Висок и строен, Приест имаше дълъг удар и коварен бекхенд. Притежаваше смайващ сексапил, на който моментално реагираха дамите. Щом го зърна, прегърнал през кръста една млада жена, Джулия разбра защо Ив се бе омъжила за него.

За женитбата им се бяха изписали тонове мастило. Беше с двадесетина години по-млад от нея, когато бяха избягали в Лас Вегас. И макар че бракът им бе просъществувал само една бурна година, след това месеци наред сензационните издания продължаваха да предъкват историята.

— Трима от общо четирима — измърмори Джулия, като вече умуваше как да извлече полза от обстоятелството. — Ами баща ти?

— Съжалявам. Дори това не би могло да го откъсне от представлението на „Лир“. — Пол опита шампанското и си помисли

колко много би искал да усети вкуса на източения и гладък гръб на Джулия. — Имам заповед обаче да докладвам за всичко по-интересно.

— Дано се намери такова.

— Не дърпай дявола за опашката. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Освен съпрузите, мога да посоча още куп бивши любовници, стари съперници и недоволни приятели.

— В очакване съм.

Той само поклати глава.

— Мнозина от присъстващите сигурно страшно биха се радвали, ако работата с книгата се провали.

В очите ѝ проблесна раздразнение.

— Включително и ти.

— Да. Дълго мислих за това как някой се е вмъкнал тайно и е ровил из нещата ти. Може да е било от чисто любопитство, но се съмнявам. Още отначало ти заявих, че не желая Ив да пострада. Не искам и с теб да се случи нещо.

— И двете не сме деца, Пол. Ако от това ще ти олекне, мога да ти кажа, че всичко, което досега Ив е споделила с мен, наистина е дълбоко лично и вероятно неудобно за някои, но не смятам, че представлява заплаха за когото и да било.

— Но тя още не е свършила. А и... — Очите му внезапно се присвиха, а пръстите му стиснаха по-здраво столчето на чашата.

— Какво има?

— Още един от Майкълловците на Ив. — Гласът му прозвуча хладно, но беше нищо в сравнение със студения блясък в очите му. Тя се изненада, че въздухът около тях не замръзна. — Делрикио.

— Майкъл Делрикио? — Джулия се помъчи да зърне мъжа, в когото Пол се бе втренчил. — Познавам ли го?

— Не. И ако извадиш късмет, по-добре цял живот да не го срещаш.

— Защо? — Едновременно с въпроса си тя забеляза мъжа, когото бе видяла да излиза от кабинета на Дрейк. — Да не би да е онзи изискан мъж с посребрената коса и мустаците?

— Видът е много измамно нещо. — Пол ѝ подаде полупразната си чаша с вино. Извини ме.

Без да обръща внимание на хората, които го викаха по име или протягаха ръце, за да го потупат по рамото, Пол се устреми право към

Делрикио. Вероятно изражението в очите му или едва сдържаната ярост в походката накара някои да се отдръпнат, а едрият Джоузеф да се приближи. Пол изгледа предизвикателно телохранителя на Делрикио, след което впери взор в самия дон. Делрикио просто стрелна с очи Джоузеф и той отстъпи настрана.

— Е, Пол? Много време мина.

— Времето е относително понятие. Как успя да се промъкнеш тук, Делрикио?

Делрикио въздъхна и избра едно крехко парче паниран омар от чинията си.

— Виждам, че не си се научил на уважение. Ив трябваше още тогава да ми позволи да те превъзпитам.

— Преди петнадесет години бях момче, а ти последна отрепка. Единствената разлика сега е, че аз вече не съм момче.

Делрикио отдавна се бе научил да сдържа яда си. В мига, в който усети, че го връхлита и влива зъби в него, той за секунда го обузда.

— Държането ти не прави част на жената, отворила вратите на дома си за нас тази вечер. — С особено старание избра друг ордьовър. — Дори враговете трябва да зачитат неутралната територия.

— Тази територия никога не е била неутрална. Ако Ив те е поканила тук, значи е сбъркала в преценката си. Фактът, че си дошъл, ми говори недвусмислено, че нямаш чувство за чест.

Отново го облада бясна ярост.

— Дошъл съм да се насладя на гостоприемството на един красива жена. — Усмихна се, но очите му горяха. — Както често правех в миналото.

Пол рязко пристъпи напред и Джоузеф светкавично реагира. Пъхна ръка под сакото си и насочи дулото на 32-калибровия автоматичен пистолет, с който не се разделяше, към мишницата на Пол.

— Ох! — Джулия се спъна и изля чашата си с шампанско върху скъпите, идеално лъснати, мокасини на Джоузеф. — Ох, ужасно съжалявам. Колко неприятно. Не знам как може да съм толкова непохватна! — Усмихната и с разтуптяно сърце, тя измъкна носната кърпа на Джоузеф от джоба и приклепна до краката му. — Ще ги попия, преди да са останали петна.

Създаде се такава суматоха, че стоящите наблизо прихнаха да се смеят. Усмихна се невинно на Джоузеф и му подаде ръка, принуждавайки го да ѝ помогне да се изправи. Така застана между него и Пол.

— Май намокрих и кърпата ви.

Той измърмори нещо и я пхна в джоба си.

— Не се ли познаваме отнякъде? — попита го.

— Ама че изтъркана фраза, Джулия. — Ив се бе приближила незабелязано. — Само разваляш ефекта, след като коленичи в краката му. Здравей, Майкъл.

— Ив! — Той пое ръката ѝ и бавно я поднесе към устните си. В него се пробуди предишното желание и замъгли очите му. Дори Пол да не бе казал на Джулия, че са били любовници, тя щеше да го усети по искрата, припламнала във въздуха. — По-красива от всякога.

— А ти изглеждаш... преуспял. Виждам, че подновяваш стари познанства и създаваш нови. Сигурно си спомняш Пол. А това е моята очарователна, макар и малко непохватна биографка, Джулия Съмърс.

— Госпожице Съмърс. — Докосна с устни и мустаци кокалчетата на пръстите ѝ. — Радвам се, че най-сетне мога да се запозная с вас.

Преди да успее да отговори, Пол я прегърна през кръста и я придърпа към себе си.

— За какво, по дяволите, се е домъкнал, Ив?

— Пол, не бъди груб. Господин Делрикио е мой гост. Майкъл, питах се дали вече си разговарял с Дамиен? Убедена съм, че двамата има какво да си припомните.

— Не.

Очите на Ив заблестяха студено като камъните върху шията ѝ. Изсмя се.

— Може да ти се стори интересно, Джулия, че с четвъртия си съпруг се запознах чрез Майкъл. Дамиен и Майкъл бяха нещо като колеги, нали, скъпи?

Никой не умееше, а и не смееше да му се подиграва посполучливо от Ив Бенедикт.

— По-скоро интересите ни бяха общи.

— Колко добре се изрази. Какво пък, Дамиен се оттегли като шампион и всеки получи каквото искаше. Ех, с изключение на Франк

Фриймонт. Такава трагедия. Интересуваш ли се от тенис, Джулия?

Тук, зад уханието на цветя и парфюми, се таеше нещо, нещо отколешно и неприятно.

— Не, боя се, че не.

— Е, това беше преди петнадесетина години. Как лети времето. — Ив отпи глътка шампанско. — Фриймонт беше главният съперник на Дамиен. Участваха в Открития шампионат на Съединените щати като двамата най-силни състезатели. Облогът скочи много високо който ще се класира пръв. Но необяснимо защо, Фриймонт взе свръхдоза наркотик. Комбинация от кокаин и хероин. Беше трагично. И така, Майкъл спечели титлата. Онези, които бяха заложили на него се замогнаха. — Ив бавно прокара пръст по ръба на високата чаша с шампанско и карминените ѝ лакирани нокти заискряха. — Ти обичаш хазарта, нали, Майкъл?

— Всички мъже го обичат.

— Но някои печелят, а други губят. Не ми позволявай да те откъсвам повече от гостите, трябва да опиташ ястията, да се насладиш на музиката, да се порадаваш на някои стари приятели. Надявам се, че ще имаме възможност пак да поговорим преди края на вечерта.

— Убеден съм. — Той се обърна и видя Нина на няколко крачки от себе си. Погледите им се срещнаха и се кръстосаха. Тя първа отмести очи, извърна се и бързо се прибра в къщата.

— Ив — започна Джулия, но Ив само поклати глава.

— Господи, колко ми се пуши. — В този момент усмивката ѝ стана направо сияйна. — Джони, скъпи, колко се радвам, че дойде. — Отдалечи се, за да получи прегръдка и целувка.

Джулия се отказа от този източник на информация и се обърна към Пол.

— Какво означаваше тая сценка?

Той посегна да улови ръцете ѝ.

— Цялата трепериш.

— Имам чувството, че току-що съм станала свидетел на безкръвен преврат. Аз... — Прехапа език, докато Пол взимаше две нови чаши шампанско от един минаващ сервитьор.

— Три бавни глътки — изкомандва той.

Тъй като трябваше да се успокои, реши да го послуша.

— Пол, този човек пистолет ли бе опрял в сърцето ти?

Макар че ѝ се усмихна, зад веселите пламъчета в очите му прозираше нещо по-опасно и зловещо.

— А ти да не би да искаше да ме спасяваш с чаша шампанско, Джули?

— Все пак успях — троснато отвърна тя и отново отпи. — Държа да ми кажеш защо разговаряше с този човек така, който е той и защо се мъкне с въоръжена охрана на купон.

— Още ли не съм ти казал колко си красива тази вечер?

— Отговори ми на въпросите.

Той обаче остави чашата си на една маса от ковано желязо и взе лицето ѝ в шепите си. Преди да успее да се откопчи, или дори да реши дали наистина го иска, Пол я целуна със страст, крайно неуместна за публично място. А в нея усети стаен гняв.

— Пази се от Делрикио — тихо промълви и отново я целуна. — А ако държиш да прекараш добре остатъка от вечерта, пази се и от мен.

Остави я и влезе в къщата, за да потърси нещо по-силно за пиене от шампанското.

— До този момент представлението си го биваше.

Джулия се стресна и въздъхна продължително, когато Виктор я потупа по рамото.

— Поне да ми бяха дали сценария предварително.

— Ив предпочита импровизациите. — Той се огледа и разклати леда в чашата си с газирана вода. — Бог ми е свидетел, умира да разбунва духовете. Тая вечер е успяла да докара почти всички участници в драмата.

— Предполагам, че няма да им кажете кой е Майкъл Делрикио.

— Един бизнесмен. — Виктор ѝ се усмихна. — Искате ли да се поразходим в градината?

Значи просто трябваше да разбере сама.

— Да.

Напуснаха терасата и прекосиха моравата през сенките и премигващите светлини. Оркестърът свиреше „Лунни отблясъци“, когато навлязоха сред благоуханния въздух. Джулия си спомни как преди няколко седмици бе видяла Ив и Виктор в същата тази градина, под същата луна.

— Надявам се, че жена ви е по-добре. — По изражението му разбра, че е прибързала. — Извинявайте, Ив спомена, че е болна.

— Опитвайте се да бъдете дипломатична, Джулия. Сигурен съм, че ви е казала повече. — Отпи голяма глътка газирана вода, за да потуши напирещата жажда. — Мюриъл е въвн от опасност. Възстановяването ѝ, боя се ще бъде дълго и мъчително.

— Едва ли ви е леко.

— Можеше да ми е по-леко, но Ив не иска да отстъпи. — Погледна Джулия с уморени очи. Лунната светлина така озаряваше лицето ѝ, че по необясними причини го развълнува. Тази вечер градината беше само за млади мъже и жени, а той се чувстваше стар. — Знам, че Ив ви е разказала за нас.

— Да, но не беше необходимо. Преди няколко седмици ви видях тук заедно. — Виктор се вцепени, но тя сложи ръка на рамото му. — Не съм ви шпионирал. Случайно се озован не на място.

— Или тъкмо обратното — мрачно отвърна той.

Джулия кимна и обмисли следващите си думи, докато той си палеше цигарата.

— Знам, че сцената беше дълбоко лична, но не съжалявам. Видях двама страстно влюбени. Не се шокирах нито пък хукнах към пишещата машина, за да я увековеча. Развълнувах се.

Пръстите му се поотпуснаха, но очите му останаха студени.

— Ив винаги е била най-хубавото нещо в живота ми и в същото време най-лошото. Сега разбирате ли защо трябва да запазя в тайна нашите отношения?

— Да. Но не по-зле разбирам и защо тя държи да разкаже всичко. Колкото и да ви съчувствам, най-напред имам задължения към нея.

— Предаността е възхитителна добродетел. Дори когато е криво разбрана. Нека ви разкрия нещо за Ив. Тя е прекрасна жена, с невероятен талант, способна на изключителни чувства, дълбоки и неподозирани силни. Но освен това е импулсивно създание и допуска пагубни грешки само заради някой моментен порив. Един ден ще съжалява за тази книга, но тогава може да е вече късно. — Хвърли цигарата на пътеката и я стъпка. — Твърде късно за всички ни.

Джулия го остави да се отдалечи. Не можеше да го утеши, нито да го успокои. Колкото и да му съчувстваше, трябваше да остане предана на Ив. Внезапно усети изтощение и приседна на една

мраморна пейка. Наоколо беше тихо. Оркестърът свиреше „Моя смешен Валънтайн“, а певицата монотонно припяваше. Очевидно Ив бе настроена носталгично. Джулия реши да се възползва от самотата и нежната музика, за да възстанови и прецени всичко видяно и чуто до момента.

Докато мислите ѝ блуждаеха, долови някакви гласове откъм храстите. Отначало се подразни. Искаше само петнадесет минути тишина и спокойствие. Но като се заслуша в тона им, я обзе любопитство. Очевидно разговаряха мъж и жена. И без съмнение спореха. Може би за Ив, помисли си Джулия? Поколеба се дали да остане, или да се отдалечи.

Някой изруга разпалено на италиански, последва порой от остроти на същия език, накрая се разнесе горчив женски плач.

Джулия притисна с пръсти слепоочията си, разтри ги и се изправи. Май най-добре ще е да се махне.

— Знам коя си.

Една жена, облечена в сияйна снежнобяла дреха, се зададе по пътеката. Движеше се несигурно. Джулия веднага позна Глория Дюбари. Макар че плачът бе секнал внезапно, дребничката и доста пияна актриса се бе появила от срещуположния край.

— Госпожо Дюбари — каза Джулия, като се чудеше как, по дяволите, да постъпи.

— Знам коя си — повтори Глория и залитна напред. — Ив е една малка шпионка. Но трябва да те предупредя, само да напишеш една дума за мен, една-единствена дума, и ще те дам под съд, така да знаеш!

Джулия си даде сметка, че непорочната кралица е ужасно пияна и жадува кавга.

— Може би трябва да седнете.

— Не ме докосвай! — Глория перна ръката на Джулия, после я сграбчи за раменете и впи ноктите си в нея. Наклони се към Джулия и тя потръпна не толкова от маникюра, колкото от дъха ѝ. От нея лъхаше не на шампанско, а на уиски с висок градус.

— Вие ме пипате, не аз, госпожо Дюбари!

— Ти знаеш ли коя съм? Знаеш ли какво представлявам? Аз съм знаменитост, по дяволите! — Макар че се олюляваше, докато бълваше пороя от думи, пръстите ѝ стискаха раменете на Джулия като менгеме.

— Хвърлиш ли кал по мен, значи хвърляш кал по майчинството, ябълковия пай и проклетото американско знаме.

Джулия се опита да се откопчи, но откри, че дребната жена е удивително силна.

— Ако не ме пуснете — процеди през зъби Джулия, — ще ви съборя на земята.

— Слушай какво ще ти кажа! — Глория така блъсна Джулия, че едва не я повали върху мраморната пейка. — Ако не искаш да ти се случи нещо, забрави какво ти е наговорила. Това са само лъжи, гадни, жестоки лъжи.

— Не разбирам за какво става дума.

— Пари ли искаш? — изсъска Глория. — Това ли било? Значи искаш още пари. Колко? Колко искаш?

— Искам да ме оставите на мира. Ако държите да поговорим, ще се видим, когато сте трезва.

— Аз никога не се напивам! — Очите ѝ горяха от злоба и тя удари с опакото на ръката Джулия между гърдите. — Никога не се напивам, по дяволите, ясно ли ти е? Няма нужда някаква си мръсница, която Ив е наела да популяризира разни клюки, да ми казва, че съм пияна.

Джулия замахна и стисна шифона около гърлото на Глория.

— Само още веднъж да ми посегнете и...

— Глория — обади се Пол зад тях. Беше се приближил безшумно по пътеката. — Не ти ли е добре?

— Не. — Тя моментално се разплака, като че пускаше чешма. — Не знам какво ми е. Чувствам се толкова отпаднала и изтощена. — Зарови лице в сакото му. — Къде е Маркърс? Маркърс ще се погрижи за мен.

— Защо не те отведе вътре да си полегнеш? Ще го извикам там.

Хвърли поглед през рамо към Джулия.

— Седни — каза и се отдалечи, за да съпроводи Глория.

Джулия скръсти ръце на гърдите си и седна.

Върна се след десет минути и се отпусна до нея с дълга въздишка.

— Струва ми се, че никога досега не съм виждал кралицата на скаутките пияна. Ще ми кажеш ли за какво беше всичко?

— Нямам представа. Но при първа възможност ще притисна Ив и ще разбера.

Изпълнен с любопитство, той погали тила ѝ.

— И какво щеше да направиш, ако Глория отново ти беше посегнала?

— Щях да я просна по очи и да заровя вирнатата ѝ брадичка в прахта.

Пол се засмя и я притисна към себе си.

— Господи, каква жена! Сега съжалявам, че не се появих десет секунди по-късно.

— Не обичам скандалите.

— Да, убедих се. А Ив се е погрижила тази претърпкана със звезди вечер да не мине без такива. Да ти разкажа ли какво изпусна, докато се разхождаше в градината?

Щом се опитваше да я успокои, трябваше да се остави в ръцете му.

— Добре.

— Кинкейд се клатушкеше насам-натам дебел и застрашителен, но все не успяваше да хване Ив насаме, за да си побъбрят. Анна дел Рио, моделиерката, разправяше злобни истории за домакинята, вероятно с надеждата да компенсира онова, което Ив се кани да разкрие за нея. — Той извади една пура. На светлината от запалката лицето му изглеждаше напрегнато за разлика от веселите нотки в гласа му. — Дрейк не го свърташе на едно място, сякаш му бяха подпалили гащите.

— Може би, защото миналата седмица видях Делрикио и онзи човек в агенцията му.

— Така ли? — Пол бавно издуха дима. — Я виж ти! Но да се върнем на темата — Торънт гледа жално — особено след разговора на четири очи с Ив. Приест само се перчи и гръмогласно се смее. Докато двамата с Ив танцуваха, беше плувнал в пот.

— Май трябва да се върна и да видя всичко с очите си.

Тя понечи да стане, но той я спря:

— Трябва да поговорим за няколко неща. Ще намина утре.

— Не утре — отвърна Джулия, съзнавайки, че само търси повод за отлагане. — С Брандън имаме други планове.

— Тогава в понеделник, когато е на училище. Още по-добре.

— В единадесет и половина имам уговорена среща с Анна в ателието ѝ.

— Значи ще дойда в девет. — Стана и ѝ подаде ръка да се изправи.

Тръгнаха заедно по посока на музиката и смеховете.

— Пол, да не би да се канеше да ме спасяваш от Глория с носна кърпа и съчувствие?

— Нали успях?

— Значи сме квит.

Поколеба се само миг, после склучи пръсти с нейните.

— Почти.

[1] Американски щат в Нова Англия. — Б.пр. ↑

[2] Или артишок, вид зеленчук. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Купонът се разтури едва след три сутринта, макар че дотогава бяха останали само най-държеливите, които гълтаха остатъците от шампанското и облизваха моруната от пръстите си. Може би те бяха постъпили най-мъдро, защото посрещнаха зората със замъглени очи, размътени глави и претъпкани стомаси. Мнозина от тези, тръгнали си в по-умерените часове, не само се лишиха от сън, но и от други удоволствия.

Наметнал брокатения смокинг върху огромното си туловище, в което трайно се бе загнездил сърдечният порок, Антъни Кинкейд седеше изправен в леглото и пушеше пура въпреки предупреждението на лекарите, че това още по-бързо ще го довърши. Момчето, което си бе подбрал за тази нощ, лежеше проснато между копринените чаршафи и пухените възглавници и си отспиваше след порядъчната доза метадон и вихрения животински секс. По гладката кожа на стройния му гръб бяха избили яркорозови резки.

Кинкейд не съжаляваше за тях — момчето получаваше достатъчно добри пари, ала съжаляваше, че не е друг на неговото място. През цялото време, докато налагаше момчето с камшика и ожесточено, дори зверски, го обладаваше, си представяше, че наказва Ив.

Мръсница. Курва. Гърдите му дрезгаво изхриптяха, когато надигна месестата си плът, за да вземе чашата с портвайн до леглото. Да не си мисли, че може да го сплаши? Да не си въобразява, че може да си играе, да го дразни и да се заканва под носа му, че ще го разобличи?

Няма да посмее публично да каже онова, което знае. Но ако го направи... Ръката му трепереше, докато сърбаше десертното вино. Очите му, почти скрити в гънките отпусната кожа, искряха от злоба. Ако го стори, колко ли други ще се осмелят да прекратят прага на откrehнатата от нея врата? Не може да го позволи. И няма да й се остави.

Може да го арестуват, да го съдят, дори да го тикнат в затвора.
Не. В никакъв случай няма да го допусне.

Пиеше, пушеше и кроеше планове. До него проституиращият младеж мърмореше насън.

В Лонг Бийч Делрикио се беше отпуснал във ваната си и се наслаждаваше, докато горещата, ухаеща на жасмин вода, масажираше загорялото му, добре поддържано тяло. Когато се прибра вкъщи, налюби жена си. Нежно и ласкаво. Сега неговата прекрасна Тереза спеше като къпана.

Господи, наистина обичаше съпругата си, но обладавайки я, си представяше Ив и се ненавиждаше заради това. От всички сторени грехове единствено за този съжаляваше. Дори след онова, което Ив вършеше или се заканваше да извърши, стръвното му желание пак не можеше да бъде охладено. В това би се изразило неговото покаяние.

Обузда напрежението, което отново заплашваше да опъне нервите му, и проследи с поглед как парата замъглява скосените прозорци и затулва звездите. Бе постъпила с него досущ като парата, бе притъпила сетивата му и размътила разсъдъка му. Не можа ли да разбере, че щеше да ѝ осигури спокойствие, щастие и да я обсипе с всичко, което една жена би пожелала? А тя взе, че го отблъсна, изхвърли го от живота си така безвъзвратно и жестоко, сякаш бе умрял. И то само заради бизнеса му.

Насила овладя ръката си и изчака, докато и последната капчица ярост се изпари от сърцето му. Човек, който се вслушва в сърцето си, допуска грешки. Както се бе случило с него. Сам си е виновен, че Ив разбра за някои по-необичайни страни на „Делрикио Ентърпрайзес“. Любовта така му бе завъртяла главата, че бе станал непредпазлив. Беше си въобразил или просто искаше да вярва, че може да ѝ се довери.

А тя взе, че му подхвърли в лицето случая с Дамиен Приест. И оттогава го гледаше с такова отвращение.

Бившият състезател по тенис не представляваше сериозна заплаха, можеше да го отстрани от пътя си всеки момент. Но с това нищо нямаше да се промени. С Ив положението беше коренно

различно. Тя бе в състояние да разбие на пух и прах грижливо изградения мит за неговата порядъчност.

Изпита съжаление, че трябва да си разчисти сметките с нея. Но честта стои дори над любовта.

Глория Дюбари се бе сгушила до спящия си съпруг и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Чувстваше се зле — прекаляването с алкохола не понасяше на организма ѝ. Ив бе виновна, че прехвърли мярката и едва не се изложи.

Всичко стана заради Ив. Заради нея и заради онази любопитна вещица от Източното крайбрежие.

Заради тях ще изгуби всичко — репутацията, брака, дори кариерата си. И то само заради една грешка. Една малка грешка.

Подсмъркна и погали с ръка голото рамо на мъжа си. Беше толкова силно и здраво, както в началото на четвъртвековния им брак. Толкова много обичаше Маркъс. А той така добре се грижеше за нея. Колко пъти му бе казвала, че е неговият ангел, неговият чист и невинен ангел?

Как би могъл да я разбере и кой въобще би могъл да разбере, че жената, изградила кариерата си, изпълнявайки роли на луничави девици, е имала пламенна, тайна връзка с женен мъж? Че е направила криминален аборт, за да се отърве от плода на прелюбодеянието си?

О, Господи, как е могла да си въобрази, че е влюбена в Майкъл Торънт? Най-лошото, най-ужасното обаче беше, че докато се срещаше с него по разни долни мотели, на екрана той играеше ролята на неин баща. Не на кого да е, а на баща.

И да се сблъска лице в лице с него тази вечер, когато бе стар, грохнал... полусакат. Изпита погнуса, като си помисли, че го е поемала в себе си. И ужас. Мразеше Ив. Искаше и двамата да са мъртви. Да пукнат дано. Обзе я дълбоко самосъжаление и тя заплака във възглавницата.

Майкъл Торънт бе свикнал с безсънните нощи. Тялото му бе така сковано от артрит, че рядко се случваше да не страда от болки. От годините и болестта бе станал само кожа и кости, колкото да има какво

да го мъчи. Тази вечер не тялото, а съзнанието му не го оставяше блажено да заспи.

Можеше да проклина старостта, съсипала тялото му, изсмукала силите му, лишила го от утехата на секса. Можеше да ридае при мисълта, че някога беше крал, а сега бе едва половин човек. Спомените за славното му минало го ръчкаха като нагорещени игли и не даваха покой на изтерзаната му плът. Но и това, дори закуп, бе нищо.

Сега Ив заплашваше да му отнеме малкото, което му бе останало. Гордостта и славата.

Макар вече да не бе способен да играе, поне можеше да задоволява тази жажда с легендата около името си. Боготворяха го, възхищаваха му се, уважаваха го, почитателите и колегите гледаха на него като на забележителен старик, някогашен крал на романтичната холивудска ера. Грант и Гейбъл, Пауър и Флин бяха мъртви. Ала Майкъл Торънт, завършил актьорската си кариера с изкусни превъплъщения на мъдри старци, бе още жив. Беше жив и щом се появише пред публика, тя го посрещаше на крака, с аплодисменти.

Изпълваше се с ненавист при мисълта, че Ив се кани да разкаже на света как е лъгал най-добрия си приятел Чарли Грей. Години наред Майкъл бе използвал влиянието си в студията, за да подхвърлят на Чарли само второстепенни роли. Не бе пропускал възможност да се промъкне зад гърба му и да го мами с всяка от жените му. Как да обясни и кой ще му повярва, че за него това е било игра, невинна детска игра, породена от неопитност и от завист? Чарли бе по-умен, по-талантлив и просто много по-добър, отколкото Майкъл би могъл и да мечтае. Не бе искал да нарани Чарли, поне не сериозно. След самоубийството му го замъчиха такива угризения, че накрая призна всичко на Ив.

Очакваше да получи утеха, загриженост, разбиране. Нищо подобно. Вместо да го успокои, тя изпадна в бясна ярост. Признанието му провали брака им. А сега Ив щеше да обрече остатъка от живота му на жестоко унижение.

Освен ако някой не я спре.

Потта избиваше и струеше по кожата на Дрейк като чешма. С трескав поглед той се луташе из къщата и въпреки че беше пийнал

порядъчно, пак не можеше да заспи. Не му достигаха петдесет хиляди, за да си върне дълга, а отсрочката му изтичаше.

Трябваше да се успокои, знаеше, че трябва, но при вида на Делрикио съдържанието на червата му се беше втечило от страх.

Делрикио бе разговарял с него любезно, дори сърдечно, а през цялото време Джоузеф бе стоял встрани и го бе наблюдавал с безизразни очи. Сякаш изобщо не го бе набил, за да го сплаши.

От това му стана още по-зле, защото разбра, че каквото и да сторят с него, ще го направят безстрастно, равнодушно, трезво и делово.

Как да убеди Делрикио, че е свалил Джулия, след като всички я видяха с Пол Уинтроп?

Трябва да има някакъв начин да се добере до нея, до касетките със записите, до Ив.

Трябва да ги докопа. Каквото и да му струва, по-добре да рискува, отколкото да бездейства.

Виктор Фланиган мислеше ту за Ив, ту за жена си. Недоумяваше как е могъл да се забърка с две толкова различни същества. И двете бяха в състояние да го погубят. Едната със слабостта, другата — със силата си.

Знаеше, че сам си е виновен. Дори когато ги беше обичал, ги бе използвал. И все пак им бе дал най-хубавото от себе си — и така бе измамил и тримата.

Не можеше да върне миналото и да го промени — случилото се бе необратимо. Можеше само да попречи да бъде извадено на бял свят.

Докато се мятеше неспокойно в голямото, празно легло, копнееше за Ив и същевременно се плашеше от нея. Почти така, както жадуваше и същевременно се боеше от бутилката с уиски. Защото никога не бе успявал да се насити и на двете. Всеки път щом се отрече от тези страсти, неминуемо тутакси се връщаше към тях. Беше се приучил да мрази питието въпреки жаждата, ала към жената можеше да изпитва само любов.

Неговата църква нямаше да го прокълне, ако пресуши една бутилка, но за една нощ прелюбодеяние, непременно щеше да го отлъчи. А нощите бяха не една, а безброй.

Но дори страхът за душата му не бе в състояние да накара да съжалява за нито една от тях.

Защо Ив не желае да разбере, че каквото и да му струва това, трябва да защити Мюриъл? Защо ще настоява след толкова години да разтръби всички тайни и лъжи? Нима не знае, че ще страда не по-малко от него?

Стана от леглото и отиде до прозореца, където се втренчи в просветляващото небе. След няколко часа ще отиде при жена си.

Трябва да открие някакъв начин да защити Мюриъл и да предпази Ив от самата нея.

В своя апартамент в хотел „Бевърли Уилшър“ Дамиен Приест също чакаше буден изгрева на слънцето. Не прибегна до алкохола или медикаментите, за да упои съзнанието си и да го приспи. Трябваше да го държи будно и бистро, за да може да мисли.

В каква степен се канеше да разкрие нещата? И какво щеше да се осмели да извади на показ? Искаше му се да вярва, че купонът тази вечер бе организиран, за да предизвика паника у замесените. Той поне не й достави това удоволствие. Смя се, разправя анекдоти, държа се дружелюбно с всички. Господи, дори танцува с нея!

Колко навъсена беше, когато го попита как вървят магазините му за спортни стоки? И колко злобно беше изражението й, като подхвърли, че Делрикио изглежда особено самодоволен.

Но той само се усмихна. Ако се бе надявала, че ще го уплаши, беше останала разочарована.

Седеше, вперил очи в тъмния прозорец, и ужасно се страхуваше.

Ив се настани в леглото с дълга и доволна въздишка. За нея вечерта бе преминала изключително успешно. Освен че бе наблюдавала с наслада как определени хора треперят от страх, с най-голямо удоволствие бе следила как Пол и Джулия се търсят в тълпата от гости.

В това има особен и много приятен момент на справедливост, мислеше си тя, докато очите й бавно се притваряха. Нали всичко е подчинено тъкмо на справедливостта? И на възмездието.

Беше ѝ мъчно, че Виктор още бе разстроен. Но трябва да разбере, че тя постъпва така, защото се налага. Може би съвсем скоро щеше да го осъзнае.

Усети празнотата на огромното легло и от сърце съжали, че Виктор не остана при нея. Най-хубавият завършек на вечерта щеше да е да се любят, после да се прегърнат и да си бърбят в унес до зори.

Имаше още време. Ив стисна очи и се размечта за това единствено желание.

Докато се унасяше, чу как Нина се движи по коридора, влиза в стаята си и се разхожда из нея.

Горкото момиче, каза си. Прекалено много се тревожи.

До девет сутринта в понеделник Джулия вече бе станала, бе се протегнала, разкършила, направила гимнастиката си, бе се изпотила и загоряла. Тялото ѝ бе извивано, мачкано, бъртано и масажирано. Напусна салона, понесла сака с подгизналото си от пот трико и хавлиената си кърпа.

Беше облечена в доста неугледен анцуг и придърпа надолу горнището си, когато мина покрай Лайл, който мудно лъскаше колата пред гаража.

Не ѝ харесваше как я зяпа, нито пък ѝ бе приятно, че все си намира работа да я пресреща на връщане от сутрешните тренировки. Поздрави го с обичайната хладна учтивост.

— Добро утро, Лайл.

— Госпожице. — Той докосна козирката на фуражката си, Жестът му бе по-скоро неприличен, отколкото раболепен. — Надявам се, че не се преуморявате. — Обичаше да си я представя как се поти в гимнастическия салон, изплезила език, облечена в изрязан и прилепнал екип. — Според мен, изобщо нямате нужда от толкова упражнения.

— Приятно ми е — излъга тя и продължи да върви, знаейки, че я наблюдава. Потисна сърбежа между лопатките си и си напомни да не вдига щорите в спалнята.

Пол я чакаше на терасата, вдигнал крака върху един стол. Хвърли ѝ бегъл поглед и се усмихна.

— Май имаш нужда от нещо голямо и студено.

— Фриц — каза тя и бръкна в джобчето на сака за ключовете — се е захванал сериозно с мускулите ми. Ръцете ми са като опънати ластици. — Отвори вратата, хвърли сака и ключовете върху кухненската маса и се спусна към хладилника.

— Сигурно би станал адепт на Испанската инквизиция. Днес докато се мъчех на лежанката, той ме накара да призная, че обичам шоколадови пастички и чипс.

— Можеше да излъжеш.

Тя изсумтя и си наля чаша сок.

— Никой не може да погледне в тия огромни честни сини очи и да излъже. Веднага ще отиде в ада. Искаш ли малко?

— Не, благодаря.

Когато изпи съдържанието на чашата, се почувства по-добре.

— Разполагам с час и нещо, докато дойде време да се преоблека за срещата. — Освежена и готова за работа, остави празната чаша на плота. — За какво искаше да говорим?

— За няколко неща. — Бавно прокара ръка по косата ѝ, прибрана отзад. — Например, за касетите.

— Няма защо да се тревожиш за тях.

— Добре правиш, че заключваш, Джули, но не е достатъчно сигурно.

— Не е само това. Ела. — Повече го през вътрешността на вилата към кабинета си. По пътя той забеляза, че навсякъде е сложила вази и купи с цветя. Голяма част от млечнобелите котки от купона бяха намерили приют тук. — Хайде — подкани го и посочи към чекмеджето на писалището. — Надникни вътре.

Пол го отвори и видя, че е празно.

— Къде са?

Джулия се по дразни, че не изглежда изненадан.

— На сигурно място. Изваждам ги само когато работя. Така че... — Затвори чекмеджето. — Ако някой пак дойде да рови, тя или той ще си отиде с празни ръце.

— Ако целта им е наистина толкова безобидна.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че може да проявяват много по-сериозен интерес към начинанието. — Без да сваля очи от нея, той приседна върху ръба на писалището. — Вземи поведението на Глория Дюбари завчера.

Джулия сви рамене.

— Тя беше пияна.

— Точно така, но това е свършено нетипично за нея. Никога не съм виждал Глория дори пийнала, камо ли пияна. — Грабна едно преспание, представляващо шлифована кристална топка и щом я завъртя, тя заискри с безброй светлини. Запита се дали с Джулия би настъпила същата промяна — от сдържана и тиха да стане буйна и страстна, ако открие начин да я прелъсти. — Тя те заплашваше. Защо?

— Не знам. Наистина не знам — настоя тя, ала той продължи да я гледа втренчено. — Името ѝ не е било споменавано в досегашните ни разговори с Ив, освен мимоходом. А днес говорихме за други неща. — За предстоящото пътуване на Ив до Джорджия, за мускулите на Питър Джаксън, за приближаващото контролно на Брандън по обществознание и за импулсивното желание на Джулия да отреже косата си. Ив я бе разубедила.

Тя дълбоко въздъхна и се отпусна на един стол.

— Глория смяташе, че се каня да напиша нещо, което би накърнило репутацията ѝ. Дори предложи да ми плати, макар че според мен би предпочела направо да ми види сметката. — Когато Пол присви очи, тя въздъхна. — За Бога, Пол, само се пошегувах. — Засмя се и се облегна назад, накланяйки стола на задните си крака.

— Представям си как описваш сцената. Глория Дюбари, облечена като монахиня, както и „Малките дяволчета на Макрийди“, се промъква зад неустрашимата биографка. Гледай да ме издокараш в нещо по-разголено и опънато по тялото, след като толкова време го бяхтам да изглеждам добре. Вдига нож — не, много е садистично. Изважда 22-калибров пистолет — не, прекалено банално е. О, спуска се и удушава жертвата с молитвената си броеница. — Сключи пръсти пред лицето си и се усмихна насреща му. — Как ти се струва?

— Не е чак толкова смешно, колкото ти се ще да бъде. Той остави кристала и я погледна. — Джулия, искам да чуя записите с твое позволение.

Столтът рязко се върна на мястото си.

— Знаеш, че е невъзможно.

— Искам да ти помогна.

В гласа му прозвуча такова сдържано търпение, че тя не можа да се възпре, протегна ръка и докосна неговата.

— Благодаря за предложението, Пол, но мисля, че не се нуждаю от помощ.

Погледна ръката ѝ, покрила неговата — беше крехка и нежна.

— Ако размислиш, нали ще ми кажеш?

Тъй като искаше да се увери, че ще бъде откровена и с него, и със себе си, забави отговора си няколко секунди.

— Да. — После се усмихна, като разбра, че не е толкова трудно, нито опасно да се довериш на някого. — Да, непременно.

— Поне ми обеща. — Обърна ръката си с дланта нагоре и улови нейната, преди да успее да я отдръпне. — А ако прецениш, че Ив я грози опасност?

Този път не последва колебание.

— Първо на теб ще кажа.

Доволен, той изтика поне временно проблема на заден план в съзнанието си, така както би постъпил с някое сюжетно хрумване, изискващо време, за да отлежи.

— Сега искам да те попитам нещо друго.

Тя си помисли, че най-трудното е минало, и се отпусна.

— А аз все се надявам, че ще ми дадеш интервю.

— И на него ще му дойде редът. Вярваш ли ми, че държа на теб?

Не можеше да каже, че въпросът му е дошъл изневиделица, но въпреки това никак не ѝ беше лесно да му отговори.

— В момента, да.

Точното ѝ изявление беше много по-красноречиво от „да“ или „не“.

— Всичко ли в живота ти е било свързано с момента?

Ръката му здраво стискаше нейната. Дланта му бе неочаквано груба за човек на перото. Можеше да устои на хватката му, но не и на погледа. Беше изключено да излъжеш Фриц, а Пол — направо безсмислено. Във всички случаи очите му биха прозрели истината.

— Май да, с изключение на Брандън.

— А ти така ли искаш да бъде? — попита, притеснен, че толкова държи да чуе отговора.

— Не съм мислила по въпроса. — Тя се изправи, за да се измъкне от опасното положение, в което неусетно се бе озовала. — Не се е налагало.

— Сега е друго. — Улови лицето ѝ със свободната си ръка.

— Струва ми се, че е време да предприема нещо, за да те накарам да се замислиш.

Целуна я, почти както предишния път, с много страст, известна ярост и сянка на безсилие. Притегли я към себе си, без да ѝ даде възможност да се опомни. С удоволствие усети как кожата ѝ пламва, когато кръвта забушува във вените. Тя разтвори устни и той едва не се взриви от желание, усетил уплахата върху езика ѝ.

Приклещи хълбоците ѝ между бедрата си и започна да хапе и пощипва със зъби устните ѝ, галейки ги с език от вътрешната страна. Тя простена от удоволствие, когато бръкна под ризата ѝ и взе да плъзга ръце нагоре-надолу по гърба ѝ.

Кожата ѝ ту пламваше, ту настръхваше, като потръпваше и овлажняваше при всяко негово докосване. Но страхът ѝ бързо се стопи. Не можеше да се сравнява по сила с останалите чувства, които той предизвикваше у нея. Желанието, пренебрегвано толкова дълго, се надигаше като прииждаща вълна, готово да отмие всичко. Всичко, освен него.

Стори ѝ се, че се носи във въздуха, вкопчена в него. Представи си, че би могла вечно да се рее така, отдадена на сетивата си, слаба — толкова слаба, че да се остави в ръцете му.

Пол наклони глава и обсипа с горещи целувки шията ѝ. В един момент тя дойде на себе си и осъзна, че той я извежда от кабинета, минават през дневната и се запътват към стълбите.

Това вече не беше сън. В действителността често пъти оставяш ли се да те водят, значи си се предал.

— Къде отиваме? — Това нейният глас ли беше, този дрезгав, сподавен шепот?

— Трябва да си легнем.

— Но... — Опита се да проясни ума си, ала устните му отново се впиха в нейните. — Още е сутрин.

Смехът му беше рязък и напрегнат като пулса. Беше обезумял от нетърпение час по-скоро да я притежава, да я усети под себе си, да проникне в нея.

— Господи, колко си сладка! — Очите му се втренчиха в нейните. — Искам те, Джулия, но ти давам възможност да кажеш и ти какво искаш. — Смъкна горнището на анцуга ѝ и го пусна на стълбите.

Под него се откри ухаеща на сапун и благовонни масла гола плът. — Да не искаш да чакам до мръкване?

Тя извика, отчасти от страх, отчасти от удоволствие, когато ръката му покри гърдите ѝ.

— Не!

Притисна гърба ѝ до стената и ръцете му трескаво зашариха по тялото ѝ. Дишаше учестено, сякаш бе изкачил цяла планина, а не само една стълба. Усети парещия му дъх върху гърлото, страните, в устата си.

Беше дребна и силна в ръцете му, гладка като спокойна езерна вода. Щеше да се побърка, ако не опита вкуса на тази мека, потръпваща кожа.

— Какво искаш, Джулия?

— Това! — Устните ѝ се гърчеха страстно под неговите. Сега тя вече го дърпаше към спалнята. — Теб! — Когато посегна към копчетата на ризата му, пръстите ѝ трепереха. Не може да ги разкопчае и изруга. Господи, трябваше да го докосне. Не знаеше откъде се е взел този влудяващ копнеж, но цялата я изгаряше. — Не мога. Толкова отдавна не съм го правила. — Накрая отпусна непохватните си ръце и затвори очи от срам.

— Не се притеснявай. — Едва не се засмя, но видя, че тя няма понятие какво въздействие предизвикват отчаяните ѝ и безуспешни опити върху него. И вътре в него. — Отпусни се, Джулия — прошепна и я положи на леглото. — Хубавото никога не се забравя.

Най-хубавото, което успя да си припомни, бе да се усмихне измъчено и уплашено. Тялото му тежеше като олово върху нея.

— Същото било и с карането на велосипед, но аз все губя равновесие и падам.

Прокара език по челюстта ѝ и се слиса, че конвулсиите ѝ го разлюляха до дъно.

— Ще те предупредя, ако вземеш да падаш.

Когато отново посегна към него, той стисна китките ѝ с една ръка и започна да целува пръстите ѝ. Укори се, че избързва, докато я наблюдаваше в светлината, проникваща косо през щорите. Пришпорваше я, подтикван от собственото си желание. А тя се нуждаеше от внимание, търпение и от цялата нежност, на която бе способен.

Нещо се бе променило. Тя не знаеше със сигурност какво, но настроението бе различно. Стомахът ѝ вече не се свиваше, а гореше — възбудата ѝ не бе намаляла, напротив, бе станала още по-сладостна. В ласките му не напираше единствено жажда за притежание, а желание да я опознае и пръстите му шареха по цялото ѝ тяло. В целувките му не се таеше безсилие, от тях бликаше настойчивост. Неудържима.

Той усети как тя се отпусна, мускулче по мускулче, и накрая омекна под него като разтопен восък. Не бе познал подобно отдаване, когато безграничното доверие може да го накара да се почувства истински герой.

Затова искаше да ѝ даде повече, да ѝ покаже повече, да ѝ обещае повече.

Бавно, без да откъсва очи от лицето ѝ, дръпна ластика от косата ѝ и тя се разпиля като старо злато върху леглото. Устните ѝ се разтвориха и той ги докосна със своите, но съвсем леко, изчаквайки я тя да продължи това най-основно и сложно съприкосновение. Когато езикът ѝ потърси неговия, потъна вътре.

Възбудата замъгли съзнанието ѝ и накъса дишането ѝ. Макар че пръстите ѝ още трепереха, успя накрая припряно да го разкопчае и изохка от удоволствие, щом почувства плътта му върху своята. Беше затворила очи и усети, че пулсът му препуска бясно наравно с нейния.

Сякаш я покри някакъв чувствен плащ, призрачно було, което я освободи да прави каквото поиска с ръцете и устните си, без капчица колебание или съжаление. Да се нахвърли лакомо? Да, така и ще постъпи. Една душа, обречена толкова дълго на глад, можеше да бъде и ненаситна, и въздържана. Щеше да се отдаде на пиршеството.

Устните, предали се на изкушението, препускаха по лицето му, по врата му и жадно поглъщаха наситения първичен мирис на мъж. Той промърмори нещо с пресипнал глас и тя чу смеха си, който завърши със стон, когато я притисна отчаяно към себе си.

Близна зърното на гърдата ѝ и насладата така я прониза, че изви тялото си под него и потръпна, разлюляна от конвулсии. Зъбите му я хапеха, устните му я изгаряха със своята ненаситност. Опияняваше се от неостаряващата стръв към вкуса на плътта. С дълбоко гърлено стенание притегли главата му. Вече беше готова да предложи и получи онова, което искаше от нея.

Всичко.

Това беше свободата, пълното отдаване на желанията, от които се бе лишавала и дори отричала толкова дълго време.

Въздухът наоколо беше наситен с уханието на камелиите, поставени в купа върху нощното ѝ шкафче. Под тях леглото стенеше, докато се търкаляха отгоре. Слънцето, проникващо през щорите, придаваше на светлината съблазнителен и топъл златист цвят. Всеки път, когато я докоснеше, тя се пръсваше зад натежалите ѝ клепачи на безброй пъстри късчета.

Така я искаше, да се изкачва бавно към върха на страстта. Вкопчен здраво в необходимостта да получава и да раздава, той я дразнеше и измъчваше — и бе възнаграден, когато чу устните ѝ да шепнат името му.

Кожата ѝ беше мека като коприна и ухаеше на благовонните масла, старателно втрети в мускулите ѝ. Усети неудържим порив да я притежава цялата, смъкна долнището на анцуга и изохка, когато откри, че под него няма нищо.

Ако можеше да се сдържи още малко и да се задоволи да поглажда дългите ѝ стройни бедра. Долепи устни до тях. Щом ги отмести встрани и я докосна, тя се устреми нагоре.

Кулминацията я разтърси до дъно, после я зашемети, замая и слиса. След нежната увертюра, трескавото удоволствие я ужаси. И ѝ се услади. Докато го теглеше към себе си, той отново я подхвана и видя как зениците ѝ се разшириха от страст, усети как тялото ѝ потръпна от вълнение, чу как затаи дъх от изненада и го изпусна от възторг.

Щом отмаля, той се настани отгоре ѝ, тялото му трепереше, докато чакаше да отвори упоените си очи и да срещне погледа му.

Внимателно проникна в нея. Тя се надигна, за да го посрещне. Желязо в кадифе. Сляха се и започнаха да се движат — ритъмът беше в кръвта им, древен и прекрасен. Клепачите ѝ отново натежаха и тя разтвори обятия, за да го притегли по-близо. Този път, когато полетя, го повлече със себе си.

Лежеше, без да мърда, потънал в нея. Уханието на пламналата ѝ от възбуда кожа галеше сетивата му и се сливаше с нежния аромат на камелиите. Светлината, приглушена от щорите, не изглеждаше нито дневна, нито нощна, а сякаш идваше от някакво безвремие, тънещо

пomeжду тях. Тялото ѝ, притиснато в прегръдките му, леко помръдваше при всяко нейно вдишване. Когато надигна глава, видя лицето ѝ, поруменяло от стихията на страстта. Щом целуна устните ѝ, усети топлината и сладостта от взаимно изживяното удоволствие.

Досега си бе мислил, че познава романтиката на ухажването, че я разбира и цени. Колко пъти бе прибягвал до нея, за да съблазни някоя жена? Колко пъти я бе вплитал умело в сюжетите си? Но сега беше различно. Случаят — или жената — ѝ бе придал друго измерение. И той възнамеряваше да я убеди, че двамата заедно ще се отправят натам още много пъти.

— Нали ти казах, че не се забравя.

Очите ѝ бавно се отвориха. Бяха огромни, тъмни и унесени. Усмихна му се. Нямаше смисъл да му противоречи, защото никога досега не бе изпитвала подобно нещо.

— Да не би с това да ме питаш „добре ли беше“?

Той се усмихна и я гризна по ухото.

— Нещо повече. Всъщност, мислех си, че бихме прекарали деня особено пълноценно, ако изобщо не мърдаме оттук.

— Пълноценно ли? — Разроши с пръсти косата му и зашари по гърба му, докато той се гушеше под брадичката ѝ. Не се чувстваше като попско дете на задушница, а направо като манастирски котарак. — По-скоро интересно. Дори приятно, но чак пък пълноценно. Интервюто ми с Анна би било — хмм — по-пълноценно. — Бавно извърна глава към часовника. Щом го погледна, изпищя и понечи да скочи, но той я задържа. — Единадесет и петнадесет е! Как може да е толкова късно? Беше само девет и нещо, когато...

— Времето лети — прошепна той, силно поласкан. — Няма да успееш.

— Но...

— Ще ти трябва повече от час да се облечеш и да стигнеш до там. Отмени срещата за друг път.

— По дяволите! Това е абсолютно непрофесионално. — Откопчи се от него и дръпна чекмеджето на нощното шкафче, за да потърси бележника с телефонни номера. — Вината ще бъде изцяло моя, ако ми откаже.

— Обичам те точно такава — рече той, докато тя посягаше към телефона. — Възбудена и изтощена.

— Замълчи, сега мисля. — Отметна косата от очите си, набра номера и изпъшка.

Пол само се изсмя и продължи да хапе пръстите на краката ѝ.

— Извинявай, но на всяка цена трябва да изпълня тази прищявка.

— Сега едва ли е време за това... — Насладата я прониза и тя отметна глава. — Пол, моля те! Трябва да... Ох, Господи! Какво? — Помъчи се да си поеме дъх, когато секретарката повтори обичайния поздрав. — Да, съжалявам. — Той се бе заел с другия ѝ крак и плъзгаше език по свода на стъпалото. Божичко, кой би допуснал, че оттам може да блика такова усещане и да я пронизва чак до корените на косата? — Обажда се Джулия Съмърс. Имам среща с госпожица Дел Рио за единадесет и половина. — Сега обработваше глезените ѝ. Джулия почувства как кръвта нахлува в главата ѝ. — Аз, ох, искам да променя уговорката за друг ден. Случи ми се... — По прасеца ѝ затанцуваха горещи целувки с разтворени устни. — Нещо непредвидено. И спешно. Моля ви предайте на госпожица...

— Дел Рио — добави Пол и ухапа ямичката зад коляното ѝ. Джулия се вкопчи в усуканите чаршафи.

— Предайте ѝ моите извинения и ѝ кажете... — По вътрешната страна на бедрото ѝ се занизаха пламенни, влажни целувки. — Кажете ѝ, че пак ще ѝ се обадя. Благодаря ви.

Телефонът падна с трясък на пода.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дрейк весело поздрави пазача на входа. Щом подкара вътре в имението, започна да се чеше яростно по бедрата и да скърца със зъби. От нерви бе получил ужасно упорит сърбеж, който не минаваше въпреки всевъзможните кремове и лосиони, с които се бе мазал. Когато спря пред вилата за гости, вече подсмърчаше и говореше на себе си:

— Всичко ще бъде наред. Няма защо да се тревожиш. Само влизаш за пет минути и готово. — Потта рукна по тялото му и разчесаните му бедра пламнаха.

До крайния срок оставаха четиридесет и осем часа. Като си представи какво може да му направи Джоузеф с огромните си ръчища, веднага изскочи от колата.

Нямаше никаква опасност. Поне в това беше сигурен. Ив бе в Бърбанк на снимки, а Джулия бе отишла да взима интервю от оная вещица Анна. Само трябваше да влезе, да презапише касетите и да си излезе.

Почти една минута се мъчи с дръжката на вратата, докато разбере, че е заключена. Втурна се запъхтян да обикаля къщата и да проверява всички прозорци и врати. Когато се върна на първоначалното място, целият бе плувнал в пот.

Не може да си тръгне с празни ръце. Колкото и да се заблуждаваше, Дрейк прекрасно знаеше, че няма да събере достатъчно смелост да се върне пак. Трябва да го направи сега или никога. Впи ожесточено пръсти в пламналите си бедра и със залитане се спусна към терасата. Погледна крадешком през рамо и грабна една глинена саксийка с петунии. Счупеното стъкло така изтрещя, че му се стори като пушечен изстрел, само дето не притичаха морски пехотинци да контраатакуват.

Изтръпналите му пръсти изтърваха саксийката и тя се разби в каменната настилка на терасата. Като се огледа, той бръкна през направената дупка и махна секретата.

Щом се озова в празната къща, изпита приятен гъдел и смелостта му се възвърна. Прекоси кухнята и се насочи към кабинета с твърда, самоуверена стъпка. Отвори чекмеджето усмихнат. Няколко секунди го гледа слисано, после се засмя на себе си и издърпа следващото. Продължи нататък.

Усмивката му стана кисела, докато отваряше чекмеджетата едно по едно и ги затръшваше с трясък.

Джулия не помнеше друго интервю да я е изтощавало така, както това с Анна. Беше като дългосвиреща плоча, пусната на седемдесет и осем оборота. Предчувстваше, че може да изскочат интересни и забавни пикантерии в словесния порой, отприщил се от устата на Анна — веднъж да събере сили да прослуша касетата.

Спря пред къщата, но остана в колата със затворени очи и облегната назад глава. Поне не се бе наложило да я подканва или уговаря да си излее душата. Думите ѝ шуртяха като вода от спукан тръбопровод, мисълта ѝ препускаше бясно, а слабото ѝ като карфица тяло не се задържаше на едно място повече от няколко секунди. Джулия само трябваше да я попита какво е да рисуваш моделите за гардероба на Ив Бенедикт.

Анна мигом се впусна да разказва за чудовищните и често пъти абсурдни изисквания на Ив, за припряността ѝ, за хрумванията ѝ в последния момент. Според Анна, заслугата била изцяло нейна, сиреч на Анна, Ив да изглежда като кралица в „Повелителката на любовта“. Анна я издокарала така блестящо в „Намереният рай“. Изобщо не спомена, за разлика от Кински и Мерилин Дей, които заявиха, когато ги интервюираше, че всъщност Ив бе дала първия истински тласък на Анна, когато по нейно настояване я бяха взели за дизайнер на костюмите в „Повелителката на любовта“.

Липсата на чувство за благодарност напомни на Джулия за Дрейк.

Заваля. Джулия въздъхна и слезе от колата. Дъждът падаше като гъста, изтъкана от ситни капчици пелена и нямаше изгледи скоро да спре. Също като Анна, помисли си и притича до вратата. Би предпочела да загърби това интервю, както се бе спасила от студения, неприятен дъжд.

Но щом посегна за ключовете, разбра, че въпреки личната си антипатия, ще прослуша записа. Ако Анна излезе злобна, капризна и неблагодарна в книгата, сама си е виновна.

Чудейки се дали да пригответи свински пържоли или пиле за вечеря, отвори вратата и веднага я лъхна мирис на мокри и изпомачкани цветя. В дневната, която бе оставила чиста, макар и не особено подредена, цареше пълен хаос — масите бяха преобърнати, лампите счупени, възглавниците разкъсани. Известно време не можа да повярва на очите си. Стоеше и стискаше куфарчето в едната си ръка, а ключовете в другата. После ги пусна и пристъпи, за да огледа опустошението, сполетяло онова, което се бе опитала да превърне в свой дом.

Всички стаи изглеждаха така — разбити стъкла, прекатурени мебели. Картините бяха смъкнати грубо от стените. Чекмеджетата зееха потрошени. От шкафовете в кухнята бяха наизвадени кутии и бутилки, а съдържанието им смесено в отблъскваща гмеж по плочките на пода.

Тя се обърна и хукна нагоре по стълбите. В нейната стая дрехите ѝ бяха разхвърляни по земята. Матракът стърчеше от леглото, чаршафите бяха смачкани и скъсани. Всичките ѝ вещи от тоалетката бяха съборени върху тях.

Но при вида на детската стая, самообладанието, което отчаяно се бе мъчила да запази, ѝ изневери. Личният кът на Брандън не бе пощаден, навсякъде бе тършувано — в играчките, в дрехите, в книгите му. Джулия взе горницето на пижамата му с изображението на Батман, сви го на топка и отиде до телефона.

— Резиденцията на Ив Бенедикт.

— Травърс, трябва ми Ив.

Травърс изсумтя в отговор на настояването ѝ.

— Госпожица Бенедикт е в студията. Очаквам да се върне около седем.

— Свържи ме веднага с нея. Някой е разбил вилата и я е обърнал наопаки. Давам ѝ един час, иначе ще позвъня в полицията. — Прекъсна връзката и изобщо не изслуша въпросите на Травърс.

Ръцете ѝ трепереха. Добър признак, каза си. Беше от яд, но нямаше нищо против да се тресе от яд. Искаше да се вкопчи в него, в яда и във всички останали гневни чувства, бушуващи в душата ѝ.

Много бавно слезе пак на долния етаж, проправяйки си път сред разрухата в дневната. Приклепна пред ламперията и натисна скрития механизъм, който ѝ бе показала Ив. Част от нея зейна и откри таен сейф. Джулия завъртя шайбата, повтаряйки си мислено комбинацията. Щом вратичката се откряна, огледа съдържанието му. Касетите, записките ѝ, кутийките с бижута — всичко си беше на мястото. Доволно го затвори и отиде да чака до прозореца, оплискан от дъжда.

След тридесет минути Джулия видя студейкър на Пол да спира отвън. Лицето му бе студено и безизразно, когато го посрещна на вратата.

— Какво става, по дяволите?

— Травърс ли ти се обади?

— Да, тя, вместо ти.

— Не се сетих.

Замълча, докато превъзмогне яда си, предизвикан от обяснението ѝ.

— Явно. Наистина ли пак е разбивано?

— Виж сам. — Тя се отдръпна от вратата, за да го пусне пред себе си. При вида на пораженията у нея отново се пробуди неистов гняв. Напрягна цялата си воля, за да се овладее. Сплете пръсти и ги стисна до побеляване. — Предполагам, че са побеснели, когато не са открили записите и тогава са започнали да обръщат всичко, за да ги намерят. — Побутна с крак парченца натрошен порцелан. — Не са успели.

Обзе го дива ярост, в гърлото му загорча от страх и той се нахвърли върху нея. Сините му очи горяха с такъв пламък, че тя отстъпи крачка назад и се вцепени.

— Само за това ли мислиш?

— Това е единствената причина — отвърна му. — Не познавам никого, който би го направил, защото ми има зъб.

Той поклати глава, мъчейки се да потисне стомаха си, когато зърна една изтърбушена възглавница. Ами ако я беше заварил така — раздърпана, пребита и захвърлена на пода? Гласът му бе студен като желязо, когато отново заговори:

— Значи записите са на мястото си и толкоз?

— Не, не е само това. — Тя разплете пръсти и сякаш с този жест отприщи напирещата отвътре ярост. — Влизали са и в стаята на

Брандън! Пипали са нещата му. — Вместо да започне да отстранява пораженията от нашествието, тя взе да рита разпръснатите вещи. Очите ѝ бяха потъмнели подобно на буреносните облаци, от които се сипеше поройният, неспирен дъжд навън. — Никой, абсолютно никой няма право да се докосва до сина ми! Ще открия кой го е направил и ще го накарам да си плати за това!

Избухването ѝ беше за предпочитане пред невъзмутимата ѝ сдържаност. Въпреки това не остана напълно доволен.

— Каза, че ще ми се обадиш, ако се случи нещо.

— Мога да се справя и сама.

— Как не! — Той светкавично се спусна към нея, сграбчи я за раменете и я разтърси, преди да успее да му възрази. — Ако някой така отчаяно иска да се докопа до касетите, следващия път няма да подмине и теб. За Бога, Джулия, струва ли си? Струва ли си за една книга, за няколко седмици в класацията на бестселърите и за пет минути в телевизионното предаване на Карсън да търпиш всичко това?

Не по-малко бясна от него, тя се отскубна от ръцете му и заразтрива раменете си. Вятърът се усили и дъждът настойчиво забарабани като с пръсти по стъклата.

— Знаеш, че не е само заради това. Поне ти би трябвало да ме разбираш. Свързано е с нещо далеч по-ценно. Онова, което ще напиша за Ив, ще бъде по-богато, по-наситено и по-въздействащо от всяка друга литература.

— Ами ако си беше вкъщи, когато бяха дошли?

— Нямаше да дойдат, ако бях тук — възрази тя. — Явно са дебнали, докато вилата остане празна. Разсъждавай логично.

— По дяволите логиката! Не желая да се подлагаш на рискове.

— Ти не си...

— Не, ей Богу, не съм. — Сдържаната му ярост кипна и той блъсна една маса. Стъкленият плот се разби на пода като гръмотевица в отговор на бурята. — Да не би да искаш да стоя със скръстени ръце и да гледам отстрани? Тоя, дето е идвал, не само е търсел записите, а се е мъчел отчаяно да ги намери. — Грабна една изтърбушена възглавница и я тикна в ръцете ѝ. — Погледни. Погледни я, по дяволите! Същото можеше да се случи и с теб.

Това нито за миг не ѝ беше минавало през ума и тя се ядоса, че думите му я накараха съвсем ясно да си представи всичко. Едва не се

разтрепери и пусна възглавницата на пода.

— Аз не съм парче мебел, Пол. И не е твоя работа да решаващ вместо мен. Един следобед, прекаран в леглото, не те задължава да се грижиш за благополучието ми.

Той бавно я сграбчи за реверите на сакото. Гневът и страхът го кълцаха като ножове отвътре.

— Беше повече от обикновен следобед в леглото, но ще те оставя сама да си изясниш този въпрос. Сега е по-важно да разбереш, че тая проклета книга застрашава живота ти.

— Ако бях мислила да се отказвам от работата, сигурно щях да го сторя точно сега. Но аз няма да се поддам на заплахи.

— Чудесно казано — заяви Ив от прага. Косата ѝ беше мокра, както и кашмиреният пуловер, навлечен набързо след обаждането на Травърс. Лицето ѝ бе страшно преbledняло, когато влезе, но гласът ѝ звучеше силно и уверено. — Май някой вече го тресе шубето, Джулия?

— Какво ти става, по дяволите? — нахвърли се Пол върху Ив с такава ярост, каквато никога не бе показвал към нея. Да не би да ти е забавно? Умиращ си от кеф, че някой го е направил заради теб? Голяма работа, Ив, та нали твоята книга и опитите ти да се увековечиш струват повече от всичко.

Тя много внимателно приседна върху страничната облегалка на счупената кушетка, извади цигара и я запали. Странно, помисли си, беше убедена, че Виктор е единственият мъж, който може да я засегне. А колко по-остра и по-силна бе болката, причинена от човека, когото смяташе за свой син.

— Да ми е забавно? — бавно изрече тя. — Дали ми е забавно да гледам как съсипват имуществото ми или нарушават покоя на гостенката ми? — Въздъхна и изпусна дима. — Не, не ми е забавно. Дали ми е забавно да знам, че от страх пред онова, което мога да разкажа на света, някой ми дава такъв глупав и безсмислен отпор? Да, ей Богу, забавно ми е.

— В случая не става дума само за теб.

— Ще се погрижа за Джулия и Брандън. — Нехайно изтръска пепелта от цигарата върху пода. С всеки удар на сърцето главоболието ѝ се усиляше. — В момента Травърс приготвя няколко стаи за гости в моята къща. Джулия, и двамата с Брандън сте добре дошли. Можете да останете там, колкото решите, или да се преместите обратно, когато

оправим бъркотията. — Вдигна очи, стараяйки се да запази и погледа, и тона си съвсем безизразни. — Разбира се, имаш право и да се откажеш от поетия ангажимент.

Неочаквано за самата себе си, Джулия взе страната на Ив и се превърна в нейна съюзница.

— Нямам намерение да се отказвам. Нито от ангажимента, нито от теб.

— Почтеността — с усмивка каза Ив — е завидно качество.

— За разлика от безразсъдния инат — язвително се обади Пол и втрещено изглежда Джулия. — Явно никоя от вас не се нуждае от моята помощ.

Ив рязко се изправи, когато той си тръгна. Мълчаливо наблюдаваше Джулия, която го изпрати с поглед.

— Мъжкото его — измърмори Ив и прекоси стаята, за да обгърне с ръка раменете на Джулия — е нещо голямо и крехко. Винаги си го представям като огромен пенис, направен от фино стъкло.

Въпреки нерадостните си чувства, Джулия прихна.

— Така е по-добре. — Ив се наведе да вземе отломка от една счупена ваза, за да я използва като пепелник. — Ще се върне, скъпа. По всяка вероятност ще повилнее, ще вдигне малко пара, но така здраво е хлътнал, че няма начин да не дотърчи.

Усмихна се, изгаси цигарата, после сви рамене и я хвърли заедно с натрошения порцелан върху останалите парчетии. — Бас държа, че сте се сближили, нали?

— Мисля, че моментът не...

— Недей да мислиш. — Ив почувства нужда от свеж въздух и отиде до отворената врата. Дъждът ѝ харесваше, така приятно разхлаждаше лицето ѝ. Бе достигнала момента, когато ценеше и най-дребните радости в живота. — Мигновено разбрах какво се е случило между вас. И че ти кротко и лесно си ме изтласкала от сърцето му.

— Беше страшно ядосан — започна Джулия. И понеже изведнъж усети, че главата ѝ се пръска от болка, махна фибите от косата си.

— Да, с пълно основание. Поставила съм избраницата му в трудно, може би дори опасно положение.

— О, махни се от дъжда! Ще наистинеш — додаде и настръхна под развеселения поглед на Ив. — Освен това, не съм ничия избраница.

— Все нечия трябва да си. — Ив послушно влезе вътре. Изпитваше облекчение да наблюдава младостта, изправена насреща ѝ. Младостта, смелостта и дързостта. — Дори когато принадлежиш на някой мъж, пак трябва да останеш вярна на себе си. Колкото и да го обичаш или да не го обичаш, не изневерявай на себе си. — Болката я прониза така внезапно и силно, че тя извика и с опакото на ръката си притисна лявото си слепоочие.

— Какво ти е? — Джулия веднага притича до нея и се опита да я подкрепи. Изруга и я придърпа към останките от кушетката. — Зле ти е. Ще повикам лекар.

— Не, не — възпротиви се Ив и преди Джулия да се спусне към телефона, Ив я улови за ръката. — Сигурно е от напрежение, преумора или просто забавена реакция след случилото се. Кой знае? Често ме спохождат главоболия. — Едва не се подсмихна при тази зловещо двусмислена забележка. — Донеси ми само чаша вода.

— Добре. Ей сега.

Щом Джулия отиде в кухнята да потърси здрава чаша, Ив бръкна в платнената торба за хапчетата си. Болките зачестяваха — точно както бяха я предупредили лекарите. И ставаха все по-нетърпими. Извади две таблетки, после си наложи да върне едната. Няма да се поддава на изкушението и да удвоява дозата. Още не. Когато Джулия се върна с водата, тя бе прибрала шишенцето и стискаше хапчето в ръката си.

Джулия бе донесла и един студен обелен лимон и също както би постъпила с Брандън, потърка челото на Ив с него, докато тя гълташе лекарството.

— Благодаря. Действа много успокояващо.

— Отпусни се и ще се почувстваш по-добре. — Откъде се бе появила тази привързаност? Джулия търсеше отговор на въпроса и се мъчеше да облекчи болката. Усмихна се, когато Ив посегна към ръката ѝ. Неизвестно кога между тях се бе породило приятелство, бе възникнала онази чисто женска близост, непонятна за никой мъж.

— Голяма утеха си за мен, Джулия. В много отношения. — Болката бе станала почти поносима. Но тя продължи да лежи със затворени очи, оставила се в умелите, уверени ръце на Джулия, които ѝ доставяха безмерно облекчение. — Страшно съжалявам, че пътищата ни се пресякоха толкова късно. Излишно пропиляно време.

Помниш ли какво ти казах, че това е единственото нещо, за което човек изпитва истинско съжаление.

— Аз пък предпочитам да мисля, че времето никога не е загубено. Всичко следва естествения си ход.

— Дано да си права. — Ив отново замълча, като прехвърляше през ум какво още ѝ предстои да свърши. — Наредих на Лайл да закара Брандън направо в моята къща. Реших, че ти би предпочела така.

— Да, благодаря ти.

— Дребна компенсация за срина в живота ти. — Почувствала прилив на сили и увереност, пак отвори очи. — Сигурно си проверила касетите.

— На мястото си са.

Ив само кимна.

— Заминавам за Джорджия в края на седмицата. Щом се върна, ще довършим започнатото с теб.

— Остават ми още няколко интервюта.

— Има време. — Щеше да се погрижи за това. — Не искам, докато отсъствам, да се безпокоиш.

Джулия обиколи с поглед стаята.

— Малко е трудно при това положение.

— Не си заслужава. Знам кой го е направил.

Джулия се вцепени и се дръпна назад.

— Знаеш? Ами тогава...

— Просто проверих при пазача на входа. — Посъзвела се, Ив стана и сложи ръка върху рамото на Джулия. — Имай ми доверие. Аз ще се заема със случая.

Дрейк хвърляше като обезумял дрехи в един куфар. Идеално изпраните и сгънати ризи бяха натъпкани при обувките, коланите и смачканите панталони.

Трябваше да се махне час по-скоро. При положение, че сметката му бе изтъняла с пет хиляди след един отчаян и неуспешен сеанс в Санта Анита и се бе провалил в набавянето на касетите, с които да се пазари, нямаше никакво желание да спази уговорената с Делрикио среща. Затова ще се покрие някъде, където да не могат да го намерят.

Може би в Аржентина или в Япония. Метна чорапите от шотландска вълна върху банските гащета. Дали пък да не тръгне първо към Омаха и да се спотаи там за известно време. Кой, по дяволите, би се сетил да търси Дрейк Морисън в Омаха?

Майка му не е вече в състояние да го измъкна иззад хамбара и да го налага. Не може да го влачи насила по ранни молитвени събрания, нито да го принуждава да кара само на хляб и вода, за да пречисти тялото си от покварата.

Може да остане във фермата седмица-две, докато се съвземе. А и току-виж успее да измъкне няколко хилядарки от дъртата. Бог му е свидетел, че натрупа цяло състояние за негова сметка — като прибираще паричките, изпращани от Ив, и ги влагаше във фермата или ги даваше на църквата.

Все нещичко се пада и на него, нали? От нея. От Ив. Та той е единственото им дете. Нима не прекара първата половина от живота си с лудата Ейда и не работи през втората за Ив?

Длъжници са му.

— Дрейк! — Ръцете му преливаха от чорапи и копринено бельо. Всичко се разпиля по пода, когато Ив влезе.

— Как успя да...

Тя показва някакъв ключ и го разклати пред очите му.

— Често си карал Нина да ти полива цветята, когато си във от града. — Пъхна ключа в джоба си и зачака обяснение, после седна на леглото. — Заминаваш ли някъде?

— По работа.

— Съвсем внезапно? — Вдигна вежди, докато оглеждаше последиците от набързо събрания багаж. — Един костюм за пет хиляди долара не заслужава подобно отношение.

Бедрата така го засърбяха, че изскърца със зъби.

— Ще трябва да дам всичко за гладене, щом пристигна.

— Къде, скъпи?

— В Ню Йорк — отвърна той в пристъп на вдъхновение. — Ти си любимата ми клиентка, Ив, но не единствената. Имам, тъж, някои подробности за доизясняване относно един договор за телевизията.

Тя наклони глава и взе да го изучава с поглед.

— Сигурно си много разстроен, щом лъжеш толкова неумело. Една от най-ценните ти способности — и като че ли единствената — е

да лъжеш съвсем искрено.

Искаше да покаже, че е ядосан, но вместо това издаде уплахата си.

— Слушай Ив, съжалявам, че нямах възможност да те уведомя за промяната в плановете си, но имам и други задължения, освен към теб.

— Хайде да не се будалкаме повече. — Гласът ѝ бе приятелски. Изражението на лицето обаче, не. — Знам, че ти си влизал във вилата късно тази сутрин.

— Да съм влизал къде? — По лицето му рукна пот. Когато се засмя, гласът му премина в грач. — Защо, по дяволите, ще правя подобно нещо?

— И аз те питам същото. Сигурна съм, че предния път пак ти си влизал и си задигнал вещите ми. Нямам думи, за да ти кажа колко съм огорчена, Дрейк, че един от малкото ми останали роднини ще стигне дотам да краде.

— Нямах право да ми говориш така! — Изкрещя той и рязко затвори капака на куфара. Неволно започна да се чеше по бедрата. — Опомни се, Ив! Имам ли вид на човек, който е опрял до няколко дрънкулки?

— Да. Когато не се простираш според чергата си, ставаш крадец. — Ив въздъхна уморено и запали цигара. — Пак ли си играл комар?

— Нали ти казах, че го заряхах. — Тонът му беше почти възмутен.

Тя издуха дима към тавана и отново се взря в очите му.

— Ама че лъжец! Ако не искаш да ида в полицията и да съобща подозренията си, на минутата ще престанеш да ме лъжеш. С колко си вътре?

Той рухна, срути се като къщичка от карти, духната от дете.

— Осемдесет и три хиляди плюс лихвите.

Ив стисна устни.

— Идиот! На кого ги дължиш?

Дрейк обърса устата си с длан.

— На Делрикио.

Тя скочи, грабна една обувка от леглото и я хвърли по него. Дрейк се разциври и се опита да предпази лицето си с ръце.

— Проклет, лигав глупак! Казвах ти, предупреждавах те! Преди петнадесет години едва те измъкнах от тоя мръсник. Преди десет

години пак.

— Не ми провървя.

— Тъпанар! Досега нито веднъж не се е случвало да ти провърви. Делрикио! Боже Господи! Такива цивреши лигльовци като теб ги изяжда направо с парцалите. — Побесняла, тя хвърли цигарата си на пода, стъпка я и сграбчи Дрейк за ризата. — Заради него искаше да докопаш касетите, нали? Гаден предател, значи щеше да му ги снесеш, за да отървеш собствената си кожа?

— Той ще ме убие! — Очите и носът му течаха, докато бръщолевеше срещу нея: — Ще го направи, Ив, ще видиш! Веднъж вече нареди на един от главорезите си да ме пребие. Само иска да чуе записите, нищо друго. Сметнах, че това няма да навреди на никого и така може би ще ми опрости част от дълга. Аз просто...

Тя го зашлеви — явно доста силно, защото главата му се отметна назад.

— Съвземи се! Изглеждаш жалък. — Пусна го и закрачи из стаята.

Той извади носна кърпа и взе да бърше лицето си.

— Уплаших се. Боже мили, Ив, не можеш да разбереш какво е да живееш с мисълта, че ще те направи на пихтия. И то за някакви си въшливи осемдесет хиляди.

— Въшливи осемдесет хиляди, дето ги нямаш! Ти ме предаде, Дрейк, злоупотреби с доверието и с привързаността ми към теб. Знам, че си изкарал отвратително детство, но това не ти дава право да предаваш човека, който ти е подал ръка.

— Страх ме е! — Дрейк отново се разплака. — Ако не му дам парите до два дни, той ще ме убие. Сигурен съм.

— И записите ти трябваха, за да му запушиш устата. Много жалко, скъпи, но номерът няма да мине.

— Не е нужно да са истински. — Той с мъка се изправи на крака. — Можем да подправим няколко и да му ги пробутаме.

— И когато разбере, че си го излъгал, вече със сигурност ще те убие. На лъжата краката са къси, Дрейк. Повярвай ми.

Докато се мъчеше да преглътне тази истина, погледът му шареше неспокойно из стаята. Не можеше да се съсредоточи. — Ще се махна. Ще напусна страната...

— Ще останеш тук като мъж и ще сърбаш каквото си надробил. Поне веднъж в жалкия си живот ще си понесеш последствията.

— Ще умра — промълви той с разтреперани устни.

Ив отвори чантата си и извади чекова книжка. Предварително знаеше какво я очаква, но от това нито ядът, нито съжалението ѝ бяха намалели.

— Сто хиляди — рече, седна и започна да пише. — С тях трябва да покриеш дълга си плюс лихвите.

— Господи, Ив! — Той падна в краката ѝ и зарови лице в коленете ѝ. — Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо. Само слушай. Ще вземеш този чек. Няма да харчиш нито цент от него за хазарт, а ще го занесеш на Делрикио.

— Непременно ще го направя. — Мокрото му лице се озари от щастие. Светна като на новопокръстен. — Кълна се!

— И повече никакво вземане-даване с тоя тип. Само да чуя, че пак си се забъркал с него, собственоръчно ще те убия — и то така, че дори Делрикио ще ми завиди.

Дрейк въодушевено кимаше. Беше готов да обещае всичко, абсолютно всичко, съвсем на сериозно — поне за известно време, докато опасността премине.

— Бих ти предложила да се подложиш на някакво лечение, за да се откажеш от наркотиците.

— Нямам проблеми. Отдавна съм ги зарязал. Кълна се.

— И преди се кълнеше, че това си е твоя работа — погнусено го отблъсна тя и се изправи. Обичта и надеждата, които бе хранила към детето на сестра си, се бяха изпарили. Знаеше, че е безвъзвратно. Може би когато отвращението и ядът попреминеха, щеше да изпита съжаление, но нищо повече. — Пет пари не давам дали ще си опропастиш живота, Дрейк. За последен път те спасявам. Уволнен си.

— Ив, сигурно не говориш сериозно? — Той стана и ѝ отправи най-очарователната си усмивка. — Признавам, че я пооплесках. Постъпих глупаво, но няма да се повтори.

— Пооплеска ли я? — Почти развеселена, Ив забарабани с пръсти по чантата си. — Каква удобна фраза, толкова е обобщаваща. Ти нахлу в къщата ми, открадна вещите ми, съсипа маса неща, на които държа, и разби спокойствието на една жена, която ми е повече от скъпа, която уважавам и ценя и която, при това, е моя гостенка! —

Махна с ръка, за да го накара да мълчи. — Не ти казвам, че ще се погрижа да не работиш повече в този град, Дрейк. Прекалено мелодраматично и изтъркано е. Но няма да работиш повече за мен.

Чувството му на облекчение и радост се беше изпарило. Да му чете конско бе едно — щеше да преглътне две-три заплахи, но това наказание бе по-лошо и по-сериозно дори от налаганията с каиша зад хамбара. Да не му е името Дрейк, ако се остави пак да бъде тормозен от жена!

— Нямах право да се отнасяш така с мен, да ме изхвърляш като някакъв боклук!

— Имам пълно право да уволнявам неподходящите си служители.

— От мен си видяла и добро.

Тя сви вежди при тази проява на безочие.

— Значи сме квит. Чекът и всичко, което ще получиш от мен. Смятай, че това ти е наследството.

— Не можеш да постъпиш така! — Той я сграбчи за рамото, преди да успее да си тръгне. — Аз съм твоето семейство, нямаш други. Не можеш да ме отрежеш току-тъй.

— Мога и още как! Спечелила съм всеки цент с труд — нещо, което ти не можеш да се похвалиш. Каквото имам, ще го дам на когото пожелае — изрече тя и се отскубна от него. — Не се отплащам на изменници, Дрейк, а в този случай дори се разминавах без наказание. Току-що ти подарих живота. Гледай отново да не го пропилееш.

Той се втурна подире ѝ, когато излезе и заслиза по стълбите.

— Няма да ти позволя да оставиш всичко на онова копеле Уинтроп! По-скоро ще те пратя в ада.

Тя се извъртя рязко в подножието на стълбите. Погледът ѝ го накара да замръзне на мястото си.

— По всяка вероятност ще се срещнем там. А дотогава, нищо не ни свързва.

Това беше невъзможно. Дрейк седна на стълбите и се хвана за главата, когато вратата оглушително се затръшна. Направо изключено. Ще я накара да разбере, че не може да го купи с никакви си въшливи сто бона.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брандън седеше на леглото с балдахин в огромната, просторна спалня в къщата на Ив и гледаше как майка му събира багажа.

— Защо когато жените си стягат нещата за път, винаги слагат повече джунджурии от мъжете?

— Това е една от загадките на вселената, момчето ми. — Тя виновно пъкна още една блуза в чантата. — Наистина ли не ми се сърдиш, че няма да дойдеш с мен в Лондон.

— Не, разбира се. Ще ми бъде сто пъти по-забавно у семейство Маккена, отколкото да слушам някакъв си стар актьор. Освен това, те имат „Нинтендо“.

— Е, да, Рори Уинтроп не може да се мери с това. — Затвори ципа на чантата с дрехите и разгледа съдържанието на другата, за да се увери, че всичките ѝ тоалетни принадлежности и гримове са вътре. Поклати глава, когато я вдигна, за да провери колко тежи. Няма никаква загадка, помисли си, а чиста суета. — Кийкий ще дойде всеки момент. Сложихме ли четката ти за зъби?

— Да, мадам. — Той завъртя очи. — Вече два пъти провери сака ми.

Тъй като пак започна да рови в него, не забеляза изражението му.

— Май трябва да си вземеш още едно яке. Може да завали.

— Току-виж Ел Ей бъде връхлетян от снежна буря, ураган или наводнение. Или пък стане земетресение. О, Господи, ами ако наистина стане земетресение в нейно отсъствие? Стъписана от страх и угризения, които я връхлитаха всеки път, щом заминаваше някъде без Брандън, тя се обърна да го погледне. Той се подрусваше лекичко на леглото и си тананикаше, нахлупил над очите скъпоценната си шапка с емблемата на „Лейкърс“. — Ще ми бъде мъчно за теб, миличко.

Брандън се нацупи, както би постъпило всяко самоуважаващо се десетгодишно хлапе, с което се отнасят като с бебе. Добре че не бяха на публично място.

— Всичко ще бъде наред. Няма защо да се тревожиш.

— Има. Не мога иначе. — Приблѝжи се до него, за да го прегърне и се зарадва, когато той обви ръце около нея и здраво я притисна. — До вторник се връщам.

— Ще ми донесеш ли нещо?

Наклони главата му назад.

— Може и това да стане. — Целуна го и по двете бузи. — Гледай да не пораснеш много, докато ме няма.

Той се ухили.

— Може и това да стане.

— Пак ще съм по-голяма от теб. Хайде сега да потегляме. — Взе куфарчето, помъчи се да си спомни дали е сложила паспорта и билетите на удобно място и метна чантата с дреболиите през едното рамо, а по-обемистата с дрехите през другото. Брандън нарами претърпкания си сак, пълен с всичко необходимо за едно момче, тръгнало да прекара няколко дни у приятели.

На никого от двамата не му хрумна, че могат да повикат прислужник, за да им смъкне багажа.

— Ще ти се обаждам всяка вечер, в седем часа тукашно време. Точно след вечеря. Оставих ти името на хотела и телефонния номер в сака.

— Знам, мамо.

По тона му разбра, че му е дотегнала с напътствията си, но една майка има право да се държи така.

— Можеш да ми звъниш винаги, когато ти потърбявам. Ако ме няма в момента, остави съобщение на рецепцията.

— Знам какво да правя. Все едно си в командировка.

— Да. — Но този път щеше да ги дели цял океан.

— Джулия! — Нина се появи забързана по коридора и те спряха в подножието на стълбите. — Не бива да се товарите с всичко сами.

— Свикнали сме. Чудо голямо!

— Хубава работа. — Дръпна едната чанта от рамото на Джулия и я остави настрана. — Ще кажа на Лайл да качи багажа ви в лимузината.

— Благодаря. Но всъщност не е необходимо да ме откарва до летището. — Направо я побиваха тръпки. — Мога...

— Вие сте гостенка на госпожица Би — важно възрази Нина. — Освен това, заминавате за Лондон заради нея. — За Нина този

аргумент сякаш напълно решаваше въпроса. Тя се усмихна на Брандън. — През следващите няколко дни тук ще бъде ужасно тихо и скучно, но съм убедена, че ще прекараш страхотно със семейство Маккена.

— Адски са забавни. — Стори му се неуместно да добави, че Дъстин Маккена беше обещал да го научи да издава неприлични звуци. Жените си нямат хабер от подобни работи. Щом чу входния звънец, мигом се втурна по коридора. — Ти си тук! — извика на Кийкий.

— Както виждаш. Качвай се на борда! Очакват ни три дни приключения, майтапи и бутане пред тоалетната. Здравсти, госпожице Соломон. Благодаря за свободния ден.

— Заслужаваш го. — Усмивката ѝ бе вяла, защото премисляше какво още ѝ предстои да свърши. — И бездруго всички отпрашват нанякъде и няма много работа. Приятно прекарване, Брандън. Спокоен полет, Джулия. Ще се обадя на Лайл да докара колата.

— Дръж се прилично. — Джулия пристъпи към Брандън, за да го притисне в прегръдките си за последен път. — И не се карайте с Дъстин.

— Добре — рече той и праметна сака си през рамо. — Чао, мамо.

— Чао. — Тя прехапа устни и излезе навън.

— Ще се грижим добре за него, Джулия.

— Знам. — Насили се да се усмихне. — Това е най-лесното. — Видя през отворената врата как огромната черна лимузина спря зад спортната кола на Кийкий. — А сега май е мой ред.

Докато Джулия пътуваше към летището под яркото слънце на Лос Анджелис, Ив се протягаше в леглото и се вслушваше в тежките дъждовни капки, които барабаняха по покрива. През този ден нямат работа, мислеше си тя, и часове наред ще безделничат в уютната виличка, наета от продуцентите, докато траят снимките на открито.

Един ден почивка бе добре дошъл при дадените обстоятелства. Отново се протегна и измърка, когато една силна ръка с широка длан се плъзна надолу по тялото ѝ.

— Май не се кани скоро да спре. — Отбеляза Питър и се отмести, за да я обърне върху себе си. Толкова хубава изглеждаше сутрин, че хем го смайваше, хем го възбуждаше. Изглеждаше по-стара, разбира се, без изкусно положения грим. Но чертите, очите, бялата ѝ

кожа омаловажаваха възрастта. — Ако караме с това темпо, можем да не мърдаме оттук цял ден.

Усети горещата му възбуда, напиреща под тялото ѝ, плъзна се нагоре, после надолу и го пое.

— Мисля, че ще успеем да си запълним времето.

— И още как. — Ръцете му се впиха подканящо в бедрата ѝ, когато тя започна да се поклаща. — Бас държа.

Ив се извиваше и гърчеше върху него, за да усети докрай фантастичните тръпки на наслада, бликащи отвътре.

Не се беше излъгала — той наистина се бе оказал интересен любовник. Млад, уверен, енергичен, с вътрешен усет към женските потребности, които задоволяваше наравно със своите. Тя високо ценеше сексуалната щедрост у мъжа. Най-хубавото беше, че накрая, когато предприе решителната стъпка и го покани в леглото си, вече ѝ бе станал симпатичен.

А в леглото... Коя жена на нейните години не би се чувствала щастлива, че може до такава степен да възбуди мъж, ненавършил още четиридесет? Знаеше, че той се забравя в нея — неравното му дишане, лъсналата по гърдите пот, разтърсващите конвулсии, докато препускаше към върха, бяха повече от сигурни признаци.

Усмехната, с отметната назад глава, тя се люлееше отгоре му, за да отведе и двамата отвъд предела на блаженото безпаметство.

— Господи! — Изтощен, Питър се отпусна на леглото. Сърцето му блъскаше като парен чук. Беше имал и други жени, по-млади, но никоя не бе толкова изкусна. — Невероятна си!

Тя се измъкна от леглото и грабна един халат от стола.

— И теб те бива. Много те бива. Ако имаш късмет, може и ти да бъдеш невероятен, когато станеш на моите години.

— Съкровище, ако продължавам така да чукам, едва ли ще изкарам дотолкова. — Протегна се като дълъг, строен котарак. — Но затова пък, колкото и да е кратък, животът ми ще бъде щастлив.

Засмя се, доволна от отговора му, и отиде до тоалетката, за да разреши с четка косата си. За разлика от повечето млади мъже той не се чувстваше длъжен да избягва въпроса за възрастта ѝ. Не подправяше секса с лъжи и комплименти.

Беше разбрала, че Питър Джаксън говори само онова, което мисли.

— Защо не ми разкажеш как оценяваш досегашния си кратък и щастлив живот?

— Правя каквото поискам. — Той скръсти ръце под главата си. — Струва ми се, че пожелах да стана актьор още на шестнадесет години — запалих се от пиесите в гимназията. Записах се да уча драматично изкуство в колежа, с което разбих сърцето на майка си. Тя мечтаеше да ме направи лекар.

Ив срещна очите му в огледалото, после бавно плъзна поглед към тялото му.

— Ръцете ти изглеждат подходящи.

Той се ухили.

— Да, ама страшно мразя да гледам кръв. И да се издънвам на голф.

Развеселена, остави четката и започна да нанася крем под очите си. Шумът от дъжда и гласът му ѝ действаха успокояващо.

— Значи се отказа от лекарската професия и дойде в Холивуд.

— На двадесет и две. Погладувах, после направих няколко успешни телевизионни реклами. — Почувства прилив на сили и се повдигна на лакти. — Хей, виждала ли си ме как рекламирам „Хрупкави овесени ядки с боровинки, орехи и стафида“?

Срещна засмените му очи в огледалото.

— Боя се, че съм го пропуснала.

Взе една цигара от нейните, оставени върху нощното шкафче.

— Гениално изпълнение. Оригинално, издържано и прочувствено. Само за някаква си закуска.

Тя отиде до леглото, за да си дръпне от цигарата му.

— На всяка цена ще накарам готвачката да ми ги набави.

— Да ти кажа право, имат вкус на горска пръст. Заговорихме за ядене и ми хрумна нещо. Защо да не приготвя закуска?

— Ти?

— Ами да. — Взе цигарата от пръстите ѝ и я пхна между устните си. — Преди да пробия в сапунения жанр^[1], работех като готвач на аламинути. На смени.

— Значи предлагаш да ми забъркаш бекон с яйца?

— Може, ако с това успея да задържа интереса ти.

Много внимателно, тя отново си дръпна от цигарата. Разбра, че е започнал да се влюбва в нея. Беше ѝ изключително приятно, ласкаеше

се и ако обстоятелствата бяха различни, можеше и да го остави да хлътне. Но в случая по-добре беше да не задълбават.

— Мисля, че проявих достатъчен интерес.

— Но?

Устните ѝ леко докоснаха неговите.

— Но... — повтори тя. И не довърши.

Да не се примири с тези неизречени ограничения, се оказа трудно, отколкото предполагаше. Трудно и неочаквано.

— Е, и няколко дни в Джорджия са нещо.

Целуна го с благодарност.

— И то много. И за двама ни. Какво стана със закуската?

— Знаеш ли какво... — Той се наклони напред, за да я целуне по рамото и изпита наслада от уханието му, от нежната кожа и от здравината му. — Дай да вземем по един душ и после ще ме гледаш как готвя. След това имам страхотна идея как да прекараме част от днешния следобед.

— Наистина ли?

— Да. — Погали я леко и се усмихна. — Можем да отидем на кино.

— На кино?

— Ами да, сигурно си чувала за него. Там хората сядат и гледат как други като тях се правят на трети. Какво ще кажеш, Ив? Ще хванем някоя дневна прожекция, ще похапнем пуканки.

Тя помисли няколко секунди, после реши, че изглежда забавно.

— Приема се.

Джулия събу обувките си и отпусна крака върху килима в стаята на хотел „Савой“^[2]. Беше настанена в малък изискан апартамент, обзаведен с много вкус. Пиколото беше толкова ужасно учтиво, когато ѝ донесе багажа, че стоеше с почти извинително изражение, докато чакаше бакшиша си.

Джулия се приближи до прозореца, за да погледа реката и да отмие част от умората след пътя. Нервите ѝ щяха да се отпуснат по-бавно. Полетът от Ел Ей до Ню Йорк не бе минал зле — не се бе измъчвала много. Но от летище „Кенеди“ до „Хийтроу“ дългите часове на океана ѝ се бяха сторили истински ад.

Но нали всичко беше зад гърба ѝ. Вече бе в Англия. Освен това, с удоволствие си напомни, че е отседнала не къде да е, а в хотел „Савой“.

Още се учудваше, че може да си позволи такава луксозна обстановка. Но и това чувство бе приятно, защото ѝ подсказваше, че не е забравила какво значи да печелиш, да се издигаш или да изпитваш затруднения.

Светлините на града сякаш ѝ намигаха в мартенската вечер. Имаше усещането, че сънува кадифената тъмнина, смътно очертания полумесец, мержелеещата се вода. Беше толкова топло и безметежно тихо. След продължителна прозявка Джулия се извърна от прозореца и забрави светлините. Приключенията трябваше да почака до сутринта.

Извади от багажа само най-необходимото за през нощта и след двадесет минути вече беше потънала в дълбок сън.

На другия ден слезе от едно такси в Найтсбридж^[3] и се разплати с шофьора, съзнавайки, че прекалява с бакшиша. В същото време си даде сметка, че никога няма да свикне с английските пари. Сети се да поиска фактура — нейната счетоводителка непрекъснато беснееше заради немарливостта ѝ в това отношение, — след което небрежно я пъхна в джоба си.

Къщата напълно отговаряше на очакванията ѝ. Огромната червена тухлена постройка във викториански стил беше закътана зад гигантски, чворести дървета. Представи си каква великолепно сянка хвърлят през лятото, макар че в момента вятърът свиреше през голите им клони и музиката му ѝ навяваше странно затрогващи спомени за Дикенс. От комините се виеха дебели сиви ленти дим и се разпръскваха нагоре в мрачното небе.

По улицата зад гърба ѝ профучаваха автомобили, но тя без усилие си въобрази, че долавя чаткане на конски копита, трополене на карети и викове на амбулантни търговци.

Влезе през желязната портичка и тръгна по калдъръмената пътека, която минаваше през пожълтяла от студовите морава, после нагоре по бели мраморни стъпала, водещи към лъскава бяла врата. Размърда пръстите си, стиснали куфарчето, ядосана, че дланите ѝ са

потни и премръзнали. Няма смисъл да отрича, каза си, че мисли за Рори Уинтроп.

Пол беше на десет хиляди километра разстояние и ѝ беше сърдит. Какво ще си помисли, запита се, ако научи, че е тук и не само продължава работата по книгата, но и се кани да интервюира баща му? Беше сигурна, че няма да изпадне във възторг, а така ѝ се искаше да свържат по някакъв начин съществуването си.

Напомни си, че работата има предимство пред удоволствията, и натисна звънеца. Вратата се отвори почти веднага от една прислужница. Джулия зърна просторен вестибюл, шеметно високи тавани и настлани с плочи подове.

— Джулия Съмърс — представи се тя. — Имам уговорена среща с господин Уинтроп.

— Да, госпожице, той ви очаква. Заповядайте, влезте.

Плочите на пода бяха шахматно наредени в кафеникаво и в цвят слонова кост, таваните — украсени с тежки месингови и кристални полилеи. Вдясно имаше великолепно вито стълбище. Джулия връчи палтото си на прислужницата и я последва покрай два старинни стола от епохата на Джордж III, сложени отстрани до махагонова маса, върху която бе поставена ваза с хибискуси и една дамска ръкавица от сапфиреносиня кожа.

Подсъзнателно сравни всекидневната с тази на Ив. Подредбата беше определено по-строга и по-силно подчинена на традицията от просторната и обляна в слънце гостна на Ив. Нейната крещеше за богатство и изисканост, тази тук нашепваше за старо наследство и дълбоки корени.

— Моля, чувствайте се като у дома си, госпожице Съмърс. Господин Уинтроп веднага ще дойде.

— Благодаря.

Прислужницата почти безшумно се изниза от стаята и затвори тежките махагонови врати след себе си. Останала сама, Джулия отиде до камината и протегна премръзналите си ръце към буйните пламъци. Пушекът миришеше приятно на ябълкови цепеници, внушавайки утеха и гостоприемство. Донякъде ѝ напомняше за нейното огнище в Кънектикът и тя се поотпусна.

Издяланата от камък полица над камината беше отрупана със снимки в богато украсени и излъскани до блясък сребърни рамки.

Джулия беше сигурна, че прислужниците бълват проклетия всеки път, когато трябва да търкат петната по тях.

Беше ѝ интересно, докато внимателно изучаваше начумерените, застанали като истукани предци на човека, с когото бе дошла да се срещне.

Позна Рори Уинтроп и долови част от чувството му за хумор в черно-бялата фотография, където се бе снимал с цилиндър и колосан нагръдник. Спомни си, че филмът се казваше „Убийствата на Делани“ и в него той с нескривано удоволствие играеше ролята на извънредно порядъчен, но зъл и извратен убиец.

Джулия не се задоволи само да зърне следващата снимка.

Трябваше да я вземе и да я подържи в ръцете си. Да я погълне с поглед. Не се съмняваше, че е на Пол, макар че момчето на нея бе на не повече от единадесет или дванадесет години. Косата му бе по-светла, по-буйна, и от изражението му личеше, че не се чувства особено приятно в неудобния костюм и с претенциозната вратовръзка.

Очите обаче бяха същите. Странно, помисли си, дори като дете е имал сериозен поглед на възрастен. Очите му не се усмихваха, а се взираха в нея така, сякаш искаха да ѝ кажат, че той е видял, чул и разбрал много повече от всеки друг, макар и два пъти по-зрял от него.

— Опасен хубостник е, нали?

Джулия се извърна, стиснала в ръка портрета. Толкова се бе захласнала по него, че не бе чула влизането на Рори Уинтроп. Той стоеше и я наблюдаваше с очарователна, дяволита усмивка, небрежно пхнал едната си ръка в джоба на перленосивия панталон. На външен вид можеше да бъде взет за по-голям брат на Пол, но не и за негов баща. Тъмночервеникавата му коса беше гъста и пригладена назад като лъвска грива. Рори я беше оставил прошарена само на слепоочията, от което изглеждаше по-скоро достолепен, отколкото стар. Лицето му бе стегнато и здраво, както и тялото. Той също прибягваше до извора на младостта, предлаган от козметичните хирурзи. Освен лифтинга, всяка седмица се подлагаше на специални манипулации с маски от водорасли и масажи на лицето.

— Извинете, господин Уинтроп. Изненадахте ме. Бях се разсеяла.

— Най-подходящият момент да свариш една красива жена. —
Беше му забавно, че го гледа зяпнала. Един мъж можеше да съхрани

лицето и тялото си с постоянни грижи и с пари. Но за една жена, при това толкова млада, не бе лесно да отстоява собственото си „аз“.

— Интересна ли ви е миниатюрната ми сбирка от снимки на престъпни елементи?

— О! — Сети се, че още държи портрета в ръката си, и го върна на полицата. — Да, много е забавна.

— Тази на Пол е правена веднага след сватбата ни с Ив. И тогава, и сега, не мога да го разбера що за момче е. Той ми е говорил за вас.

— Така ли? — Беше приятно изненадана и смутена. — Наистина ли?

— Да, не си спомням друг път да е споменавал някоя жена по име. Това е една от причините, поради която се зарадвах, че ще дойдете да ме видите. — Пристъпи към нея и пое ръката ѝ в дланите си. Отблизо усмивката, покорявала няколко поколения жени, изглеждаше неустоима. — Хайде да седнем до огъня. А ето и чая ни.

Докато се настаняваха в две кресла с широки облегалки пред камината, влезе друга прислужница с количка.

— Искам да ви благодаря, че се съгласихте да ме приемете, и то през уикенда.

— Удоволствието е мое. Много ми е драго. — Освободи прислужницата с дружелюбно кимане и сам се зае да налива чая.

— Трябва да бъда в театъра до обяд за матинето, така че за съжаление не разполагам с много време. Лимон или сметана, скъпа?

— Лимон, благодаря.

— Опитайте от тези питки^[4]. Повярвайте ми, чудесни са! — Той си взе две и ги намаза обилно с мармалад. — Та Ив е забъркала страхотна каша с тази книга, а?

— Може да се каже, че предизвика грандиозен интерес и всякакви предположения.

— Много сте дипломатична, Джулия. — Отново ѝ отправи обезоръжаващата си усмивка. — Надявам се, че ще си говорим на Джулия и Рори. По-удобно е.

— Разбира се.

— Как е моята прелестна бивша съпруга?

Макар да не биеше на очи, Джулия долови нотка на привързаност.

— Бих казала, че е все така прелестна. Споменава ви с най-топли чувства.

Той отпи от чая си и доволно изсумтя.

— Нас ни свързваше рядко приятелство, което се задълбочи след уталожването на страстта. — Засмя се. — Да не говорим, че към края на брака ни ми беше доста сърдита, и то с основание.

— Жените често „се сърдят“, когато им изневеряват.

Усмивката му бе ослепителна, също като на Пол, и Джулия неволно се усмихна в отговор. Прямите жени винаги го бяха очаровали.

— Скъпа моя, аз съм ненадминат познавач по въпроса как жените приемат изневярата. За щастие, приятелството ни оцеля. Все си мисля, че заслугата за това е предимно на Ив, защото страшно обича Пол.

— Не ви ли се струва странно, че бившата ви жена и синът ви са толкова близки?

— Никак. — Отхапа от една питка, докато говореше. Ядеше бавно и се наслаждаваше на всеки залък. На Джулия не ѝ бе трудно да си представи, че и с жените се е отнасял по същия начин. — Откровено казано, не бях добър баща. Боя се, че просто не знаех как да се държа с порасналото момче. Докато е бебе, от време на време заставаш до люлката и му гукаш или буташ количката му из парка наперено и важно. За другите по-неприятни родителски задължения си имахме бавачка.

Без да се засегне, се подсмихна и я потупа по ръката, преди да долее топъл чай.

— Джулия, скъпа, не ме съдете прекалено строго. Аз поне, си признавам грешките. Театърът беше моят дом. Пол има злощастieto да се роди в семейството на двама позорно себични и изключително надарени люде, които не умееха да гледат деца. А Пол беше ужасяващо будно дете.

— В устата ви звучи като обида, а не като комплимент.

Аха, рече си той и прикри усмивката си, попивайки устни със салфетката. Дамата е потресена.

— По-скоро по онова време момчето представляваше неразрешима загадка за мен. А Ив се държеше съвсем естествено с него. С изключително внимание, търпение и отзивчивост. Трябва да

призная, че благодарение на нея ние с Пол взехме да се разбираме повече от преди.

Отново започваш да правиш преценки, Джули, смъмри се тя и се помъчи да се настрои обективно.

— Ще възразите ли, ако включа касетофона си? Така ще бъде точно.

Той се поколеба само няколко секунди и махна с ръка, че е съгласен.

— Не, разбира се. Всеки държи на точността.

Без да се суети, тя сложи касетофона в края на масичката за чай и го включи.

— Писано е доста за вас с Ив и Пол през първите години от брака ви. Получава се нещо като семеен портрет.

— Семеен. — Рори изпробва звученето на думата и кимна над чашата с чай. — Изглеждаше ми странно, но ние наистина бяхме едно цяло. Ив силно жадуваше семейство. Може би затова толкова й липсваше присъствието на малчугани. Или тъкмо по тази причина бе достигнала възрастта, когато самата й женска природа я караше да копнее за детски колички, пелени и ситненето на бебешки крачета. Дори ме убеди, че трябва да си имаме наше дете.

Тази нова и изненадваща информация слиса Джулия.

— Вие с Ив сте смятали да имате дете?

— Скъпа моя, Ив е царица да убеждава. — Той се изкиска и се облегна назад. — Крояхме планове и разработвахме тактиката като двама генерали на вражеската линия. Месец подир месец моята сперма воюваше с нейните яйцеклетки. Битките не бяха лишени от емоции, но така и не постигнахме пълна победа. Ив замина за Европа — за Франция, струва ми се, — за да се прегледа при някакъв специалист. Когато се върна, ми съобщи, че не може да зачене. — Остави чашата си. — Трябва да призная, че тя прие тази, доколкото ми е известно, ужасна за нея новина, мъжки. Без хленч, рев и клетви към Бога. Такава беше. Хвърли се с още по-голяма стръв в работата си. Знам, че е страдала. Спеше лошо и за няколко седмици изгуби апетит.

Обективна ли, запита се Джулия, докато се взираше в буйния огън? Никаква вероятност. Облада я безмерно състрадание.

— Не помислихте ли за осиновяване?

— Странно е, че го споменавате. — Рори присви очи, връщайки се в миналото. — На мен също ми хрумна този вариант. Не можех да гледам как Ив се измъчва. Освен това, да ви призная, Ив ме бе запалила да си имаме дете. Когато споделих идеята си с нея, тя притихна. Дори се сви, сякаш я бях ударил. Каза... — Как точно се изрази? „Рори, и двамата получихме по една възможност. Щом няма връщане назад, тогава защо не се постареем да гледаме напред?“

— Тоест?

— Предполагам, че намекваше за напразните ни усилия да се сдобием с дете и затова смяташе за по-разумно да продължаваме нататък. Така и направихме. По една случайност накрая се оказа, че всеки трябва да поеме по своя път. Разделихме се като приятели, дори обсъждахме възможността отново да се съберем в някой филм. — Усмивката му беше малко тъжна. — Кой знае, току-виж и това стане.

По всяка вероятност Ив бе проявила такъв интерес към историята около зачеването на Брандън — към момичето, забременяло случайно, — защото тя самата не е могла да забременее, разсъждаваше Джулия. Но Рори едва ли би могъл да й отговори на този въпрос. Затова отново насочи разговора към темата, в която той бе посветен.

— Бракът ви е бил смятан за изключително стабилен. Мнозина са останали неприятно изненадани, когато се е разтрогнал.

— С Ив се разбирахме идеално. Но рано или късно след всяко представление завесата трябва да падне.

— Значи не вярвате в думите „докато смъртта ни раздели“?

Той се усмихна лукаво с неотразимия си чар.

— Скъпа моя, вярвам и винаги съм вярвал в тях с цялото си сърце. Всеки път, когато ги изрека. За съжаление, сега ще трябва да ме извините. Театърът е най-придирчивата любовница.

Тя изключи касетофона и го прибра в куфарчето си.

— Благодаря за времето, което ми отделихте, и за гостоприемството, господин Уинтроп.

— Рори — напомним той и взе ръката ѝ, когато се изправиха. — Надявам се, че не се сбогуваме. Ще се радвам отново да поговорим. Утре театърът е затворен. Можем да продължим по-късно на вечеря.

— С удоволствие, стига да не попреча на плановете ви.

— Джулия, плановете на един мъж винаги подлежат на промяна, особено ако става дума за една красива жена. — Той поднесе ръката ѝ

към устните си.

Джулия му се усмихваше, когато вратите на всекидневната се разтвориха.

— Галантен както винаги — прозвуча гласът на Пол.

Рори задържа застиналата ръка на Джулия в своята и се обърна към сина си.

— Пол, каква чудесна изненада! Не е необходимо да те питам какво те води насам.

Пол гледаше Джулия право в очите.

— Не, наистина. Днес няма ли матине?

— Има, естествено. — Рори едва не се засмя с глас. За първи път виждаше в очите на сина си такъв безумен копнеж. — Тъкмо се сбогувах с тази очарователна дама. А сега, струва ми се, трябва да напусна строя и да ви осигуря два билета за представлението довечера. Много ще се радвам, ако дойдете.

— Благодаря. Аз...

— Ще дойдем — прекъсна я Пол.

— Чудесно. Ще ви ги изпратя в хотела, Джулия. А сега ви оставям в тези, без съмнение, изключително вещи ръце. — На път към вратата поспря до сина си. — Поне ми даде възможност да ти кажа, че притежаваш безупречен вкус. Ако не беше Лили, скъпи мой, нямаше да те оставя на мира, докато не ти я отнема.

Пол се усмихна кисело, но щом баща му излезе, усмивката му изчезна.

— Не ти ли се струва, че си измислила прекалено сложен начин да избягаш от мен, идвайки чак в Лондон?

— Върша си работата. — Напрегната и ядосана, тя грабна куфарчето си. — А ти не смяташ ли, че си измислил прекалено сложен начин да проведеш този разговор, проследявайки ме чак до Лондон?

— По-скоро неудобен. — Той прекоси стаята с лека стъпка, която напомняше на Джулия за опитен ловец, попаднал на следа. Заобиколи креслото и застана пред огъня до нея. Една цепеница изпраща и изхвърли сноп сърдити искри. — Защо не ми каза, че ще идваш при баща ми?

Забеляза, че думите му са премерени, както и походката. Спокойни и търпеливи. В резултат на това нейните бяха прекалено припряни.

— Не изглеждаше необходимо да ти съобщавам плановете си.

— Грешеш.

— Не виждам защо трябва да се допитвам до теб.

— Сега ще видиш защо. — Притегли я към себе си, впи устни в нейните и напълно я зашемети. Постъпката му беше толкова дръзка и неочаквана, че тя не успя да реагира. Едва смогна да си поеме дъх.

— Това не е...

Отново запуши устата ѝ, заглуши думите ѝ и замъгли разсъдъка ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна стенание и тя изпусна куфарчето, за да го прегърне. В мига, в който чувствата я завладяха, усети, че е готова на всичко за него.

— Сега ясен ли съм?

— Замълчи — промълви тя и обви ръце около врата му. — Само замълчи.

Той затвори очи, развълнуван от начина, по който положи глава на рамото му. Жестът ѝ и трогателната въздишка, която отрони, предизвикаха у него желание да я отнесе в някое тихо и безопасно кътче.

— Тревожиш ме, Джулия.

— Защото дойдох в Лондон ли?

— Не, защото те последвах по петите. — Отдръпна се от нея и погали бузата ѝ с опакото на ръката си. — В „Савой“ ли си отседнала?

— Да.

— Тогава да вървим. Не бих искал някоя прислужница на баща ми да нахълта, докато те любя.

Леглото вдъхваше чувство на безопасност. Стаята беше тиха. Тялото ѝ потръпваше сладостно под неговото и го опияняваше също като вино. Всяка въздишка, която изтръгваше от нея, влудяваше кръвта му. Беше оставил завесите дръпнати, напук на нея, за да вижда лицето ѝ в светлината на слабото зимно слънце.

Не беше допускал, че може да съществува такова върховно удоволствие. То го облада от мига, когато внимателно и бавно съблече спретнатия делови костюм на Джулия и откри хлъзгавото ѝ копринено бельо отдолу. Сърцето му заблъска, щом взе да го смъква сантиметър

по сантиметър. Положи я върху леглото и тя се отпусна в ръцете му, крехка, загадъчна, съблазнителна и всеотдайна.

Пое го върху себе си, разкошната ѝ влажна кожа се плъзгаше под неговата, дъхът ѝ гъделичкаше ухото му, ръцете ѝ го галеха нежно, после по-страстно, накрая необуздано. Усещаше желанията, разтърсващи тялото ѝ, буйния възторг, когато ги утоляваше едно по едно.

Тя определяше темпото и в един момент така ускори ритъма, че се затъркаляха по леглото, вкопчени диво и обладани от неистова страст.

Леглото не беше вече безопасно място, а свърталище на безброй опасни наслади. Стаята не бе тиха, а кънтеше от нашепнати желания и сподавени стонове. Навън слънцето се скри и дъждът ливна като из ведро. В стаята нахлу сумрак и той я облада с бясно, безразсъдно настървение, което се опасяваше, че никога не ще успее да усмири.

Дори когато лежаха притихнали и се вслушваха в дъжда, притиснати един до друг, той продължаваше да чувства леките му набези.

— Трябва да се обадя на Брандън — прошепна Джулия.

— Хмм. — Пол се отмести, долепи тяло до нейното и взе гърдите ѝ в шепите си. — Хайде, върви.

— Не, не мога... Не мога да му се обадя, когато...

Той се засмя и я ухапа по ухото.

— Джули, телефонните услуги са слухови, а не визуални.

Беше ѝ все едно, че се държи глупаво, но поклати глава и се отскубна от него. — Не, наистина не мога. — Погледна към халата си, метнат върху облегалката на един стол на метър от нея. Пол забеляза изражението ѝ и се засмя.

— Да си затворя ли очите?

— Не, разбира се. — Но не ѝ беше лесно да отиде дотам и да го облече, като знаеше, че я наблюдава.

— Много си сладка, Джулия.

Препаса халата, забила поглед в ръцете си.

— Ако с това искаш да ми кажеш, че съм простодушна...

— Сладка — повтори той. — Имам предостатъчно самолюбие, за да се чувствам доволен, че не си свикнала да изпадаш в подобни положения с мъже. — Испита непреодолимо желание да я попита защо

е така, но успя да го потисне и обърна очи към дъжда, който плющеше в прозорците. — Мислех да те поразведа из Лондон, но днес като че ли не е най-подходящият ден за това. Да отида ли в другата стая и да поръчам нещо за обяд?

— Добре. Ще провериш ли дали не са оставени някакви съобщения за мен?

Изчака го да си обуе панталоните и едва тогава позвъни по телефона. След десет минути отиде в хола и завари Пол застанал до прозореца, потънал в собствените си мисли. Направи една голяма, според нейните представи, крачка и се приближи до него, обви ръце около кръста му и притисна буза о гърба му.

— В Ел Ей е двадесет и пет градуса и грее слънце. „Лейкърс“ са загубили от „Пистънс“ и Брандън е ходил в зоологическата градина. Къде си се отнесъл?

Покри ръцете й със своите.

— Стоях и се чудех защо винаги се чувствам чужд там, където съм се родил. Някога живеехме на Итън Скуеър и както разправят, бавачката ми често ме е водила на разходки в Хайд Парк. Не мога да го усетя. Знаеш ли, че не съм написал нито една книга, в която действието да се развива тук? Всеки път, когато дойда, очаквам, че нещо ще се обърне в мен и ще си припомня.

— Не е чак толкова важно. Аз пък дори не знам къде съм се родила.

— Не те ли вълнува?

— Не. Е, понякога да, заради Брандън. — Прииска й се да го усети и потърка буза в гърба му. Температурата на кожата му се бе нормализирала, но от допира й отново се повиши.

— Иначе рядко се сещам за това. Обичах родителите си и те ме обичаха. Искаха ме. — Той поднесе върховете на пръстите й към устните си и жестът му я накара да се усмихне. — Предполагам, че това е най-голямата утеха за осиновеното дете — че са го искали много силно, докрай. Тази връзка може да се окаже по-здрава от всичко.

— Струва ми се, че при нас с Ив е същото. Преди да стана на десет години и тя да се появи в живота ми, аз не знаех какво е да си желан. — обърна се, за да вижда лицето й. — Не съм сигурен дали ще ме разбереш, но преди да те срещна, не бях изпитвал истинско желание.

Думите му я разтърсиха, разкрепостиха душата ѝ и я накараха да се изпълни с копнеж. Не толкова докосването му или желанието му, а тези простички слова срутиха всички прегради.

— Аз... — Тя се отдръпна. Макар че ясно виждаше какво става с нея, страхът ѝ не беше намалял. — Смятах... надявах се — поправи се, — след като разбрах, че може да се сближим по този начин, да съумея да се справя с положението, както биха се изразили мъжете.

Притеснен, той пхна ръце в джобовете си.

— Тоест?

— Ами, с повече нехайство. Да се наслаждаваш на физическото съприкосновение, без да се затормозяваш, като влагаш чувства и надежди.

— Разбирам. — Наблюдаваше движенията ѝ. Явно не само той се притесняваше. Джулия не можеше да стои на едно място, когато беше напрегната. — Според теб, аз така ли се отнасям?

— Не знам. Говоря само за себе си. — Наложил си да млъкне и да се обърне с лице към него. Ако стояха в двата края на стаята, щеше да ѝ е по-лесно. — Искан да приема тази връзка такава, каквато е, и да ѝ се наслаждавам без излишни заблуди. Хубав секс между двама възрастни, които се привличат. — Помъчил се да си поеме безшумно дъх и да го изпусне бавно. — Освен това, държах да се уверя, че когато всичко свърши, ще мога да се измъкна невредима. Проблемът е, че не съм в състояние да го направя. Още щом те зърнах тази сутрин, взех да си мисля колко много съм копняла да те видя, колко си ми липсвал, колко ми е било мъчно, че се разделихме сърдити.

Млъкна и изправи рамене. Той се усмихваше насреща ѝ и се поклащаше на пети. Още малко и щеше да започне да подсвирква.

— Ще ти бъда благодарна, ако махнеш това самодоволно изражение от лицето си. Това не е...

— Аз те обичам, Джулия.

Тя се вцепени и се отпусна върху облегалката на близкото кресло. Дори да я беше ударил в слънчевия сплит, нямаше да успее да ѝ изкара въздуха така бързо.

— Ти... ти трябваше да ме изчакаш да свърша и тогава да кажеш, примерно, че си благодарен за всеки изживян миг или нещо подобно.

— Съжалявам. Да не мислиш, че се метнах на конкорда само с чифт бельо единствено да прекарам следобеда в леглото ти?

Изтърси първото, което ѝ хрумна.

— Да.

Смехът му прозвуча спонтанно и гръмогласно.

— Вярно е, че те бива, Джули, но не чак дотам.

Не знаейки как да реагира, тя вирна брадичка.

— Преди малко каза, всъщност, по-скоро изстена, че съм страхотна. Да — заяви тя и скръсти ръце. — Така беше. Страхотна!

— Сериозно? — Бог му бе свидетел, това беше самата истина. — Е, не е изключено. Но дори и заради най-страхотния секс пак не бих зарязал книгата си на такъв труден етап. Освен, най-много за час-два.

С това явно целеше да я постави на мястото ѝ.

— Тогава защо, по дяволите, дойде?

— Когато си разярена, очите ти потъмняват като сажди. Сравнението не е особено ласкателно, но е точно. Дойдох — продължи той, преди на нея да ѝ хрумне подобаващ отговор, — защото се тревожех за теб, защото бях бесен, че си тръгнала без мен, защото искам да съм с теб, ако ти се случи нещо. И защото толкова много те обичам, че не мога да дишам без теб.

— О! — С това наистина успя да ме постави на мястото ми, каза си тя. — Това не биваше да се случва. — Отново се изправи и взе да крачи напред-назад. — Всичко бях изчислила логично, разумно. Не биваше да постъпваш така с мен.

— Как?

— Да ме караш да чувствам, че не мога да живея без теб. Дявол да го вземе, Пол, не знам какво да правя!

— Какво ще кажеш за това? — Пресрещна я насред път и почти я вдигна във въздуха. Целувката му свърши останалото. След кратка, решителна съпротива тя се предаде.

— Обичам те. — Държеше на думите си, както и на него. — Не знам как да се справя с това обстоятелство, но наистина те обичам.

— Вече с нищо няма да се справяш сама. — Отдалечи я достатъчно от себе си, за да може да се убеди, че говори напълно сериозно. — Разбираш ли, Джулия?

— Нищо не разбирам. А може би в момента не е и необходимо.

Доволен от отговора, потърси устните ѝ. Чуването на вратата накара и двамата да въздъхнат.

— Мога да отпратя сервитьора.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не. Изведнъж усетих, че умирам от глад.

— Поне шампанското, което поръчах, няма да отиде на вятъра.

— Целуна я веднъж, после още един път, по-продължително, ала чуването се повтори.

Щом Пол отвори, Джулия видя, че е поръчал и цветя, десетина бледочервени неразцъфнали рози. Измъкна една от вазата и я задържа до лицето си, докато траеше поднасянето на обяда им.

— Има две съобщения за вас, госпожице Съмърс — каза сервитьорът и ѝ подаде пликите.

В това време Пол подписа разписката.

— Благодаря ви.

— Приятен обяд — пожела той и весело се усмихна на бакшиша.

— Изглежда страшно упадъчно — подхвърли Джулия, щом останаха сами. — Шампанско, любовна интрига, цветя посред бял ден в хотелска стая. — Изсмя се, когато тапата изгърмя. — Харесва ми!

— Тогава трябва да го превърнем в традиция. — Пол вдигна вежди, докато пълнеше чашите. — Билетите за довечера?

— Да. Първи ред, в средата. Как ли е успял?

— Баща ми може всичко, каквото поиска.

— Хареса ми — продължи Джулия и разкъса втория плик. — Рядко се случва човек да отговаря на представата, изградена за него. Очарователен, изтънчен, секси...

— Моля те.

Смехът ѝ бе приглушен, възторжен и заразителен.

— Твърде много си приличате, за да го оцениш. Наистина се надявам, че...

Гласът ѝ пресекна и тя пребледня като платно. Пликът падна на пода, докато се взираше в листа, който държеше в ръката си.

„Злото не се поправя със зло.“

[1] Имат се предвид дневните серийни филми, обикновено със сантиментален сюжет, давани по американската телевизия. — Б.пр. ↑

[2] Един от най-скъпите лондонски хотели на Странд Стрийт. — Б.пр. ↑

[3] Луксозен лондонски квартал в Уест Енд, известен със скъпите си магазини за антики и бижута. — Б.пр. ↑

[4] Пшеничена или ечемичена питка, замесена от хлебно тесто, която обикновено се разрязва наполовина и се маже с масло. Популярна в Северна Англия и в Шотландия. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пол остави бутилката и чашата толкова рязко, че пяната от шампанското преля навън. Когато я улови с две ръце за раменете, за да я сложи да седне, тя се отпусна на стола, сякаш костите на краката ѝ се бяха размекнали. В стаята се чуваше само тихото бръмчение на радиатора и потропването на суграшицата по стъклата. Приклезна до нея, но тя дори не го погледна, а продължи да се взира в листа, който нервно стискаше в едната си ръка, докато с другата се държеше ниско за корема.

— Дишай! — заповяда ѝ той и пръстите му започнаха да разтриват раменете ѝ. — Не си задържай дъха, Джули. Дишай!

Въздухът излезе на дълги пресекулки. С чувството, че току-що се е измъкнала от силен водовъртеж, тя пак си пое дъх и този път си наложи да го изпусне по-бавно.

— Чудесно. А сега, кажи какво има?

Джулия поклати енергично и безпомощно глава и му подаде бележката.

— „Злото не се поправя със зло“? — Озадачен, той отново вдигна очи и я погледна. Вече не беше толкова пребледняла, но и двете ѝ ръце бяха стиснати в скута. — Винаги ли изпадаш в шок от подобни банални поговорки?

— Когато ме следват и на десет хиляди километра разстояние, да.

— Ще ми обясниш ли за какво става дума?

Изправиха се едновременно — той остана неподвижен, а тя закрачи напред-назад.

— Някой се опитва да ме сплаши — промълви едва чуто. — Най-много ме вбесява, че има ефект. Това не е първото послание, което получавам. Изпратиха ми едно още щом пристигнахме в Калифорния. Беше оставено на прага пред къщи. Брандън го намери.

— Онзи следобед, когато бях при теб ли?

— Да. — Извърна се към него и отметна коса. — Откъде знаеш?

— Сетих се, защото в очите ти се четеше същото объркване и страх. Тогава никак не ми хареса. Сега пък още по-малко. — Той опипа бележката. — Пак ли същото пишеше?

— Не. „Любопитството не води към добро.“ Иначе беше пак бележка, пъхната в плик. — Първоначалната ѝ уплаха бързо се превръщаше в гняв. Пролича в гласа, в походката ѝ, в стиснатите юмруци, свити в джобовете на халата, в по-големите ѝ крачки. — Намерих една в чантичката си вечерта след онази тържествена вечеря, а третата открих мушната сред черновите ми след първото разбиване на къщата.

Когато минаваше покрай него, той ѝ подаде чаша вино. Реши, че щом не може да послужи за отпразнуването на събитието или в любовната им игра, поне би успокоило нервите ѝ.

— А сега трябва да те попитам защо не си ми казала.

Тя отпи и продължи да крачи.

— Не ти казах, защото ми се стори по-уместно да уведомя Ив. Пък и в самото начало не те познавах достатъчно, за да...

— За да ми вярваш.

Погледът, с който го стрелна, изразяваше нещо средно между смущение и оправдание.

— Ти беше против книгата.

— И все още съм. — Извади пура от самото си, което бе съблякъл по-рано. — И как реагира Ив?

— Разстрои се. Доста, струва ми се. Но бързо и умело го прикри.

— Сигурно. — Засега реши да не споделя мнението си по въпроса. Бавно взе чашата си с шампанско и се взря в мехурчетата. Те се издигаха бясно към ръба, пълни със сила и енергия. Също като Ив, помисли си. И колкото и да е странно, като Джулия. — Не е нужно да те питам ти как си я посрещнала. Я ми кажи по-добре какво означават според теб?

— Мисля, че целят да ме сплашат, разбира се. — В тона ѝ се прокрадна нетърпение, но той само сви вежди и отпи. — Вярно е, че са двусмислени, дори глупави, но понякога и най-изтърканите фрази звучат зловещо, когато са анонимни и сякаш падат от небето. — Той не отвърна и тя отмахна косата от очите си. Жестът беше рязък и припрян и на Пол му хрумна, че по същия начин би реагирала и Ив. — Никак

не ми е приятно, че някой се опитва да ми хвърля пясък в очите. Не ми се смей.

— Извинявай, как го каза само. Съвсем на място.

Тя грабна бележката от количката с обяда, върху която я бе оставил Пол.

— Да получа това тук, на десет хиляди километра от мястото, където ми изпращаха другите, значи, че някой ме е проследил до Лондон!

Отново отпи, продължавайки да я наблюдава.

— Някой друг, освен мен?

— Очевидно... — Даде си сметка, че думите ѝ бяха изстреляни прекалено бързо, дори сърдито. Не довърши и изпусна дълга въздишка. Стаята отново се изпречи помежду им. Тя ли се бе отдалечила или той? — Пол, не подозирам теб. Никога не ми е минавало през ум. Подобен род заплахи са прекалено пасивни за твоята натура.

Той вдигна вежди и отпи.

— Това комплимент ли беше?

— Не, просто откровение. — Този път тя скъси разстоянието, като вдигна ръка към лицето му, за да изглади бръчките, които го бяха набраздили през последните няколко минути. — Нито съм го мислела преди, нито сега. Не бих могла.

— Защото сме любовници.

— Не, защото те обичам.

По устните му пробягна сянка на усмивка, когато посегна да улови ръката ѝ.

— Човек не може да ти се сърди дълго, Джули.

— Ама ти сърдиш ли ми се?

— Да. — Въпреки това целуна дланта ѝ. — Все пак смятам, че трябва да се заемем с тази работа. Първо следва да проверим кой може да е оставил съобщението на рецепцията.

Стана ѝ неприятно, че не се е сетила за това преди него. Тъкмо там беше проблемът, че просто не бе способна да разсъждава. Когато той отиде до телефона, Джулия остана да седи, напомняйки си, че ако смята да доведе нещата докрай — което наистина влизаше в намеренията ѝ, — трябва не само да проявява спокойствие, но и

съобразителност. Следващата глътка шампанско я подсети, че пие на гладен стомах. Така едва ли щеше да запази мисълта си ясна.

— Билетите са били оставени от униформен раздавач — събщи Пол, след като остави слушалката. — Другият плик е бил намерен на плота. Сега проверяват как се е озовал там, но едва ли някой е забелязал нещо.

— Всеки би могъл да го направи, всеки, който знае, че ще идвам тук да интервюирам баща ти.

— Кой знаеше?

Стана и отиде до количката да похапне.

— Не съм го пазила в тайна. Ив, разбира се. Нина, Травърс, Кийкий, Лайл... Дрейк сигурно. Пък и всеки, който реши да ги попита. Нали и ти така научи?

Въпреки обстоятелствата, напуши го смях, като я гледаше как се разхожда, разнасяйки чинията със скариди в сос от омари със себе си, набожда ги на вилицата и ги пъха в устата си, сякаш не се храни, а се зарежда с калории.

— Травърс ми каза. Следващият ми въпрос е какво смяташ да правиш по-нататък?

— По-нататък? Какво друго мога да правя, освен да не им обръщам внимание. Няма да ида в Скотланд Ярд, я. — От тази мисъл и от храната настроението ѝ се подобри. Поуспокоена, остави полупразната чиния и отпи от шампанското. — Представям си как ще изглеждам. „Инспекторе, някой ми изпрати бележка. Не, не мога да твърдя, че е заплаха. По-скоро поговорка. Възложете случая на някой от най-кадърните си служители.“

При нормални обстоятелства сигурно щеше да се възхити на куража ѝ, но в случая положението бе доста сериозно.

— Май не ти беше толкова смешно, когато отвори плика.

— Не, но вероятно би трябвало. „Злото не се поправя със зло“? Защо да се притеснявам от човек, на когото му липсва елементарна оригиналност?

— Странно, аз пък мисля, че е постъпил доста хитро. — Щом се приближи до нея, тя разбра, че опитът ѝ да обърне всичко на шега се е провалил. — И да хванем този, дето изпраща бележките, полицията едва ли ще се интересува особено от него. Какво толкова, някакви си

безобидни, дори банални поговорки. Трудно ще докажем, че в тях се таи заплаха. А ние знаем, че е точно така.

— Ако смяташ да ме уговаряш да се откажа от книгата...

— Вече разбирам, че е безполезно. Джулия, моля те, не ме дръж в неведение. — Докосна я съвсем леко по косата с ръка. — Дай ми да чуя записите. Искам да ти помогна.

Този път не можеше да му откаже. Беше се сблъскала не с наглост или самолюбие. А с любов.

— Добре. Веднага щом се върнем вкъщи.

Независимо че Джулия бе извън страната, Лайл продължаваше да проявява интерес към вилата за гости — там непрекъснато се влизаше и излизаше. Цели два дни екип от чистачи разтребваше из нея. Дойдоха камиони и ги натовариха с изпотрошени мебели, счупени стъкла и скъсани завеси. Той успя да надникне вътре, преди да се появят. Изглеждаше така, сякаш някой бе вихрил вътре страхотен купон.

Жалко, че го беше изпуснал. Адски жалко. Името на купонджията можеше да му донесе тлъста сумичка. Но точно този следобед щастливо бе яхал прислужницата от горните етажи. Сега си мислеше, че това кратко, но много готино чукане, вероятно му бе струвало няколко бона.

Е, съществуваха и други начини за печелене на пари. Лайл имаше големи мечти и цял списък с набелязани цели. На първо място бе едно порше. Нищо не впечатлява мадамите повече от самоуверения пич, който кара готина кола. Искаше да притежава и собствен дом, къща на морския бряг, където да си седи на верандата и да зяпа момичетата с изрязани бански и онова, дето е скрито под тях. Искаше да се сдобие също с ролекс и със съответния гардероб към него. Веднъж да се нареди, и хубавите гаджета ще почнат да му кацат като мухи на мед.

Лайл си беше въобразил, че не е далеч от осъществяването на мечтите си. Вече почти усещаше уханието на плажно масло и пот.

Водеше си подробни бележки със своя разкривен почерк. Какво се изнасяше от вилата, какво се внасяше. Кой извършваше доставките. Дори си извади резервен ключ от къщата, за да може да влиза, когато

пожелае. Беше малко рисковано да се вмъкне, но той избра подходящ момент и успя да си направи копие от тефтерчето с телефоните на Нина и от личния ѝ бележник.

Травърс едва не го спипа да надзърта в спалнята на Ив. Гаднярката му с гаднярка си пъхаше носа навсякъде и пазеше къщата като зъл пес. Остана разочарован, че Ив не си води дневник или някакви записки. Биха стрували цяло състояние. Но затова пък откри странни хапчета в нощното ѝ шкафче и някакви любопитни бележници в тоалетката ѝ.

За какво, по дяволите, ѝ бяха притрябвали такива глупости като „Не си търси белята“? Лайл реши да си мълчи за хапчетата и бележките, докато измисли как да му послужат.

Най-лесно се оказа да събира сведения от пазача на входа. Джо обичаше да бърби, а бутнеш ли му една бира и някоя друга приказка, направо го хващаше словесна диария.

Много хора навестяваха Ив дори в нейно отсъствие.

Майкъл Торънт го откарали обратно с автомобила му, след като разбрал, че Ив ще бъде на снимки през следващите две-три седмици. Глория Дюбари се отбила да види Ив, но щом научила, че я няма, вместо нея потърсила Джулия. Шофирала сама и по думите на Джо си тръгнала с насълзени очи, когато не намерила никого.

Неколцина папараци се опитали да влязат преоблечени като раздавачи, но Джо ги разкарал. Умението му да надушва вестникарските плъхове се ценеше високо от обитателите на Бевърли Хилс.

Пуснал Виктор Фланиган да влезе, но след по-малко от двадесет минути му отворил да си тръгне. Агентката на Ив, Маги Касъл, също идвала и останала два пъти по-дълго от него.

Лайл събираше методично сведения и смяташе, че вече разполага с професионално изпипан отчет. Може би трябва да стане полицейски инспектор, помисли си вечерта, докато се обличаше за излизане. Ченгетата по телевизията винаги отмъкваха най-апетитните парчета.

Спря се на чифт силно изрязани черни бикини и потупа приятелски любимия си член. Някоя нищо неподозираща мадама щеше да бъде ощастлива тази вечер. Нахлузи черни кожени панталони и

закопча ципа на якето си върху впития си червен потник. Знаеше, че жените страшно си падат по мъже в кожени дрехи.

Ще връчи отчета си и ще прибере мангизите. После ще пообиколи няколко заведения, докато си избере щастливката.

Джулия не беше сигурна как ще възприеме сегашната съпруга на Рори Уинтроп. Но каквито и да бяха очакванията ѝ, тя се изненада, че Лили Тисбъри едновременно ѝ хареса и предизвика възхищението ѝ.

На екрана актрисата обикновено изпълняваше ролята на повърхностни и лекомислени героини, които идеално пасваха на едрия ѝ бюст, русата коса и невинните сини очи. На пръв поглед човек се изкушаваше да я причисли към онзи тип жени, които постоянно се кикотят и кълчат.

Ала на Джулия ѝ бяха необходими по-малко от пет минути, за да промени мнението си.

Лили беше умна, духовита, амбициозна жена, която използваше външността си като оръжие, вместо да остави да бъде обратното. Освен това, се държеше съвсем естествено в традиционната гостна на къщата в Найтсбридж — типична невъзмутима англичанка и примерна съпруга в семпъл, син тоалет на „Живанши“.

— Питам се кога ли най-после ще ни дойдеш на гости — каза тя на Пол, докато поднасяше аперитива. — Женени сме от три месеца.

— Не идвам често в Лондон.

Джулия бе изпитала върху себе си този продължителен пронизващ поглед и се възхити на Лили, че го понесе с такава явна лекота.

— И аз така подочух. Е, избрал си крайно неподходящо време за това посещение. Вие за първи път ли сте в Лондон, госпожице Съмърс?

— Да, за първи.

— Жалко за тази неспирна суграшица. Но от друга страна, мисля, че е най-добре да видиш един град в най-лошата му светлина — както и избраника си, — така по-лесно ще решиш дали ще можеш да приемеш всичките му недостатъци.

Лили седна с усмивка и отпи от вермута си.

— Това е тънък намек, че Лили знае моите до един — намеси се Рори.

— Никак не е тънък даже — отвърна тя. Леко докосна ръката му, но — както не убягна на Джулия — с голяма обич. — Как да е тънък, като се каните да ме залеете със спомени за една от най-сериозните любовни връзки в живота на моя съпруг. — Тя се усмихна лъчезарно на Джулия. — Не се притеснявайте, не ревнувам, просто съм ужасно любопитна. Не изповядвам ревността, особено за минали неща. Колкото до бъдещето, вече съм предупредила Рори, че ако се изкуши да повтори предишните си грешки, няма да хленча, да рева, да му натяквам, нито ще хукна при адвокатата си. — Отново отпи една малка глътка. — Просто ще го убия, бързо, хладнокръвно, без да ми мигне окото.

Рори се засмя и вдигна чашата към жена си за наздравица.

— Тя ме хвърля в ужас.

Пол се заслуша в разговора. Не му се вярваше, но започна да му се струва, че между баща му и жената, с която отскоро се беше свързал, съществува нещо сериозно и силно. Беше по-млада от единственото му дете и на пръв поглед лекомислено я взе за поредната мадама с налети гърди и пълни устни, с каквито баща му често си имаше работа.

Но Лили Тисбъри не приличаше на другите. След като преодоля своята привична и дълбоко вкоренена неприязън към нея, като към една от безбройните жени на баща си, той започна да я наблюдава и да я възприема с очите и ушите на писател. Забеляза неуловимите жестове, погледи, долови тембъра на гласа ѝ, спонтанния смях. Това се казва брак, осъзна не без удивление той.

Между тях съществуваше непринуденост и разбирателство, каквито никога не бе усещал в отношенията между баща си и собствената си майка. Свързваше ги приятелство, каквото бе виждал само в един от браковете на баща си — когато Ив Бенедикт му беше съпруга.

Отидоха да вечерят и Пол изпита облекчение и почуда. Облекчението дойде, когато разбра, че Лили не спада към нито една от двете категории, в която влизаха повечето от жените на Рори. Нямаше да се преструва още от първия път, че са близки роднини. Нито щеше

да му прави намеци насаме, че е готова да скъсят максимално разстоянието помежду им.

Почудата му пък се дължеше на факта, както му подсказваше собствената му интуиция, че може би баща му най-после е намерил човек, с когото да живее.

Джулия опита от задушната патица и изхлузи обувката на левия си крак. В камината зад гърба на Рори гореше огън, а над главите им се плискаше водопад от кристални лампички. Стаята с нейните гоблени и полирани остъклени шкафове щеше да изглежда стъписващо претенциозна, но в нея цареше уют. Писалищната маса от две части в стил ампир не беше разтегната. В средата ѝ за украса бе поставена ваза с рози, от които се носеше ухание на ябълков цвят. Отвън долиташе едва доловимото съскане на суграшицата. Тя събу и другата си обувка.

— Не съм ви казала колко великолепен бяхте снощи — обърна се Джулия към Рори. — И колко съм ви признателна, че си направихте труда да ни изпратите билети.

— Никак не беше трудно — увери я Рори. — Много се зарадвах, че с Пол се опълчихте срещу природната стихия и дойдохте.

— За нищо на света нямаше да изпусна представлението.

— Харесвате ли „Лир“? — попита я Лили.

— Изключително вълнуваща и въздействаща пиеса. Покъртителна!

— Толкова трупове има накрая, и то само заради суетата и глупостта на един старец. — Тя намигна на съпруга си. — Рори е фантастичен в тази роля, но аз лично предпочитам комедията. Тя е не по-малко трудна за изпълнение, но поне когато се измъкваш от сцената, в ушите ти кънти смях, а не вопли и ридания.

Рори се подсмихна и поясни на Джулия:

— Лили обича произведенията с щастлив край. Още в началото на връзката ни я заведох да гледа „Дълго пътуване в нощта“^[1] — Рори си гребна с вилицата малко див ориз. — После ми каза, че ако искам да седя и с часове да слушам разни трагедии, по-добре да си търся друга компания. Следващия път я заведох на фестивал на братя Маркс^[2].

— Така се омъжих за него. — Тя докосна ръката му с върховете на пръстите си. — След като открих, че знае наизуст цели откъси от „Една нощ в операта“^[3].

— Аз пък си мислех, че е, защото съм много секси.

Когато му се усмихна, в лявото ъгълче на устните ѝ се появи мъничка трапчинка.

— Скъпи, сексът е само за леглото. Щом един мъж разбира и цени комичния гений, значи с него може да се живее и извън общото ложе. — Отново се облегна назад и изпърха с мигли към Джулия. — Не сте ли съгласна с мен, скъпа?

— Досега Пол е предлагал да ме води само на баскетболен мач — отвърна тя, без да се замисли. Преди да съжали за отговора си, Лили избухна в смях.

— Рори, сигурно си бил страхотен баща, щом синът ти не може да измисли нищо по-добро от цяла сюррия потни мъже, които мятат топка към някакъв си кош.

— Не е лъжа, но момчето винаги е било на особено мнение по всички въпроси, включително и по въпроса за жените.

— Какво му е лошото на баскетбола? — попита Пол, като продължаваше спокойно да се храни. Погледът му бе втренчен в Джулия и тя прецени, че е най-разумно да свие уклончиво рамене. Изглеждаше невероятно красива с този смутен вид, мина му през ума. С пламнало лице хапеше долната си устна, което я правеше направо изкусителна. Реши, че по-късно трябва непременно и той да опита не само там, но и на други места.

— Но ти не пожела да дойдеш — напомни ѝ.

— Не.

— Ако те бях поканил, да речем, на ретроспективно представление на Тримата комици, щеше ли да дойдеш?

— Не. — Устните ѝ се разтеглиха в усмивка. — Защото ме караше да се притеснявам.

Той се пресегна през масата и улови пръстите ѝ.

— А ако сега те поканя?

— Пак ме караш да се притеснявам, но може и да рискувам.

Той взе виното си и погледна към баща си.

— Комай мнението ми не е съвсем за изхвърляне. Лили, патицата е превъзходна.

— Благодаря. — Тя се подсмихна над чашата си. — Много ти благодаря.

Едва след като се върнаха в уютната всекидневна за кафето с бренди, темата за Ив Бенедикт отново бе подета. Джулия още се

чудеше как най-тактично да започне интервюто, когато Лили сама предложи такава възможност.

— Съжалявам, че не успяхме да зачетем последния купон на Ив. Бяхме изненадани, че ни е поканила, и съжаляваме, че го пропуснахме. — Подви удобно крака под себе си, при което пролича колко са дълги. — Рори разправя, че купоните ѝ винаги са били невероятни. — Често ли организирахте събирания, докато бяхте женени? — обърна се Джулия към Рори.

— Няколко пъти. Малки вечери в тесен кръг, неофициални гостувания със скара на открито. Шеметни соарета! — Той описа кръг във въздуха. Златните копчета на ръкавелите му проблеснаха на светлината на огъня. — Помниш ли тържеството за рождения ти ден, Пол?

— Трудно бих могъл да го забравя. — Той погледна към Джулия. Забеляза, че Лили се е приготвила да слуша. — Тя нае циркови изпълнители — клоуни, жонгльори, вжеиграч. Дори един слон!

— И градинарят едва не напусна, като видя състоянието на моравата на другия ден. — Рори се изкиска и разклати брентото в чашата си. — Животът с Ив рядко беше скучен.

— Ако трябва с една дума да я опишете?

— Ив ли? — замисли се. — Несломима, предполагам. Нищо не можеше да я съкруши за дълго. Спомням с как веднъж изпусна една роля, която дадох на Шарлот Милър — горчив хап за Ив. Тя обаче отиде да играе Силвия в „Докосването на паяка“, същата година спечели награда в Кан с него и накара всички да забравят, че Шарлот изобщо е снимала филм по това време. Преди около двадесет и пет, тридесет години, трудно се намираха добри роли — киностудиите избягваха да наемат актрисите след една определена възраст. Ив замина за Ню Йорк и успя да се вреди в „Молбата на Мадам“ на Бродуей. Игра я една година, спечели „Тони“ и принуди Холивуд да ѝ падне на колене, за да се върне. Ако се вгледате в кариерата ѝ, ще забележите, че никога не е избирала лош сценарий. Е, в началото, разбира се, се срещат някои по-глупавички. Но когато студията ѝ оказваше натиск, нямаше избор, освен да се съгласи. Въпреки това във всички, дори и най-слабите филми изпълнението ѝ е било неповторимо. А за подобно постижение се изисква нещо повече от дарба, дори и от амбиция. Нужна е мощ.

— Той с удоволствие отново би работил с нея — вметна Лили.

— А аз много ще се радвам, ако го направят.

— И няма да се чувствате неловко? — попита Джулия.

— Ни най-малко. Може би, ако не бях в бранша, щеше да ми бъде трудно. И ако не бях сигурна, че на Рори му е мил животът. — Тя се засмя и намести дългите си стройни крака. — Във всеки случай не мога да не уважавам жената, запазила истински приятелски отношения с мъжа, който някога ѝ е бил съпруг. Ние с моя бивш съпруг до ден днешен не се понасяме.

— Явно затова Лили не допуска възможността за развод с мен. — Рори се пресегна и улови ръката ѝ. — Ние с Ив хранехме най-добри чувства един към друг. Когато пожела да разтрогнем брака си, постъпи благовъзпитано и разумно. Понеже вината беше моя, не можех да ѝ се сърдя.

— Значи била твоя? Заради други жени?

— Главно заради това. Мисля, че... липсата на дискретност от моя страна по отношение на жените е една от причините Пол да бъде толкова предпазлив. Не съм ли прав?

— По-скоро придирчив — поправи баща си Пол.

— Аз не бях добър съпруг, нито добър баща. И в двата случая примерът, който му дадох, не е достоен за подражание.

Пол се размърда неспокойно.

— Защо, мисля, че се справих доста добре.

— Заслугата не е моя. Джулия може да го потвърди. Нали?

— Да, но ако ми позволите да кажа мнението си — като страничен човек, — според мен, сте били по-добър баща, отколкото можете да си представите. Доколкото ми е известно, никога не сте се престрували на такъв, какъвто не сте.

Погледът му се сгря.

— Благодаря ти за тези думи. Знам, че децата могат да извлекат поука както от добрите примери, така и от лошите. Зависи от детето. Пол винаги е бил изключително схватлив. Затова проявява такова благоразумие по отношение на другия пол и нетърпимост към безотговорните комарджии. Тъкмо от моята липса на здрав разум и от безотговорността ми, Ив накрая се умори.

— Чувала съм, че обичате хазарта. Притежавате ли собствени коне?

— Няколко. Винаги ми е вървяло в хазартните игри и вероятно затова ми е трудно да устоя пред някое казино, дългокрак породист кон или колода карти. Ив нямаше нищо против хазарта. От време на време тя също се включваше. По-скоро не одобряваше хората, с които човек неизбежно влиза в досег. Обикновено букмейкърите далеч не са каймака на обществото. Ив отбягваше повечето професионални комарджии. Макар че няколко години след развода ни се забърка с някакъв тип от този бранш. По моя вина, защото аз ги запознах. По онова време няхах представа, че е така тясно свързан с хазарта. По-късно взех да съжалявам за постъпката си.

— Хазарт ли? — Макар че цялата бе настръхнала, Джулия привидно нехайно отпи глътка вино. — Не си спомням досега в проучванията за Ив да съм се натъквала на факта, че се еувличала по хазарта.

— Не точно по хазарта. Както казах, Ив никога не е изпитвала особено влечение към облозите или залозите. Предполагам, че би било неточно да нарека онзи тип комарджия. Още повече, че шансът винаги бе на негова страна. Мисля, че най-вежливото определение е „бизнесмен“.

Джулия погледна Пол. Изразът в очите му мигновено ѝ подсказа името.

— Майкъл Делрикио?

— Да. Ужасяващ човек. Запознах се с него във Вегас по време на един от по-успешните ми периоди. Играех на зарове в „Дезърт Палас“. Тази вечер те се проявяваха като красиви жени, готови да ти угодят.

— Рори често говори за хазарта с такива определения — подхвърли Лили. — Когато губи, описва заровете или картите с много цветисти женски имена. — Тя му отправи снизходителна усмивка и стана, за да му налее още бренди. — Каква отвратителна вечер е навън. Сигурна ли сте, че не желаете нещо по-силно от кафето, Джулия?

— Не, наистина. Благодаря. — Въпреки че гореше от нетърпение да поднови прекъснатия разговор, тонът ѝ изразяваше едва забележимо любопитство. — Разправяхте за Майкъл Делрикио.

— Хмм. — Рори изпъна крака напред и затули с шепи чашата си. На Джулия ѝ хрумна, че изглежда като типичен англичанин, който си отдъхва. Огънят прасчеше зад гърба му, ръцете му топлеха чаша с бренди. Единственото липсващо нещо бяха две хрътки, задрямали в

краката му. — Да, запознах се с Делрикио в „Палас“, след като бях обрал печалбата от масите. Предложи да ме почерпи с едно питие, престори се на мой почитател. Едва не му отказах. В подобни моменти често изпадаш в неловко състояние, но разбрах, че той държи казиното. Или по-точно, неговата организация, наред с няколко други.

— Казахте, че бил ужасяващ. Защо?

— Сигурно беше към четири сутринта, когато седнахме да изпием по едно — бавно продължи Рори. — Въпреки това, той изглеждаше... като banker на спокоен делови обяд. Стори ми се извънредно словоохотлив. Наистина беше запален почитател, не само мой, но въобще на киното. Почти три часа непрекъснато говорихме за филми и за тяхното създаване. Каза ми, че би искал да финансира независима продуцентска компания и че щял да бъде в Лос Анджелис идния месец... — Замълча, за да пийне и да помисли. — Отново го срещнах на едно събиране, на което бяхме отишли с Ив. И двамата бяхме още свободни и, така да се каже, често си правехме компания. Всъщност, Пол живееше при Ив, докато учеше в Калифорния.

— Бях второкурсник в Ю Си Ел Ей^[4] — поясни Пол. Леко сви рамене и извади пура. — Баща ми още не ми е простил, че се отказах от „Оксфорд“.

— Беше решил да изневериш на семейната традиция.

— А ти самият стана яростен защитник на традицията, когато аз се опълчих срещу нея.

— И с това разби сърцето на дядо си.

Пол се ухили, захапал пурата.

— Каквото никога не е имал.

Рори се изпъна на стола, готов за борба. Ала също толкова внезапно отново се отпусна назад и се разсмя.

— Напълно си прав. Бог ми е свидетел, че с Ив беше по-добре, отколкото с майка си или с мен. Ако се беше огънал и бе отишъл в „Оксфорд“, старецът щеше да направи всичко възможно да ти отрови живота, както постъпи с мен.

Пол отпи от брендито си.

— Мисля, че Джулия се интересува повече от Ив, отколкото от нашата семейна история.

Рори поклати глава с усмивка.

— Според мен, двете са тясно свързани. Но засега ще се съсредоточим върху Ив. Тя изглеждаше шеметно красива онази вечер.

— Скъпи — измърка Лили, — не е много учтиво да говориш така пред настоящата си съпруга.

— Трябва да бъдем честни. — Улови ръката на Лили и целуна пръстите ѝ. — Джулия настоява за това. Струва ми се, че тъкмо се бе върнала от някакъв курорт. Имаше свеж и отпочинал вид. Бяхме разведени от няколко години и си бяхме останали приятели. Много се радвахме, че вестниците ще вдигнат олелия, като разберат, че се движим заедно. С две думи, забавлявахме се. Може би — извини ме, скъпа, — щяхме да прекараме нощта в спомени, но аз я запознах с Делрикио. Привличането беше мигновено, или според старото клише, искрата веднага пламна, поне от негова страна. Колкото до нея, бих казал, че Ив бе заинтригувана. Достатъчно е да спомена, че Делрикио я изпрати до вкъщи. Какво се е случило след това, мога само да гадая.

— Всъщност, вие не отговорихте на въпроса ми. — Джулия остави празната си чаша. — Защо е бил ужасяващ?

Рори въздъхна леко.

— Както ви казах, той прояви интерес към една продуцентска компания. Изглежда, в началото обаче компанията не е проявила същия интерес към него. Три месеца след като запознах Делрикио с Ив, той — по-точно организацията му — стана неин собственик. След известни финансови провали, случаи с липсваща техника, злополуки, научих от далечни негови познати, че Делрикио има здрави връзки с... как се нарича в днешно време?

— Той е от Мафията — нетърпеливо се намеси Пол. — Няма защо да говорим със заобикалки.

— Опитвам се да бъда деликатен — измърмори Рори. — Както и да е, съществуваше подозрение — само подозрение, — че е свързан с организираната престъпност. Никога не е бил подвеждан под отговорност. Знам, че с Ив са се срещали дискретно няколко месеца, след което тя съвсем ненадейно се омъжи за онзи тенисист.

— Дамиен Приест — подсказа Джулия. — Ив спомена, че Майкъл Делрикио ги е запознал.

— Напълно е възможно. Делрикио познава маса хора. Нямам особена представа как е протекъл този брак. Освен, че е бил кратък. Ив

никога не е споделяла причините за внезапното му прекъсване. — Той изглежда продължително сина си. — Поне не с мен.

— Не желая да обсъждам Делрикио. — Веднага щом влякоха в апартамента на хотела, Пол съблече сакото си. — Почти цялата вечер се занимава с интервюто. Дай си почивка.

— Ти можеш да ми представиш нещата от такъв ъгъл, от какъвто баща ти не може. — Джулия изхлузи обувките си. — Искам да чуя твоето тълкуване, твоето мнение. — Направи ѝ впечатление как сваля вратовръзката си — пръстите му припряно и нервно дръпнаха възела, и разбра, че в него напират гняв.

— Отвращава ме! Това не е ли достатъчно?

— Не. Вече знам какво изпитваш към него. Сега искам да разбере защо.

— Да речем, че не понасям престъпни барони. — Пол изрита обувките си. — Приеми го като чудачество.

Неудовлетворена, Джулия се намръщи и извади фибите от косата си.

— Този отговор би ме задоволил, ако не те бях видяла в компанията му и не знаех, че ненавистта ти е насочена лично към него, а не по принцип. — Фибите се впиха в дланта ѝ. Когато разтвори шепа и ги погледна, осъзна, че близостта помежду им бе станала естествена. Двама любовници, които с лекота изритват обувките си и разпускат коси. Близостта на душите бе по-неуловима. Мисълта за това ѝ причини тъпа болка, породена едновременно от яд и от обида.

Без да сваля поглед от него, хвърли фибите на масата.

— Смятах, че вече си имаме доверие.

— Не става въпрос за доверие.

— Винаги става въпрос за доверие.

Той седна, лицето му изглеждаше разярено, за разлика от нейното, което бе спокойно.

— Значи няма да се откажеш?

— Такава ми е работата — напомни му тя. Отиде до прозореца и с рязко движение дръпна завесите, за да скрие бурята от погледите им и да останат сами един срещу друг в златистата, натрапчива светлина на лампата. — Щом държиш въпросът да бъде разглеждан само на

професионално равнище, чудесно. Ив може да ми каже всичко, което искам да знам за Майкъл Делрикио. Просто се надявах да чуя твоето мнение.

— Чудесно, моето мнение е, че той е долна твар, маскирана в италиански костюм! Отвратителна гадина, защото изпитва удоволствие да бъде такъв, какъвто е! — Очите му искряха. — Той черпи изгода от мъката по света, Джулия. И когато краде, изнудва, осакатява или убива, за него това е чисто и просто част от бизнеса. Нищо повече.

Тя седна, но не взе касетофона.

— И все пак Ив е имала връзка с него.

— Според мен, истината е, че в началото тя не си е давала сметка с кого и с какво точно се е захванала. — Явно ѝ се е струвал привлекателен. Не може да му се отрече, че умее да бъде чаровен. Не е лишен от дар-слово, от ерудиция. Било ѝ е приятно да усеща присъствието му и предполагам, могъществото му.

— Ти си живеел при нея тогава — подхвърли Джулия.

— Следвах в Калифорния и се бях установил при нея. Едва тази вечер узнах как се е запознала с Делрикио. — Дребна, незначителна подробност, помисли си. Останалото, или по-съществената част, му беше известно. А сега, заради упоритостта ѝ, щеше да го научи и тя. — Започна да се отбива при нея — да поплуват, да поиграят тенис, да вечерят. Няколко пъти отидоха заедно до Вегас, но през повечето време се виждаха в къщата. Постоянно ѝ изпращаше цветя, подаръци. Веднъж доведе главния готвач на един от ресторантите си и го накара да приготви богата италианска вечеря.

— Той притежава ресторанти?

Пол я погледна бегло.

— Притежава — отвърна глухо. — Наоколо постоянно се навъртаха двама-трима от неговите хора. Никога не шофираше сам и не идваше без придружител. — Тя кимна с разбиране. Също като вратите на имението на Ив. Могъществото винаги изисква жертви. — Не ми харесваше нито той самият, нито начинът, по който гледаше Ив — сякаш беше една от паразитните му орхидеи.

— Моля?

Пол стана и отиде до прозореца. Беше неспокоен и леко откrehна завесите. Суграшицата бе спряла, но дори през стъклото във времето

се усещаше нещо неприятно. Не е задължително грозотата да е явна, за да бъде доловена.

— Отглежда орхидеи. Вманиачен е на тази тема. По същия начин се отнасяше и към Ив, непрекъснато се навърташе наоколо и настояваше да знае къде е и с кого. На нея ѝ беше забавно, защото отказваше да му дава обяснения, което го влудяваше. — Обърна очи към нея и забеляза, че се усмихва. — Смешно ли ти се струва?

— Извинявай, просто... просто ѝ завиждам, че може така умело да си играе с мъжете.

— Не е съвсем вярно — промълви той и остана сериозен. — Веднъж ги заварих да се карат, той ѝ крещеше и я заплашваше. Заповядах му да напусне, дори се опитах собственооръчно да го изхвърля, но телохранителите му наскачаха отгоре ми като бълхи. Наложих се Ив да се намеси.

Вече не ѝ беше забавно, спомни си нещо и я хвана страх. Не каза ли Делрикио, че за жалост Ив не му е позволила да научи Пол на уважение?

— Бил си на колко, на двадесетина години?

— Някъде там. Беше грозно, унизително и отрезвяващо. Ив се ядоса, но колкото на него, толкова и на мен. Мислеше, че ревнувам. Може и така да е било. Отървах се с разбит нос и няколко натъртени ребра.

— Били са те? — прекъсна го тя с пресекващ от изненада и ужас глас.

Той се засмя.

— Да не мислиш, че някой ще си вземе горила, за да му прави понички. Можеше да бъде и по-лошо — много по-лошо, защото всячески се мъчех да докопам гърлото на онова копеле. Сигурно не си чувала, че от време на време получавам пристъпи на буйство и се развилнявам.

— Не — отвърна тя доста спокойно, макар че стомахът ѝ се беше разбунтувал. — Не съм. Заради този ли... епизод Ив реши да скъса с Делрикио?

— Не. — Беше се уморил от приказки и от мисли. — Връзката ѝ с него нямаше нищо общо с мен. И в това отношение беше съвсем права. — Бавно, почти дебнешком, пристъпи към нея. И подобно на всички преследвани същества, тя потръпна от уплаха и сърцето ѝ лудо

заби. — Знаеш ли как изглеждаш сега с този изпънат като струна гръб на стола и чинно скръстени ръце? А очите ти са толкова сериозни и угрижени?

Накара я да се почувства глупаво и тя се размърда.

— Искам да знам...

— Там е проблемът — прошепна той и се наведе към нея, за да вземе лицето ѝ в шепите си. — Искаш да знаеш, а трябва само да чувстваш. Какво чувстваш сега, когато ти казвам, че единственото, което се върти в главата ми, е как да смъкна тая официална рокличка и да проверя дали парфюмът, с който те видях да се пръскаш преди няколко часа, още е пропит в кожата ти — не другаде, а там, точно под извивката на брадичката?

Щом прокара пръсти по въпросното място, тя отново се размърда. Но намерението ѝ да се изправи се оказа погрешен ход, защото се озова плътно притисната до него.

— Опитваш се да ми отклониш вниманието.

— Адски точно. — Разкопча ципа ѝ и се подсмихна, когато тя понечи да се измъкне. — А ти отклоняваш вниманието ми от мига, в който те срещнах.

— Искам да знам... — направи пореден опит тя и ахна от изненада, когато той смъкна роклята ѝ до кръста. Устата му я покри и ръцете му я сграбчиха, не нежно, не и похотливо, а с пламенна настойчивост, граничеща с лудост. — Пол, почакай, трябва да разбере защо е скъсала с него!

— Заради едно убийство. — Очите му мятаха искри и той отново притегли главата ѝ. — Хладнокръвно, преднамерено убийство за пари. Делрикио бе заложил на Дамиен Приест и затова отстрани съперника му.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Искаш да кажеш, че...

— Пази се от него, Джулия. — Привлече я към себе си и тя усети през тънката коприна парещата му кожа. — В сравнение с онова, което изпитвам към теб, и с онова, което съм готов да направя заради теб, чувствата ми към Ив през всичките изминали години са нищо. — Вплете настървено пръсти в косата ѝ и ги стисна. — Нищо!

Още потръпваше от вълнение, когато я повали на пода и ѝ го доказа.

[1] Пиеса от американския драматург Юджин О'Нийл (1888 — 1953). — Б.пр. ↑

[2] Семейство американски комедийни актьори: Чико, Харпо, Гручо и Зепо. — Б.пр. ↑

[3] Филм с тяхно участие. — Б.пр. ↑

[4] Съкратено название на местен университет. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Загърнатата в халата си, Джулия посрбваше бренди. Тялото ѝ бе премаляло от изтощение и секс. Питаше се дали така се чувства човек, изхвърлен на сушата, след неистова борба с бурното море. Беше омаломощена, опиянена от възторг, замаяна, защото бе преживяла стихията и тайнствената красота на нещо толкова първично и вечно.

Щом пулсът ѝ се успокои и съзнанието ѝ се избистри, в главата ѝ проехтя думата, казана от Пол, преди да я повлече в това развълнувано море.

И тя беше „убийство“.

Макар да седяха толкова близо един до друг на канапето, отпуснати и мълчаливи, тя разбираше, че равновесието помежду им лесно може да бъде нарушено. Независимо от пламенното им сливане, тъкмо в тишината след това, докато страстите се уталожваха, те имаха най-голяма нужда от съприкосновение. И не просто да сплетат ръце, а да усетят онова дребно, но жизненоважно нещо — взаимното доверие.

— Та ти разправяше... — започна тя и с това предизвика усмивката му.

— Знаеш ли, Джули, някои могат да те нарекат изключително целенасочена. Ала други биха те сметнали просто на досадница.

— Аз съм целенасочена досадница. — Сложи ръка върху коляното му. — Пол, трябва да го чуя от теб. Ако Ив има някакви възражения срещу споделеното с мен тази вечер, край. Спирам дотук. Обещавам.

— Почтена си — промълви. — Нали Ив спомена, че тъкмо затова те уважава?

Докосна косата ѝ. Няколко секунди седяха така, преди той тихичко да продължи.

Потресена, Джулия стана да си налее още бренди. Мълча през цялото време, докато Пол разказваше за това как е починал съперникът

на Дамиен и за подозрението на Ив, че е било убийство, поръчано от Делрикио.

— Никога повече не отворихме дума по въпроса — завърши Пол. — Ив не желаше. Приест спечели титлата и се оттегли. Разводът им предизвика известно раздвижване, но после всичко утихна. След време взех да разбирам защо постъпи така. Нищо не можеше да се докаже. Делрикио щеше да я убие, ако се беше опитала да го предаде на полицията.

Преди да проговори, тя отпи и остави живителната сила на алкохола да укрепи гласа ѝ.

— Затова и беше против биографията ѝ? Страхуваше се, че Ив ще разкрие тази история и ще изложи живота си на опасност.

Пол вдигна поглед към нея.

— Знам, че ще го направи. Когато му дойде времето, на подходящо място и по подобаващ начин. Едва ли е забравила или пък простила. Ако Делрикио сметне, че ти е казала и ти смяташ да го публикуваш, и нейният живот, и твоят няма да струват пукната пара.

Без да откъсва очи от него, тя седна на канапето. Трябваше да бъде много внимателна. От толкова години живееше сама, вземаше решения без чужда помощ и следваше собствените си принципи, затова сега ѝ бе трудно да се оправдава.

— Пол, ако смяташе, ама наистина смяташе, че с отиването си в полицията ще постъпиш справедливо, щеше ли да го направиш?

— Не е там работата...

— Може би е късно да изясняваме тези неща. Всичко опира до вътрешното чувство и емоционалните подбуди и до онази безкрайно разтеглива граница между добро и зло. Ив вярва в своето начинание с книгата. Аз също.

Той грабна една пура и ожесточено драсна клечка кибрит.

— Да излагаш живота си на показ заради някого, който е мъртъв от петнадесет години, изглежда безсмислено.

Изучаваше лицето му, забулено в сянка от абажура на лампата и от дима.

— Ако вярвах, че ти наистина мислиш така, нямаше да съм тук с теб. Не — каза тя, преди той да успее да се обади. — Нашата връзка не е само плътска. Аз те разбирам, и то, струва ми се, от самото начало. Затова се страхувах да не се случи нещо. Веднъж вече позволих на

чувствата да направляват постъпките ми. Сгреших, но тъй като в резултат на това се появи Брандън, не съжалявам. Сега е... — Покри ръката му със своята и бавно сплете пръсти с неговите. — Доста по-различно. И по-важно, и по-сериозно. Аз те обичам, Пол, и това означава, че трябва да се осланям на своя усет и да се вслушвам в съвестта си не само по отношение на теб, а въобще.

Той се втренчи в горящия край на пурата си, по-смирен след думите ѝ, отколкото си бе представял за възможно.

— Не ми оставяш никаква вратичка за измъкване.

— Нито пък на себе си. Ако те моля да ми се довериш, то означава, че и аз трябва да ти отвърна със същото. — Вдигна поглед от сключените им ръце, за да срещне очите му. — Не ме попита за бащата на Брандън.

— Не. — Той въздъхна. Отсега нататък ще трябва да се прости с възраженията си. Изглеждаше допустимо, но малко вероятно, да извади по-голям късмет с Ив. Фактът, че Джулия се наемаше да говори за бащата на Брандън, доказваше, че бе постъпила точно така, както се бе надявал. Той се усмихна насреща ѝ. — Бях достатъчно дързък да мисля, че непременно ще го направиш.

Тихият ѝ, предразполагащ смях го накара да се отпусне.

— Аз пък съм достатъчно дръзка да не обеля дума, ако ме беше попитал.

— Да, и това знам.

— Вече не е толкова важно, както някога, да пазя всичко в тайна. Предполагам, че се е превърнало в навик. Мислех, а и сега съм на същото мнение, че най-добре за Брандън е този въпрос да не се обсъжда. Ако ме попита, а някой ден той непременно ще го стори, ще му кажа истината. Обичах баща му така, както може да обича само едно седемнадесетгодишно момиче — идеалистично, безразсъдно и романтично. Той беше женен и за съжаление аз позволих на чувствата си да притъпят сериозността на този факт. По времето, когато започна връзката ни, те бяха разделени с жена си — или поне така твърдеше. Аз пък охотно му повярвах и си въобразих, че ще се ожени за мен и ще ме въздигне до небесата.

— Бил е по-възрастен.

— С четиринадесет години.

— Някой е трябвало да му върже члена на възел.

В първия момент тя го зяпна, но грубостта на забележката, изречена с равен глас и изискано произношение, я накара да избухне в смях.

— О, как би се харесал на баща ми! Убедена съм, че щеше да каже същото, ако знаеше. — Целуна го пламенно и пак се отпусна на мястото си, а той продължи да се взира гневно в сенките.

— Знам, че той носи по-голямата отговорност, но едно седемнадесетгодишно момиче може да бъде много убедително.

Тихо и изчерпателно му заразправя за Линкълн, за вихрения напор от чувства, въвлекли я в тази любовна авантюра, за страха от последвалата бременност, за огорчението от измяната му.

— Съмнявам се, че ако ми се удаде възможност, бих променила нещо. Ако трябваше да избирам, пак щях да премълча случилото се пред родителите ми, за да не наранявам излишно баща си. Той гледаше на Линкълн като на свой син. Определено не бих се отказала и от непохватното боричкане върху онзи диван, защото иначе Брандън нямаше да се появи. — Когато се усмихна, лицето ѝ излъчваше спокойствие и нервност. — На него дължа най-щастливите десет години от живота си.

Пол се опитваше да я разбере, но не можеше да превъзмогне яростта, надигнала се в душата му. Та тя е била дете и въпреки това е понесла своята отговорност с по-голяма сериозност и достойнство от мъж почти два пъти по-възрастен от нея.

— Не поддържа ли връзка с теб или с Брандън?

— Не, и се радвам, че е така. Брандън е само мой.

— Жалко — кротко изрече той. — Бих изпитал неимоверно удовлетворение да го убия!

— Милият ми герой — отвърна тя и го обви с ръце. — Не си струва, Пол. Всичко е минало. Мисля, че вече нищо не ми липсва.

Той взе лицето ѝ в шепите си и прокара пръсти по брадичката ѝ.

— Хайде да се уверим, че е така — прошепна и я целуна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Толкова беше хубаво да си е отново у дома, че Ив очакваше с нетърпение дори сеанса с Фриц. Истината бе, че потенето и физическите усилия ѝ бяха липсвали повече, отколкото би признала пред тренъора си. Затъжила се бе за мърморенето на Травърс и за педантичната организираност на Нина. За компанията на Джулия. Ив остана изумена, не особено приятно, че сигурно най-последно е започнала да остарява, щом като скъперник кѳта в сърцето си най-делнични неща, на които преди не е обръщала внимание.

Снимките на открито бяха минали добре. Много по-добре от очакванията ѝ. Основната заслуга за това беше на Питър не само заради промеждутъците, изпълнени с трескав, пълнокръвен секс, но и заради търпението и ентусиазма му на снимачната площадка, допълвани от живото чувство за хумор, което не го напускаше дори и в най-тежките моменти. Преди години тя сигурно би допуснала грешката да продължи връзката им или да се престори, поне пред себе си, че е влюбена в него.

Или най-вероятно щеше да впрегне цялото си умение, за да го накара да хлътне докрай по нея. Ала здравият разум бе надделял и те бяха решили да оставят любовниците в Джорджия и да се върнат на Западния бряг като приятели и колеги.

Замисли се и зрелостта ѝ помогна да види всичко в истинската му светлина. Даде си сметка, че Питър ѝ напомняше за Виктор, за онзи жизнен, чаровен и талантлив мъж, в когото така безнадеждно се беше влюбила. И когото още обичаше. Господи, толкова ѝ липсваше! Навяваше ѝ мисли за мъчителните опасения, най-сериозното от които беше, че ще пропилят и малкото останало им време.

След пет минути дойде Джулия. Беше запъхтяна от бързане. Явно не искаше да губи нито миг. В момента, в който зърна Ив с изпънати назад колене, разкошното ѝ стройно тяло невероятно прелестно в прилепналото сапфирено трико, разбра защо. Беше ѝ домъчняло за нея, помисли си Джулия. Беше се затъжила за злъчните ѝ

забележки, за полунеискрените спомени, за огромното ѝ самолюбие, за дързостта. За всичко. Засмя се на себе си, когато Ив премести тежестта на тялото си в друга опорна точка.

В този момент Ив вдигна очи, улови усмивката ѝ и я подхвърли обратно. Фриц се извърна към тях, като местеше поглед ту към едната, ту към другата. Сви замислено вежди, но не се обади. Нещо неочаквано и за двете сякаш премина помежду им в тишината. Когато Ив се изправи, Джулия изпита желание да пристъпи към нея и да я прегърне, знаейки, че ще ѝ бъде отвърнато със същото. Тя наистина прекоси стаята, но само протегна ръце и вместо поздрав нетърпеливо сплете пръсти с тези на Ив.

— Е, как беше в блатото?

— Жега. — Ив изучаваше лицето ѝ. Стана ѝ приятно от това, което видя там. Излъчваше отмора, спокойно задоволство. — Как беше в Лондон?

— Студ. — Продължавайки да се усмихва, Джулия остави сака си. — Рори ти изпраща поздрави.

— Хмм. Знаеш, че най-много искам да чуя отзиви за новата му жена.

— Според мен идеално му подхожда. Напомня ми малко за теб. — Сподави смеха си, когато очите на Ив я стрелнаха недоверчиво.

— Но скъпа, моля те! Няма друга като мен.

— Права си. — По дяволите, каза си, поддаде се на вътрешния подтик и сърдечно стисна Ив в прегръдките си. — Липсваше ми.

Този път в очите на Ив блеснаха сълзи — ненадейни, непривични и неудържими.

— Щях да се радвам, ако беше дошла с мен. Невъзмутимите ти преценки щяха да съживяват скуката между отделните сцени. Но имам чувството, че ти е било приятно в Лондон.

Джулия отстъпи крачка назад.

— Знаела си, че Пол беше с мен.

— Знам всичко. — Ив прокара пръст по очертанията на брадичката ѝ. — Щастлива си.

— Да. Напрегната, замаяна, но щастлива.

— Разкажи ми.

— Работете — прекъсна ги Фриц. — Говорете, докато работите. Не може само да упражнявате езиците си.

— Да, ама не можеш да говориш, докато правиш коремни преси — оплака се Джулия. — Тогава дори не можеш да дишаш. — Той само се ухили.

Когато я сложи на лежанката за тежести, вече лъщеше от пот, но още не се беше задъхала. През цялото време, докато той изричаше със сумтене напътствията си, тя разказваше на Ив за Лондон, за Пол, за вихъра от чувства, отприщил се в сърцето ѝ. Толкова бе лесно, че почти не се замисляше. Преди години беше невъзможно да сподели с майка си за Линкълн. Сега не усещаше нито срам, нито страх.

Поне десетина пъти можеше да насочи разговора към Делрикио, но Джулия чувстваше, че моментът не е подходящ. А и в присъствието на Фриц нямаше да е уместно. В замяна на това реши да опита, както ѝ се струваше, една по-малко деликатна тема.

— Днес следобед имам уговорена среща с предшественика на Нина, Кенет Стокли.

— Сериозно? Той в града ли е?

— Не, още е в Сосалито^[1]. Ще отскоча със самолет за няколко часа. Има ли нещо, което би искала да ми кажеш за него?

— За Кенет? — Ив сви устни, когато привърши с упражненията за краката. — Може да се окаже труден за интервюиране. Адски е любезен, но не е особено словоохотлив. Много бях привързана към него и със съжаление го пуснах да си върви.

— Мислех, че сте имали някакви търкания.

— Вярно е, но той ми беше първокласен помощник. — Взе една хавлиена кърпа от Фриц и попи потта от лицето си. — Нямаше особено високо мнение за съпруга ми. По-точно за съпруг номер четири. Трудно ми беше да простя на Кенет, че се оказа толкова прав. — Сви рамене и захвърли кърпата. — Решихме, че ще е най-добре да прекъснем деловите си взаимоотношения и понеже беше пестелив като мравка, притежаваше предостатъчно, за да се пенсионира в охолство. Сама ли отиваш?

— Да, трябва да се прибера до пет часа. Кийкий ще се погрижи за Брандън след училище. Има редовен полет на обяд.

— Глупости! Ще вземеш моя самолет. Нина ще го уреди. — Махна с ръка, преди Джулия да възрази. — И бездруго само напразно стои. Така ще можеш да отидеш и да си дойдеш, когато ти е удобно. Би трябвало да допадне на практичния ти характер.

— Позна. Благодаря ти. Искам да поговорим също за Глория Дюбари. Тя ме отбягва по телефона.

Ив се наведе, за да разтърка прасеца си и изражението ѝ остана скрито. Но колебанието, макар и кратко, бе недвусмислено.

— Чудех се дали ще ми разкажеш за лекото ви... спречкване.

Джулия вдигна вежди.

— Очевидно не е необходимо. Както заяви преди малко, ти всичко знаеш.

— Да. — Когато се изправи, бе усмихната, но на Джулия ѝ се стори, че долови известна напрегнатост. — По-късно ще поговорим за Глория и за всичко останало. Мисля, че ако опиташ още веднъж, ще бъде по-отзивчива.

— Добре. С Дрейк...

— Засега зарежи Дрейк — прекъсна я Ив. — От кого друго си взела интервю?

— От агентката ти, макар че се наложи да го претупаме. Пак ще се видим. Успях да разменя няколко думи по телефона с Майкъл Торънт. Той те нарече последната богиня.

— Има си хас — измърмори Ив и изпита неистово желание да запали цигара.

Джулия недоволно изропта, когато мускулите ѝ затрепериха.

— Антъни Кинкейд категорично отказа да разговаря с мен, но Дамиен Приест беше извънредно учтив и уклончив. — Изреди набързо още цял куп имена, с което силно впечатли Ив и я накара да вдигне вежди от почуда.

— Никак не си губиш времето, а, скъпа?

— Предстои ми още много работа. Надявах се, че ще ми помогнеш да се добера до Делрикио.

— А, не, в никакъв случай! Бих те посъветвала да не го закачаш. Поне засега. Фриц, недей да взимаш здравето на момичето.

— Не му го взимам — възрази той, — а го укрепвам.

Ив отиде под душа, а Джулия продължи да се мъчи с приклякванията. Тъкмо свърши и се появи Нина.

— Всичко е уредено. — Нина разгърна един бележник и се пресегна да извади молива от косата си. — От студията ще изпратят кола за госпожица Би, така че Лайл ще бъде на твое разположение.

Самолетът ще тръгне, когато си готова, а на летището ще чака шофьор, за да те откара до мястото на срещата.

— Много съм ти благодарна, но не беше нужно да си правиш толкова труд.

— Дребна работа. — Нина прегледа списъка си със задачи и се усмихна. — Така стана по-добре. Току-виж, полетът ти закъснее, после не успееш да хванеш такси и... А, да, шофьорът ти в Сосалито е от бюро за луксозен транспорт на летището. Оттам до морето има двадесетина минути път. Естествено, той ще те чака и ще те откара обратно, когато решиш.

— Страхотна е, нали? — отбеляза Ив с влизането си. — Без нея съм загубена.

— Напротив, само се преструваш, че не можеш да се занимаваш с дреболии. — Нина отново забучи молива в косата си. — Колата трябва да е вече отвън. Да им кажа ли да почакаат?

— Не, идвам. Фриц, единствена моя истинска любов, толкова се радвам, че не си променил подхода си. — Ив го целуна продължително и той се изчерви чак до корените на косата.

— Ще те изпратя — каза Джулия, изпреварвайки Нина с една секунда.

Нина се поколеба, но отстъпи.

— И без това имам да отговарям на половин милион телефонни обаждания, така че ще се заема с тях. Да ви чакаме към седем, нали, госпожице Би?

— Ако е рекъл Господ.

— Съжалявам — подхвана Джулия, когато прекосиха централния вътрешен двор. — Знам, че не постъпих много тактично, но исках да ми отделиш още една минута.

— Нина не се обижда лесно. Какво толкова напираше в устата ти, та не можа да ми го кажеш пред нея или Фриц?

Тя поспря да се полюбува на пламналите божури, които се канеха да цъфнат.

— Твърде много за краткия път до колата, но като начало, мисля, че трябва да знаеш. Това е било оставено за мен на рецепцията в хотела в Лондон.

Ив се вгледа внимателно в бележката, която Джулия извади от чантата си. И без да я разгръща и чете, се досети какво пише в нея.

— Господи!

— Изглежда, някой доста се е поизпотил, за да я донесе чак там. Пол беше с мен, Ив. — Изчака тя да я погледне. — Той знае и за другите бележки.

— Разбирам.

— Извинявай, ако според теб е трябвало да си мълча, но...

— Не, не. — Прекъсна я, като махна с ръка и неволно взе да разтрива слепоочията си. — Не, може би така е най-добре. Аз все пак продължавам да вярвам, че не са сериозни.

Джулия прибра бележката. Моментът вероятно не беше никак подходящ, но й се щеше да даде време на Ив да обмисли отговора си.

— Знам всичко за Делрикио, Дамиен Приест и Ханк Фриймонт.

Ръката на Ив се стрелна встрани. Единственият признак на напрежение беше припряното неволно свиване и отпускане на юмрука ѝ.

— Е, тъкмо ми спестяваш преразказването на цялата тая мръсотия.

— Бих искала обаче да чуя и твоята гледна точка.

— Дадено, но първо трябва да обсъдим други неща. — Отново тръгна покрай фонтана, ранните рози и гъстите островчета с азалии. — Ела да вечеряме заедно. В осем. — Ив се запъти към къщата, за да мине през централния ѝ корпус. — Надявам се, че ще дойдеш с непредубедено съзнание и открито сърце, Джулия.

— Разбира се.

Поколеба се на входа, отвори вратата и отново излезе на слънце.

— Допуснала съм грешки, за които почти не съжалявам. Свикнала съм да живея с лъжи, без да ми пречат.

Джулия изчака няколко секунди, след което внимателно подбра думите си.

— През последните седмици започнах да мисля, че би било по-добре, ако си бях признала собствените грешки и заблуди. Никога не е било моя работа да те съдя, Ив. А сега, след като те опознах, съвсем не бих могла.

— Дано останеш на същото мнение и довечера. — Тя докосна с ръка бузата на Джулия. — Ти си тъкмо това, от което имах нужда.

Обърна се и бързо се отправи към колата. Обзе я невъобразим смут. Едва забеляза шофьора, който ѝ отвори вратата. После всичко

постепенно се уталожи.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Виктор от задната седалка. Адски ми липсваше, Ив.

Тя се вмъкна вътре и потъна в прегръдките му.

В представите на Джулия Кенет Стокли беше слабават, застаряващ мъж с превзето държане. По всяка вероятност бе организирана личност, за да е работил за Ив. Консервативен, помисли си, до мозъка на костите. По телефона гласът му звучеше културно, изискано и извънредно учтиво.

Първият признак, че може да е сбъркала в предположенията си, беше къщата-лодка.

Изглеждаше очарователна и романтична — спретнат бледосин квадрат с ослепително бели кепенци. Белоснежните сандъчета на прозорците пък бяха осеяни с буйни кървавочервени хризантеми. Върхът на чудноватия скосен покрив представляваше огромно пано от цветно стъкло. Джулия се взря в него и премигна, защото върху него различи изображението на гола русалка, която се усмихваше съблазнително.

Веселостта ѝ се поизпари, когато зърна тясното въжено мостче, свързващо лодката с пристана. Събу обувките си и пристъпи. Някъде по средата на мостчето долови пламенната музика на „Кармен“, която струеше от отворените прозорци пред нея. Тя си затананика, мъчейки се да бъде в такт с полюляванията, когато вратата се отвори.

Можеше спокойно да дублира Кари Грант от приблизително 1970 година. Стегнат, беловлас, с лъскав бронзов загар, очарователно сексапилен в широките си бели панталони и свободен небесносин пуловер — Кенет Стокли беше от типа мъже, които предизвикват сърцебиене у всяка нормална жена.

Джулия едва не загуби равновесие, в това число и обувките си, когато той ѝ се притече на помощ.

— Трябваше да ви предупредя за входа. — Пое куфарчето ѝ, след което я улови за ръката и плавно тръгна обратно. — Знам, че не е много удобно, но действа обезсърчаващо на повечето търгаши на прахосмукачки, с изключение на най-напористите.

— Приказно е. — Тя въздъхна леко, когато краката ѝ докоснаха по-сигурната опора на дървената палуба. — Никога не съм била в къща-лодка.

— Много е надеждна — увери я той и се опита да го демонстрира. — Освен това винаги можеш да отплаваш към залеза, ако ти хрумне. Влизайте, скъпа.

Тя пристъпи вътре. Вместо разни морски украшения от рода на котви и рибарски мрежи, както можеше да се очаква, Джулия се озова в изискано, елегантно жилище с ниски канапета в свежи мораворозови и бледозелени тонове. Тиковата и черешовата дървения създаваше уют, наред с автентичния обуюсонски килим с великолепно избелели шарки. Една цяла стена бе заета от различни по ширина рафтове, претъпкани с книги. Нагоре се виеше тясна спираловидни стълба и разполовяваше издадения балкон. Слънцето се процеждаше през русалката и изпъстряше белезникавите стени с всички цветове на дъгата.

— Направо е вълшебно! — промълви с учудване и възхищение Джулия и тонът ѝ предизвика усмивка у Кенет.

— Благодаря. Най-важно е човек да се чувства удобно. Моля ви, седнете, госпожице Съмърс. Тъкмо приготвих чай с лед.

— Би било чудесно, благодаря. — Не беше предполагала, че ще се отпусне до такава степен, но мекото канапе, на което седеше, заобиколена от толкова книги и сюитата „Кармен“, изключваше всяка друга възможност. Едва когато Кенет отскочи до кухнята оттатък, тя се усети, че още не си е обула обувките.

— Съжалявам, че пропуснах последната фантастична приумица на Ив — провикна се той, за да заглуши музиката. — Но направих малко пътешествие до Косумел^[2] за няколко леководолазни спускания. — Върна се с емайлиран поднос и две чаши от опушено зелено стъкло и тумбеста кана. В златистия чай плаваха лимонови резенчета и лед. — Ив винаги прави невероятни събирания.

Не я нарече госпожица Бенедикт, нито госпожица Би, забеляза Джулия.

— Поддържате ли връзка с Ив?

Той остави подноса и ѝ подаде едната чаша, преди да се настани срещу нея.

— Всъщност, учтиво ме питате дали с Ив още си говорим. Най-точно казано, тя ме уволни.

— Бях останала с впечатлението, че сте имали разногласия.
Усмивката му излъчваше добро здраве и добро настроение.

— С Ив животът е пълен с разногласия. Всъщност, сега, когато не работя за нея, много по-лесно общуваме.

— Ще възразите ли, ако го запиша на касетофона?

— Ни най-малко. — Наблюдаваше я, докато изваждаше касетофона си и го слагаше на масата между тях. — Изненадах се, като разбрах, че Ив се е захванала с тази книга. Едно време имаше само дузина неавторизирани биографии, но и те я дразнеха.

— Може би в това се крие отговорът. Жена като Ив би искала да предаде със свои думи по-голямата част от живота си.

Кенет сви побелели вежди.

— И да проконтролира предаването на останалата.

— Да — отвърна Джулия. — Разкажете ми как започнахте работа при нея.

— Предложението на Ив дойде в момент, когато бях решил да си сменя службата. Тя ме отне от госпожица Милър и за да ме спечели, бе принудена да ми даде повече пари — доста повече. Другата подбуда беше, че щях да разполагам със собствено жилище. Да си призная, нито за миг не се усъмних, че с Ив ще ми бъде скучно, но малко се опасявах от репутацията ѝ, що се отнася до мъжете. Затова се колебаех. Сигурно съм постъпил грубо, но ѝ поставих този въпрос и предявих искане отношенията ни да останат чисто служебни. — Отново се усмихна, този път нежно, като човек, отдаден на скъпи спомени. — Тя се изсмя със своя дълбок гърлен смях. Помня, че държеше висока чаша с шампанско. Стояхме в кухнята на госпожица Милър, където Ив ме бе издебнала на едно събиране. Взе втора чаша от масата, подаде ми я и се чукна с мен за наздравица. „Знаеш ли какво, Кенет — рече, — не се пъхай в леглото ми и аз няма да се пъхам в твоето.“ — Той вдигна ръка с обърната нагоре длан и разперени пръсти. — Нима можех да ѝ откажа?

— И спазихте ли споразумението?

Дори въпросът да го бе засегнал или изненадал, не му пролича.

— Да, спазихме го. Аз я обикнах, госпожице Съмърс, но никога не съм бил заслепен. Посвоему станахме приятели, но без секс, който само би усложнил отношенията ни. Би било нечестно, ако кажа, че през тия десетина години, през които работих за Ив, не е имало

моменти, когато съм съжалявал за споразумението ни. — Той прочисти гърлото си. — И с риск да бъда нескромен, мисля, че и тя понякога е изпитвала същото. Но и двамата спазихме уговорката.

— Станали сте сътрудник на Ив някъде по времето, когато се е омъжила за Рори Уинтроп.

— Точно така. Жалко, че бракът им се провали. Изглежда, бяха по-добри приятели, отколкото съпрузи. А и момчето. Ив се привърза към него от самото начало. И макар че на мнозина би било трудно да си го представят, тя беше прекрасна майка. Аз също много се привързах към Пол, наблюдавайки го как расте.

— Наистина ли? Как изглеждаше... — Усети се. — Искам да кажа, как изглеждаха заедно?

Но първият ѝ въпрос не му беше убягнал, нито изражението в очите ѝ, докато го задаваше.

— Доколкото разбирам, с Пол се познавате.

— Да, запознах се с повечето хора, които са били близки на Ив.

Когато човек е прекарал по-голямата част от живота си в служба на другите, за него става втора природа да извлича факти от жестовите, интонацията, начина на изразяване.

— Аха — рече той и се усмихна. — Доста преуспя. Имам всичките му книги. — Махна с ръка към рафтовете. — Помня как пишеше разкази и ги четеше на Ив. Тя много се радваше. Всичко, свързано с Пол, я радваше и в замяна на това той я обичаше безкористно и всеотдайно. Всеки запълваше празнината в живота на другия. Дори след като Ив се разведе с баща му и се омъжи отново, пак си останаха близки.

— Дамиен Приест. — Джулия се наклони напред, за да остави чашата си върху подноса. — Пол не го долюбва.

— Никой, който обича Ив, не може да обича Приест — отвърна направо Кенет. — Ив смяташе, че Пол се държи пренебрежително с него от ревност. А простата истина, е, че дори на тая възраст Пол умееше точно да преценява кой колко струва. Намрази Делрикио още от пръв поглед и дълбоко презираше Приест.

— А вие?

— Винаги съм смятал, че също притежавам способност да разгадавам чуждите характери. Искате ли да се преместим горе на палубата? Предвидил съм лек обяд.

Лекият обяд се оказа малко пиршество със салата от сочни омари, ранни зеленчуци и хрупкав хляб с шепа подправки, придружени от изстудено пивко шардоне^[3]. Под краката им се бе ширнал заливът, осеян с лодки, чиито платна се издуваха от наситения с морски дъх бриз. Джулия изчака да наченат сиренето и плодовете и едва тогава извади касетофона си.

— От онова, което вече знам, явно бракът на Ив с Дамиен Приест е приключил доста бурно. Известни са ми и някои от подробностите, засягащи отношенията ѝ с Майкъл Делрикио.

— Но бихте искали да чуете моето мнение?

— Да.

Той помълча, загледан в едно яркочервено триъгълно платно сред морето.

— Вярвате ли в злото, госпожице Съмърс?

Въпросът прозвуча нелепо на слънчевата светлина и лекия вятрец.

— Мисля, че да.

— Делрикио е олицетворение на злото. — Кенет обърна очи към нея. — То е дълбоко вкоренено в него — в кръвта, в сърцето му. Да убива, да руши надежди, да сломява човешката воля, е за него само въпрос на бизнес. Но се влюби в Ив. Дори злите хора са подвластни на любовта. Той изгаряше от страст по нея и без да се срамувам, ще ви призная, че този факт ужасно ме плашеше. Ив смяташе, че владее положението, както обикновено. В това се крие част от дързостта и чара ѝ. Но човек не може да владее злото.

— Какво направи Ив?

— Доста дълго време тя просто си играеше. Омъжи се за Приест, който гъделичкаше тщеславието и самолюбието ѝ. Пристана му, без да мисли, а и донякъде, за да отбие атаките на Делрикио, който ставаше все по-настойчив. И опасен. Веднъж се случи неприятно произшествие с Пол. Завари Делрикио да се държи грубиянски с Ив. Когато понечи да се намеси — бих добавил, доста прибързано, — вездесъщите телохранители на Делрикио се нахвърлиха върху него. Кой знае какво щяха да сторят на момчето, ако Ив не се бе застъпила за него.

Джулия си спомни сцената, описана от Пол, и изгледа Кенет с недоумение.

— Искате да кажете, че и вие сте били там. Видели сте всичко, видели сте как са могли да го осакатят или дори по-лошо, и не сте сторили нищо?

— Ив се справи доста добре и без мен, уверявам ви. — Попи устни с лимоненожълта ленена салфетка. — Всичко се случи толкова бързо, че се оказах излишен. Бях заел позиция на върха на стълбите, стиснал хромиран 32-калибров пистолет с вдигнат предпазител. — Позасмя се и допълни чашите. — Щом видях, че няма нужда от него, останах в сянка. Трябваше да пощадя мъжкото самочувствие на момчето, не мислите ли?

Тя не знаеше какво да отговори и продължи да гледа втренчено симпатичния господин с красиво разрошени от морския бриз посребрени коси.

— Щяхте ли да го използвате? Имам предвид пистолета?

— Без нито миг колебание или съжаление. Във всеки случай скоро след това Ив се омъжи за Приест. Заменяйки злото със сляпа амбиция. Не знам какво е станало на „Уимбълдън“, Ив нищо не спомена за случилото се, но Приест спечели турнира и изгуби жена си. Тя го изхвърли напълно от живота си.

— Значи не са ви уволнили заради Приест?

— Хмм. Може би само донякъде. На Ив ѝ бе трудно да се примири с факта, че аз се бях оказал прав, а не тя. Всъщност, имаше друг мъж, много по-важен за нея от мен, който косвено стана причина да скъсаме служебните си отношения.

— Виктор Фланиган.

Този път той не се постара да скрие изумлението си.

— Ив ви е говорила за него?!

— Да. Тя иска откровена книга.

— Нямах представа докъде е решила да се разпростре — измърмори той. — Виктор знае ли, че...

— Да.

— О! Ами добре тогава, Ив винаги е обичала фойерверките. В продължение на два брака, през период от тридесет години, тя е обичала истински само един мъж. Неговият брак, противоборството с църквата, угризенията за състоянието на жена му изключваха възможността за открита връзка. През повечето време Ив се примиряваше с това положение. Но имаше моменти... Спомням си как

веднъж я заварих да седи сама в тъмното. Каза ми: „Кенет, който е рекъл: по-добре половин хляб, отколкото хич, явно не е бил достатъчно гладен.“ Такава бе с две думи, връзката ѝ с Виктор. Понякога Ив така се настървяваше, че търсеше да засити глада си другаде.

— А вие бяхте против...

— Нейните любовни авантюри. Действително смятах, че се похабява, често пъти безразсъдно. Виктор я обича толкова силно, колкото и тя него. Може би затова си причиняват невъобразима мъка един на друг. Последния път, когато говорихме за него, беше малко след като станаха известни намеренията ѝ за развод. Виктор дойде къщи да я види. Скараха се. Виковете им се чуваха чак в кабинета ми на горния етаж. Работехме заедно с Нина Соломон. Ив я беше довела и ме бе помолила да я обуча. Помня колко смутена и плаха бе тогава. Нямахме нищо общо с ефектната, самоуверена жена, която виждате днес. По онова време бе като уплашено бездомно кутре, познало отрано ритниците. Крясъците я разстроиха. Ръцете ѝ се разтрепериха.

След като Виктор си тръгна с гръм и трясък или го изритаха навън, Ив се втурна в кабинета ми. Бесовете още не я бяха напуснали. Взе да кряска нареждания на Нина, докато горкото момиче не изхвърча разплакано от стаята. Тогава с Ив се хванахме за гушите. Боя се, че се самозабравих за известно време и ѝ наговорих какво ли не — че е постъпила идиотски още като се е омъжила за Приест, че трябва да престане да се залъгва със секс, а да се задоволи с любовта, която вече е намерила. Изтърсих и куп други, по всяка вероятност, непростими неща — за начина ѝ на живот, за характера ѝ, за проявите на лош вкус. Когато свърших и двамата се бяхме успокоили напълно, но беше невъзможно да се върнем в предишното си положение. Аз бях казал твърде много, а тя ми бе позволила да го сторя. Затова реших да се пенсионирам.

— И Нина зае мястото ви.

— Мисля, че Ив имаше слабост към нея. Изпитваше огромно състрадание към момичето заради ужасните му преживявания. Нина ѝ беше благодарна, защото разбираше, че Ив ѝ е дала шанс, което малцина биха сторили. В края на краищата, всички бяха доволни.

— Тя още си спомня с любов за вас.

— Ив не е от хората, дето ще ти имат зъб, затова че си бил откровен с тях. С гордост мога да заявя, че сме били приятели почти двадесет и пет години.

— Дано не възразявате, но трябва да ви задам този въпрос. Обръщайки поглед към миналото, не съжалявате ли, че никога не сте били неин любовник?

Той се усмихна над ръба на чашата си и отпи.

— Не съм казвал, че никога не съм й бил любовник, госпожице Съмърс, а само, че не съм й бил любовник, докато бях на служба при нея.

— О! — Веселите пламъчета в очите му я накараха да се засмее. — Допускам, че няма да искате да говорите за това.

— Не. Ако Ив пожелае, то си е нейна работа. Но аз държа на спомените си.

Джулия си тръгна полузаспала от виното, отпусната от компанията и доволна от свършеното през деня. В кратката пауза на летището, докато чакаше да приготвят самолета й, надписа касетата и пхна нова в касетофона.

Позасрамена от слабостта си, лапна две таблетки драматин и ги глътна с малко вода от шуртящата чешмичка. Когато се изправяше, забеляза някакъв мъж в другия край на фоайето. За миг й се стори, че я наблюдава, но после си каза, че е прекалено мнителна, защото той прелисти една страница от списанието, което, изглежда, поглъщаше цялото му внимание.

И все пак мисълта за него продължи да я държи нащрек. Имаше нещо познато в изрусялата от слънцето рошава коса, в привлекателния загар, в небрежния му вид на морски гларус.

Забрави за него, когато й дадоха знак да се качи в самолета.

Настани се, затегна колана и се приготви за краткия обратен полет до Ел Ей. Хрумна й, че на Ив ще й бъде забавно да чуе впечатленията от Кенет довечера на масата.

И ако извади късмет, каза си, докато самолетът се друсаше по пистата, преди да се отлепи от земята, това ще е последният й полет до връщането у дома.

У дома, въздъхна, стиснала дръжките на седалката, докато се издигаха във въздуха. Част от нея копнееше да се уедини в собствената ѝ къща, да прекара делниците там и просто да знае, че я има. И въпреки това, как ли ще се чувства пак сама? Да зареже любовта, която най-после е открила. Как ли ще се развие връзката им с Пол, ако той е на единия край, а тя на другия? И дали изобщо ще излезе нещо?

Самостоятелната, независима Джулия, самотната майка, жената с професия, изпитваше нужда, и то каква, от друг човек. Без Пол ще продължи да се грижи за Брандън, ще продължи да пише и просто да съществува.

Притвори очи и се опита да си представи как се връща и подхваща всичко оттам, където го бе зарязала, и как тихо, самотно минава остатъкът от живота ѝ.

Не можа.

Воздъхна и облегна глава на стъклото. Какво, по дяволите, ще прави? Бяха говорили за любов, но не и за обвързване.

Искаше Пол, искаше семейство за Брандън, искаше сигурност. А се страхуваше да жертва последното, за да получи другите две.

Задряма, виното и размишленията ѝ я унасяха. Събуди се при първото разклащане и мислено се наруга, че изпадна в паника. Преди да се наложи да се отпусне, самолетът рязко се люшна наляво. Усети в устата си вкус на кръв, беше си прехапала езика, но по-лошото, най-лошото бе, че ѝ загорча от страх.

— Останете на мястото си, госпожице Съмърс. Губим височина.

— Губим... — Потисна първия пристъп на истерия. Напрегнатият тон на пилота показваше достатъчно ясно, че е безполезно да пищи. — Какво означава това?

— Имаме малък проблем. Остават ни само петнадесет километра до летището. Просто се успокойте и не мърдайте от мястото си.

— Добре — едва успя да промълви Джулия и за облекчение и на двамата притисна глава между коленете си. Така притъпи виенето на свят и почти заглуши страха. Когато се насили отново да отвори очи, видя как при рязкото снижаване на самолета изпод седалката ѝ се хързулна някакво листче.

„Угасвай, свещице кротка!“^[4]

— О, Господи! — Грабна хартийката и я смачка в ръката си. — Брандън! О, Господи, Брандън!

Нямаше да умре. Не можеше. Беше нужна на Брандън. Сподави пристъпа на гадене. Отделението за ръчен багаж над главата ѝ се разтвори с трясък и от него се изсипаха възглавници и одеяла. Освен молитвите, които се въртяха в главата ѝ, чуваше единствено непоносимото бучене на двигателя и крясъците на пилота по радиото. Приземяваха се, и то с шеметна бързина.

Джулия се намести и измъкна тефтера си от куфарчето. Усети как самолетът се разтърси, когато хлътна в по-рядък слой облаци. Времето ѝ изтичаше. Надраска набързо бележка до Пол, в която го молеше да се погрижи за Брандън и му пишеше колко е благодарна на съдбата, че ги е срещнала.

Изруга цветисто, когато ръката ѝ така се разтрепери, че вече не можеше да държи молива. Изведнъж настъпи тишина. Трябваше да минат две-три секунди, докато го забележи, после още толкова, за да проумее какво означава.

— О, Господи!

— Свърши горивото — процеди през зъби пилотът. — Моторите спряха. Но духа благоприятен попътен вятър. Ще оставя този хубавец да се носи с него. Долу ни очакват.

— Добре. Как ти е името? Малкото.

— Джак.

— Добре, Джак. — Тя си пое дълбоко дъх. Винаги бе вярвала, че с воля и хъс може да се постигне почти всичко. — Аз съм Джулия. Дай да приземим това чудо.

— Дадено, Джулия. Пъхни глава между коленете си и я притисни с ръце отзад. И започвай да редиш всички молитви, дето знаеш.

Джулия за последен път си пое дълбоко въздух.

— Това и правя.

[1] Градче до Сан Франциско, оттатък пролива Голдън Гейт. — Б.пр. ↑

[2] Остров на югоизток от п-в Юкатан в Мексико. — Б.пр. ↑

[3] Бяло сухо трапезно вино. — Б.пр. ↑

[4] Шекспир, Уилям. Макбет. (V; 5) Превод Валери Петров. — В: Трагедии, Т.2, С., 1974. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— По-добре пази топката. — Пол запъхтян финтира към рамото на Брандън. Момчето изсумтя и се извъртя встрани, дриблирайки с мъничките си ръце и с адски съсредоточен вид.

И двамата бяха плувнали в пот — той повече от момчето. Старост — нерадост, помисли си, като избегна кокалестия лакът на Брандън. Превъзхождаше момчето по височина и размери. Затова играеше по-меко. Все пак нямаше да е честно, ако...

Брандън се шмугна под ръката на Пол и директно го елиминира. Пол присви очи и опря ръцете си на кръста, за да си поеме дъх.

— Равни! — извика Брандън и затанцува от радост, като падна на колене и се закълчи. — Шест на шест.

— Не вири нос! — Пол попи потта, избила през кърпата, вързана около челото му. За по-тарикатско Брандън наперено носеше шапката на „Лейкърс“ с обърната назад козирка. Ухили се, щом Пол му отне топката. — Ако бях сложил коша на нормална височина...

— Да де, да де. — Брандън се ухили още по-широко. — Самохвалко.

— Умник.

Извънредно поласкан, Брандън избухна в гръмогласен смях при тая смутолевена забележка. Долови ответната усмивка в очите на Пол. Беше му страшно забавно. Още не можеше да повярва, че Пол бе дошъл да го види — него, — с кош, топка и покана за игра.

Удоволствието му не намаля, когато Пол профуча покрай него и изстреля топката право в мрежата, без почти да докосне обръча.

— Късметлийски удар.

— Отработен. — Пол подаде топката на Брандън. Може и случайно да бе взел коша. Може и да го бе поставил над гаража с мисълта, че Брандън ще се радва да стреля с топката от време на време. Дори съвместната игра беше импровизирана. Най-интересното беше, че и той също страшно се забавляваше.

Донякъде посещението му бе преднамерено. Обичаше майката и искаше да стане част от живота ѝ, а най-важното в него бе синът ѝ. Не беше съвсем сигурен как би се чувствал, ако се свържат в семейство, как би приел чуждото дете в дома и в сърцето си.

Когато резултатът стана десет на осем за него, Пол вече не мислеше за това. Просто се забавляваше.

— Браво! — Брандън размаха победоносно юмрук, след като успя да вкара още един кош. Фланелката му с лика на Барт Симпсън бе изцапана чак до раменете. — По петите ти съм.

— Тогава се пригответи да ми целунеш опашката.

— Ще ти се.

Докато злорадстваше, вниманието му се отклони и Пол изтърва топката. Брандън се спусна след нея като хрътка подир заек. Стреля, но не успя, пребори се за отскачилата топка и втория път вкара кош.

Пол се умърлуши — Брандън водеше с дванадесет на десет.

— Аз съм номер едно! — Брандън прекоси с подскоци циментовата площадка, разперил ръце с вдигнати нагоре пръсти.

Подпрял длани на коленете си и присвил очи, Пол наблюдаваше обиколката на победителя и тежко вдишваше горещия въздух.

— Щадих те. Нали си дете.

— Дрън-дрън! — Брандън с наслада направи кръг около него, леко загорялата му кожа лъщеше от пот, а лошият Барт върху фланелката му продължаваше да се хили зловец. — Щадил си ме! Щото си толкова стар, че можеш да ми бъдеш баща. — Изведнъж млъкна, смутен от казаното, стъписан от надигналия се копнеж. Преди да измисли как да замаже думите си, Пол приклеци главата му с ръка и той зацвили от смях, усещайки убиването на кокалчетата върху темето си.

— Добре, фукльо! Вкарай два от три.

Брандън премигна и го зяпна.

— Наистина ли?

Господи, помисли си Пол, момчето започваше да му ляга на сърцето. С тези големи жадни очи, с тази срамежлива усмивка. Преливащо от надежда и любов. Ако съществуваше някой, който можеше да устои на този поглед, то името му не беше Пол Уинтроп.

Пол му се ухили ехидно.

— Освен ако не си пъзльо.

— Какво, мен да ме е бърз от теб? — Беше приятно да усеща мъжката прегръдка, мъжката миризма, да си разменят мъжки закачки. Не се опита да се измъкне от хватката на Пол. — Не си познал.

— Тогава се пригответи да паднеш. Този път ще те размажа. Който загуби, черпи бира.

Щом Пол го пусна, Брандън се втурна към топката. Смееше се, когато видя майка му да се приближава по пътеката откъм градината.

— Мамо! Хей, мамо! Виж Пол какво ми направи. Каза, че мога да го използвам, докато сме тук. Още първата игра го бих.

Тя пристъпваше едва-едва, просто не можеше да бърза. Моментното приятно стъписване бавно се стопяваше и заличаваше остатъците от страха. Щом зърна детето си с измърляно от пот и прах лице, ухилено до уши и с грейнал поглед, затича. Сграбчи го бурно, притисна го с все сила и зарови лице във влажната му, нежна гушка.

Беше жива! Жива. И държеше живота в ръцете си.

— Ох, ма, мамо. — Не беше сигурен дали да се срамува, или да се държи снизходително пред Пол. Завъртя очи, за да покаже, че просто няма избор. — Какво се е случило?

— Нищо. — Трябваше да преглътне и насила да отхлаби прегръдката си. Ако се разприказва, само ще го изплаши. А всичко беше минало. Край. — Нищо, просто се радвам да те видя.

— Нали ме видя сутринта. — Недоумението в погледа му прерасна в изумление, когато го пусна и със същия поривист и властен жест се хвърли към Пол да го задуши в обятията си.

— И двамата — успя да промълви и Пол почувства как сърцето ѝ лудешки блъска до гърдите му. — Просто се радвам да ви видя и двамата.

Пол мълчаливо вдигна брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ. Забеляза следи от уплаха, напрежение и сълзи. Целуна я продължително и нежно и усети потреперването на устните ѝ. — Стига си зяпал, Брандън — меко го сгълча и придърпа главата на Джулия върху рамото си, за да я погали по косата. — Трябва да свикваш с тази гледка. Отсега нататък често ще целувам майка ти.

Видя над главата на Джулия как очите на момчето промениха изражението си — станаха подозрителни, мнителни. Пролича и разочарование. С въздишка Пол се запита дали ще съумее да се справи едновременно и с майката, и със сина.

— Защо не влезеш, Джули? Вземи си нещо разхладително и поседни. Ей сега ще дойда при теб.

— Да. — Имаше нужда да остане малко без тях. Ако не искаше да рухне напълно, трябваше да се изолира за няколко минути и да събере жалките отломки от самообладанието си. — Ще гледам да ви донеса по една лимонада. И на двамата май ще ви се отрази добре.

Пол я изчака да се отдалечи и едва тогава отново се обърна към момчето. Брандън бе пхнал ръце в джобовете на панталоните си. Погледът му бе забит във върховете на протритите найкове.

— Какъв е проблемът?

Момчето само сви рамене.

Пол му отвърна със същия жест и отиде да си вземе ризата, която бе захвърлил през най-разгорещената част от играта. Извади пура и няколко секунди се мъчи да запали влажната клечка кибрит.

— Мисля, че не е нужно да ти обяснявам отношенията между мъжа и жената — измърмори Пол. — Нито защо толкова често се целуват.

Брандън така се бе втренчил в маратонките си, че очите му почти се събираха в една точка.

— Не. Мисля, че не. — Пол замълча, всмукна дим и го изпусна. — Струва ми се, че трябва да знаеш какво изпитвам към майка ти. — Брандън пак не отговори, беше си глътнал езика от смущение. — Аз я обичам. Много. — Това изявление накара Брандън да вдигне глава и да срещне очите му. Погледът му, както забеляза Пол, не беше особено дружелюбен. — Може би ще трябва да мине време, докато свикнеш. Нищо, ще почакам, защото нямам намерение да се отказвам.

— Мама не излиза често с мъже и така нататък.

— Знам. Значи съм голям късметлия. — Господи, дали имаше нещо по-трудно за устояване от вторачения, немигащ детски поглед? Пол въздъхна продължително и му се прииска да изпие нещо по-силно от лимонада. — Слушай, сигурно се питаш дали няма да оплескам работата и да я нараня. Не мога да дам такова обещание, но се заричам, че ще направя всичко, за да го предотвратя.

Брандън не можеше дори да си представи своята майка в описваната от Пол светлина. Та тя беше на първо и последно място негова майка. Никога не му бе минавало през ум, че нещо може да я

нарани. Само при тази мисъл стомахът му се сви. Като реакция на това брадичката му се вирна нагоре, също както на Джулия.

— Ако я удариш, ще те...

— Не. — Пол приклепна, за да изравни очи с неговите. — Нямам предвид това. В никакъв случай. Обещавам. Искам да кажа, да нараня чувствата ѝ, да я направя нещастна.

Тези думи подсетиха Брандън за нещо почти забравено, от което го стегна гърлото и очите му се насълзиха. Спомни си как бе посрещнала смъртта на баба му и дядо му. И някои моменти преди това, в мъглявото минало, когато беше прекалено малък, за да разбира.

— Като баща ми — изрече с разтреперан глас. — Изглежда, така е направил.

Почвата под краката му беше твърде ронлива и несигурна, за да стъпи на нея.

— По този въпрос ще трябва да говориш с майка си, когато и двамата сте готови за това.

— Предполагам, че не ни е искал.

Мъжката десница обви рамото на момчето.

— За разлика от мен.

Брандън отново отклони поглед, този път над дясното рамо на Пол. В градината се стрелна яркосиня птичка.

— Значи само си ме баламосвал, че идваш заради мен, а всъщност е било заради мама.

— Отчасти. — Пол реши да рискува и обърна лицето на Брандън към своето. — Но не съвсем. Мислех си, че с Джулия нещата ще тръгнат по-лесно, ако двамата се спогодим. Ако не ти бях приятен, изобщо нямаше да правя подобни опити. Истината е, че ми е гот с теб. Нищо, че си дребен, гаден и ме биеш на баскет.

Брандън беше мълчаливо дете и наблюдателно по природа. Чу простикия отговор на Пол и го разбра. Надникна в очите на мъжа и му повярва. Успокои се и се усмихна.

— Няма да съм все дребен.

— Вярно. — Пол отвърна на усмивката, но подхвърли с привидно груб тон: — Но ще си останеш гаден.

— И винаги ще те бия на баскетбол.

— Ще ти докажа обратното, но малко по-късно. Майка ти ми се стори разтревожена. Ще ми се да поговоря с нея.

— Насае.

— Да. А ти виж дали можеш да отскочиш до къщата на Ив и да измъкнеш малко курабийки от Травърс. Пак.

Бузите на Брандън порозовяха от смущение.

— Тя обеща да не ме издава.

— На майка ти — додаде съучастнически Пол. — На мен всичко ми се казва. Едно време и мен тайно ме гощаваше с курабийки.

— Сериозно?

— Сериозно. — Изправи се. — Дай ми поне половин час, о'кей?

— О'кей. — Тръгна, после се обърна в края на градината. Момченце с изцапано лице и ожулени колене и със смущаващо мъдри детски очи. — Пол? Радвам се, че досега не е имала работа с други мъже и така нататък.

Пол не си спомняше да са му отправяли по-хубав комплимент.

— Аз също. Хайде, върви.

Заслуша се в спонтанния, одобрителен смях на Брандън и се запъти към вилата.

Завари Джулия в кухнята, където бавно и машинално изстискваше лимони. Беше свалила самото на костюма си и обувките. От изрязаната сапфирена блузка без ръкави, с която беше облечена, раменете ѝ изглеждаха ефирно бели, нежни и крехки.

— Почти съм готова — каза тя.

Гласът ѝ прозвуча уверено, но той смътно долови напрегнатите нотки. Не ѝ отговори, само я притегли към чешмата, за да измие ръцете ѝ със студена вода.

— Какво правиш?

Избърса ги собственоръчно с хавлиена кърпа и изключи радиото.

— Аз ще довърша. Седни, поemi си няколко пъти дълбоко дъх и ми разкажи какво се е случило.

— Няма защо да седам. — Ала се подпря на плота. — Брандън? Къде е Брандън?

— Доколкото те познавам, предположих, че няма да искаш да говориш пред него. Отиде за малко до Ив.

Очевидно Пол Уинтроп я беше разгадал твърде добре и твърде бързо.

— За да измъкне курабийки от Травърс?

Пол вдигна глава, докато сипваше захар.

— Ти какво, да не би да имаш скрита камера?

— Не, просто обикновен майчински нюх. Мога да надуша кой е ял курабийки от двадесет крачки. — Усмихна се измъчено, накрая не издържа и седна.

Той взе дървена лъжица от полицата и взе да бърка сока. Когато прецени, че стига, напълни една чаша с лед и изсипа резливата напитка върху кубчетата, които започнаха да пукат.

— Интервюто с Кенет ли те разстрои толкова?

— Не. — Тя отпи първата глътка. — Откъде знаеше, че ще бъде при Кенет следобед?

— От Кийкий. Когато дойдох да я сменя.

— А... — Огледа се с невиждащи очи, проумявайки едва сега, че Кийкий я няма. — Ти си я отпратил да си върви?

— Искях да прекарам малко време с Брандън. Забранено ли е?

Тя отново отпи, мъчейки се да потисне вълнението си. Не възнамеряваше да го разпитва толкова остро.

— Извинявай. Мисълта ми непрекъснато се отплесва. Разбира се, че не е забранено. Брандън изглеждаше щастлив. Не ме бива много в баскетбола и...

— Джулия, разкажи ми какво се случи.

Тя кимна нервно, остави чашата и скръсти ръце в скута си.

— Не е заради интервюто. Напротив, мина много добре. — Беше ли прибрала касетката в сейфа? Неволно разплете пръсти и потърка очи. От момента, в който похлупи главата си с ръце, всичко ѝ се струваше толкова размазано. Понечи да стане и да отиде при него, но краката ѝ не я слушаха. Странно, че точно сега коленете ѝ омекнаха, когато страшното бе зад гърба ѝ. Кухнята ухаеше на лимони, синът ѝ бе отишъл да задига курабийки и окачените отвън чанове леко иззвънтяваха при най-лекия полъх на вятъра.

Вече всичко беше наред.

Трепна, когато Пол отмести със скърцане стола си и отиде до хладилника. Измъкна една бира, отвори я и жадно отпи.

— Не мога да мисля ясно — каза тя. — Май трябва да започна отначало.

— Чудесно. — Той седна край масата срещу нея, заповядвайки си да запази търпение. — Хайде, какво чакаш?

— Летяхме обратно от Сосалито — бавно подхвана тя. Мислех си, че почти съм приключила с най-тежката част от проучвателната работа и че след няколко седмици ще се приберем у дома. Сетих се и за теб, за това как ще живеем разделени...

— По дяволите, Джулия!

Но тя дори не го чу.

— Сигурно съм задрямала. Взех драматин преди полета, а и Кенет поднесе вино в обяда. Приспа ми се. Събудих се, когато самолетът... Може би не съм ти споменавала, че се страхувам да летя. По-скоро изпитвам ужас, като знам, че съм заклещена и не мога да изляза. Този път, щом самолетът се раздруса, си наредих да не се паникьосвам. Но пилотът каза... — Прокара длан по устните си. — Каза, че имаме проблем. Толкова бързо се снижавахме.

— Мили Боже! — Той скочи на крака, беше стъписан от уплаха и не забеляза, че я дръпна доста грубо от стола. Ръцете му зашариха по тялото ѝ, търсеше следи от наранявания, искаше да се увери, че не е пострадала. — Има ли ти нещо? Джулия, има ли ти нещо?

— Не, не. Май си прехапах езика — неопределено отвърна тя. — Струваше ми се, че ще успеем да кацнем. Горивото — нещо се бе повредило в бензинопровода или в индикатора. Разбрах го, когато изведнъж стана тихо. Двигателите изключиха. Помислих си за Брандън. И бездруго бе лишен от баща и не можех да си представя, че ще остане сам. Чувах как Джак ругае и радиото пращи от гласове.

Тя се разтресе от неудържими конвулсии. Пол направи единственото, което се сети, вдигна я на ръце и я прегърна силно.

— Така се уплаших! Не исках да умра в тоя проклет самолет. — Лицето ѝ се притискаше в гърлото му и гласът ѝ звучеше приглушено. — Джак ми изкрещя да се държа. Тогава кацнахме. Имах чувството, че не самолетът, а аз се ударих в пистата. Започнахме да подскачаме — но не като топка. А като канара — ако канарите изобщо могат да подскачат. Чувах се стържени на метал и свиренето на вятъра. Разпищяха се сирени. Движихме се на зиг-заг като изпуснат от управление автомобил върху лед. После изведнъж спряхме, просто така. Сигурно вече си бях разкопчала колана, защото тъкмо се изправях, когато Джак дойде при мен. Целуна ме. Надявам се нямаш нищо против?

— Дявол да го вземе, никак даже!

— Чудесно, защото и аз го целунах.

Пол продължи да я люлее и зарови лице в косата ѝ.

— Ако ми се удаде възможност, и аз бих направил същото.

Това я накара тихичко да се засмее.

— После слязох и се върнах право тук. Не ми се говореше с никого. — Въздъхна веднъж, сетне още веднъж и едва тогава осъзна, че се намира в прегръдките му. — Не е нужно да ме носиш.

— Искам да те подържа.

— Добре. — Облегна глава на рамото му. Беше в безопасност — закриляна и обичана. — През целия ми живот — прошепна — никой не ме е карал да се чувствам така. — Когато сълзите ѝ се отприщиха, тя сгуши лице под брадичката му.

— Извинявай.

— Няма защо да ми се извиняваш. Поплачи си на воля.

И той самият не стъпваше много уверено, когато я отнесе в дневната, за да седне на кушетката до нея. Риданията ѝ бяха започнали да стихват. Трябваше да се досети, че Джулия за нищо на света нямаше да прояви задълго слабост.

За малко да я загуби. Мисълта за това натрапчиво се въртеше в главата му и го изпълваше с ужас и гняв. Можеха да му я отнемат така внезапно и ужасно!

— Нищо ми няма. — Тя се стегна и се помъчи, доколкото позволяваше прегръдката му, да избърше сълзите си с длани. — Направо рухнах, като ви видях с Брандън.

— Ама на мен ми има! — Думите му бяха изречени отривисто. Впи устни в нейните, по-грубо отколкото искаше. Зарови пръсти в косата ѝ и ги стисна в юмрук. — Колко безсмислено би било всичко без теб. Не мога без теб, Джулия!

— Знам. — Тя се поуспокои, но ѝ беше приятно да седи сгушена в него. — Аз също не мога без теб и не се оказа чак толкова трудно, колкото си мислех. — Погали с пръсти бузата му. Колко хубаво и леко ѝ беше да знае, че може да го докосва, когато си пожелае. И какво облекчение изпитваше, че има на кого да се довери. — Трябва да ти съобща още нещо, Пол. Няма да ти хареса.

— Стига да не ми кажеш, че си решила да забегнеш с Джак. — Но тя не се усмихна. — Какво?

— Открив това под седалката в самолета. — Стана и макар да не го докосваше, продължаваше да се чувства свързана с него. Още преди да извади бележката от джоба на полата си и да му я покаже, знаеше какво ще изпита.

Обзе го ярост, примесена с обичайния омаломощаващ и безполезен страх. И гняв, не толкова изпепеляващ като яростта, но много по-съкрушителен. Съзря всички тези чувства в очите му.

— Бих казала, че този път звучи доста по-недвусмислено — подхвана тя. — Другите бяха по-скоро предупреждения. Мисля, че... можем да го наречем направо заплахата.

— Така ли би го определила? — Думите ѝ не бяха в състояние да го заблудят. Беше смачкала бележката в потната си от уплаха длан, размазвайки буквите. — Аз пък бих го окачествил като убийство.

Тя навлажни устни.

— Не съм мъртва.

— Чудесно. — Когато се изправи, гневът му преля и се стовари върху нея. — Опит за убийство. Онзи, който я е написал, е повредил самолета. Искали са да умреш.

— Може би. — Вдигна ръка, преди да избухне. — По-скоро са искали да ме уплашат до смърт. Ако наистина са искали да загина със самолета, защо ще ми пишат бележка?

Очите му горяха от неистова ярост.

— Няма да стоя тук и да ти разяснявам мисленето на престъпника!

— Но нали с това се занимаваш? Когато пишеш за някое убийство, не разкриваш ли мисленето на престъпника?

Звукът, който издаде, беше нещо средно между смях и ръмжене.

— Сега не става дума за роман.

— Да, но важи същото правило. Сюжетите ти са правдоподобни, защото в психиката на убиеца винаги се крие някаква подбуда. Без значение дали страст, алчност или отмъщение. Все едно. Винаги има някакъв повод, стечение на обстоятелствата и причина, колкото и криворазбрани да са те. Трябва да разсъждаваме логично, за да проумеем истината.

— Майната ѝ на логиката, Джули! — Пръстите му стиснаха ръката ѝ, която тя леко бе опряла в гърдите му. — Искам да вземеш първия самолет за Кънектикът.

Джулия замълча, напомняйки си, че той се държи опърничаво, защото се бои за нея.

— Мислих и за това. Или поне опитях. Мога да се върна...

— Проклет да съм, ако не се върнеш.

Тя само поклати глава.

— Какво ще се промени? Началото е сложено, Пол. Не мога да залича казаното от Ив. Още по-малко, задълженията си към нея.

— Задълженията ти приключиха. — Вдигна листчето. — С това тук.

Не я погледна. Може би проявяваше малодушие, но още не смяташе да се подлага на проверка.

— Дори да е истина — а то не е, — ако си замина, едва ли ще сложа край на всичко. Вече знам прекалено много за доста хора. Тайни, лъжи, разобличаващи факти. Може би всичко ще спре, ако си мълча. Ала нямам намерение да прекарвам остатъка от живота си или този на Брандън, разчитайки на това „може би“.

Стана му неприятно, че част от него, и то разумната му половина, е съгласна с думите ѝ. Чувствата му обаче просто искаха да я предпазят.

— Можеш да обявиш публично, че се отказваш от идеята.

— Няма да направя такова нещо. Не само защото е в разрез с разбиранията ми, а и защото съм убедена, че е безполезно. Мога да дам обява във „Върайъти“, в „Пъблишърс Уикли“, в „Ел Ей“ и в „Ню Йорк Таймс“. Мога да си замина и да се захвана с друго. След няколко седмици или месеца вероятно ще се поуспокоя. След това, току-виж, стане злополука и синът ми осъмне сираче. — Ръката ѝ пусна неговата и се сви до тялото ѝ. — Не, ще докарам всичко докрай, и то тук, където все пак чувствам някаква опора.

Искаше да ѝ възрази, да настоява, да ги качи с Брандън насила в самолета и да ги отпрати колкото може по-далеч. Но доводите ѝ бяха твърде разумни.

— Ще отидем в полицията с бележките и ще изложим всичките ти опасения.

Тя кимна. Облекчението, което изпита от подкрепата му, я омаломощи не по-малко от страха.

— Все пак мисля, че ще бъдем по-убедителни, ако изчакаме Ив да получи резултатите от огледа на самолета. Дори да открият

доказателства за саботаж, ще мине време, докато ни повярват.

— Не искам да те изпускам от очи.

В знак на благодарност тя протегна ръце към него.

— Аз също.

— Значи си съгласна да остана довечера?

— Не само съм съгласна, но собственоръчно ще разпъна леглото в стаята за гости.

— В стаята за гости значи.

Тя му хвърли извинителна усмивка.

— Заради Брандън.

— Брандън — повтори Пол и отново я притегли в прегръдките си. Внезапно се почувства мъничка и крехка. Само негова. — Дай да се разберем. Докато свикне, ще се правя, че спя в другата стая.

Обмисляше думите му, галейки го по голия гръб.

— Обикновено съм сговорчива — смутено се отдръпна тя. — Къде ти е ризата?

— Сигурно си била в несвяст, за да не забележиш прекрасните ми голи мишци. С детето играехме баскет, не помниш ли? Стана ми горещо.

— А, да. Баскетбол. Кошът. Преди там нямаше кош.

— Най-сетне идва на себе си — измърмори Пол и я целуна. — Закачих го преди два часа.

Сърцето ѝ все по-лесно се разтапяше.

— Направил си го заради Брандън.

— Нещо такова. — Той сви небрежно рамене и продължи да си играе с косата ѝ. — Мислех, че ще го шашна със забележителните си способности. А той взе, че ми отмъкна топката и ме би. Кораво хлапе!

Безкрайно развълнувана, Джулия обгърна лицето му с ръце.

— Никога не съм предполагала и не съм си представяла, че мога да обичам някого повече от него. Преди да те срещна.

— Джулия! — Нина влетя през кухненската врата и се втурна в дневната, без да почука. Джулия за първи път я виждаше толкова разстроена. Беше пребледняла, очите ѝ бяха разширени, а обикновено идеално пригладената ѝ коса — разрошена. — О, Боже, добре ли си? Току-що научих. — Щом Джулия се извърна от Пол, Нина я сграбчи в разтрепераните си обятия и я задуши с нежното ухание на „Холстън“.

— Пилотът се обади. Искаше да се увери, че си се прибрала здрава и читава. Каза ми... — Не довърши и я прегърна още по-силно.

— Добре съм. Поне засега.

— Не разбирам, нищичко не разбирам! — Тя се отдръпна, но продължи да стиска раменете на Джулия със силните си, вечно заети, ръце. — Той е първокласен пилот, а механикът на Ив е сред най-кадърните в бранша. Умът ми не го побира как е могъл да се случи такъв фал.

— Сигурно ще разберем, след като направят оглед на самолета.

— Ще го проверят милиметър по милиметър. Най-щателно! Много съжалявам. — Въздъхна на пресекулки и се отдръпна. Знам, че не бива да рухвам точно пред теб, само това ти липсва, но щом чух за станалото, исках да се уверя с очите си, че ти няма нищо.

— Нито драскотина. Права си, Джак е първокласен пилот.

— С какво мога да ти помогна? — Нина отново стана припряна и делова. Огледа подновеното помещение с чувство на задоволство, че Ив ѝ бе поверила вътрешния дизайн. — Да ти приготвя нещо за пиене? Да ти напълня ваната? Мога да се обадя на лекаря на госпожица Би. Ще ти даде успокоително, за да заспиш.

— Струва ми се, че няма да е нужно, като дойде време, ала все пак благодаря. — Беше се съвзела и възвърнала способността си да се смее. — Всъщност, май ти трябва да пийнеш нещо.

— По-скоро бих поседнала — каза и се отпусна върху извитата облегалка на кушетката. — Изглеждаш толкова спокойна.

— Сега да — отвърна Джулия. — Преди няколко минути беше съвсем различно.

Нина потрепери и разтърка раменете си с ръце, за да се стопли.

— Последният път, когато летях със самолет, попаднахме на буря. Прекарах най-ужасните петнадесет минути от живота си на десет хиляди метра височина. Не мога да си представя, че си изстрадала същия кошмар.

— Дано никога не се повтори. — Чу затръшването на кухненската врата. — Това е Брандън. Предпочитам да не му казвам още.

— Разбира се. — Нина се насили да стане. — Знам, че не би искала да го тревожиш. Ще вървя, за да издебна Ив и да ѝ съобща спокойно за случилото се. Иначе Травърс ще се разбъбри.

— Благодаря ти, Нина.

— Радвам се, че си добре. — Стисна ръката на Джулия за последен път. — Грижи се за нея — подметна на Пол.

— Можеш да разчиташ на мен.

Тръгна си през терасата и бързо се отдалечи, като пригладдаше косата си в движение. Джулия се обърна и видя, че Брандън ги наблюдава от прага на кухнята. Погледът му бе изпълнен с подозрение, а над горната му устна издайнически бяха очертани лилави мустачки.

— Защо трябва да се грижи за теб?

— Така се казва — отвърна му Джулия и присви очи. — Студен гроздов сок, а?

Той почти скри широката си усмивка, като обърса устни с ръка.

— Ами, Травърс го беше отворила и ме чакаше. Реших, че ще я обидя, ако не го изпия.

— Естествено.

— Човек ожаднява, като играе срещу един-единствен противник — намеси се Пол.

— Ами да, особено когато бие — върна му го Брандън.

— Прекали! Вече ще си играеш сам.

Двамата си размениха, както се стори на Джулия, съвсем мъжки погледи, след което Брандън се тръшна на един стол.

— Добре ли си? Пол каза, че може да си разстроена или нещо от тоя род.

— Нищо ми няма — отговори Джулия. — Чувствам се направо супер! Дори, ако много настояваш, мога да приготвя няколко гигантски брандънбургера.

— Ей, че гот! С пържени картофки и всичко останало?

— Мисля, че... Ох, как забравих! — Притисна с ръка главата на сина си. — Днес трябва да вечерям с Ив. Обещала съм. — И тъй като усети разочарованието му, взе да търси изход. — Мога да ѝ се обадя и да отменя уговорката.

— В никакъв случай. — Пол намигна на Брандън. — Двамата с хлапето сами ще се оправим.

Брандън обаче бе заинтригуван.

— Умееш ли да готвиш?

— Дали умея да готвя? Умея нещо далеч по-важно. Мога да те закарам до „Макдоналдс“.

— Ама че кеф! — Той подскочи, но се сети за майка си и я изгледа с упование. Едно отиване до „Макдоналдс“ означаваше куп приятни неща. Сред които облекчението, че няма да прибира и мие съдове след вечеря. — Става, нали?

— Да. — Тя го целуна по темето и се усмихна на Пол. — Става.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Първо си взе продължителна гореща вана с ароматни соли, после се залови с кремове и лосионите. Петнадесет разкошни минути се пудри и гримира. Когато нахлузи млечнорозовите вечерни панталони и разкроената туника, Джулия вече напълно се бе съвзела. До такава степен, че я досмеша, задето Пол настояваше да я придружи до къщата на Ив.

— Ухаеш невероятно! — Поднесе китката ѝ към носа си, за да я подуши и я задържа, хапейки леко кожата ѝ. — Може би ще се присъединиш към мен в стаята за гости по-късно.

— Ако успееш да ме придумаш. — Тя се спря на входа, обърна се и склучи ръце около врата му. — Започвай да мислиш как да ме склониш. — Докосна нежно устните му, после изненада и зарадва и двамата, като се впусна в дълга и зашеметяваща целувка. — А сега върви да купуваш хамбургери.

Той изпита чувството, че цялата кръв от мозъка му беше изтекла в слабините.

— Има две неща — каза ѝ. — Яж по-бързо.

Тя се усмихна.

— Кое е второто?

— Ще ти покажа, щом се върнеш. — Тръгна и подхвърли през рамо. — Яж адски бързо!

Смеейки се вътрешно, Джулия почука и си помисли, че може да постави рекорд по бързо хранене.

— Здравей, Травърс.

За първи път икономката не изсумтя, а изгледа Джулия с привидна загриженост. После светкавично прерасна в подозрителност и раздразнение.

— Разстроили сте я.

— Ив? — попита Джулия и вратата се затвори зад гърба ѝ. Разстроила съм Ив? — Изведнъж ѝ просветна и не знаеше дали да се

смее, или да ругае. — Заради самолета ли? Не можеш да ме виниш, че едва не претърпях злополука, Травърс.

Ала явно можеше, тъй като ядно махна към гостната и с троснат вид се върна пак в кухнята.

— Такова удоволствие е да се разговаря с теб — извика Джулия подире ѝ и се отправи към гостната.

Ив беше там и крачеше из стаята. Напред-назад — екзотичен звяр в красива клетка. От цялото ѝ същество струеше вълнение, толкова силно и неудържимо, че бе почти видно. Очите ѝ блестяха влажни, но сълзите ѝ закапаха едва когато зърна Джулия.

За първи път самообладанието ѝ изневери. Безпомощно поклати глава, сви се на дивана и се разрида.

— О, недей, моля те! — Джулия се спусна като стрела през стаята с разперени ръце и гальовен тон. Чу се шумолене на коприна, когато Ив се извърна към нея. Парфюмите им се смесиха — противоположни миризми, съчетаващи се някак в едно екзотично ухание. — Няма нищо — успокой я тя. Думите, както и ласките ѝ, бяха спонтанни. — Вече всичко е наред.

— Можеше да загинеш! Не знам какво щях да правя. — Само няколко секунди след като се бе разплакала, Ив положи усилие да се стегне. Отдръпна се и изпита желание и силна потребност да се взре в лицето на Джулия. — Кълна ти се, Джулия, никога не съм допускала, че ще отидат толкова далеч! Знаех, че ще се опитат да ми попречат, но и през ум не ми е минавало, че ще посегнат на теб, за да ме спрат.

— Не съм пострадала. Нищо няма да ми сторят.

— Не. Защото ще зарежем всичко.

— Ив! — Джулия потърси хартиена кърпичка в джоба си и ѝ я подаде. — Преди малко обсъждахме тъкмо това с Пол. И да зарежем започнатото, нищо няма да се промени, не мислиш ли?

Тя използва момента, че трябва да избърше сълзите си и не отговори веднага.

— Не. — Бавно, почувствала внезапно бремето на годините си, Ив стана, отиде до барчето и си наля от бутилката с шампанско, която чакаше отворена. — Знаеш повече, отколкото трябва. — Стисна пълните си начервени устни. — Отговорността е моя. За всичко е виновен егоизмът ми.

— Но на мен работата ми е такава — възрази ѝ Джулия. Ив отпи голяма глътка, преди да напълни друга чаша за Джулия. Момичето има слаби рамене, помисли си. Изглеждат толкова крехки, а всъщност мога да се опра на тях. Значи никакво спиране?

— Не мога, дори да искам. А и не искам. — Пое питието, предложено от Ив, и се чукнаха с двете кристални чаши. — Продължаваме нататък.

Тъкмо понечи да отпие и Ив я сграбчи за китката. Изведнъж очите ѝ бяха станали сухи и много сериозни.

— Може и да ме намразиш, преди да сме приключили. — Толкова силно я стискаше, че Джулия усети как кръвта ѝ се блъска в пулсиращия палец на Ив.

— Изключено.

Ив само кимна. Беше направила своя избор, за добро или за зло. Оставаше да го доведе докрай.

— Вземи бутилката, моля те. Ще вечеряме вън, на терасата.

Дърветата бяха окичени с приказни светлинни, а върху масата със стъклен плот вече горяха свещи. Градината беше потънала в сумрачна тишина. Долавяха се единствено шепотът на ветреца в листата и ромоленето на водата в шадравана. Гардениите бяха започнали да цъфтят и сладкото им ухание изпълваше с романтика всичко наоколо.

— Имам да ти разказвам толкова неща тази вечер. — Ив замълча, защото Травърс се появи, понесла две чинии с пълнени гъби. — Може да ти дойде много наведнъж, но и бездруго чувствам, че съм отлагала твърде дълго.

— Готова съм да те изслушам, Ив.

Тя кимна.

— Виктор ме чакаше в колата сутринта. Не мога да ти опиша колко хубаво беше да сме пак заедно, да знаем, че сме неразделни в сърцата си. Той е добър човек, Джулия. Хванат натясно от обстоятелствата, възпитанието и религията си. Нима съществува по-тежко бреме от това да следваш едновременно повелите на сърцето и на съвестта си? Независимо от всички трудности и страдания, с него съм познала повече щастливи мигове, отколкото много жени са изпитали през целия си живот.

— Мисля, че разбирам. — Гласът на Джулия беше като сенките — нежен и успокояващ. — Понякога можеш да обичаш и без да си блажен до края на дните си. Това не обезсмисля връзката, нито я омаловажава.

— Все пак не се отказвай от блаженството, Джулия. Искам поне ти да го преживееш.

Травърс взе да изнася разни салати, намръщи се, като видя, че Ив почти не е докоснала първото ястие, но нищо не каза.

— Разправи ми какви са ти впечатленията от Кенет.

— Ами... — Джулия внезапно осъзна, че е прегладняла и се нахвърли върху салатата. — Най-напред трябва да призная, че надмина очакванията ми. Оказа се много по-чаровен, ведър и привлекателен, отколкото предполагах.

За първи път от часове Ив се разсмя.

— О, Господи, точно така е! Едно време адски се ядосвах, че притежава сексапил в излишък, а се държи като стара мома. Винаги мереше думите си. С изключение на последното ни сдърпване.

— Каза ми. — Джулия изкриви устни. — Учудвам се, че е отървал кожата.

— Беше напусто. Всичко, което ми наговори, бе вярно, разбира се. Но един мъж мъчно може да разбере какво изпитва жената, когато е поставена на второ място. Въпреки станалото, винаги съм знаела, че мога да разчитам напълно на Кенет.

Джулия се заслуша в шушненето на листата, в първите трели на нощните птици, докато Ив се взираше съсредоточено във виното си.

— Известно ли ти е, че той е бил горе на стълбите вечерта, когато Делрикио се е развилнял и едва не е пребил Пол?

Зелените очи се стрелнаха нагоре.

— Кенет?

— Да, Кенет. Горе на стълбите със зареден пистолет и явно готов да го използва. Съвсем права си да твърдиш, че на него може да се разчита.

— Да ме вземат мътните! — Ив остави вилницата си и грабна чашата. — И дума не ми е споменавал.

— Има още нещо, ако държиш да чуеш мнението ми.

— С удоволствие.

— Според мен, почти през целия си живот е бил влюбен в теб.

Ив щеше да се разсмее, но Джулия я наблюдаваше толкова съсредоточено. Изведнъж в главата ѝ нахлуха спомени, сцени, недомлъвки, мигове... Когато остави чашата на масата, ръката ѝ трепереше.

— Господи, колко сме небрежни към хората!

— Струва ми се, че той не съжалява за нищо.

— Аз обаче съжалявам.

Ив млъкна, докато Травърс сервираше съомгата. В главата ѝ цареше какафония, отвсякъде я блъскаха гласове. Заплахи, обещания. Страхуваше се да не се разголи прекалено много. От друга страна, се опасяваше, че куп неща ще останат недоизречени.

— Джулия, носиш ли касетофона?

— Да, ти спомена, че имаш да ми разправяш разни работи.

— Бих искала да започнем. — Ив се престори, че се храни, докато Джулия нагласяваше касетата. — Вече знаеш какви са чувствата ми към много хора. Как животът ми е преплетен с техния. За Травърс и Нина, които отървах от пагубното им минало. За Кенет, когото отмъкнах от Шарлот от чиста злоба. За Майкъл Торънт, Тони, Рори, Дамиен, все грешки с различни последствия. За Майкъл Делрикио, който гъделичкаше самолюбие и импонираше на арогантността ми. Заради него загубих Дрейк.

— Не те разбирам.

— Дрейк е разбил вилата, той е свил онези дреболии и е тършувал за касетите.

— Дрейк?! — Джулия премигна срещу пламъка на кибрита, с който Ив си палеше цигарата.

— Може би не е съвсем справедливо да обвинявам изцяло Майкъл. Дрейк се провали още преди години. Но предпочитам да хвърлям вината върху него. Знаеше за слабостта на момчето към хазарта. По дяволите, за слабостта му към всичко и се възползва от нея. Дрейк беше безволево същество — пресметливо и коварно, но ми беше роднина.

— Беше?

— Уволних го — простичко отвърна Ив. — Вече не ми е нито рекламен агент, нито племенник.

— Значи затова не ми се обажда, като го търся. Съжалявам, Ив.

Тя отклони с ръка съчувствието ѝ.

— Хич не ми се говори за Дрейк, кълна се. Мисълта ми е, че повечето хора в моя живот са оказали частично влияние върху него, както и един на друг. Рори ми доведе Пол, слава на Бога, тъй че тримата образуваме неразделно цяло. Предполагам, че ако си права за тази Лили, значи съм свързана и с нея.

Джулия не успя да сдържи усмивката си.

— Ще ти хареса.

— Възможно е. — Сви рамене. — Рори ме запозна с Делрикио, а Делрикио с Дамиен. Виждаш ли как всеки герой в житейската драма я променя, кога явно, кога тайно. Само едно лице да липсва, и сюжетът може да вземе съвсем различна насока.

— Би ли казала, че Чарли Грей е променил своята?

— Чарли... — Ив се усмихна тъжно в мрака. — Чарли даде тласък на онова, което неизбежно щеше да се случи. Ако можех да се върна назад и да променя нещо, то това би било връзката ми с Чарли. Ако бях по-мила с него, не толкова целеустремена, събитията щяха да се развият различно. Но човек не може да върне миналото. — Погледът ѝ помръкна, когато го насочи към Джулия. — Тъкмо това искам да ти разкажа тази вечер. От всички, с които съм се познавала или до които съм се докоснала по някакъв начин в живота си, най-силно влияние са имали двама. Виктор и Глория.

— Глория Дюбари?

— Да. Тя ми е люто сърдита. Чувства се измамена, защото се каня да разкрия най-срамната ѝ тайна. Не го правя от злоба или за да си отмъстя. Напълно съзнавам какво върша. От досегашните ми признания това е най-трудното и най-наложителното.

— От самото начало ти заявих, че не ще те съдя. Няма да се отметна от намерението си.

— Едва ли — тихо рече Ив. — В първите години от кариерата си, когато играеше ролите на млади, невинни момичета, на кикотеци се ангелчета, Глория срещна един мъж. Беше зашеметяващ на вид, преуспяващ, съблазнителен и... женен. Тя ми се довери, не само защото бяхме приятелки, а понеже и аз някога бях омагьосана от същия този човек. Майкъл Торънт.

— Дюбари и Торънт?! — Които и други имена да бе произнесла Ив, Джулия не би се изненадала повече. — Изчела съм всичко написано за тях. Никъде не се споменава и дума.

— Те бяха много предпазливи. Аз им помагах. Глория беше лудо влюбена. Тогава още не се бе превърнала в идол на публиката. Сигурно е било около две години преди запознанството и женитбата ѝ с Маркъс. Беше необуздана и изпитваше страст към живота. Съжалявам, че е успяла да я угаси напълно.

Джулия само поклати глава. Беше ѝ еднакво трудно да си представи Глория Дюбари необуздана и страстна, колкото и Ив да скача върху масата и да трака с токове в бърз танц.

Абсурд!

— По онова време Торънт трябва да е бил женен за... — Джулия взе да пресмята. — Амалия Грей.

— Да, за първата съпруга на Чарли Грей. Бракът им бе пред разпадане. Крепеше се върху несигурна основа. Върху вината на Майкъл. Беше използвал цялото си влияние и всичките си връзки, за да пречи на Чарли да получава главни роли и не можеше да се помири със себе си.

Джулия изпусна дълга въздишка. Ако тайната връзка на Глория е била само дупчица в кораба, тази зейнала пробойна вече го е потопила.

— Искаш да кажеш, че Торънт е саботирал кариерата на Чарли? Господи, Ив, та нали са били приятели! Дружбата им е пословична. Освен това, името на Торънт е сред най-тачените в бранша.

— Е? — повтори Ив. — Щеше да бъде, но с повече търпение и чест. А той предаде приятеля си от страх. Ужасяваше се, че Чарли може да го засенчи. Упражняваше натиск върху студията, навремето беше позволено на някои звезди, за да набутва Чарли само във второстепенни роли.

— Чарли знаеше ли?

— Сигурно е имал подозрения, но никога не би повярвал. Отгоре на всичко Майкъл се е забавлявал и с жените на Чарли. Направи ми това признание малко след самоубийството му. По тази причина, пък и заради мъчителната досада, която ме терзаше, се разведохме. Той се ожени за Амалия и, изглежда, чувството му за вина го задържа при нея за известно време. После срещна Глория.

— И ти си им помагала? След всичко, което е сторил и въпреки отношението си към него?

— Аз помагах на Глория. Чарли беше мъртъв, а тя жива.

Тъкмо се съвземах след провала с Тони и цялата тази тайнственост ме разтоварваше. Срещаха се в „Бел Еър“. В онези години всички, които имаха извънбрачни връзки, го правеха там. — Тя се подсмихна. — И аз в това число.

Заинтригувана, Джулия подпря брадичката си с шепа.

— Не беше ли трудно да се опазят действащите лица неопетнени? Само си помисли колко пикола са забогатели от бакшишите.

Ив се засмя и почувства как част от напрежението ѝ се стопи.

— Бяха страхотни времена! — В очите на Джулия се четеше разбиране, интерес, но не и укор. Поне засега. — Вълнуващи.

— В греха обикновено има гъдел. — Картината изникна живо пред очите ѝ. Как бляскави знаменитости, изгарящи от страст, си играят на криеница с клюкарите от вестниците и подозрителните си половинки. Как временните любовници се отдават на следобедни лудории — колкото заради греховната тръпка, толкова и заради самия секс. — О, какво ли е било да си камериерка? — прошепна тя.

— „Бел Еър“ се ползваше с пословична дискретност — поясни Ив. — Въпреки това всички знаеха, че ако искаш да се усамотиш с нечий съпруг или съпруга, там е мястото. А Амалия Грей не беше глупачка. От страх да не бъдат хванати, Глория и Майкъл ходеха да се съвокупляват по разни долнопробни мотелчета. Моята вила за гости още не беше завършена, иначе сигурно щях да им я дам. И все пак добре го правеха, никой не ги усети. Най-смешното е, че докато късаха хотелските чаршафи, снимаха и филм заедно.

— „Срамежливата булка“ — спомни си Джулия. — Господи, там той играеше баща ѝ!

— Ах, какъв ли сензационен материал щеше да се получи, ако критиците можеха да видят филма от този ъгъл.

Не успя да се въздържи, тази мисъл я накара да прихне.

— Извинявай, сигурно е било много сериозно и романтично по онова време, но от друга страна, звучи доста противно и смешно. Бащата се горещи на екрана, дъщерята вдига стойки, после двамата тичат да наемат стая за час. Ами ако си бяха объркали репликите?

Напрежението отдавна я беше напуснало и Ив се подсмихна над чашата с вино.

— Господи, никога не ми е хрумвало.

— Би било чудесно. Камерата започва да снима, когато той казва: „Млада госпожице, заслужавате да ви обърна върху коляното си и хубаво да ви напляскам. — Очите й светват, устните й потреперват. — Да, о, да, татко, моля те!“ Направо на монтаж и за вадене на копия. — Джулия се облегна назад.

— Щеше да се получи истински шедьовър.

— Жалко, че и на двамата винаги им е липсвало чувство за хумор. Иначе нямаше да се впрягат чак толкова.

На Джулия й беше леко и доля чашите с вино.

— Едва ли смятат, че хората ще се шокират от такава стара история. Преди тридесет години може да е била скандална, но, Ив, кого го е грижа днес?

— На Глория, а и на съпруга й. Той е безкомпромисен. От онези, дето с радост ще метнат първия камък.

— Женени са повече от двадесет и пет години. Не мога да си представя, че ще тръгне да се развежда заради някакво си старо прегрешение.

— Аз също. Но Глория вижда нещата по различен начин. Има и една друга подробност, Джулия, и макар че на Маркъс ще му бъде трудно да я преглътне, все пак мисля, че ще го направи. Ала ще го подложи на изпитание. — Ив замълча. Знаеше, че думите й ще се затъркалят като снежни топки по висок и стръмен хълм. Много скоро щяха да станат прекалено тежки, за да може да ги спре. — Някъде около премиерата на филма Глория разбра, че е бременна от Майкъл Торънт.

Смехът на Джулия стихна. Изпита позната болка.

— Съжалявам. Да откриеш, че си бременна от женен мъж...

— Не ти дава възможност за голям избор — довърши Ив. — Тя беше ужасена и съсипана. Връзката й с Майкъл Торънт вече догаряше. Естествено, първо хукна при него, без съмнение бясна и истерична. Бракът му се разпадаше, но въпреки бременността, той нямаше никакво намерение отново да се заробва.

— Съжалявам — повтори Джулия, защото собствените й спомени ярко изплуваха в съзнанието й. — Сигурно е била уплашена до смърт.

— И двамата се бояха да не избухне скандал, опасяваха се, че ще трябва да поемат отговорност за постъпката си и се ужасяваха, че може

да се обвържат за продължителен период от време. Тя дойде при мен за помощ. Нямаше никого другиго.

— И ти пак се отзова.

— Подкрепих я като приятелка, като жена. Вече бе решила да направи аборт. В ония години беше забранено и често пъти опасно.

Джулия затвори очи. Побиха я тръпки и цялата я разтърсиха.

— Сигурно се е чувствала кошмарно.

— Така беше. Намерих една клиника във Франция и заминахме двете. Изживя го страшно болезнено, не само физически. За една жена никога не е лесно да вземе подобно решение.

— Имала е късмет, че ти си била до нея. Ако бе останала сама...

— Отново отвори очи. Бяха насълзени. Като мокро сиво кадифе. — Каквото и решение да взима една жена, много по-трудно е, когато е сама.

— Мястото беше извънредно стерилно и тихо. Аз седнах в някаква чакалня с бели стени и лъскави списания и непрекъснато си представях разплаканата Глория, похлупила очите си с ръце, докато я откарвах с количката. Стана много бързо, после ме пуснаха при нея в стаята. Дълго време не говореше, цели часове. Накрая извърна глава към мен и ме погледна.

„Ив — каза, — знам, че постъпих правилно, по единствения възможен начин, но знам също, че каквото и да предприема по-нататък, няма да ме боли повече.“

Джулия избърса една сълза от бузата си.

— Сигурна ли си, че трябва да публикуваш всичко това?

— Така смятам, но ще те оставя ти да прецениш, каквото ти диктува сърцето, след като чуеш и другото.

Джулия се изправи. Не беше сигурна защо изведнъж се почувства толкова напрегната, но цялата ѝ кожа бе настръхнала, сякаш имаше жесток сърбеж, а не можеше да се почеше. — Не е моя работа да преценявам, Ив. Последната дума се пада на онзи, който е бил участник в историята, а не страничен наблюдател.

— Ти никога не си била страничен наблюдател, Джулия, от самото си идване тук. Знам, че се опитваше, дори би предпочела да е така, но това е невъзможно.

— Вероятно не съм напълно обективна, но се надявам, че по този начин книгата ще стане по-добра. Но нямам право да решавам дали

нещо толкова лично следва да се напише, или да се изпусне.

— А кой има? — измърмори Ив и посочи стола. — Моля те, седни, нека ти разкажа останалото.

Джулия се поколеба, без да знае защо. Нощта се беше спуснала бързо и край тях проблясваха единствено мъждукащите лампички и свещите. Ив бе обкръжена от светъл ореол. От сенките се обади бухал. Джулия седна и зачака.

— Продължавай.

— Глория се прибра у дома. Съвзе се. Не мина година, срещна Маркърс и започна нов живот. Същата година аз срещнах Виктор. Връзката ни не се консумираше по разни дискретни хотели или долнопробни мотели. Между нас гореше не просто буйно припламнала страст, а бавен, неугасващ огън. От друга страна, имяхме много общи неща с Майкъл и Глория. Той също беше женен и макар бракът му да не бе щастлив, ние не демонстрирахме отношенията си. Давах си сметка, въпреки че дълги години не можех да приема този факт, че никога няма да бъдем двойка пред света.

Тя се огледа наоколо, докато Джулия мълчеше. Светлината, отразена от кухненския прозорец, се пръскаше над гераниите. Лунните лъчи разсичаха водата в шадравана и я превръщаха в разтопено сребро. Отвъд него всичко бе като стена, която я затваряше и изолираше от целия останал свят.

— Любехме се тук, в тази къща, и едва шепа доверени познати бяха посветени в тайната ни. Не мога да си изкривя душата и да кажа, че не ме е боляло, че не мразя жена му, и понякога и самия Виктор заради всичко, от което ме е лишил. Заради лъжите, с които съм живяла. И най-вече заради една, отнела ми най-скъпото на земята.

Този път тя стана от стола си, за да отиде при цветята и да вдъхне от уханието им, сякаш можеше да почерпи от тях сили, каквито не бе успяла да получи от храната на масата. Сега е моментът, знаеше го. Решителният момент, след който няма обратен път. Бавно се върна на мястото си, но не седна.

— Глория се омъжи за Маркърс една година след пътуването ни до Франция. Преди да изминат и два месеца, отново забременя и беше извън себе си от радост. Само след няколко седмици, аз също забременях, но не бях на себе си от мъка.

— Ти? — Джулия подскочи на стола, после се изправи и улови ръката на Ив. — Ужасно съжалявам.

— Няма за какво. — Ив стисна ръката ѝ. — Седни и ме изслушай.

Седяха една срещу друга със сплетени ръце. Помежду им гореше свещ и хвърляше тъмни отблясъци върху лицето на Ив. Джулия не беше сигурна какво точно съзира там. Мъка, болка, надежда.

— Бях почти четиридесетгодишна и отдавна се бях отказала от мисълта да имам деца. Бременността ме плашеше не само заради възрастта, но и поради съществуващите обстоятелства. Не се страхувах от общественото мнение, Джулия, поне не за себе си.

— А заради Виктор — прошепна Джулия и сърцето ѝ се сгърчи от състрадание.

— Да, заради Виктор, а той бе обвързан от закона и от църквата с друга жена.

— Но нали те е обичал. — Джулия поднесе за миг ръката на Ив към бузата си, за да я утеши. — Как прие новината, когато му съобщи?

— Той не знае. Не му казах.

— О, Ив, как си могла да го скриеш от него? Детето е било не само твое, а и негово и той е имал право да научи.

— Знаеш ли как жадуваше деца? — Ив се наклони към нея, очите ѝ бяха сериозни и блестящи. — Не можа да си прости, че е загубил едно. Да, ако му бях казала, не е изключено събитията да се бяха развили съвсем различно. Но с това дете щях да го вържа така, както тя го бе вързала с вина, със страх от Бога и с мъка. Не можех, не желяех да постъпя по този начин.

Джулия изчака, докато Ив с трепереща ръка наливаше още вино.

— Разбирам. Струва ми се, че разбирам — поправи се. — Навремето аз не съобщих на родителите си името на Брандъновия баща почти по същата причина. Не можех да понеса мисълта, че той ще се обвърже с мен само заради детето, заченато по погрешка.

Ив отпи една глътка, после втора.

— Аз носех детето и знаех, както винаги ще знам, че изборът е мой. Примирах от желание да му кажа, да го споделя с него поне за ден. Но това щеше да е по-лошо и от лъжа. Реших отново да замина за Франция. Травърс щеше да ме придружи. Не можех да помоля Глория,

дори не можех да ѝ съобщя, така щастливо бе отдадена да избира имена и да плете бебешки дрешки.

— Ив, не е нужно да ми обясняваш. Познато ми е.

— Да, сигурно. Само жена, която е била изправена пред подобна стъпка, би ме разбрала. Травърс... — Ив се мъчеше да драсне клечка кибрит и с благодарност се отпусна на стола, когато Джулия ѝ помогна да я запали. — Травърс също ме разбираше. — Издуха струя дим. — Тя хем имаше дете, хем нямаше. Така заедно с Травърс отново потеглих за Франция.

Нищо не ѝ се бе струвало по-студено и по-безнадеждно от голите бели стени в онази стая за прегледи. Лекарят имаше ласкав глас, нежни ръце и гальовни очи. Но това беше без значение. Ив страдаше по време на задължителния преглед и вяло отговори на всички поставени въпроси. Не сваляше очи от голяма бяла стена.

Такъв беше и животът ѝ. Еднообразен и пуст. Никой не би повярвал, разбира се. Ив Бенедикт — звездата, филмовата богиня, жената, жадувана от мъжете и облабявана от жените. Как би могъл някой изобщо да проумее, че би дала всичко в този повратен момент от живота си, за да бъде съвсем обикновена? Обикновена съпруга на обикновен съпруг и да се сдобие с най-обикновено дете?

Ала защото тя бе Ив Бенедикт, а бащата Виктор Фланиган, детето не можеше да бъде обикновено. Дори нямаше право да се роди.

Не искаше да гадае дали ще е момче, или момиче. Но въпреки това се мъчеше да познае. Не биваше да си представя как би изглеждало, ако остави клетките да пораснат, да съзреят и да се оформят. Но въпреки това тази мисъл постоянно се въртеше в съзнанието ѝ. Детето сигурно щеше да наследи очите на Виктор. Почти изпадаше в несвяст от любов и копнеж.

А в случая нямаше място за любов, а още по-малко за копнеж.

Седеше и слушаше, докато лекарят обясняваше простата процедура и с ласкавия си, успокояващ глас ѝ обещавахе, че ще мине почти безболезнено. Усети вкуса на сълзите си, когато една се търкулна надолу по бузата ѝ и се стече между устните ѝ.

Беше глупаво и безполезно да се разчувства. И други жени са изпадали в подобно критично положение, но са го преживявали. И да

изпитваше съжаление, трябваше да се примири. Особено при мисълта, че постъпката ѝ е правилна.

Не продума, когато сестрата влезе, за да я подготви. Отново я поеха внимателни, вещи ръце, последваха окуражителни думи. Побиха я тръпки при мисълта за жените, лишени от нейните възможности и средства. За посестримите ѝ, за които единственият изход от нежеланата бременност е някоя тъмна дупка.

Лежеше притихнала върху гинекологичния стол. Усети само боцването на иглата. За отпускане, както ѝ бе обяснено.

Изкараха я с количката. Взираше се в тавана. След няколко секунди щеше да бъде в операционната. Сетне щяха да я изведат оттам, по-бързо, отколкото би успяла да опише преживяното, и да я настанят в една от прелестните закътани стаички с изглед към далечните планини, докато се съвземе.

Спомни си вида на Глория, когато бе похлупила очите си с ръце.

Ив поклати глава. Инжекцията я унасяше, караше я да се чувства странно лека. Стори ѝ се, че чува детски плач. Невъзможно. Нейното дете дори още не беше бебе. И никога нямаше да бъде.

Зърна очите на лекаря над хирургическата маска — бяха ласкави и съчувствени. Потърси ръката му, но не я намери.

— Моля ви... Не мога... Искam това дете.

Събуди се положена в една от онези кокетни стаички. През щорите се процеждаха снопове слънчеви лъчи. Видя, че Травърс седи на стола до нея. Без да продума, Ив протегна ръка.

— Всичко е наред — каза Травърс и я пое. — Спря ги навреме.

— Оставила си бебето — прошепна Джулия.

— Детето беше на Виктор и бе заченато с любов. Безценно и скъпо. И докато ме откарваха по коридора, разбрах, че онова, което е било правилно за Глория, не важеше за мен. Не съм сигурна дали ако не бях преживяла всичко с нея, щях да предприема най-правилната стъпка за себе си.

— Как си успяла да задържиш детето и да го опазиш в тайна толкова години?

— Щом реших да износя плода докрай, промених плановете си. Върнах се в Щатите, но отидох в Ню Йорк. Успях да заинтригувам

определени хора и те ми обещаха участие и пиеса на Бродуей. Мина време, докато се намери подходящ сценарий, подходящ режисьор и актьорски състав. А аз имах нужда тъкмо от това. Когато навлязох в шестия месец и вече не можех да крия състоянието си, заминах за Швейцария, където се настаних в един замък, закупен от адвокатите ми по мое поръчение. Заживях там с Травърс като мадам Константин. На практика изчезнах от света за три месеца. Виктор обезумя да ме търси, но аз странях от хората. В края на осмия месец постъпих в частна болница, този път под името Елън Ван Дайк. Лекарите бяха тревожни. По онова време не беше обичайно за жена на моята възраст да ражда първото си дете.

При това сама, помисли си Джулия.

— Бременността тежка ли беше?

— Изнурителна — отвърна Ив с усмивка. — И тежка, защото исках Виктор да е до мен, а не можеше. Появиха се известни усложнения. Едва след няколко години научих, че не ще имам други деца. Че никога не ще зачена пак. — Тя се отърси от тази мисъл. — Две седмици преди термина родих. Уверявах ме, че е станало сравнително бързо за първеския. Само за десет часа. Сториха ми се като десет дни.

Подобно на всички жени, превъзмогнали болката и страха от раждането, Джулия се разсмя.

— Знам какво е. С Брандън се мъчих тринадесет часа. Имах чувството, че ще продължи цяла вечност. — Погледите им се срещнаха над мъждукащите свещи. — А бебето?

— Бебето беше мъничко, тежеше само два килограма и седемстотин грама. И страшно красиво, най-красивото същество на земята. Розово и оформено, с големи умни очи. Дадох ми да я подържа малко. Тя спеше и аз я гледах как спи. Никога не съм копняла за Виктор повече преди или след този час в живота ми.

— Знам. — Тя покри ръката на Ив със своята. — Вече не обичах Линкълн, когато Брандън се роди, но въпреки това исках да е до мен. Изпитвах остра нужда от присъствието му. Родителите ми бяха извънредно мили през цялото време, но не беше същото. Радвам се, че си имала Травърс.

— Щях да бъда загубена без нея.

— Би ли ми казала какво стана с бебето?

Ив се втрени в сплетените им ръце.

— Оставах ми още три седмици в Швейцария, след което трябваше да се върна и да започна репетициите за „Молбата на Мадам“. Напуснах болницата и детето, защото сметнах, че колкото по-бързо прекъсна връзката си с него, толкова по-добре. За мен. Адвокатите ми бяха получили вече няколко молби за осиновяване и аз лично ги проучих. Обичах детето, Джулия, затова трябваше да проконтролирам всичко докрай. Искях да живее щастливо.

— Естествено е било да се стремиш към това. Мога да си представя колко много си страдала, като си се отказала от нея.

— Имах чувството, че ще умра. Знаех, разбира се, че никога няма да бъде моя. Единственото, което зависеше от мен, беше да ѝ дам възможно най-добър старт. Сама избрах родителите ѝ и през всичките тези години, въпреки неодобрението на адвокатите ми, следях развитието ѝ.

— О, Ив, така само си продължила страданията си.

— Не, не! — отривисто отрече тя. — Напротив, убеждавах се, че съм постъпила правилно. Тя беше онова, за което можех само да мечтая. Умна и красива, силна и нежна. Твърде млада бе подложена на подобно мъчително изпитание. — Ив обърна ръката си с дланта нагоре и стисна пръстите на Джулия. — Но не се огъна. Нямах право да я въвличам отново в живота си. Но и тогава, когато я изтръгнах от него, нямах възможност за избор.

Не толкова думите, колкото изражението в очите на Ив накара дъха на Джулия да заседне в гърдите ѝ. Те преливаха от копнеж, боязън и изглеждаха прозрачни като стъкло. Инстинктивно се опита да отдръпне ръката си, но Ив я задържа.

— Ив, причиняваш ми болка.

— Не го искам. Но трябва.

— Какво се мъчиш да ми кажеш?

— Повиках те, за да ти открия живота си, тъй като ти имаш най-голямо право на това. — Очите ѝ я пронизваха не по-малко безмилостно от ръката, която я стискаше. — Ти си моето дете, Джулия! Единственото ми дете...

— Не ти вярвам! — Този път успя да се отскубне и така рязко се изправи, че столът се прекатури. — Как не те е срам да ми внушаваш такива неща?

— Повярвай ми...

— Не! Не ти вярвам. — Отстъпи още крачка назад и зарови пръсти в косата си. С мъка си поемаше дъх. Гърлото ѝ се бе свило от гняв. — Как можеш да постъпваш така? Как можеш да злоупотребяваш с мен по този начин? Знаеш, че съм била осиновена. Измислила си всичко, от игла до конец, за да ме манипулираш.

— Знаеш, че не е вярно. — Ив бавно се изправи, като се подпря с едната си ръка на масата, за да не падне. Коленете ѝ трепереха. — Знаеш, че казвам истината. — Погледите им се срещнаха и се кръстосаха. — Защото го чувстваш и виждаш. Разполагам с доказателства, ако не вярваш. Протоколите от болницата, документите от осиновяването, кореспонденцията с адвокатите ми. Но ти бездруго знаеш истината. Джулия... — Протегна ръка, очите ѝ се навлажниха, като видя сълзите, търкулнали се по бузите на дъщеря ѝ.

— Не ме докосвай! — изкрещя Джулия и запуши устата си с ръце, защото се уплаши, че няма да може да спре.

— Скъпа, моля те да ме разбереш. Не съм имала намерение, и през ум не ми е минавало, да те нараня.

— Защо си го направила тогава? Защо? — В душата ѝ се напластяваха безброй чувства и в един момент ѝ се стори, че ще се пръсне под тежестта им. Тази жена, същата тази жена, която само допреди няколко месеца беше просто познато лице от екрана, име, известно от списанията, се представя за нейна майка?! Макар да изпитваше желание да изкрещи, че не е вярно, погледна Ив, осветена от лунните лъчи, и разбра, че е истина. — Ти ме доведе тук, въвлече ме в живота си, играеше си с мен, с всички...

— Имах нужда от теб.

— Имала си нужда от мен! — гласът на Джулия преряза Ив като бръснач. — Ти? Върви по дяволите! — Заслепена от мъка, бутна масата и я преобърна. По плочите се пръснаха кристални и порцеланови съдове. — Проклетата да си! Да не би да си въобразяваш, че трябва да ми пука за теб? Да не би да очакваш, че ще се спусна и ще те прегърна? Да не мислиш, че трябва да примирам от любов към теб? — Избърса сълзите от лицето си, докато Ив стоеше смълчана. — Нищо подобно. Мразя те, задето ми разкри истината, ненавиждам те за всичко, което направи! Кълна се, бих те убила, задето ми каза!

Махайте се оттук! — изфуча тя към Нина и Травърс, които се втурнаха от къщата. — Разкарайте се, по дяволите! Това не ви засяга.

— Приберете се вътре — едва чуто промълви Ив, без да ги погледне. — Вървете си, моля ви. Това засяга само нас двете.

— Не искам да имам нищо общо с теб — успя да извика Джулия, преди напирещото в гърлото ѝ ридание да я задави. — Нищичко.

— Дай ми последна възможност, Джулия.

— Вече си я пропуснала! Да не би да очакваш да ти благодаря, че не си махнала детето? Добре, много ти благодаря. Но благодарността ми свършва в момента, в който си подписала документите и си се отказала от мен. И защо? Защото съм пречела на живота ти. Защото съм била плод на грешка, на случайност. Това сме ние една за друга, Ив. Две грешки.

Гласът ѝ пресекваше от сълзите, но тя ги сподави.

— Имах майка, която ме обичаше. Никога не можеш да я замениш. И никога не ще ти простя, че ми каза онова, което никога не съм искала и не ми е било нужно да знам.

— Аз също те обичах — заяви Ив с цялото достойнство, на което бе способна.

— Поредната лъжа. Не се приближавай — предупреди я Джулия, когато Ив пристъпи напред. — Не знам какво мога да направя, ако се приближиш. — Обърна се и хукна към градината, за да избяга от миналото.

Ив само похлупи лицето си с ръце и се залюля от мъка. Тръгна покорно като дете, когато Травърс излезе, за да я отведе вътре.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джулия не можеше да избяга от гнева, от страха, нито от чувството за загуба и измяна, които я бяха обладали. Докато тичаше на сумрачната лунна светлина, тя отнасяше всички тези неща със себе си, а в стомаха ѝ се надигаше задушаваща мъка и смут.

Ив!

Пред очите ѝ плуваше лицето на Ив, пронизващият ѝ напрегнат поглед, широката, сериозно стисната уста. Джулия изхълца и докосна с пръсти устните си. О, Боже, Божичко, същата форма, същата налята долна устна. Пръстите ѝ се разтрепериха. Тя ги стегна в юмрук и продължи да тича.

Не забеляза Лайл, който стоеше на тесния балкон над гаража с провесен около врата бинокъл и се хилеше доволно.

Втурна се на терасата, притиснала с юмрук свития си на топка стомах. Помъчи се да отвори вратата с изпотената си ръка, не успя, изруга, ритна я и отново взе да се бори с дръжката. Пол я отвори отвътре и я хвана ловко за лактите, щом залитна към него.

— Ооо! — изсмя се той, докато се опитваше да я задържи. — Сигурно съм ти липсвал... — Млъкна, като видя, че цялата трепери. Вдигна брадичката ѝ и забеляза сломеното ѝ лице. — Какво има? Да не би да се е случило нещо с Ив?

— Не. — Изразът на безпомощно стъписване прерасна в бясна ярост. — Ив си е много добре, направо прекрасно! Защо да не е? Нали тя дърпа конците. — Опита да се отскубне, но той я стискаше здраво. — Пусни ме, Пол.

— Щом ми кажеш от какво си се наежила така. Хайде. — Побутна я да излязат навън. — Струва ми се, че ти е нужен въздух.

— Брандън...

— Дълбоко спи. Стаята му е чак в другия край на къщата, така че няма да му пречиш. Защо не вземеш да седнеш?

— Защото не искам. Не искам да ме прегръщат, да ме успокояват или да ме потупват по главата. Искам да ме пуснеш.

Той я пусна и примирено вдигна ръце с обърнати към нея длани.

— Дадено. Какво друго мога да направя за теб?

— Не ми говори с тази изкълчена британска интонация. Не мога да я понасям!

— Добре, Джули. — Подпря се с единия хълбок на масата.

— А какво можеш?

— Изпитвам желание да я убия! — Тя ядно крачеше напред-назад из вътрешното дворче, ту на светло, ту на тъмно, после пак на светло. Като се обърна, отскубна едно ярко мушкато със стеблото и накъса листенцата му. Каdifените цветчета се разпиляха по земята, за да бъдат стъпкани и размазани под краката ѝ. — Цялата тази работа е била поредната ѝ прочута маневра. Довежда ме тук, поверява ми тайните си, спечелва моето доверие и привързаността ми. Била е сигурна — дяволски сигурна, че ще падна право в клопката ѝ. Според теб, да не би да си е въобразявала, че ще бъде безкрайно благодарна, поласкана и главозамаяна, задето съм свързана с нея по този начин?

Наблюдаваше я как захвърля смачканото стъбло.

— Не мога да ти отговоря какво е очаквала. Би ли ми обяснила за какво става дума?

Тя отметна глава назад. За миг беше забравила за присъствието му. Той стоеше, небрежно подпрян до масата, и я съзерцаваше. Следеше я с очи. Имаха тази обща черта, помисли си язвително. Стояха и наблюдаваха другите отстрани, събираха впечатления и после ги описваха, като старателно си отбелязваха как живеят, какво чувстват, какво говорят, а съдбата ги влачеше ли влачеше със своенравните си пръсти. Само че този път тя беше жертвата.

— Ти си знаел! — В нея се надигна нов пристъп на ярост. — През цялото време си знаел. Тя няма тайни от теб. Стоял си и си гледал какво ще стане. Знаел си, че тя ще направи това с мен. Каква роля ти беше отредила, Пол? На герой, който спокойно събира счупените парчета ли?

Търпението му започваше да се изчерпва. Дръпна се от масата и се изправи срещу нея.

— Не мога да призная или отрека, докато не ми обясниш какво съм знаел.

— Че ми е майка! — Хвърли думите в лицето му и усети горчивината на всяка сричка в устата си. — Че Ив Бенедикт е моя

майка!

Той дори не осъзна, че е помръднал, но ръцете му се стрелнаха към раменете ѝ.

— За какво говориш, по дяволите?

— Тази вечер ми го съобщи. — Джулия не се отдръпна. Напротив, вкопчи се в ризата му и се наклони към него. — Сигурно е решила, че е време да побеседва с дъщеря си. Какво толкова, минали са само двадесет и осем години.

Разтърси я рязко и грубо. В гласа ѝ се надигаше истерия. Гневът бе за предпочитане.

— Какво ти е съобщила? Какво по-точно?

Тя бавно вдигна глава. Въпреки че пръстите ѝ продължаваха да стискат ризата му, произнесе го ясно, спокойно, сякаш обясняваше особено мъчна задача на недосетливо дете.

— Че преди двадесет и осем години тайно е родила бебе в Швейцария. И понеже не е могла да се нагърби с подобно бреме, го е зарязала. Мен. Зарязала ме е!

Ако не гледаше така безутешно, щеше да се присмее на този абсурд. Очите ѝ... не по нюанс, а по форма. Много бавно вплете пръсти в косите ѝ. Не на цвят, а на пипане. Устните ѝ трепереха. А устата ѝ...

— Господи! — Без да я пуска, той се взираше в лицето ѝ, като че го виждаше за първи път. Май наистина е така, хрумна му. Как е могъл да не забележи приликата? Едва се долавяше, но беше налице. Как е могъл да обича и двете и да не се досети, да не го прозре? — Тя ли ти каза?

— Да, макар че ми е чудно как не е накарала Нина да го запише в бележника си. — „Да уведомя Джулия за тайната около нейното раждане на вечеря. В осем.“ — В този момент се отскубна от него и му обърна гръб. — О, как я мразя заради това! Как я мразя, че така ме е ограбила... — Извъртя се рязко, косата ѝ се разлюля, сетне се заплете по раменете. Беше престанала да трепери и стоеше изпъната като струна на студената бяла лунна светлина, а чувствата се лееха от нея подобно на пот. — Животът ми, целият ми живот се промени само за миг! Нима нещо може да бъде вече същото?

Не последва отговор. Още беше замаян и се мъчеше да възприеме факта, който бе стоварила върху него. Жената, която бе

обичал през по-голямата част от живота си, беше майка на онази, която искаше да обича до края му.

— Трябва да ми дадеш една минута, за да проумея всичко. Мисля, че знам как се чувстваш, но...

— Не! — сопна се тя. Цялата кипеше отвътре и всеки миг щеше да изригне. Очите, гласът, юмруците, сурово стиснати до тялото ѝ. — Изобщо не можеш да си представиш. Навремето, като дете, понякога се питах. Съвсем естествено е, нали? Кой са били тези хора, които не са ме искали? Защо са се отказали от мен? Как ли изглеждат, как говорят? Измислях си разни истории — че са се обичали лудо, но той е загинал и я е оставил сама в окаяно положение. Или че тя е умряла при раждането, преди той да успее да дойде и да я спаси заедно с мен. Най-различни успокояващи фантасмагории. Но ги загърбвах, понеже родителите ми... — Вдигна ръка към очите си, защото болката я преряза изневиделица. — Те ме обичаха и ме искаха. Не се терзаех често от мисълта, че съм осиновена.

Всъщност, имаше дълги промеждутъци от време, когато съвсем забравях, тъй като животът ми бе съвсем обикновен. Но после отново се сещах. Когато бях бременна с Брандън, се чудех дали и тя е била толкова уплашена като мен. Тъжна, уплашена и самотна.

— Джули...

— Не, не, моля те! — Тя мигновено се дръпна и плътно обгърна тялото си с ръце, сякаш да се защити. — Не искам да ме прегръщаш. Не искам нито съчувствие, нито съпричастие.

— А какво искаш?

— Да се върна. — В гласа ѝ се прокрадна отчаяние. — Да мога да се върна там, преди да е започнала да ми разказва историята. Да я спра. Да я накарам да разбере, че трябва да продължи да живее с тази лъжа. Защо не го е разбрала? Защо не е проумяла, Пол, че истината ще разруши всичко? Тя ме лиши от самоличност, съсипа спомените ми и ме остави като дърво без корен. Вече не знам коя съм. И какво съм.

— Ти си същата, каквато беше преди час.

— Не, не разбираш ли? — Протегна и двете си ръце — бяха празни. Като наследството ѝ. — Всичко, което представлявах, се градеше върху тази лъжа и върху хората, които я бяха поддържали. Тя ме е родила тайно, под чуждо име, взето от сценарий. После си е заминала и е продължила да живее сякаш нищо не е било. Дори не е

казала на... — Думите ѝ пресекнаха, после продължи с дрезгав шепот. — Виктор. Виктор Фланиган е моят баща.

За първи път Пол не се изненада. Улови ръката ѝ. Беше скована и студена като лед. Сви пръстите ѝ в шепата си, сякаш да ги стопли.

— Той не знае, нали?

Джулия само поклати глава. Лицето му изглеждаше преbledняло на лунната светлина, очите му тъмнееха. Дали знае, питаше се тя? Дали съзнава, че насреща му стои съвършено непознат човек?

— Господи, Пол, какво направи? Какво направи с всички нас тази жена?

Пол я държеше в прегръдките си, въпреки съпротивата ѝ.

— Не знам какви са последствията, Джулия. Но знам едно, че каквото и да изпитваш сега, ще го преодолееш. Преживяла си развода на родителите си, смъртта им, раждането на Брандън без баща...

Тя стисна клепачи с надеждата да изтрие спомена за лицето на Ив. В очите ѝ напиреха сълзи, готови да рукнат всеки момент и да оставят след себе си само разбити мечти и неосъществени желания.

— Как да я гледам и да не я мразя, че е могла да живее така безметежно без мен?

— Наистина ли мислиш, че ѝ е било лесно? — прошепна той.

— На нея, да! — Отдръпна се, за да избърше припряно сълзите си. В този момент бе способна на всичко друго, но не и на състрадание. — По дяволите! Знам какво е преживяла. Неверие, паника, мъка — познатите неща. Божичко, Пол, известно ми е колко боли да откриеш, че си бременна, и да знаеш, че мъжът, когото обичаш или си мислиш, че обичаш, никога няма да се свърже с теб в траен съюз.

— Може би затова е сметнала, че може да ти каже.

— Сбъркала е. — Беше започнала да се успокоява, бавно и методично. — За себе си съм сигурна, че ако бях решила да зарежа Брандън, никога не бих се втурнала пак в живота му, за да го карам да се пита, да недоумява и да си припомня онези съмнения, че не е бил достатъчно добър, за да го задържат.

— Ако е сгретила...

— Да, сгретила е — отвърна Джулия и жестоко се изсмя. — Аз съм тази грешка.

— Стига! — Щом не иска съчувствие, няма да ѝ се натрапва. — Поне знаеш, че си зачената с любов. Малцина могат да се похвалят с това. Откакто се помня, моите родители са се отнасяли един към друг с учтива неприязън. Ето моето наследство. А ти си била отгледана от хора, които са те обичали, и зачената от двама души, които продължават да се обичат. Можеш да го наричаш грешка, но кълна се, извадила си по-голям късмет от мен.

Щеше да го засипе с куп обиди, които се въртяха в главата ѝ, но още преди да са дошли на езика ѝ, се засрами и се отвори от себе си.

— Извинявай. — Гласът ѝ звучеше хладно, но вече не скриптеше от мъка. — Няма защо да си го изкарвам на теб, нито пък да се отдавам на самосъжаления.

— Напротив, има. Би ли седнала да поговорим?

Изтри следите от сълзите си и поклати глава.

— Не, ще се оправя. Ненавиждам се, когато си изпускам нервите.

— Случва се. — За да успокои и нея, и себе си, Пол отмахна с пръсти косата от лицето ѝ. — Толкова добре го правиш. Стори му се най-уместно отново да я привлече в обятията си и той опря буза в тила ѝ. — Прекара доста бурна вечер, Джули. Май трябва да си починеш.

— Не знам дали ще мога. Но бих изпила един аспирин.

— Ей сега ще идем да вземем. — Продължи да я прегръща с едната си ръка, докато се прибираха в кухнята. Вътре лампите светеха весело и се носеше ухание на масло, което ѝ напомни, че хамбургерите са били последвани от купа с пуканки. — Къде е аспиринът?

— Ей сега ще го донеса.

— Не, аз ще отида. Къде е?

Понеже и мозъкът, и тялото ѝ се бяха размекнали и я боляха, тя се съгласи и седна до масата.

— Най-горната полица, отляво на печката. — Отново стисна клепачи, чу открехването и хлопването на вратичката на шкафчето, после пълненето на чаша с вода. Въздъхна и пак отвори очи, като пусна измъчена усмивка. — Прихванат ли ме, винаги получавам главоболие.

Той я изчака да глътне таблетките.

— Искаш ли чай?

— Би било чудесно. Благодаря ти. — Облегна се назад, притисна с пръсти слепоочията си и започна бавно да ги масажира — докато си

спомни, че този жест бе типичен за Ив.

Скръсти ръце в скута си и взе да наблюдава как Пол приготвя чашите и чинийките за чай и изплаква един порцеланов чайник.

Струваше ѝ се странно да седи така и някой друг да се занимава с дреболиите. Беше свикнала да се грижи сама за себе си, да решава проблемите си, да поправя грешките си. В миг осъзна, че трябва да впрегне цялата си воля, цялата си енергия, за да не захлупи глава на масата и да не избухне в неудържим плач.

Защо? Този въпрос не ѝ даваше мира. Защо?

— След толкова време — измърмори тя. — Толкова години. Защо ми го каза точно сега? Постоянно ме е държала под око. Защо е чакала досега?

Той се питаше същото.

— Не ѝ ли зададе този въпрос?

Джулия гледаше втренчено ръцете си, раменете ѝ бяха отпуснати, очите навлажнени.

— Дори не знам какво ѝ наговорих. Бях заслепена от обида и гняв. Когато се вбеся, ставам... отвратителна. Затова се старая да не избухвам.

— Ти, Джули — небрежно подхвърли той и я погали по косата, — отвратителна?

— Непоносима! — Не успя да събере сили, за да отвърне на усмивката му. — Последният път, когато ме прихванаха бесните, беше преди две години. Една учителка на Брандън го бе наказала да стои прав в ъгъла повече от час. Чувстваше се толкова унижен, че не желаше дори да говори за това, и аз отидох да изясня нещата. Държах да го направя, защото Брандън не е от пакостниците.

— Знам.

— Както и да е, излезе, че са правили картички за деня на бащата^[1] в края на учебната година и Брандън не е искал да участва. Просто е отказал.

— Обяснимо е. — Пол заля чаените торбички с вряла вода. — И какво?

— Учителката заяви, че след като му е възложила задача и той не я е изпълнил, тя го е наказала. Опитах се да ѝ обясня, че Брандън е свръхчувствителен на тази тема, а тя сви подигравателно устни и ми отвърна, че бил разглезен и своенравен и обичал да манипулира

другите. И ако не бъдел приучен да се примирява с положението си, щял да използва случайните обстоятелства около раждането си — точно така се изрази — като оправдание да не стане пълноценен член на обществото.

— Надявам се, че си я размазала.

— Да, наистина.

— Нима? — Той се усмихна. — Сериозно?

— Не е смешно — рече тя, но усети напирателен смях в гърлото си. — Не си спомням да съм я удряла, но я нарекох с разни имена и тогава се втурнаха да ни разтърват.

Улови ръката ѝ, задържа я и я целуна.

— Моята героиня!

— Не мина чак толкова безболезнено. Чувствах се гадно, бях смачкана, а и тя се заканваше да ме даде под съд. Успокоиха я, когато цялата история излезе наяве. Междувременно махнах Брандън от училището и купих онова място в Кънектикът. Нямах да позволя да бъде жертва на подобно мислене, на такова отвратително отношение. — Въздъхна дълбоко веднъж, после още веднъж. — Тази вечер изпитах приблизително същото. Ако Ив се беше доближила до мен, сигурно щях да я ударя и по-късно да съжалявам за постъпката си. — Погледна чашата си, която остави пред нея. — Чудех се откъде ли съм се взела толкова проклета. Сега май се досещам.

— Уплашила си се от чутото.

Джулия отпи от чая и усети как я успокоява.

— Да.

Приседна до нея и заразтрива тила ѝ, знаейки инстинктивно къде е съсредоточено напрежението.

— Не ти ли се струва, че и тя може да е била уплашена?

Джулия внимателно върна чашата върху чинийката и вдигна глава.

— Боя се, че в момента не съм в състояние да мисля за чувствата ѝ.

— Обичам ви и двете.

Внезапно проумя нещо, което ѝ бе убягнало преди. Той бе не по-малко стъписан от нея, а вероятно беше и почти толкова засегнат. Още го болеше и заради нея, и заради себе си.

— Каквото и да се случи отсега нататък, тя винаги ще си остане повече твоя майка, отколкото моя. И понеже и двете те обичаме, явно ще трябва да намерим някакво разрешение. Само не искай от мен да бъда благоразумна още тази вечер.

— Няма. Ще поискам нещо друго. — Улови ръцете ѝ и я изправи на крака. — Да се любим.

Колко просто и лесно бе да се отпусне в обятията му.

— Крайно време беше да го предложиш.

Спалнята горе беше потънала в сенки. Джулия запали свещите, а Пол дръпна завесите. После останаха сами в сумрака — най-подходящото осветление за всички влюбени. Тя простря ръце към него в израз на подкана и желание.

Той го прие, знаеше, без да го моли, че изпитва нужда да утвърди живота си, да възвърне чувството си за самоличност. Затова, когато притисна тяло към неговото, вдигна лице и поднесе устните си. Той я подхвана нежно, бавно, искаше да запечата в съзнанието ѝ всеки миг.

С дълги, влажни целувки вкусваше от плътта ѝ и вкусът беше същият, както преди. Погали я с твърда, уверена ръка от кръста надолу по бедрото, сетне обратно нагоре. Не беше се променила. Сгуши се във врата ѝ и вдъхна уханието ѝ. Под тънкия парфюм безпогрешно се долавяше предишната Джулия. Все същата.

Няма да позволи нищо да се промени между тях.

Сакото се изхлузи леко от раменете ѝ. Разкопча едно по едно мъничките копчета на блузата ѝ, като постоянно се отдръпваше, за да се полюбува на всяко сантиметърче разголена плът. В него се надигна познатото вълнение и неудържимо желание. Разтвори дрехата, смъкна я от раменете ѝ и тя се свлече на пода с чувствено шумолене.

— Ти си всичко, което някога съм искал — промълви. — Всичко, от което съм имал нужда. — Сложи пръст на устните ѝ, преди да успее да се обади. — Не, остави ме да ти кажа. Да ти покажа.

Допря устни до нейните, потърка ги изкусително в тях и едва тогава ги впи дълбоко, докато я замая с една-единствена целувка. През цялото време ѝ нашепваше красиви слова, а пръстите му умело и нежно я събличаха. Напрегнатите ѝ рамене се поотпуснаха. Стомахът ѝ, свит на топка от притеснение, взе да се гърчи в сладостно очакване.

Беше като магия. Или той беше магьосник. С него в тази стая можеше да изличи миналото и да забрави за бъдещето. Съществуваше единствено настоящето. Откъде знае, че е зажадняла тъкмо за това? В настоящето усещаше допира на стегнатите мускули под танцуващите си пръсти, долавяше уханието на окъпани от лунните лъчи цветя, чувстваше първите тръпки на страстта.

Караше я да се забравя, отпусна глава назад и от дъното на гърлото ѝ се разнесоха глухи, безпомощни стенания, когато устните му се плъзнаха надолу и зашариха по гърдите ѝ.

— Кажи ми какво ти е приятно — промълви той и гласът му прокълхна в главата ѝ. — Кажи какво искаш да направя.

— Всичко! — Влажните ѝ длани загалиха тялото му. — Всичко...

Стисна устни и завъртя език около пламналото ѝ зърно, захапа го със зъби точно на границата между насладата и болката, лапна го — жарко, твърдо, уханно, и жадно го засмука.

Ще се вслуша в думите ѝ.

Като че за първи път се любеше с мъж. Разтърси глава, за да проясни съзнанието си и да може да отвърща на ласките му. Но той вършеше такива неща с нея, безумни, фантастични, порочни. Можеше само да потръпва от удоволствие след всеки чувствен взрив.

Главата ѝ се олюля назад, докато се мъчеше да си поеме въздух, който сякаш изведнъж беше станал по-плътен. Гърдите ѝ бяха натежали. Зърната им така горяха, че когато той отново ги близна, тя извика от изненада — беше я довел до неописуема възбуда.

— Не мога! — Замаяна, опря ръце в раменете му, той се движеше надолу по тялото ѝ и я изгаряше. — Трябва да...

— Да се наслаждаваш — прошепна Пол и взе да хапе настръхналата ѝ плът. — Трябва просто да се наслаждаваш.

Коленичи пред нея и уловил я за бедрата, за да не мърда, зарови език между тях. Усещаше всяко сладостно потръпване, което се разливаше по тялото ѝ, и в него се надигаше същата дива страст, която бушуваше в нея.

Тя отново достигна до оргазъм, изхлипа и сграбчи косата му, за да го притисне към себе си. Бедрата ѝ се разлюляха неудържими като светкавици, подканяйки го да продължи. Когато езикът му потъна в

нея, тя се вцепени, стъписана от бликналата топлина. Коленете ѝ омекнаха. Щеше да падне, но той сграбчи хълбоците ѝ и я изправи.

Незнаещ милост, отново я подхвана, желанието му неутолимо се подклаждаше от нейното. Искаше — държеше да се убеди, че тялото ѝ се е превърнало в море от страст, че нервните ѝ окончания пламват при всяко докосване, че влечението ѝ е стръвно като неговото.

Когато се убеди в това, повлече я със себе си на пода и продължи нататък. Показа ѝ още.

Трябва да спре. Ще умре, ако спре. Търкаляха се по килимчето. Беше се вкопчила в него. В един миг тялото ѝ отмаляваше, в следващия — се пръскаше от напрежение. Мислеше си, че отдавна са си дали всичко, на което са способни. Сега разбра, че има по-висша степен на доверие. В дълбокия сумрак на стаята осъзна, че е съгласна да направи всичко за него.

Но преди той да го поиска от нея, тя го изпревари. Беше готова да му се моли като на Господ.

— Моля те, сега! Господи, искам те сега.

Откога чакаше да го чуе.

Приковал поглед в очите ѝ, се притисна в нея, торс до торс. Бавно, наблюдавайки как очите ѝ проблясват ту сладострастно, ту смутено, уви краката ѝ около кръста си. Започна да изпълва сантиметър по сантиметър вибриращата ѝ плът, докато се потопи докрай. Тя ахна и надигна хълбоци, за да го поеме, да го погълне и да му се наслади.

След отзвучаването на първите тръпки, тя се съвзе и щом се залюляха в такт, съедини устни с неговите. Наред с вълнението, страстта, необуздания копнеж, изпита ново усещане — успокояващо, пречистващо и изцеляващо.

Извила ъгълчетата на устните си, тя го притискаше към себе си, докато настъпи непроницаем мрак.

По-късно, много по-късно, когато тя се унесе, той се изправи до прозореца и се загледа към единствената светлина, която се процеждаше между дърветата. Разбра, че Ив е будна, макар че дъщеря ѝ спеше. Как би могъл човек като него, толкова здраво свързан и с двете, да открие начин, по който да ги утеши?

Влезе през страничната врата. Преди да прекоси гостната със сладникавия аромат на вехнещи рози и да се изкачи по стълбите, Травърс се изпречи насреща му. Забърза по коридора към него, като шляпаше с гумените подметки на чехлите си.

— Сега не е време за посещения. Тя се нуждае от почивка.

Пол се спря с една ръка върху колоната под парапета.

— Будна е. Видях, че свети.

— Няма значение. Тя се нуждае от почивка. — Травърс рязко дръпна колана на хавлията си и той звучно изпраця.

— Не й е добре тази вечер.

— Знам. Говорих с Джулия.

Като борец, готов да посрещне юмручен удар, Травърс вирна брадичка напред.

— Тя остави Ив в ужасно състояние. Това момиче нямаше право да й наговори такива неща, да крещи и да прави поразии.

— Това момиче — кротко отвърна Пол — е преживяло адски шок. Ти знаеше, нали?

— Какво знам си е моя работа. — Стисна здраво устни, за да покаже, че грижливо пази тайните си, и врътна глава към върха на стълбите. — Както знам, че трябва да се грижа за нея. Колкото и да е важно онова, което имаш да й казваш, може да почака до утре. Достатъчно съсипана е тази вечер.

— Травърс... — Ив изплува от мрака и слезе с две стъпала. Беше облечена в дълъг, лъскав копринен халат в яркочервен цвят. На фона му лицето й се очертаваше като овал от слонова кост. — Остави го. Искам да разменя няколко думи с него.

— Каза ми, че ще спиш.

Ив й хвърли една ослепителна усмивка.

— Излъгах те. Лека нощ, Травърс. — И се обърна. Знаеше, че Пол ще я последва.

Понеже уважаваше предаността, той удостои икономката с провален поглед.

— Ще се погрижа да си легне по-скоро.

— Мисли му, ако не изпълниш обещанието си. — Изви очи нагоре към стълбите за последен път и се отдалечи, като демонстративно шляпаше с гумените си подметки.

Ив го чакаше в дневната до спалнята с ниските, удобни столове с мека тапицерия. В нея все още цареше безпорядъкът от вечерта — запокитени списания, чаша от шампанско с няколко престояли, изветрели капки, чифт небрежно събути кецове, аленочервена купчина — хавлията ѝ, захвърлена след душа. Всичко изглеждаше ослепително ярко, крещящо и пълно с живот. Пол се взря в нея, седнала посред тези вещи и за първи път напълно осъзна колко се е състарила.

Личеше по ръцете ѝ, които изведнъж му се сториха прекалено слаби и крехки за останалата част от тялото, в тънките бръчици, прокраднали се отново около очите ѝ след последния досег с хирургическия скалпел. Забелязваше се в умората, покрила лицето ѝ като фина, прозрачна маска.

Ив вдигна глава, видя онова, което искаше да знае, и пак отмести очи.

— Как е тя?

— Спи. — Седна срещу нея. Не за първи път идваше толкова късно вечерта да си поговорят. Покривките, възглавниците, завесите бяха други. Ив постоянно подменяше нещо.

Но почти всичко останало беше същото. Миризмите, които беше обикнал от детството си. На пудра, парфюми и цветя — които недвусмислено подсказваха, че тази стая принадлежи на жена и никой мъж не може да влиза неканен в нея.

— Как си, прелест моя?

Загриженият му тон едва не я накара отново да избухне в сълзи, но тя се бе зарекла да не им се поддава повече.

— Ядосвам се на себе си, че така се провалих. Радвам се, че си бил до нея да я утешиш.

— И аз. — Не добави друго, знаеше, че и без да я пришпорва, сама ще продължи, когато е готова. И понеже присъствието му ѝ действаше успокояващо, тя му заговори по начин, който с малцина би си позволила.

— Нося това в себе си почти тридесет години, тъй както носих Джулия почти девет месеца. — Пръстите ѝ забарабаниха по страничната облегалка на креслото. Но и този едва доловим шум сякаш я дразнеше и тя ги усмири. — Тайно, с болка и с отчаяние, което никой мъж не би могъл да разбере. Все си мислех, че с времето — по дяволите, като остареея, спомените ще избледнеят. Промените,

настъпващи в тялото ми, движението на плода в корема ми. Ужасяващото вълнение, когато я изтръгнах от себе си и я извадих на бял свят... А те не избледняват. — Затвори очи. — Господи, хич не избледняват!

Извади цигара от поставката върху масата и два пъти я завъртя между пръстите си, преди да я запали.

— Няма да отрека, че съм живяла пълноценно, богато и щастливо без нея. Няма да се преструвам, че съм се мъчила и тъгувала всеки миг за детето, което съм държала в ръцете си само един час. Никога не съм съжалявала за стореното, но и никога не съм го забравяла.

Тонът ѝ го предизвикваше да я обсипе с упреци. Очите ѝ искряха срещу него в очакване. Той просто я докосна с ръка по лицето.

— Защо я доведе тук, Ив? Защо ѝ каза?

Разклатеното ѝ самообладание заплашваше да рухне напълно. Тя се вкопчи с все сили в него и в десницата му. После го пусна и продължи:

— Доведох я, защото съществуваша разпилени късчета в живота ми, които исках да... свържа. Гъделичкаше ме мисълта — и вероятно суетата ми, че тъкмо моята дъщеря ще свърши тази работа. — Издуха струйка дим. И зад окадената завеса очите ѝ гледаха властно и непоколебимо върху спокойното, бледо лице. — Изпитвах нужда да се сближа с нея. Да я зърна, по дяволите! Да я докосна, да видя с очите си що за жена е станала. И детето също, моето внуче, исках няколко седмици, за да го опозная. Дори да ида в ада заради този грях, все ми е едно. Струва си повече от всички останали, които съм извършила.

— Каза ли ѝ го?

Ив се засмя и смачка недопушената цигара.

— Тя има буен нрав и гордост. Едва бях започнала да говоря и се нахвърли върху мен. И с пълно основание. Пренебрегнах задълженията си. Заряха я и нямам право да се опитвам да си я върна.

Стана и се приближи до прозореца. Видя в тъмното стъкло отражението си като призрак, в каквото чувстваше, че се превръща.

— Но Боже мой, Пол, колкото повече време прекарвахме заедно, толкова повече се привързвах. Съзирах части от себе си в нея и части от Виктор. Никога в живота си не съм усещала по-голяма нужда от друг човек, освен от мъж. Никога не съм изпитвала такава безкористна,

всеотдайна любов към някого, освен към теб. — Извърна се, очите ѝ бяха насълзени. — Тя беше детето, което не можех да имам. А ти — детето, което винаги съм искала.

— Ти беше моята майка, Ив. Джулия си е имала други. Ще ѝ е нужно малко време, докато свикне.

— Знам. — Отново се обърна с гръб. Сърцето ѝ пак натежа. — Знам.

— Ив, защо не си казала на Виктор?

Изнемощяла, опря глава в стъклото.

— Мислех да го сторя, и тогава, и стотици пъти след това. Може би щеше да напусне жена си. Може би щеше да дойде при мен свободен. Но въпреки че щеше безмерно да обича детето, съмнявам се, че някога би ми простил. Аз самата никога не бих си простила, че съм го подмамила при такива условия.

— Сега ще му кажеш ли?

— Зависи от Джулия. — Погледна през рамо. — Тя знае ли, че си тук?

— Не.

— Ще ѝ кажеш ли?

— Да.

— Ти я обичаш.

Макар че не беше въпрос, ѝ отговори:

— Повече, отколкото съм допускал, че мога да обичам някого. Искам я, заедно с Брандън. Независимо какво ще ми струва това.

Тя кимна доволно.

— Нека ти дам един съвет. Не позволявай нищо да се изпречи на пътя ти. Нищо! Най-малкото аз. — Протегна ръце към него, за да стане и да ги поеме. — Трябва да уточня някои работи за утре. Някои подробности. През това време се осланям на теб, че ще се погрижиш за нея.

— Ще не ще, ще се постарая.

— Върни се при нея, аз ще се оправя. — Ив поднесе лицето си за целувка и го задържа още няколко секунди. — Винаги ще бъда благодарна, че те имам.

— И аз теб. Не се тревожи за Джулия.

— Добре. А сега, лека нощ, Пол.

Отново я целуна.

— Лека нощ, прелест моя.

Щом си тръгна, тя моментално отиде до телефона и набра някакъв номер.

— Грийнбърг, обаждат се Ив Бенедикт. — Отметна глава назад и взе една цигара. — Да, по дяволите! Знам колко е часът. Можеш да ми вземеш двойно повече, макар че и бездруго адвокатските ви такси са чудовищни. Искам те тук до един час.

Окачи слушалката, без да изслуша възраженията му и се усмихна. Почувства се почти така, както преди.

[1] Третата неделя на юни. По традиция на този ден децата приготвят подаръци за бащите си. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Преди да са изтекли и двадесет и четири часа от самолетния инцидент на Джулия, Пол си уговори среща с пилота.

Джак Бракърман работеше за Ив от цели пет години и бе попаднал при нея чрез посредничеството на самия Пол. Докато правеше проучвания за една книга, в която се разказваше за контрабандисти, побоища и убийства във въздуха, Пол бе останал поразен от познанията и уменията на Джак.

Още преди да приключи с него, Пол вече разполагаше с материал за две книги, затова Джак Бракърман престана да превозва товари и се зае с частни пътници. Първата му клиентка беше Ив.

Пол се срещна с него в едно ресторантче близо до летището, където храната беше мазна, кафето вряло, но обслужването безукорно. Масата представляваше кръгло парче дъска от пресовани стърготини, покрита с линолеум, безуспешно имитиращ мрамор. Някой беше пуснал кънтри на музикалния автомат и Ханк Уилямс Младши се оплакваше от жената, която го беше изиграла.

— Местенцето е супер, нали? — Джак извади една жалка хартиена салфетка от металната поставка, за да избърше мокрите петна, останали от чашите на предишните посетители. На пръв поглед не е кой знае какво, но тук правят най-готиния пай със сини боровинки в целия щат. Искаш ли едно парче?

— Разбира се.

Джак направи знак на сервитьорката и даде поръчката само с един жест. Вдигна два пръста. След по-малко от две минути им донесоха дебели резени пай и големи чаши горещо черно кафе.

— Прав си — каза Пол след първата хапка. — Страхотен е.

— От години идвам тук само заради пая. Казвай сега — подхвана Джак, лапнал едно голямо парче. — Да не пишеш нова книга?

— Да, но искам да говорим за друго.

Джак кимна, предпазливо отпи глътка кафе, знаейки, че пари и че е толкова силно, та може да изгори вътрешностите му. — Искаш да

ме питаш за вчера. Вече подадох рапорт. Май ще го изкарат техническа повреда.

— Това е официалната версия, Джак. Ти какво мислиш?

— Някой е прецакал бензинопровода. Адски умело е пипано, направо професионално. Изглежда като техническа неизправност. Дявол да го вземе, ако самолетът беше на някой друг и аз трябваше да проверя, щях да кажа същото. Бензинопроводът е бил пренатоварен и се е пукнал. По-голямата част от горивото е изтекла над Сиера Мадре^[1].

Пол не искаше да си представя планините и какво би станало с падащия самолет над безпощадните им зъбери.

— Да, но самолетът не е на някой друг.

— Точно така. — С пълна уста, Джак размаха вилицата си за по-убедително. — Познавам машината си, Уинтроп. С механика поддържа „птичето“ в изрядно състояние. Няма никаква вероятност този бензинопровод да се е износил. По никакъв шибан начин не би могъл да избие. Някой го е бърникал, и то човек, дето е знаел къде и как да пипа. — Загреба остатъка от пая и го глътна със смесица от наслада и съжаление. — Подсказва ми го седмото чувство.

— Склонен съм да се съглася със седмото ти чувство, Джак. Но въпросът е какво да предприемем по-нататък. — Пол се замисли. Музикалният автомат бе обърнал на К.Д.Ланг и звънкият ѝ мъжки глас придаваше известна изисканост на потискащото заведение. — Разкажи ми най-подробно какво прави вчера, след като кацнахте в Сосалито.

— Лесна работа. Повъртях се из чакалнята на летището, побъбрих с едни момчета, обядвах с неколцина пилоти. Джулия рече, че ще се върне към три, затова си попълних документите и си заверих пътния лист. Тя дойде точно навреме.

— Да — промълви почти на себе си Пол. — Обикновено е точна. Можеш ли да поразпиташ дали не са забелязали някой да се навърта около самолета?

— Вече го сторих. Хората почти нищо не забелязват, когато не знаят какво да гледат. — Намръщи се и взе да драска с вилицата по чинията, чертаейки разни фигури в размазания тъмночервен сироп. — Прави ми впечатление, че този, дето е пипал, е разбирал от самолети. Могъл е да го стъкми така, че да паднем много по-бързо, например над залива, откъдето няма измъкване. А то е било нагласено баш

майсторски, горивото е текло бавно и постепенно. Разбираш ли накъде бия?

— Продължавай.

— Ако е искал да умрем, има безброй други начини и пак можеше да мине за злополука. Значи не е целял това. От друга страна, ако нещо се беше прецакало, ние пак щяхме да загинем, тъй че на него вероятно хич не му е пукало. Обаче ако бяхме закъсали само десетина-петнадесет минути по-рано, положението щеше да бъде доста по-опасно. Изчислил е всичко така, та горивото да ми стигне да се добера достатъчно близо и понеже съм добър пилот, да успея да се приземя.

— Значи повреждането на самолета е било за сплашване?

— Не знам. Но ако е така, направо ми разгони фамилията. — Кръглото му приятно лице се сгърчи в гримаса. — Толкова пазарлъци сключих с Дядо Господ през последните пет минути, че ще съм му длъжник чак до следващия си живот. И ако пропъди всичко греховно у мен, мога да ти кажа, че и Джулия е станала чиста като първи сняг. — Погледна пая на Пол и даде знак за още кафе.

— Вземи си — покани го Пол и бутна чинията през масата.

— Благодаря. Шубетата лесно се разпознават, дори когато се мъчат да не го показват. Тя не обича да лети, никак даже, но го понесе мъжки, без да се лигави с пушене, пиене, приспивателни. Когато ѝ съобщих каква е работата, уплаши се до смърт. Така пребледня, че си помислих, край, ще припадне, но се овладя. Нито се развива, нито се разрева, просто ми говореше. Изпълни всичко, каквото ѝ казах. Заслужава възхищение.

— Възхищавам ѝ се.

— Някой е искал да сплаши дамата, и то ужасно. Не мога да го докажа, но го знам.

— Аз ще го докажа — заяви Пол. — Бъди сигурен.

Лайл пристъпваше от крак на крак в дневната на Делрикио. Не му се сядаше, особено под погледа на горилата с каменната физиономия, която следеше всяко негово движение. Макар че дрешките на тоя тип заслужаваха възхищение. Да, наистина. Би заложил следващата си заплата, че катраненочерният му брилянтно

скроен костюм е от чиста коприна. А бе само някаква си дребна риба. Опита да си представи колко ли смъква босът на година.

За да покаже, че не му пука, Лайл извади цигара. Тъкмо посегна към оригиналната си позлатена запалка и кучето-пазач се обади:

— Господин Делрикио не разрешава да се пуши в тази стая.

— Така ли? — Лайл се насили да се усмихне пренебрежително и я прибра обратно. — Мога с тях, мога и без тях.

Тихичко си подсвиркуваше, когато телефонът върху една изящно инкрустирана масичка извъня. Телохранителят вдигна слушалката и изсумтя.

— На горния етаж — каза на Лайл, след като затвори.

Лайл реши, че рязкото му кимване със сериозно изражение изглежда направо страховито. И без това вече му бяха смачкали самочувствието, като започнаха да го разиграват още с прекрачването на прага. Жалко, че не носи оръжие. За съжаление, не притежава такова, макар че така щеше да има по-внушителен вид.

С парите, които щяха да му платят за сведенията, щеше да си купи цял арсенал.

Телохранителят почука леко на вратата на последния етаж, кимна му да влезе и Лайл пристъпи вътре.

Делрикио му направи знак да седне.

— Добър вечер — тихо рече той. — Мисля, че се разбрахме аз да те потърся, когато преценя.

Благият му, дружелюбен тон накара дланите на Лайл да се изпотят.

— Да, сър, но...

— Тогава значи трябва да предполагам, че си бил принуден да пренебрегнеш желанията ми.

В гърлото на Лайл заседна буца, голяма и твърда колкото топка за тенис. Той енергично преглътна.

— Да, сър. Тоест, добрах се до сведения, които сигурно бихте искали да получите веднага.

— И не можа да намериш телефон, откъдето да се обадиш?

— Аз... такова, помислих си, че бихте предпочели да ги чуете лично.

— Разбирам. — Делрикио направи продължителна пауза, през която Лайл на два пъти навлажни пресъхналите си устни. — Очевидно

трябва да ти напомня, че ти бе платено да наблюдаваш, да подаваш информация, а не, доколкото ми е известно, да мислиш. Но първо искам да чуя за какво си дошъл да ме безпокоиш в дома ми и тогава ще преценя дали си постъпил правилно, или не.

— Джулия Съмърс вчера е пътувала със самолет, който едва не се е разбил.

При тези думи, изречени на един дъх, Делрикио само сви вежди. Господи, как е могъл да се подлъже и да повярва, че този идиот е способен да му бъде от някаква полза?

— Съобщаваш ми нещо, което вече ми е известно. Никак не обичам да ми губят времето.

— Предполагат, че самолетът е бил преца... бърникан — бързо се поправи той. — Чух я, като говореше с Уинтроп. Изглеждаше ужасно, когато я взех от летището. Знаете ли какво направих? Изчаках ги да отпратят момчето и да влязат в къщата. Подслушвах ги отвън. — Делрикио започна да барабани по писалището и Лайл припряно продължи: — Мислят, че някой се е опитал да я убие. След онази бележка...

Млъкна, понеже Делрикио вдигна ръка.

— Каква бележка?

— Дето я е намерила в самолета. От думите ѝ личеше, че не е за първи път. Той се мъчеше да я предума да зареже всичко, ама тя не иска.

— Какво пише в бележката?

— Не знам. — Лайл леко пребледня и се прокашля. — Не съм я виждал. Само чух да говорят за нея. — Почуди се дали да не донесе бележките, които бе открил в спалнята на Ив, но реши да не прибързва.

— Всичко това е много интересно, но едва ли си заслужава да ми отнемаш времето в такава хубава утрин.

— Има и друго. — Лайл замълча. През цялата нощ бе умувал как да изиграе тази карта. — Много е важно, господин Делрикио, и струва много повече от това, за което ми плащате.

— Тъй като съм ти платил за почти безполезна информация, няма да ме впечатлиш.

— Гарантирам ви, че това ще ви заинтересува! Мисля, че заслужавам награда. И то солидна. Може би дори постоянна работа.

Нямам намерение цял живот да бъда шофьор и да спя над гаража.

— Така ли? — Отвращението на Делрикио се прояви само за миг. — Разправяй какво знаеш и аз ще ти кажа колко струва.

Лайл отново облиза устни. Даваше си сметка, че се излага на риск, но отплатата можеше да бъде невероятна. В главата му се вихреха картини с купища пари и знойни жени.

— Господин Делрикио, знам, че сте човек на думата си. Ако ми обещаете, че ще ми платите за информацията, колкото струва, аз ще удържа моята.

Или ще я удържиш, или ще умреш, помисли си Делрикио с уморена въздишка.

— Обещавам.

Лайл извличаше наслада от драматичността на момента и проточи мълчанието си.

— Ив Бенедикт е родна майка на Джулия Съмърс.

Очите на Делрикио се присвиха и потъмняха. Върху шията му изби гневна руменина и обля цялото му лице. Всяка негова дума се забиваше като ледена игличка чак до костта.

— Да не си въобразяваш, че можеш да дойдеш в къщата ми с тази лъжа и да се измъкнеш жив оттук?

— Господин Делрикио... — Слюнката на Лайл засъхна в устата му и мигновено стана на прах, щом зърна миниатюрния 22-калибров пистолет в ръката на Делрикио. — Недейте, Господи, недейте! — Изпълзя като рак зад облегалката на стола.

— Повтори го.

— Кълна се! — От очите му рукоуха сълзи на ужас. — Бяха на терасата. Аз се бях скрил в градината, за да мога да чуя всичко, което бихте искали да знаете. Както се бяхме уговорили. И Ив — Ив взе да разправя историята за Глория Дюбари, дето имала връзка с онзи Торънт.

— Глория Дюбари е имала връзка с Майкъл Торънт?! Прекаляваш с фантазиите. — Пръстът му погали спусъка на пистолета.

От страх 22-калибровото оръжие му се струваше като топ.

— Ив го каза! Господи, защо ще си измислям?

— Давам ти една минута да ми предадеш точно думите й. — Делрикио невъзмутимо погледна към внушителния стенен часовник в ъгъла. — Започвай.

Като пелтечеше и се запъваше, Лайл взе да реди каквото си спомняше, без нито за миг да сваля обезумелите си очи от дулото на пистолета. Докато траеше разказът му, погледът на Делрикио ставаше все по-благ и съсредоточен.

— Значи госпожица Дюбари е направила аборт от Торънт. — Информацията беше интересна и можеше да се окаже полезна. Маркърс Грант въртеше преуспяващ бизнес и вероятно не би искал прегрешението на жена му да излезе на бял свят. Делрикио я скъта в паметта си. — Откъде тогава ти хрумна, че госпожица Съмърс е дъщеря на Ив?

— Ив ѝ го съобщи, каза, че една-две години по-късно забременяла от Виктор Фланиган. — Гласът на Лайл се повиши с една октава без никакво усилие, сякаш беше оперен певец, упражняващ гамата. — Щяла също да направи аборт, но променила решението си и родила детето. Дала го за осиновяване. Каза го на тази Съмърс. Господи, кълна се, каза ѝ, че е нейна майка! Имала доказателства, официални документи, които го потвърждавали. — Беше се вцепенил от ужас и не посмя дори да избърше потеклия си нос. — Съмърс пощуря, като го чу, започна да крещи и да мята разни неща. Другите две — Травърс и Соломон, веднага дотърчаха. Тогава се върнах в гаража, за да ги наблюдавам. И оттам се чуваха крясъците ѝ и рева на Ив. След това Съмърс хукна към вилата за гости. Знаех си, че ще искате да го научите. Не лъжа, кълна се!

Не, помисли си Делрикио, не беше достатъчно умен, за да изфабрикува всичко — клиниката във Франция, частната болница в Швейцария. Прибра пистолета, без да обръща внимание на Лайл, който захлупи лицето си с ръце и се разхлипа.

Така значи, Ив има дете. Дете, което без съмнение би била готова да защити.

Усмихна се на себе си и се отпусна на стола. Лайл беше противна свиня, но и свинете могат да принасят полза.

Джулия никога не бе виждала толкова кретон на едно място. Очевидно Глория бе наредила на декоратора да превърне кабинета ѝ в уютно и старомодно кътче. Беше го постигнал. До най-малката подробност. Силно набрани розови пердета, целите на волани. Толкова

дълбоки и дебело тапицирани столове, та някое дете би могло да потъне в тях и никога да не го намерят. Килимчета, окачени навсякъде по дървената ламперия. Медни и пиринчени гърнета, от които стърчаха симпатични кълбенца прежда или сухи цветя. Миниатюрни масички, отрупани със статуетчици. Кошмар, ако речеш да ги бършеш от праха.

Всичко беше натъпкано така, че посетителят трябваше да си проправя път из заплетения лабиринт от провинциални мотиви, като внимава къде стъпва, за да не се блъсне в нещо или да не ритне някой предмет.

Освен това, гъмжеше от котки. Три от тях спяха на сноп слънчева светлина, неприлично оплетени една в друга на кълбо от лъскава бяла козина.

Глория седеше на малко, тумбесто писалище, по-подходящо за будоара на придворна дама, отколкото за кабинет. Беше облечена в бледорозова рокля с бухнали ръкави и висока яка. В нея изглеждаше като въплъщение на самата невинност, на отлично здраве и доброжелателство. Но и Джулия беше достатъчно напрегната, за да долови безпокойството ѝ. Забеляза го в дълбоко изгризаните ѝ нокти. Нейните имаха не по-малко опропастен вид, след като цял час сутринта бе прекарала в терзания дали да спази уговорката, или да я отмени.

— Госпожице Съмърс. — Със сърдечна, гостоприемна усмивка Глория стана да я посрещне. — Щом дойдохте точно навреме, значи никак не ви е било трудно да ни откриете.

— Никак даже. — Джулия се извърна настрани, за да се провери между една маса и табуретка за крака. — Благодаря, че се съгласихте да ме приемете.

— Ив е сред най-старите и най-добрите ми приятелки. Как бих могла да откажа?

Джулия прие поканата на Глория и седна. Явно злополучната случка на последния купон нямаше да бъде споменат, но и двете знаеха, че тя дава преднина на Джулия.

— Получих съобщението ви, че няма да можете да закусите с мен, но какво ще кажете за чашка кафе или чай?

— Не, благодаря. — Беше погълнала толкова кафе сутринта, че щеше да ѝ държи влага за цяла седмица.

— Значи искате да поговорим за Ив — подхвана Глория с тон на весела монахиня. — Познавам Ив от, Божичко, сигурно от тридесетина години. Честно казано, когато я срещнах за първи път, тя ме ужаси и очарова едновременно. Чакайте да видя, това стана точно преди да започнем работа върху...

— Госпожо Дюбари. — Джулия я прекъсна с тих глас, в пълен разрез с нейния приповдигнат, оживен тон. — Има куп неща, за които искам да говорим, много въпроси, които трябва да ви задам, но според мен първо следва да изясним определено обстоятелство, в противен случай и двете ще се чувстваме неловко.

— Така ли?

Единственото, в което Джулия беше сигурна сутринта, бе, че не възнамерява да играе никакви игрички.

— Ив ми разказа всичко.

— Всичко ли? — Усмивката не слезе от лицето ѝ, но пръстите ѝ се сплетоха под писалището. — За какво?

— За Майкъл Торънт.

Глория премигна два пъти, преди чертите ѝ отново да придобият приятно изражение. Ако режисьорът бе наредил да си придаде вид на лека изненада и деликатно смущение, актрисата щеше да сполучи още в първия кадър.

— Майкъл? Е, да, естествено, нали най-напред беше омъжена за него.

Джулия осъзна, че Глория е далеч по-изкусна актриса, отколкото ѝ признаваха.

— Знам за връзката ви — рече безизразно. — За клиниката във Франция.

— Боя се, че не ви разбирам.

Джулия взе куфарчето си и го сложи върху старинното писалище.

— Отворете го. Разровете го. Няма нито скрити камери, нито микрофони. Нищо не се записва, госпожо Дюбари. Всичко е само между нас двете и ви обещавам, че ако държите нещо да си остане в тази стая, то няма да излезе навън.

Макар и доста разтревожена, Глория продължаваше да се прави, че недоумява.

— Простете объркването ми, госпожице Съмърс, но мислех, че сте тук, за да обсъждаме книгата на Ив.

Глеещият ѝ гняв отново се отприщи. Джулия скочи на крака и грабна куфарчето.

— Прекрасно знаете защо съм тук! Ако смятате да ми се правите на смутена домакиня, напразно си губим времето. — Тръгна към вратата.

— Почакайте! — Нерешителността я измъчваше до смърт. Ако Джулия си отидеше, един Господ знаеше докъде можеше да стигне цялата история. От друга страна... как да бъде сигурна, че вече не е стигнала твърде далеч? — Защо трябва да ви имам доверие?

Джулия се помъчи да се овладее, но не успя.

— Бях на седемнадесет години, когато открих, че съм бременна, неомъжена и сама. Аз съм последният човек, който би осъдил една жена, че е изпаднала в подобно положение и направила своя избор.

Устните на Глория се разтрепериха. Луничките ѝ, превърнали я в любимка на цяла Америка, изпъкнаха още по-силно върху преbledнялата ѝ като тебешир кожа.

— Тя няма право.

— Може би. — Джулия се върна на стола и остави куфарчето си. — Причините да го сподели с мен бяха съвсем лични.

— Естествено, че ще я защитавате.

Джулия настръхна.

— Защо?

— Нали искате да напишете книгата.

— Да — бавно отвърна Джулия. — Искам да напиша тази книга. Трябва да я напиша. — Но не я защитавам. Само ви казвам каквото знам. Вашето преживяване е упражнило невероятно въздействие върху нея. Разкри ми го без капчица отмъстителност или укор.

— Не е нейна работа да разказва чужда история! — Глория вирна разтрепераната си брадичка. — Нито пък ваша.

— Може би сте права. Ив е чувствала... — запъна се Джулия. Какво значение имаше какво е чувствала Ив? — Съвместното ви преживяване е променило коренно живота ѝ, повлияло е върху последните ѝ решения.

Решението за мен, спомни си тя. Намираще се тук, разкъсвана от мъка, заради нещастиято, стоварило се върху Глория преди тридесет

години.

— Случилото се с вас е надхвърлило рамките на клиниката във Франция — продължи Джулия. — Понеже ви е подкрепяла през цялото време, се е променила. И понеже... тя се е променила, това е довело до промяна в живота и на други хора.

Моя, на моите родители, на Брандън. Когато усети, че ще се задуши от напиралите чувства, на два пъти си пое дълбоко дъх.

— Събитието ни свързва, госпожо Дюбари, по начин, който не мога да ви обясня в момента. Затова ми разказа всичко. Затова е изпитала нужда да го сподели с мен.

Но Глория виждаше единствено закътаното островче, което бе съградила с толкова труд. А в представите ѝ то се рушеше неудържимо и заплашваше да я погълне.

— Какво смятате да публикувате?

— Не знам. Наистина не знам.

— Няма да разговарям повече с вас! Няма да ви позволя да съсипете живота ми.

Джулия поклати глава и се изправи. Имаше нужда от въздух. Искаше да се измъкне от тази претъпкана стая на чист въздух, за да помисли.

— Повярвайте, това е последното ми желание.

— Ще ви попреча! — Глория скочи и катурна стола върху свитите на кълбо котки, при което те стреснато измяукаха. — Ще намеря начин да ви попреча.

Дали вече не се е опитала да го стори, запита се Джулия?

— Аз не съм заплаха за вас — тихо каза тя и напусна къщата.

Но Ив е, помисли си Глория и се сви на стола. Ив е, и още как!

Дрейк реши, че е дал достатъчно време на Ив да се успокои. Нали все пак са роднини.

Точно така, мислеше си, когато застана с дузина рози пред входа. Разтегна устни в очарователна усмивка със стаена почтителност в краищата и почука.

Травърс отвори и щом го зърна, се намръщи.

— Днес е заета.

Гадна досадница, каза си, но привидно се засмя под мустак и се шмугна вътре.

— За мен винаги има време. Горе ли е?

— Точно така. — Травърс не може да сдържи самодоволната си усмивка. — С адвокатата си. Ако искаш да почакаш, иди в гостната. И гледай да не свиеш нещо. Ще те пипна!

Нямаше сили да ѝ се обиди. При споменаването на думата „адвокат“ дъхът му беше секнал. Травърс го остави да стои вцепенен в коридора с преливащи от ръцете рози.

Адвокат! Пръстите му неволно се свиха, но дори не усети връхчетата на бодлите. Значи променя шибаното си завещание.

Жестоката му мръсница се кани да го отреже.

Няма да ѝ мине номерът. Прималя му от страх и яд. Хукна омаломощен нагоре по стълбите и едва на половината път се посъвзе.

Не бива така. Подпря се на перилата и няколко пъти и пое дълбоко въздух. Ако се втурне вътре с крясъци, сам ще предреши съдбата си. Няма да позволи милиончетата да му се изплъзнат от ръцете, защото е бил заслепен от гняв. За Бога, беше си ги спечелил и смяташе да им се порадва.

Върху палеца му имаше кръв. Разсеяно го засмука, за да я спре да тече. За тая работа трябваше да впрегне целия си чар, да поднесе извинения, да даде две-три искрени обещания. Прокара ръка по косата си, за да я приглади, чудеше се дали да се качи, или да изчака долу.

Преди да реши кое би имало по-голям ефект, Грийнбърг заслиза срещу него по стълбите. Лицето на адвокатата изглеждаше непроницаемо, въпреки че сенките под очите му издаваха безсънна нощ.

— Господин Грийнбърг — кимна му Дрейк.

Адвокатът стрелна с очи първо цветята, после лицето на Дрейк. Сви недоумяващо вежди, кимна и отмина.

Надут, изкуфял дъртак, помисли си Дрейк и се помъчи да се престори, че не му пука. Отново провери прическата си, взела на вратовръзката и едва тогава се отправи нагоре с най-разкаяното изражение, на което бе способен.

Пред кабинета на Ив поизпъна рамене. Не бива да изглежда прекалено смирен. Ако почне да лази пред нея, тя ще го презре. Почука тихо. Никой не отговори и той отново; опита.

— Ив? — В гласа му се долавяше нежна нотка на разкаяние. — Ив, бих искал да... — Завъртя дръжката. Беше заключено. Потисна раздразнението си и опита пак. — Ив, аз съм, Дрейк! Искам да ти се извиня. Знаеш колко много означаваш за мен и не мога да понасям да има раздори между нас.

Изпитваше желание да ритне проклетата врата и да я удуши.

— Просто търся начин да ти се издължа. Не само за парите — ще ти ги върна до последната стотинка, но за всичко казано и сторено. Само ми позволи да...

В дъното на коридора се откряна врата, после тихо се притвори. Обърна се с надежда, като изтръгна от очите си няколко капчици сълзи. Едва не заскърца със зъби, когато видя Нина.

— Дрейк! — Смущението ѝ взе да го залива на тласъци. — Съжалявам. Ив каза да ти предам... Че е страшно заета тази сутрин.

— Ще ѝ отнема само няколко минути.

— Боя се, Дрейк, че тя просто не желае да те види. Поне в момента. Съжалявам.

Той се помъчи да прикрие гнева си с чар.

— Нина, не можеш ли да се застъпиш за мен? Тя ще те послуша.

— Не и този път. — Сложи утешително ръката си върху неговата. — Всъщност, сега е най-неподходящият момент за сдобряване. Прекара тежка нощ.

— Адвокатът ѝ беше тук.

— Да, ами... — Нина отмести поглед и не забеляза злобата, проблеснала в очите му. — Знаеш, че не мога да обсъждам личните ѝ дела. Но ако послушаш съвета ми, няма да сбъркаш, изчакай да минат още няколко дни. Сега не е в благоприятно настроение. При сгоден случай ще направя какво мога.

Той мушна розите в ръцете ѝ.

— Предай ѝ, че пак ще дойда. Не съм се отказал.

Тръгна си. Непременно ще дойде, обеща си мислено. И тогава ще я притисне до стената.

Нина изчака вратата да хлопне и едва след това почука.

— Отиде си, Ив. — След няколко секунди вратата се отключи и тя влезе.

— Съжалявам, че прехвърлям цялата мръсна работа на теб, Нина. — Ив вече бързаше обратно към писалището си. — Днес нямам

нито време, нито нерви да го изтърпя.

— Остави.

Ив погледна бегло розите.

— Прави каквото искаш с тях. Джулия върна ли се вече?

— Не, съжалявам.

— Добре, добре. — Тя махна пренебрежително с ръка. Предстоеше ѝ да свърши още маса работи, преди да се срещне отново с дъщеря си. — Не ме свързвай с никого, освен с Джулия. Или с Пол. Не желая да ме безпокоят поне един час. Нека да са два.

— Аз също искам да говоря с теб.

— Съжалявам, скъпа, друг път.

Нина погледна цветята в ръцете си и ги остави на писалището. В края му имаше купчина аудиокасети.

— Правиш грешка.

— И така да е, моя си е. — Нетърпеливо вдигна взор. Вече съм решила. Ако искаш да ме разнищиш, ще ти дам тази възможност. Но не сега.

— Колкото по-дълго продължава тая бъркотия, толкова по-трудно ще можем да я оправим.

— Полагам адски усилия да я оправя. — Отиде да провери видеокамерата, поставена върху един триножник. — Два часа, Нина.

— Добре. — Остави цветята разпилени върху писалището като капки кръв.

[1] Планинска верига по протежение на Тихоокеанското крайбрежие на Мексико. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Пол беше така погълнат от сцената, която описваше, че не чу звъна на телефона — автоматичният секретар отговори вместо него.

Разнесе се гласът на Джулия.

— Пол, Джулия е. Просто исках...

— Здравей.

— О! — Мислите й се объркаха. — Ти си там!

Той отново погледна към екрана на електронната си пишеща машина и към нетърпеливо мигащия курсор.

— И да, и не. — Бавно се отдръпна от бюрото, взе безжичния телефон със себе си и излезе от кабинета на кръглата тераса. — Успя ли да поспиш?

— Аз... — Не можеше да го излъже, макар да знаеше, че си беше тръгнал само защото се бе съгласила да остане в леглото цяла сутрин и да не вдига телефона. — Всъщност, проведох интервюто.

— Ти... — Потръпна, когато гневът му изригна по жицата. — По дяволите, Джулия! Ти обеща да си стоиш вкъщи. Не трябваше да излизаш сама.

— Не съм обещавала точно това, пък и...

— Така ли? — Премести слушалката на другото си ухо и прокара ръка през косата си. — Къде си сега?

— Обаждам се от една кабинка в хотел „Бевърли Хилс“.

— Веднага тръгвам.

— Не! Дявол да го вземе, Пол, престани да се правиш на Сър Галахад^[1] и ме чуй. — Притисна с пръсти очите си, за да намали главоболието, което я мъчеше. — С мен всичко е наред. На публично място съм.

— Постъпваш глупаво.

— Добре, така да е. — Стисна клепачи и се облегна върху стената на телефонната кабинка. Не беше затворила вратата, просто нямаше сили да се изолира в стъклената кутия. Затова бе принудена да говори тихо. — Пол, трябваше да се измъкна навън. Чувствах се като в

капан. Мислех си, надявах се, че като поговоря с Глория, ще си доизясня някои обстоятелства.

Той преглътна още една ругатня и подпря хълбок на парапета. Зад себе си долавяше плисъка и грохота на вълните върху пясъка.

— И успя ли?

— Не знам, по дяволите! Но знам, че трябва отново да се видя с Ив. Имам нужда от още малко време, след което ще се върна и ще опитам пак.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Би ли... Тя прочисти гърлото си. — Би ли изчакал да ти се обадя? Кийкий ще заведе Брандън у тях след училище..., за да мога да поговоря с Ив. Дори нямам представа какво ще й кажа, нито пък как. Но като знам, че мога да ти се обади след това, ще ми бъде по-леко.

— Ще чакам, Джули. Обичам те.

— Знам. Не се тревожи за мен. Все ще се оправя някак.

— Дватама ще се оправим — поправи я той.

Окачи слушалката и остана неподвижна няколко секунди. Още не беше сигурна, че може да се върне и да се изправи срещу Ив. Ядът ѝ не беше преминал, нито болката. Колко ли време трябваше да изтече, докато мъчителните чувства позаглъхнат, беше неизвестно.

Бавно прекоси фоайето на хотела и излезе навън, където въздухът бе започнал да се сгъстява от следобедната горещина.

След нея като сянка се лепна мъжът, когото бе забелязала на летището.

Дрейк реши, че е приключил с лигавенето. Вече няма да прави никакви мили очи. Беше толкова бесен, че се покачи върху покрива на колата си, без да му пука дали ще одраска лъскавата червена боя. Почти не се замисли за изключително скъпия си костюм, когато се изкатери непохватно върху оградата на имението на Ив.

Тя го смята за глупак, мислеше си мрачно, докато дереше длани по камъните. Но не е глупак. Беше се оказал достатъчно хитър на излизане от къщата да заобиколи и да изключи захранването на алармената инсталация.

Умее да изпреварва бъдещето — точно така, да предвижда нещата. В свой интерес. Катарамата на панталона му изтрака по

камъка, когато запълзя по корем върху оградата. Не може да кара проклетата си секретарка да го отпраща като някакъв просяк. Ще я принуди да го изслуша и ще види, че говори сериозно.

Приземи се с пъшкане, левият му глезен се огъна и той залитна в един лавров храст. Тръните одраха opakото на ръката му, докато се мъчеше да се изправи на колене.

Беше плувнал в пот и дишаше тежко. Няма да й позволи да го отреже. Само това се въртеше в главата му, надигна се и закуцука към игрището за голф. Ще й даде да се разбере, като й отмъсти.

Човекът, който следеше Джулия, забеляза поршето. Взе да обикаля имението в кръг, когато видя Джулия да влиза през входа. Беше решил да прекара следобеда закован в съседната пресечка на улицата и да не мърда оттам, в случай че тя отново се появи.

Работата беше доста отегчителна, но добре платена. За шест стотачки на ден всеки би бил готов да изтърпи толкова несгоди, като горещината, скуката и дори ходенето по малка нужда в пластмасово шише.

Когато позна поршето, прояви естествено любопитство и спря точно зад него. Беше здраво заключено и чистичко, същинска кукличка, с изключение на няколкото прашни петна по покрива. Ухили се, подскочи и надникна над оградата.

Точно в това време зърна Дрейк да куцука между игрището за голф и тенискортовете.

Поколеба се само за миг и реши да се изкатери по оградата. Умният човек не пропуска такава златна възможност. При всички случаи вътре ще открие повече, отколкото навън. А колкото повече открие, толкова повече ще му платят.

Джулия мина през входа точно в момента, когато мерцедесът на Глория се стрелна навън. Без да я удостои с поглед, Глория натисна газта и гумите изскърцаха по асфалта.

— Едва не отнесе бронята — извика Джо. Поклати глава и се усмихна на Джулия от прозорчето. — Тая госпожа кара по-некадърно и от моя пубер.

— Имаше разстроен вид.

— Още като дойде си беше такава.

— Дълго ли стоя?

— Не. — Измъкна един черешов бонбон от ролката, предложи го на Джулия и когато тя отказа, го пхна в устата си. Около петнадесетина минути. Цяла сутрин някой непрекъснато идва и си отива. Щях да натрупам камара пари, ако им вземах такса.

Понеже знаеше, че трябва да се усмихне, Джулия реши да му угоди.

— Сега има ли някой при Ив?

— Май не.

— Благодаря ти, Джо.

— Няма защо. Всичко добро.

Джулия подкара бавно, двоумеше се дали да свърне към къщата или да продължи. Остави се на интуицията си и пое по пътя към вилата. Призна си, че не е съвсем готова. Трябваше й още малко време, още глътка въздух.

Щом слезе от колата, тръгна към градината и се потопи в нея. Зад гърба й се дръпна перде, после пак се върна на мястото си.

Беше истински лукс, макар и дребен, да седи на каменната пейка и да не мисли за нищо. Притворила очи, тя жадно поглъщаше всички звуци и ухания в градината. Тихото жужене на пчелите, пърхането на птиците в буйния листак. Олеандър, жасмин, люляк — божествен аромат, примесен с по-наситения и тръпчив мирис на мокра пръст.

Винаги бе обичала цветята. В годините, когато живееше в Манхатън, всяка пролет засаждаше мушката на прозоречния перваз. Може би бе наследила тази любов, тази потребност от Ив. Но сега не искаше да мисли за това.

Минутите минаваха и тя се поуспокои. Докато умът й блуждаеше, започна да върти брошката, която си беше сложила на самото сутринта. Брошката от майка й. Единствената майка, която познаваше, я бе напуснала. И това ако е справедливост? И двамата й родители бяха посветили живота си на справедливостта. И на нея.

Толкова много неща си спомняше — как я откараха на училище първия ден, как я гушкаха и утешаваха. Приказките, които й разправяха преди лягане. Онази Коледа, когато й подариха лъскаво велосипедче на две колела с бяла пластмасова кошница отпред. Мъката

и объркването, когато разводът раздели хората, които най-много обичаше и на които най-много разчиташе. Как се обединиха, за да я подкрепят през бременността. Колко се гордееха с Брандън; как ѝ помагаша да завърши образованието си. Колко жестоко я болеше, и преди, и сега, като знаеше, че е загубила и двамата.

Ала нищо не можеше да замъгли спомените или чувствата ѝ. Сигурно от това се е страхувала най-много. Опасявала се е, че ако знае обстоятелствата около раждането си, връзката с хората, които я бяха отгледали, щеше някак си да изтънее.

Това нямаше да се случи. Възвърнала донякъде увереността си, тя се изправи. Каквото и да ѝ казват, каквото и да стане между нея и Ив, нищо не е в състояние да отслаби спойката ѝ с тях.

Тя ще си остане Джулия Съмърс.

А сега трябваше да приеме другата част от наследството си.

Отправи се обратно към вилата. Ив може да дойде там, за да не ги безпокоят. Спря пред вратата и потърси ключовете. Кога най-после ще се научи да не ги пуска така небрежно в бездънната си като торба чанта? Напипа ги и си отдъхна с облекчение. В главата ѝ се оформяше неясен план, докато отключваше вратата.

Първо ще си пийне чаша бяло вино, ще маринова малко пиле за вечеря и тогава ще се обади на Ив. Няма предварително да обмисля разговора, ще го остави да протече естествено. След това ще се обади на Пол. Ще му разкаже всичко. Знаеше, че той ще ѝ помогне да се ориентира.

Може да заминат някъде с Брандън през уикенда, просто да си починат и да бъдат заедно. Току-виж, се окаже полезно да отдалечи Ив на известно разстояние от себе си. Пусна чантата и куфарчето си на един стол и тръгна към кухнята.

И тогава я видя.

Зяпна, без да мърда. Не можеше дори да извика. Как да вика, като дъхът ѝ бе секнал. Смътно ѝ хрумна, че се разиграва някакъв театър. Завесата ще падне всеки миг, Ив ще се усмихне с нейната ослепителна усмивка и ще се поклони.

Но тя нито се усмихваше, нито се изправяше. Лежеше просната на пода, неестествено изкривила великолепното си тяло на една страна. Пребледнялото ѝ лице бе подпряно върху изпънатата ръка,

сякаш бе решила да подремне. Но очите ѝ бяха отворени. Изцъклени и немигащи, с угаснал, безжизнен поглед.

От дълбоката рана на тила ѝ се процеждаше кръв и капеше върху красивото килимче пред ниската камина.

— Ив! — Джулия политна към нея, строполи се на колене и улови изстиналата ѝ ръка. — Ив, не! — Обезумяла, се опита да я вдигне, да изправи отпуснатото тяло. Блузата ѝ се напои с кръв и се размаза по самото ѝ.

Тогава се разпищя.

Втурна се бясно към телефона и се спъна. Олюляваше се от ужас, но се наведе и вдигна от пода месинговата маша, която се въргалаше там. По нея лъщеше незасъхнала кръв. С вик на отвращение я захвърли. Пръстите ѝ така силно трепереха, че докато успее да набере 911, вече хлипаше неудържимо.

— Нужна ми е помощ! — При тези думи стомахът ѝ се качи в гърлото. Сподави пристъпа на гадене. — Моля ви, мисля, че е мъртва! Трябва да ми помогнете. — Дишайки на пресекулки, тя изслуша наставленията на диспечера, изречени с успокояващ тон. — Само елате! По-бързо! — Съобщи набързо адреса и окачи слушалката. Без да се замисли, отново завъртя шайбата. — Пол! Имам нужда от теб...

Не можа да каже нищо повече. Щом гласът му прозвуча в слушалката, тя я пусна и изпълзя при Ив. За да улови ръката ѝ.

Когато пристигна, Пол завари на входа униформени полицаи. Но вече знаеше за случилото се. Като не успя да се свърже с Джулия по радиотелефона в колата, препускайки бясно към Малибу, накрая попадна на някаква истерична прислужница в къщата.

Ив беше мъртва.

Помисли си, че е станала грешка, че е някаква отвратителна шега. Но интуицията му подсказваше друго. По време на цялото дълго и изпълнено с чувство на безсилие пътуване се мъчеше да потисне тъпата болка под лъжичката и паренето в пресъхналото си гърло. В мига, в който спря пред входа, разбра, че положението е безнадеждно.

— Съжалявам, сър. — Полицаят се приближи до прозореца на колата му. — Никого не пускаме вътре.

— Аз съм Пол Уинтроп — каза безизразно. — Доведеният син на Ив Бенедикт.

Полицаят кимна и измъкна портативна радиостанция от колана си. След кратък разговор направи знак към вратата.

— Моля ви, карайте направо към вилата. — Пъхна се на мястото до шофьора. — Ще трябва да ви придружа.

Пол не отговори, само подкара по алеята, по която бе минавал безброй пъти. Забеляза още униформени полицаи, които обикаляха бавно из имението, наредени като разузнавателен отряд. Какво ли търсят, почуди се той? И кого ли?

Още коли и полицаи бяха струпани около вилата. Въздухът прашеше от граченето по радиостанциите. Ехтеше от плач. Травърс се беше свила на тревата и хлипаше в престилката си, вдигната към лицето. А Нина бе обвила ръце около икономката, лицето ѝ беше мокро от сълзи и окаменяло от ужас.

Пол слезе от колата и пристъпи към къщата, когато полицаят го спря.

— Съжалявам, господин Уинтроп, но не можете да влезете.

— Искам да я видя.

— Само служебни лица се допускат на местопрестъплението.

Знаеше установения ред, по дяволите, знаеше го не по-зле от тоя сополанко, дето още не му е поникнала брада като хората. Извърна се и прикова смразяващ поглед в младия полицай.

— Искам да я видя.

— Ама, аз, тъъ, ще проверя, но ще трябва да почакате, докато следователят разреши.

Пол извади пура. Изпитваше нужда да заличи горчилката от мъка и чувството на загуба в устата си.

— Кой е шефът тук?

— Лейтенант Нидълмайър.

— Къде е той?

— Някъде отзад. Ей! — извика полицайчето, когато Пол се упъти натам. — Той провежда разследване.

— Няма да ме изгони.

Бяха на терасата, насядали около веселата масичка, заобиколени от цветя. Пол хвърли бегъл поглед към Нидълмайър и го спря на Джулия. Лед. Лицето ѝ беше толкова чисто, бледо и студено. Стискаше

една чаша с двете си ръце, пръстите ѝ така се бяха очертали върху нея, сякаш бяха залепени.

Имаше и кръв. По полата ѝ, по сакото. Мъката му се взриви от ужас.

— Джулия?

Нервите ѝ бяха опънати до скъсване и като чу името си, цялата подскочи. Чашата изхвъркна от ръцете ѝ и се разби на плочките. За миг се олюля, беше ѝ причерняло. Сетне се спусна към него.

— Пол, о, Господи, Пол! — Щом я прегърна, тя отново се разтрепери. — Ив! — успя да каже само. И пак повтори: — Ив...

— Наранена ли си? — Искаше да я дръпне, за да се увери, но не можеше да отхлаби прегръдката си. — Отговори ми дали си наранена.

Тя поклати глава, дишайки тежко. Самообладание. Трябва да възвърне поне частица от самообладанието си, иначе никога няма да се съвземе.

— Беше вътре, когато се прибрах. Във вилата, на пода. Намерих я на пода. Пол, съжалявам! Толкова съжалявам.

Пол погледна над рамото ѝ. Нидълмайър не се бе помръднал. Седеше тихо и наблюдаваше сцената.

— Налага ли се да правиш това сега? — попита Пол.

— Сега е най-добре.

Познаваха се отдавна, повече от осем години, и се бяха сприятелили покрай писателските проучвания на Пол.

Франк Нидълмайър никога не бе искал да бъде друго, освен ченге. А винаги бе имал вид на абитуриент, който бие на очи сред другите. На Пол му бе известно, че гони четиридесетте, но по детското му лице нямаше никакви признаци на стареене. В професионално отношение бе станал свидетел на почти всички възможни падения на човешкия род. В личен аспект бе преживял два несполучливи брака и оцелял след тях без нито една бръчка, без нито един бял косъм, с твърдата увереност, че правдата може да възтържествува, ако постоянно се бориш със злото.

И понеже се познаваха, на Франк му бе известно колко привързан бе Пол към Ив Бенедикт.

— Тя беше страхотна жена, Пол. Съжалявам.

— Да. — Още не беше готов за съчувствие. — Трябва да я видя.

Франк кимна.

— Ще го уредя. — И въздъхна тихо. Явно жената, за която Пол му бе говорил последния път, когато бяха обърнали няколко питиета заедно, беше Джулия Съмърс. Как я беше описал? Франк разрови паметта си и пред очите му изникна Пол, надигнал ухилена бутилчицата с бира.

„Своенравна е, обича да се налага. Сигурно се дължи на факта, че трябва сама да отглежда детето си. Има страхотен смях, но не се смее достатъчно. Адски ме дразни! Мисля, че съм луд по нея.“

„Да, да. — Замаян от пиенето, Франк му се бе ухилил в отговор. — Но кажи нещичко за тялото ѝ. Започни от краката.“

„Фантастични! Направо невероятни.“

Франк вече бе забелязал, че Пол е прав за краката. Но в момента, изглежда, краката на Джулия Съмърс нямаше да я държат още дълго.

— Бихте ли седнали, госпожице Съмърс? Ако не възразявате, Пол може да остане, докато разговаряме.

— Не, аз... Моля те! — Тя се вкопчи в ръката на Пол.

— Никъде няма да ходя — рече той и седна до нея.

— Добре, да започнем сега от самото начало. Искате ли още вода?

Джулия поклати глава. Най-много от всичко на света искаше по-скоро да свършат.

— В колко часа се прибрахте вкъщи?

— Не знам. — Тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Джо. Джо на входа може би си спомня. Тази сутрин имах уговорена среща с Глория Дюбари. После обикалях с колата насам-натам...

— Ти ми се обади по телефона към обяд — подсказа ѝ Пол.

— От хотел „Бевърли Хилс“.

— Да, обадох ти се, след това продължих да обикалям.

— Често ли го правите? — попита Франк.

— Бях угрижена.

Франк забеляза погледите, които си размениха с Пол, и зачака.

— Прибрах се точно когато Глория си тръгваше, и...

— Госпожа Дюбари е била тук? — прекъсна я Франк.

— Да, предполагам, че е идвала... да види Ив. Тя тъкмо излизаше, когато аз минавах през вратата. Разменихме няколко приказки с Джо, после паркирах колата пред къщи. Още не ми се

влизаше вътре. Аз... — Отпусна ръце в скута си и ги стисна. Без да продума, Пол ги покри със своите. — Отидох в градината и седнах на една пейка. Не знам колко време съм била там. След това си тръгнах към къщи.

— Откъде влязохте?

— Отпред. Отключих входната врата. — Гласът ѝ пресекна и тя похлупи устата си с ръка. — Смятах да си наляя малко вино, да маминовам пиле за вечеря... И тогава я видях.

— Продължавайте.

— Лежеше просната на килимчето. А кръвта... Мисля, че отидох до нея и се помъчих да я свестя. Но тя...

— Позвънили сте на 911 в един и двадесет и два.

Джулия потръпна и се успокои.

— Обадох се на 911, след това на Пол.

— После какво направихте?

Отмести поглед от него и го зарея отвъд къщата. Над цветята пърхаха пеперуди.

— Сediaх с нея, докато дойдоха.

— Госпожице Съмърс, знаете ли защо госпожица Бенедикт е била във вилата?

— Чакала ме е. Ние работехме върху книгата.

— Значи вие сте нейната биографка? — погледна я Франк и кимна. — Докато работехте заедно, госпожица Бенедикт намеквала ли ви е, че някой ѝ има зъб?

— Много хора се чувстваха засегнати заради книгата. Ив знаеше куп неща. — Втренчи се в ръцете си, после в очите му. — Разполагам със записи, лейтенант, на разговорите си с Ив.

— Ще ви бъда благодарен, ако ми ги предоставите.

— Те са вътре. — Пръстите ѝ конвулсивно се вкопчиха в Пол. — Има и друго!

Разказа му за посланията, за разбиването на вилата, за кражбата, за самолета. Докато говореше, Франк си водеше кратки бележки и не сваляше поглед от лицето ѝ. Тази жена, помисли си той, всеки момент може да рухне, но се е заинатила да не го допусне.

— Защо не съобщихте за взлома?

— Ив искаше сама да оправи положението. По-късно ми каза, че е бил Дрейк — племенникът ѝ Дрейк Морисън, и че е приключила с

него.

Франк надраска инициалите „Д.М.“ и ги ограда в кръг.

— Ще ми трябват бележките.

— Те са при касетите — в сейфа.

Веждите му леко се свиха в знак на интерес.

— Давам си сметка, че ви е адски тежко, госпожице Съмърс, а аз не мога да сторя кой знае какво, за да ви помогна. — Забеляза с крайчеца на окото си как един полицаи се приближи до кухненската врата и му даде знак. — Но след като се поуспокоите, ще трябва да дойдете при мен и официално да дадете показания. Бих искал да взема и отпечатъците ви.

— Господи, Франк!

Детективът стрелна с поглед Пол.

— Такъв е редът. Трябва да съпоставим отпечатъците, оставени на местопрестъплението. Съвсем явно е, че ще открием вашите там, госпожице Съмърс. Ще бъде от полза да ги отделим.

— Няма нищо. Ще направя всичко, каквото е нужно. Трябва да знаете, че... — Джулия отчаяно се стараяше дъхът ѝ да не секва. — За мен тя беше нещо повече от литературна тема. Много повече, лейтенант! Ив Бенедикт беше моя майка.

Каква гадна бъркотия.

Франк нямаше предвид картината на местопрестъплението. Беше присъствал на безброй подобни сцени, за да бъде потресен от пораженията след насилствена смърт. Ненавиждаше убийствата, за него това бе най-презреният и страшен грях. Но той беше ченге отначало докрай, тъй че не беше негова работа да философства. А да улови здраво хлъзгавото въже на справедливостта.

Сега мислеше за своя приятел, докато наблюдаваше как Пол стоеше над покритото тяло. Как протегна ръка, за да докосне за сетен път мъртвото лице.

Франк бе изгонил всички от стаята и съдебните експерти не бяха особено доволни. Тепърва трябваше да се заемат с вземането на отпечатъци. Понякога правилата можеха да бъдат нарушавани. Пол имаше право да остане няколко минути насаме с жената, която бе обичал в продължение на двадесет и пет години.

От горе, където бе изпратил Джулия с една полицайка, се чуваха стъпки. Трябваше да се преоблече и да събере най-необходимите вещи за себе си и за детето. За известно време никой нямаше да влиза в къщата без разрешение.

Ив изглежда все така красива, помисли си Пол. Този факт сякаш му действа успокояващо. Който го е извършил, не е успял да ѝ отнеме красотата.

Беше прекалено бледа, естествено. И твърде неподвижна. Притвори очи и се помъчи да потисне поредния болезнен пристъп на мъка. Тя не би желала това. Стори му се, че чува смеха ѝ и усеща как го потупва по бузата.

— Скъпи — би казала, — животът ми беше по-наситен, отколкото се полага, тъй че недей да плачеш за мен. Сега се надявам — по дяволите, настоявам почитателите ми да се облеят в сълзи и да потънат в скръб. В знак на траур киностудиите трябва да спуснат кепенците за един проклет ден. Но от най-обичните си хора искам да се напият до припадък и да вдигнат щур купон.

Нежно пое ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си.

— Сбогом, прелест моя.

Франк сложи ръка на рамото му.

— Хайде да излизаме.

Пол кимна и се извърна. Бог му беше свидетел, че наистина имаше нужда от чист въздух. В мига, в който пристъпи на терасата, дълбоко си пое дъх.

— Как? — беше единственият му въпрос.

— Удар в основата на черепа. Май с машата за камината. Знам, че няма да ти олекне много, но съдебният лекар смята, че смъртта е настъпила мигновено.

— Не, не ми олекна. — Сви юмруци от безсилие и ги пхна в джобовете си. — Трябва да направя някои приготовления. Кога ще можеш да... Кога ще ми я предадеш?

— Ще те известя. Не мога да ти помогна с нищо повече. И без това ще трябва да разговаряш с мен служебно. — Извади цигара. — Мога да дойда при теб или ти да слезеш в града.

— Трябва да измъкна Джулия по-далече оттук. — Прие предложената от Франк цигара и се наклони към огънчето от кибрита.

— Двамата с Брандън ще останат при мен. Ще ѝ е нужно малко време, за да дойде на себе си.

— Ще се опитам да не я безпокоя веднага, Пол, но трябва да ме разбереш. Тя е намерила трупа, тя е отдавна загубената дъщеря на Ив. Знае какво има тук. — Вдигна торбичката с касетите, които бе взел от сейфа, след като Джулия му бе съобщила мястото и шифъра. — Тя е главната ни следа.

— Може и да е главната ви следа, но се държи на една тъничка нишка. Опънете ли я още малко, ще се скъса. За Бога, дай ни два-три дни.

— Ще се опитам. — Издуха дима между зъбите си. — Няма да е лесно. Вече гъмжи от репортери.

— Гадост.

— Точно така. Ще гледам да запазя взаимоотношенията на Джулия с Ив в тайна възможно най-дълго, но все някога ще излязат наяве. И тогава ще я нападнат като бълхи. — Вдигна очи, когато Джулия излезе през вратата. — Отведи я оттук.

Запъхтян, Дрейк се шмугна през вратата и я заключи. Слава Богу, слава Богу, мислеше си непрекъснато и търкаше лепкавото си от пот лице с разтреперани ръце. Успя да се прибере. Вече е в безопасност.

Трябваше да пийне нещо.

Като щадеше глезена си, закуцука през дневната към бара и напосоки грабна една бутилка. Бързо завъртя тапата и в гърлото му загъркори питие. Потръпна, пое си въздух и пак отпи.

Мъртва! Кралицата е мъртва.

Изкиска се нервно, след което шумно се разхлипа. Как е могло да се случи? Защо се е случило? Ако не се беше измъкнал преди Джулия да се прибере...

Няма значение. Пропъди дори мисълта за това и притисна с ръка замаяната си глава. Важното е, че никой не го видя. Ако запази спокойствие и действа хитро, всичко ще бъде супер. Повече от супер. Едва ли е имала време да промени завещанието си.

Беше богат човек! Истински магнат! Отново надигна бутилката като за наздравица, но мигновено я пусна на пода и се втурна към

тоалетната. Хвана се за клозетната чиния и взе да повръща от отвращение и страх.

Маги Касъл научи новината по най-жестокия начин — един репортер ѝ се обади по телефона и поиска да чуе как се чувства и какво е мнението ѝ.

— Мръсно, гадно копеле! — избълва тя и се наклони напред в бежовия си кожен въртящ се стол. — Знаеш ли, че мога да ти съдера задника, задето ми скрои такъв номер? — изрече тя и тресна слушалката с удоволствие. На главата ѝ висяха куп сценарии за преглеждане, договори за подновяване, телефонни обаждания, тъй че нямаше никакво време за безвкусни шеги.

— Смахнат тъпанар — кротко промърмори и изгледа телефона с неприязън. Червата ѝ изкуркаха и отвякоха вниманието ѝ. Тя притисна стомаха си с ръка, за да ги успокои. Свири от глад, помисли си. Умираще от глад и с радост би убила някого за тлъста порция ростбиф с ръж. Но щеше да се напъха в тая дрешка номер 44, за която се бе изръсила с цели три хилядарки, пък да става каквото ще, а и раздаването на „Оскарите“ беше след по-малко от седмица.

Нареди три от лъскавите снимки с размер 21/26 като карти за игра и се загледа в знойното лице. Трябваше да реши коя да изпрати за одобрение, задаваше се страхотна роля в новия игрален филм, който се подготвяше.

Точно пасва на Ив, размишляваше. Въздъхна. Ех, ако Ив беше с двадесет и пет години по-млада. Най-гадното беше, че дори Ив Бенедикт не можеше да бъде вечно млада.

Маги почти не отмести поглед, когато вратата се отвори.

— Какво има, Шийла?

— Госпожице Касъл... — Шийла стоеше на прага, стиснала с едната си ръка дръжката, а с другата се подпираше на касата. — Господи, госпожице Касъл!

Треперещият глас накара Маги да вдигне рязко глава. Очилата ѝ за четене се смъкнаха на носа.

— Какво? Какво има?

— Ив Бенедикт... е била убита.

— Глупости! — Обзе я гняв и тя се надигна от стола. — Ако тоя задник се е обадил пак...

— Радиото... — успя да изрече Шийла и затърси хартиена кърпичка в джоба на полата си. — Току-що го съобщиха по радиото.

Вбесена от яд, Маги грабна дистанционното управление и го насочи към телевизора. Превъртя каналите два пъти и накрая попадна на новини.

— Холивуд и целият свят са потресени от смъртта на Ив Бенедикт този следобед. Кинозвездата, прочута от десетки филми, е била намерена мъртва в имението си, след като по всяка вероятност е станала жертва на убийство.

С очи, приковани в екрана, Маги бавно се отпусна на стола.

— Ив... — прошепна. — О, Господи, Ив!

Затворен в кабинета си на километри разстояние, Майкъл Делрикио се беше втренчил в телевизора и тъпо зяпаше бързо сменящите се картини. Ив на двадесет — сияйна, ослепителна. На тридесет — знойна, зашеметяваща.

Не помръдваше. Не продумваше.

Няма я. Свършено е с нея, погубена е. А можеше да й даде всичко. Дори живот. Ако го беше обичала достатъчно, ако беше вярвала в него, ако се беше осланяла на него, можеше да го предотврати. А вместо това, тя го презря, отритна, намрази. И беше мъртва. Но дори в смъртта си бе способна да го съсипе.

Глория лежеше в тъмната си спалня, покрила подпухналите си очи със студена маска от гел. Валиумът не й помагаше. Нищо нямаше да може да й помогне. Ни хапчета, ни козметични хитрости, ни молитви щяха да оправят положението.

Ив беше най-добрата ѝ приятелка. Дразнеше се, че не е в състояние да изличи общите им спомени, да пренебрегне женската им близост, която ѝ беше толкова скъпа.

Вярно е, че бе засегната, сърдита и уплашена. Но нито за миг не бе пожелавала смъртта на Ив. Не бе искала всичко да свърши така.

Но Ив беше мъртва. Нямаше я. Под успокояващата маска рукнаха сълзи. Глория се питаше какво щеше да стане с нея сега.

В библиотеката си, заобиколен от книгите, които бе обичал и събирал почти цял живот, Виктор гледаше втренчено запечатана бутилка с „Ирландска мъгла“. Уискито, мислеше си той, каквото го правят ирландците, е най-доброто средство за напиване.

Копнееше да се напие, да се натряска до такъв предел, че да притъпи способността си да разсъждава, да чувства и да диша. Колко ли време може да издържи така, питаше се? Една нощ, седмица, година? Дали ще успее да се запази в това състояние достатъчно дълго, та като изтрезнее, болката вече да е отминала?

Нито уискито, нито времето ще му стигнат за това. Ако е прокълнат да живее още десетина години, до сетния си дъх не ще се отърве от мъката.

Ив! Само Ив може да излекува болката му. А той никога повече няма да я държи в обятията си, няма да усеща сладостта ѝ, няма да се смеят заедно или да седят тихичко в градината и просто да усеща присъствието ѝ.

Не биваше да се случва така. Дълбоко в себе си знаеше, че всичко можеше да бъде иначе. Като в слаб сценарий, написан нескопосано, край можеше да бъде променен.

Тя го бе напуснала завинаги и този път беше невъзможно да се сдобрят с цената на компромиси и обещания. Оставаха единствено спомените да съживяват пустите му дни и нощи.

Той взе бутилката и я хвърли в стената. Тя с трясък се разби. Острата миризма на уиски го задави, той закри лицето си с ръце и прокле Ив от дън-душа.

Антъни Кинкейд злорадстваше. Направо ликуваше. Смееше се с пълно гърло. Лакомо се тъпчеше с намазани с гъши пастет солени бисквити и не откъсваше поглед от телевизора. Щом някой канал превключеше на редовната си програма, той го сменяше и започваше да търси нова информационна емисия, за да чуе повторението на събитието.

Мръсницата беше мъртва и нищо не можеше да му достави по-голяма радост. Сега беше само въпрос на време, преди да си уреди сметките с тази Съмърс и да си вземе касетите, с които Ив го бе заплашвала.

Репутацията, парите, свободата му най-сетне бяха в безопасност. Ив бе получила каквото заслужаваше.

Дано само се е мъчила по-дълго.

Лайл не знаеше какво, по дяволите, да мисли. Беше твърде уплашен, за да му пука. Предполагаше, че Делрикио е пречукал Ив, а той бе свързан с него. Е, само си беше отварял ушите, ама такива като Делрикио никога не падат по гръб. Все гледат да натопят някой друг.

Може да избяга, ама беше адски сигурен, че ще го пипнат. Едва ли ченгетата ще се хванат на въдицата и ще повярват на алибито, че цял следобед е спал, след като е изпафкал тлъста цигарка с марихуана.

По дяволите, защо й трябваше на тая брантия да пуква и да му изпортва работата? Ако бе почакала няколко седмици, той отдавна щеше да се е изпарил с натъпкани джобове и шапка на тояжка. Ама че късмет! Такъв кофти късмет.

Седеше гол на леглото и клатеше една бира между коленете си. Ще се наложи да си изфабрикува по-солидно алиби. Смучеше бира, напъваше си мозъка, накрая се ухили. Нали бе успял да изкрънка пет хилядарки от Делрикио. Щом не е способен да си купи алиби с две-три от тях и със своя прочут, неуморен юнак, значи тогава няма за какво да живее.

Травърс беше безутешна. Нина се мъчеше да я успокои, но икономката отказваше да яде, да си легне, да вземе приспивателно. Седеше на терасата и гледаше към градината.

Дори не искаше да влезе вътре, въпреки молбите и настояванията на Нина.

Полицията бе претърсила цялата къща, надничаха в чекмеджетата, ровиха с мръсните си лапи из личните вещи на Ив. Всичко беше осквернено.

Нина я наблюдаваше с подпухналите си зачервени очи. Какво си въобразява, че само на нея ѝ е мъчно ли? Да не мисли, че само тя се чувства зле, че е уплашена и разлюляна?

Нина рязко се извърна от вратите към терасата. Господи, как иска да си поговори с някого, да се сгуши в нечия прегръдка. Може да вдигне слушалката и да набере един от многото телефонни номера, но всичките ѝ познати ще я разпитват за Ив. В края на краищата, животът на Нина Соломон беше започнал в деня, в който Ив Бенедикт я бе взела при себе си.

А сега Ив си бе отишла и тя си нямаше никого. И нищо. Как е възможно един човек да има такова огромно влияние върху друг? Не е редно. И не е честно.

Приближи се до бара и си наля голяма доза бърбън. Намръщи се, като го опита. От години не беше пила нищо по-силно от бяло вино.

Но вкусът му не ѝ навяваше лоши спомени. Напротив, успокояваше я и ѝ вдъхваше сили. Пак отпи. Ще трябва да впрегне всичките си сили, за да издържи следващите няколко седмици. Или останалата част от живота си.

Тази нощ. Първо ще съсредоточи усилията си върху тази нощ.

Как ще спи тук, в тази голяма къща, при мисълта, че спалнята на Ив е в дъното на коридора?

Ще иде на хотел. Не, няма да е редно. Ще остане, все някак ще изкара нощта. После ще мисли за следващата. И за по-следващата.

Когато Джулия се отърси от въздействието на приспивателното, минаваше полунощ. Не беше изгубила досег с действителността. Нито веднъж не си помисли, че всичко е било просто ужасен кошмар.

В момента, в който дойде на себе си, веднага се сети къде е и какво се е случило.

Беше в леглото на Пол. Ив беше мъртва.

Прониза я болка и тя се обърна, за да го докосне, да се притисне към топлото му и живо тяло. Но мястото до нея беше празно.

Надигна се от леглото и стана, макар че залиташе и главата ѝ се маеше.

Спомни си, че по нейно настояване бяха отишли с колата да вземат Брандън. Нямаше да се помири, ако научи новината от

телевизията. Въпреки това, не му каза всичко, а само, че е станала злополука — доста жалък евфемизъм за убийство — и че Ив е загинала.

Той се разплака — естествен изблик на чувства към една жена, която се бе държала мило с него. Джулия се питаше как и кога ще намери начин да му съобщи, че тази жена е негова баба.

Но това можеше да почака. Брандън спеше в пълна безопасност. Може би малко тъжен, но невредим. За разлика от Пол.

Откри го на терасата, загледан в морето, което връхлиташе върху черния пясък с яростните си вълни. За миг си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне. Силуетът му се открояваше на лунната светлина, ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете на джинсите, които сигурно бе обул, когато я е оставил сама в леглото.

Не беше необходимо да вижда лицето му, нито очите, нито да чува гласа му. С цялото си същество усети мъката му.

Не знаеше как би му помогнала повече, като се приближи, или като остане настрана, затова не помръдна от мястото си.

Той забеляза присъствието ѝ. В мига, в който прекрачи прага, долови излъчването ѝ. И скръбта ѝ. През по-голямата част от нощта правеше онова, което се искаше от него, но съвсем механично. Позвъни на хората, на които трябваше, отклони обажданията на други. Изяде супата, която тя бе пожелала да стопли, насили я да глътне приспивателните, които щяха да ѝ помогнат да заспи.

А сега дори нямаше сили да легне.

— Когато бях на петнадесет, точно преди шестнадесетия ми рожден ден — започна той, като не откъсваше поглед от тъмната вода, устремила се към пясъка. — Ив ме научи да шофирам. Бях дошъл тук на гости и един ден тя просто посочи колата си, страхотен мерцедес и каза: „Качвай се, момче. Дай да те науча първо да караш както трябва.“

Извади пура от джоба си. Огънчето от кибрита очерта измъченото му лице, после пак го обгърна тъмнина.

— Бях уплашен и същевременно толкова развълнуван, че краката ми играеха върху педалите. Един час карах из Бевърли Хилс, цялата кола се тресеше, придърпваше, блъскаше се в бордюрите. А тя само отмяташе глава назад и се смееше.

Димът смъдеше в гърлото му. Хвърли пурата през парапета и се облегна върху него.

— Господи, толкова я обичах!

— Знам. — Тя се приближи до него и обви ръце около него.

Стояха мълчаливо прегърнати и мислеха за Ив.

[1] В легендите за крал Артур най-чистият и най-благородният от рицарите на Кръглата маса, сина на Ланселот и Елейн, който успява да открие Свещения Граал. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Светът скърбеше. Ив би се радвала. Името ѝ изпълваше уводната страница на „Пипъл“, плюс статия, разгъната на още шест.

„Найтлайн“ бе посветил цял брой на нея. Излъчванията за Ив Бенедикт изместваха редовните предавания на почти всички програми. Включително и по кабелните телевизии. „Нашънъл Инкуайърър“ тръбеше, че нейният дух витаел из предишната ѝ киностудия. Предприемчиви улични търговци продаваха фланелки, халби и плакати с такава бързина, с каквата не можеха да бъдат произведени.

Един ден преди връчването на „Оскарите“ Холивуд бе обвит в черен блясък. Как би се смяла само.

Пол се помъчи да заглуши скръбта си, като си представяше как би приела почестите — старомодни и тържествени. Но толкова много неща, безброй неща, му напомняха за нея.

Джулия също.

Тя прекарваше всеки ден, вършейки каквото е нужно с неотслабваща и целенасочена енергия. Ала в очите ѝ се таеше отчаяние, което той не можеше да разсее. Беше дала показанията си пред Франк, с часове стоеше в участъка и преповтаряше всяка възстановена подробност. Безупречното ѝ самообладание се пропуска само веднъж — когато за първи път Франк пусна един от направените записи. В момента, в който чу плътния, дрезгав глас на Ив, тя скочи, извини се и се втурна в дамската тоалетна, където не издържа и повърна.

След това успя да прослуша спокойно останалите касети, сверяваше ги с бележките си, добавяше датата, обстоятелствата около интервюто, настроението, нейното собствено тълкуване.

През тези три мъчителни дни двамата с Брандън останаха в Малибу, докато Пол извършваше приготовленията за погребението.

Ив искаше пищност. Кога ли е било другояче? Беше оставила пределно ясни указания за Пол при адвокатите си. Беше закупила парцела — първокласен недвижим имот, както го наричаше, още преди

една година. Сама си бе харесала и ковчега. Сапфиреносин и лъскав, подплатен със снежнобяла коприна. Беше включила дори списък на поканените със строго определените им места, сякаш бе планирала последното си тържество.

Музиката също бе избрана, както и изпълнителите. Подготвила бе и погребалните си одежди — блестяща изумруденозелена вечерна рокля, която никога не бе обличала пред хора. Самият ѝ дебют бе грандиозно събитие.

Естествено, бе настояла прическата ѝ да бъде направена от Армандо.

В деня на погребението улиците се изпълниха с тълпи от нейни почитатели. Те се трупаха край входа на църквата, някои плачеха, други щракаха снимки, проточили шии, за да зърнат опечалените знаменитости. Бръмчаха видеокамери. Крадяха се портфейли и от време на време някой падаше в несвяст. Беше зашеметяващо представление, както би го оценила тя. На тази премиера липсваше само светлината от кръстосването на прожекторите.

Запристигаха лимузините и вяло взеха да изсипват скъпоценния си товар — богатите, прочутите, бляскавите опечалени. Най-добрите моделиери бяха показани предимно с черни облекла.

Тълпата ахна и се разшумя, когато Глория Дюбари се появи, тежко облегната върху якото рамо на съпруга си. Тоалетът ѝ на Ив Сен Лоран бе подчертан от плътна воалетка.

Отново се разнесе шушукане, примесено с кикот, когато Антъни Кинкейд с мъка се изсули от лимузината с огромното си туловище, непристойно натъпкано в черен костюм.

Травърс и Нина минаха през навалицата, без да бъдат забелязани.

Питър Джаксън беше навел глава и не обърна внимание на замаяните си почитатели, които крещяха името му. Мислеше си за жената, с която бе прекарал няколко страстни нощи и как бе изглеждала в последната дъждовна утрин.

Избухнаха одобрителни възгласи при появата на Рори Уинтроп. Не знаейки как да реагира, той помогна на съпругата си да слезе от колата и изчака Кенет да се присъедини към тях на тротоара.

— Господи, какъв цирк — измърмори Лили и се подвоуми дали да се извие с гръб, или да покаже най-хубавата част от себе си на вездесъщите фотографии.

— Да. — Мрачно усмихнат, Кенет обходи с поглед тълпата, която се блъскаше и напираше към полицейските заграждения. — Ив отново ръководи представлението.

Лили се извърна от него и улови съпруга си под ръка, за да се облегне на нея.

— Добре ли си, скъпи?

Той само поклати глава. Долавяше екзотичния парфюм на жена си и усещаше здравата ѝ сигурна десница. Студената сянка на църквата сякаш протягаше мъртвешки пипала към тях.

— За първи път в живота си се чувствам смъртен. — Преди да се изкачат по стълбите, забеляза Виктор. Нищо не можеше да му каже, никакви слова не бяха в състояние дори да се докоснат до мъката, така силно изразена в очите му. Рори се наклони по-близо към жена си. — Хайде да започваме този ужасен театър.

Джулия знаеше, че е способна да го издържи. Знаеше, че трябва. Привидно изглеждаше спокойна, но стомахът ѝ се свиваше от страх при мисълта за предстоящия ритуал. Дали този обред беше почит към мъртвите или забавление за живите? Когато лимузината спря до бордюра, тя моментално стисна клепачи. Ала в мига, в който Пол улови ръката ѝ, пръстите ѝ бяха сухи и стегнати. Едва не рухна, като зърна Виктор до входа на църквата. Той само я погледна бегло и веднага отмести очи.

Нищо не знае, помисли си, и пръстите ѝ се свиха в юмрук. Не подозира колко тясно ги свързва жената, която бяха дошли да изпратят за последно.

Твърде много хора, каза си и изпадна в паника. Имаше твърде много хора, които бяха прекалено близо и се блъскаха да се приближат още повече. Зяпаха, подвикваха. Усещаше миризмата им, сгорещената им плът, парещия им дъх, трептящата енергия, която струеше от наситения със скръб и неудържима възбуда въздух.

Отново започна да трепери и понечи да се дръпне, когато Пол обви ръка около кръста ѝ. Измърмори нещо, но тя не можа да го чуе. Ушите ѝ пищяха. Задушаваше се. Опита се да му го каже, но той я поведе нагоре по стълбите и я вмъкна в църквата.

Лееше се музика, не тежките стонове на органа, а ясната, благозвучна мелодия на цигулка, примесена с нежните звуци на флейта. Църквата гъмжеше от цветя и хора. Ала тежкият въздух сякаш

се разреждаше и освежаваше. Тъмните одежди на дошлите да зачетат последното тържество на Ив се открояваха на фона на джунглата от пъстри букети. Нямаше погребални венци. Вместо тях, се разстиляше море от камелии, планини от рози, купища магнолии, подобни на снежни преспи. Картината излъчваше и очарование, и красота. Точно в средата на сцената, където бе прекарала почти целия си живот, бе поставен лъскавият син ковчег.

— Съвсем в стила ѝ — измърмори Джулия. Паниката я бе напуснала. Дори под плащеницата от скръб, в нея нахлу прекрасно, ведро чувство на възхищение. — Учудвам се, че никога не си е опитала силите в режисурата.

— В момента го прави. — Не беше трудно да се усмихне.

Пол продължи да я държи за кръста, когато тръгнаха по дългия път към предната част на църквата. Видя сълзи и нажалени очи, но също така много злобни погледи и престорени лица. Тук-там някои групички шушукаха помежду си. Обсъждаха се планове, сключваха се сделки. В Холивуд не се пропускаше нито една възможност.

Ив би разбрала и би го одобрила.

Джулия нямаше намерение да се приближава до ковчега, да погледне покойницата за последен път, да си вземе прощално сбогом. И да беше проява на страх, бе готова да си го признае. Но когато съзря Виктор да гледа втренчен любимата жена, стиснал огромни юмруци, отпуснал широките си плещи, просто не можеше да седне ей-така на пейката.

— Трябва да...

Пол кимна.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не, аз... Мисля, че трябва да отида сама. — Първата крачка далеч от него ѝ се стори най-трудна. После направи втора, трета. Щом застана до Виктор, надникна в сърцето си. Тези хора я бяха създали — жената, така красиво заспала върху бялата коприна, и мъжът, който пазеше съня ѝ с покрусени от скръб очи. Дори да не можеше да ги възприеме като родители със съзнанието си, чувствата ѝ говореха друго. Послуша сърцето си и сложи ръка върху неговата.

— Тя ви обичаше, най-много от всички. Едно от последните неща, които ми каза, беше, че сте я направили безмерно щастлива.

Пръстите му сграбчиха тези на Джулия.

— Не ѝ дадох достатъчно. Не успях.

— Дадохте ѝ повече, отколкото можете да си представите, Виктор. За мнозина тя беше звезда, творение, образ. За вас беше жена. С главна буква. — Стисна устни, надяваше се, че постъпва правилно, че казва каквото трябва. — Веднъж ми сподели, че единственото ѝ съжаление е свързано с момента, когато е чакала филма да бъде завършен.

Тогава той се обърна, отмести поглед от Ив към дъщеря си, която не подозираше, че има. В този миг Джулия осъзна, че е наследила очите на баща си — онова дълбоко, ясносиво, което можеше да се променя от опушено до леденостудено под напора на чувствата. Прозрението я накара да отстъпи рязко крачка назад, но неговата ръка вече се бе устремила към нейната.

— Ще ми липсва всеки миг до края на живота ми.

Джулия сплете пръсти с неговите и го отведе до мястото, където я чакаше Пол.

Върволицата от автомобили, отправени се бавно към Форест Хилс, се виеше с километри като черна лента. В отделните коли имаше наистина някои дълбоко опечалени. В други, пътниците се гушеха сред хладния разкош на наетите лимузини и уж скърбяха, както при поредното съобщение в последните телевизионни новини за кончината на някоя знаменитост. Тъгуваха по загубата на едно име, на едно лице, на една личност. Това не беше обида за човека, скрит зад лицето, а признание за неговото влияние върху останалите.

Срещаха се и такива, които просто изпитваха благодарност, че са били включени в списъка на поканените. Защото такова събитие със сигурност щеше да бъде отразено надълго и нашироко в пресата. И в това нямаше нищо обидно. Беше просто безплатна реклама.

Четвърти пък изобщо не тъгуваха, седяха, потънали в тишината на просторния, луксозен автомобил, и таяха в сърцата си радост, тъмна и искряща като лъскавата му боя, проблясваща на слънцето.

В някои отношения и това можеше да бъде сметнато за проява на почит.

Но Джулия, която слезе от колата, за да извърви краткото разстояние до мястото на гроба, не спадаше към нито една от тези

категории. Вече бе погребала родителите си и бе преодоляла онази дълга, мъчителна крачка от дъщеря към сираче. Въпреки това всяка стъпка бе белязана от дълбока, натрапчива болка. Днес щеше да зарови още една майка и отново да се изправи пред собствената си неизбежна тленност.

Както стоеше, вдъхвайки аромата на тревата, на земята и на тежката плащеница от цветя, прогони от съзнанието си настоящето и се пренесе в миналото.

Спомни си как се смееше с Ив край плувния басейн, когато бе пийнала малко повече вино и говореше твърде откровено. Как е могла да ѝ разкаже толкова много неща?

Как се потяха двете, докато Фриц ги привеждаше във форма. Сподавени ругатни, задъхани жалби. Странната близост между две разсъблечени жени, приклепени в капана на общата суетня.

Споделени тайни, искрени откровения, разголени лъжи. Колко лесно се бяха сприятелили.

Нали тъкмо това искаше Ив, запита се Джулия? Да спечели приятелството ѝ, да я привърже към себе си, да я накара да я види като личност, цялостна и ранима. И тогава...

Не беше ли вече без значение? Ив беше мъртва. Останалата част от истината, ако има такава, никога няма да излезе наяве.

Джулия скърбеше, въпреки че не можеше да реши дали някога ще ѝ прости.

— По дяволите! — Франк разтърка лицето си с ръце. Работата му го разпъваше на кръст. Виждаше само една следа и тя водеше право към Джулия Съмърс.

През цялата си професионална практика се бе ослянял предимно на интуицията си. Седмото чувство можеше да преведе полицая през сложния лабиринт от заподозрени, улики, процедури. Никога досега в кариерата си не си спомняше инстинктът му да е бил в такова драстично противоречие с фактите.

Всичките бяха пред него, в обемистата папка, която бе набъбнала през изтеклите три дни.

Протоколите от медицинската експертиза, от аутопсията, напечатаните на машина и подписани показания на хората, разпитани

от него или от другия следовател.

Съвпадението на времето, на дяволското време, не можеше да бъде пренебрегнато.

И икономката, и секретарката бяха видели Ив Бенедикт в деня на убийството няколко минути преди един часа. Глория Дюбари си бе тръгнала секунди по-рано, след кратък личен разговор с Ив. Джулия Съмърс бе пристигнала на входа към един, бе побъбрила с пазача и после бе влязла. Спешното позвъняване от вилата бе засечено в един и двадесет и две.

Джулия не разполагаше с алиби за този жизненоважен период от време, за тези фатални двадесет и две минути, когато, според уликите, Ив Бенедикт е била убита.

Извитият край на месинговата маша за камината бе пробил тила ѝ. От раната и нанесения удар бе настъпила смъртта. Върху машата бяха открити единствено отпечатьците на Джулия Съмърс.

Всички врати бяха заключени, с изключение на тази на главния вход, която, по думите на Джулия, сама била отворила. Никакви ключове не бяха намерени у Ив.

Доказателството беше косвено наистина, но достатъчно уличаващо, дори без да се взима под внимание кавгата, спомената и от двете свидетелки.

Очевидно новината, че е незаконна дъщеря на Ив Бенедикт, бе докарала Джулия Съмърс до неистова ярост.

„Тя крещеше и заплашваше — пишеше в показанията си Травърс. — Чух я да вика и изтичах навън. Преобърна масата и посудата се изпочупи по плочките. Беше бяла като платно и предупреждаваше Ив да не я приближава. Каза, че ще я убие.“

Естествено, хората често употребяват подобни изрази, помисли си Франк и се почеса по тила, без да го сърби. Лошото е обаче, когато някой опъне петалата след такава банална и несериозна закана.

Проблемът беше, че изобщо не ставаше дума за късмет. При този натиск от страна на губернатора, който стигаше чак до прекия му шеф, Франк не можеше да си позволи интуицията да го отклонява от фактите.

Ще се наложи да доведе Джулия за разпит.

Адвокатът се прокашля и обиколи с поглед стаята. Всичко беше точно така, както бе заръчала Ив. Грийнбърг се чудеше дали не е предусещала, че времето ѝ изтича, когато му заповяда светкавично да уреди и най-малките подробности.

Окопити се. Не беше фантазьор. Ив е бързала, защото ѝ е заложено в характера. Подходи към новото завещание с присъщата ѝ нетърпеливост, която проявяваше във всичко. Промените бяха повече от прости. Ив владееше и тази способност, но само ако ѝ скимне.

Щом заговори, присъстващите до един млъкнаха. Дори Дрейк, който се канеше да си налее още едно питие, се спря наскред път. Когато изложението започна с обичайния списък на даренията за прислугата и разните благотворителни заведения, той продължи заниманието си. В тишината прозвуча бълбукането на течност в кристална чаша.

Личните дарения бяха точно определени. На Маги Ив оставяше чифт специални изумрудени обеци и тройна перлена огърлица, плюс една картина на Уайът^[1], която агентката винаги беше харесвала.

На Рори Уинтроп — комплект дрезденски свещници, закупени през първата година след сватбата им, и едно томче на Кийтс.

Глория се разрида върху рамото на съпруга си, когато чу, че наследява старинна кутия за бижута.

— Бяхме в „Сотби“ преди години — хълцаше тя. В нея отчаяно се бореха две чувства — на вина и скръб. — И Ив наддаде повече от мен. О, Маркърс!

Той взе да я утешава шепнешком, а Грийнбърг отново се прокашля и продължи.

На Нина завещаваше лиможски порцелан и десет хиляди долара годишно за такъв период от време, какъвто бе прекарала на служба при Ив. На Травърс даряваше къща в Монтерей^[2], същата сума и известен фонд под попечителство за сина ѝ, който трябваше да покрие всички медицински разходи до края на живота му.

На сестра си, която не бе дошла за опелото, нито за прочитането на завещанието, Ив оставяше малка жилищна кооперация за даване под наем. Дрейк бе упоменат мимоходом, че е получил цялото си наследство още приживе.

Реакцията му беше предсказуема до такава степен, че по лицата на някои от присъстващите се появиха мрачни усмивки. Той разля

питието си и стаята се изпълни с дъх на скъпо уиски. Слисаната му въздишка бе подсилена допълнително от издрънчаването на кубчетата лед, които се посипаха от чашата му върху лъскавата повърхност на бара.

Докато другите го наблюдаваха с различна доза любопитство или погнуса, той изпадна в неистова ярост, която претърпя няколко метаморфози — от ругатни и хленч, после в бръщолеване и накрая отново в ругатни.

— Проклетата кучка! — Едва не се задави, като се мъчеше да си поеме въздух. Лицето му беше придобило нездравия цвят на избеляла от слънцето гума. — Отдадох ѝ толкова години, почти двадесет скапани години от живота си. Няма да позволя да ме отреже по този начин! Особено след всичко, което направих за нея.

— Направил за нея ли? — Маги се изсмя дрезгаво. — Никога не си направил нищо за Ив, освен да смучеш от банковата ѝ сметка.

Той пристъпи крачка напред, беше достатъчно пиян, за да удари жена пред свидетели, без да се замисли.

— А ти само грабеше своите петнадесет процента. Аз поне съм ѝ роднина. Ако си въобразяваш, че ще ти дам да се измъкнеш от тук с изумрудни или каквото и да е друго, докато аз съм оставен на сухо...

— Господин Морисън — прекъсна го адвокатът. — Вие, разбира се, имате право да оспорите завещанието...

— Така е!

— Обаче — продължи той с невъзмутимо достойнство — трябва да ви уведомя, че госпожица Бенедикт обсъди своите желания с мен съвсем конкретно. Освен това, разполагам с копие от неин видеозапис, в който тя, макар и не толкова официално, изразява тези желания. Ще се убедите, че оспорването на документа ще ви струва много скъпо, и то без особен резултат. Но дори ако решите да постъпите така, пак ще се наложи да изчакате края на днешната процедура. Да продължаваме нататък...

Дарението за Виктор включваше колекцията ѝ с поезия и малко преспапие, описано като стъклен купол, в който бяха вградени червена шейна и осем еленчета.

„На Брандън Съмърс, който ме очарова, завещавам сумата от един милион долара за образование и развлечения, която ще се намира

под попечителство до двадесет и петия му рожден ден, когато ще може да се разпорежда по желание с целия остатък от парите.“

— Ама това е адски нелепо — подхвърли Дрейк. — Да оставя един милион, един проклет милион, на някакво си хлапе. На някакъв си пиклив сополанко, дошъл от улицата.

Преди Джулия да успее да се обади, Пол се изправи. Изражението на лицето му смрази кръвта ѝ. Не вярваше, че някой би могъл да оживее след този изпепеляващ поглед.

Всички очакваха да завалят заплахи. Една светкавична, противна юмручна схватка нямаше да изненада никого. По дяволите, сигурно щяха да ѝ се израдват. Дори Глория спря да циври и се загледа. Ала Пол, вперил в него свирепи, немигащи очи, каза само едно изречение:

— Само да си посмял да си отвориш устата още веднъж.

Произнесе го тихо, но всички доловиха закана и недвусмисления подтекст в думите. Когато отново седна на мястото си, Грийнбърг само кимна, сякаш Пол бе дал правилния отговор на особено щекотлив въпрос.

— Останалото — зачете той, — в това число цялото движимо и недвижимо имущество, всички авоари, акции и постъпления, завещавам на Пол Уинтроп и Джулия Съмърс, които да бъдат поделени помежду им по тяхно усмотрение.

Джулия престана да чува. Монотонният глас на адвоката не можеше да заглуши пищенето в ушите ѝ. Виждаше, че устата му се мърда, чувстваше погледа на тъмните му, проникателни очи върху лицето си. Ръката ѝ изтръпна, като че бе заспала и кръвта ѝ се мъчеше да възстанови циркулацията си, боцкайки я. Но това беше всъщност Пол, който просто се бе вкопчил в нея.

Изправи се, без да го съзнава. Краката ѝ слепешката заопипваха пода и олюлявайки се като пияна, тя излезе на терасата.

Там имаше живот — в трептящите багри на цветята, в настойчивото, весело чуруликане на птиците. И въздух. Можеше да го поема с цели гърди, да го усеща как изпълва дробовите ѝ и как отново се устремява навън, сякаш и той притежаваше цвят, плътност и глас. Вдъхна жадно още няколко пъти, когато внезапно я преряза непоносима болка в стомаха.

— Успокой се. — Пол сложи ръце на раменете ѝ, шепнейки нежно в ухото ѝ.

— Не мога. — Гласът ѝ прозвуча прекалено пискливо и треперливо, сякаш не беше неин. — Как бих могла? Не е трябвало да ми оставя нищо.

— Мислела е, че трябва.

— Ти не знаеш какво ѝ наговорих, как се държах с нея през онази последна вечер. Освен това — за Бога, Пол — с нищо не ми е била длъжна.

Улови брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Господин Уинтроп. Извинете ме. — Грийнбърг кимна и на двамата. — Разбирам, че този ден е тежък за вас, както и за всички ни, но има още една подробност, която госпожица Бенедикт ми поръча да уредя. Молбата ѝ към вас, към двамата ви, е да видите това след прочитането на завещанието.

— Благодаря ви. — Пол пое чантата. — Тя би оценила вашата... изпълнителност.

— Несъмнено. — Слабото му лице се озари от подобие на усмивка. — Тя беше истинска жена — досадна, взискателна, своенравна. Ще ми липсва. — Усмивката му се стопи, сякаш никога не я е имало. — Ако ви потрябвам за нещо, моля ви, непременно ми се обадете. Може да възникнат въпроси по отделни части от имуществото ѝ или ценните книжа. Когато сте готови, ще ви дам да се запознаете с някои документи. Моите съболезнования.

— Бих желал да отведа госпожица Съмърс по-скоро у дома — каза му Пол. — Но първо бихме искали да влезем вътре и да прегледаме съдържанието на чантата на спокойствие. Мога ли да ви помоля да... се погрижите за това?

Нещо подобно на веселост проблесна в очите му.

— С най-голямо удоволствие.

Пол изчака отново да останат сами на терасата. През стъклениите врати, които Грийнбърг затвори зад гърба си, се чу шум от разпалени гласове и горчиви сълзи. На стареца пак му се отвори работа, помисли си Пол и погледна към Джулия. Очите ѝ изглеждаха съвсем сухи, а лицето — спокойно.

Но беше призрачно бледа. Испита чувството, че ако я докосне, пръстите му ще минат през кожата и ще стигнат чак до дъното на мъката ѝ.

— Може би ще е най-добре да се качим в стаята на Ив, и да погледнем за какво става въпрос.

Джулия се втренчи в пакета, който държеше. Част от нея, онази, която беше пленница на малодушието, искаше да избяга, да грабне Брандън и да се върне светкавично на Изток. Дали не може, ако положи специални усилия, да се убеди, че всичко е било само сън. От първото телефонно обаждане, от първата среща с Ив, та до сегашния момент?

Вдигна взор и срещна погледа му. Тогава и той трябва да е бил сън. И той, и всичко, което са преживели заедно. Значи крехките ѝ нови мечти до една ще се разпилеят като прах.

— Добре.

— Изчакай ме две минути. — Пъкна касетата в ръцете ѝ. — Заобиколи и влез от другия край на къщата. Веднага ще дойда.

Не беше лесно да го направи, да отвори вратата и да пристъпи в стаята, където Ив бе спала и се бе любила. Вътре се долавяше аромат на цветя, на смесица от цветя и лак и онова неизличимо женско ухание, което Ив винаги бе разнасяла със себе си.

Травърс бе почистила естествено. Подтикната от непреодолима сила, Джулия прокара пръсти по дебелия атлаз на сапфиреносинята покривка върху леглото. И ковчегът беше избран в същия цвят, спомни си Джулия и отдръпна ръка. По ирония или заради утеха?

Затвори очи и облегна чело върху хладното дърво на резбования креват. За миг, за един кратък миг, се остави на сетивата си.

Не, тук около нея не витаеше смърт. А само спомени за живота.

Когато Пол дойде при нея, не продума. През изтеклите няколко дни бе забелязал, че тя става все по-крехка. Собствената му мъка вилнееше в него като див звяр — дереше, дъвчеше и ненаситно мачкаше душата му. Каквато и форма да бе приела скръбта на Джулия, тя бавно, коварно изсмукваше всичките ѝ жизнени сили. Наля и на двамата по едно бренди и заговори преднамерено невъзмутимо и безпристрастно:

— Трябва час по-скоро да дойдеш на себе си, Джули. Не правиш добро нито на себе си, още по-малко на Брандън, като ходиш така замаяна.

— Нищо ми няма. — Взе чашата и започна да я прехвърля от ръка на ръка. — Искam всичко да свърши. Докрай. Щом от пресата

узнаят условията на завещанието...

— Ще се оправим с тях.

— Не са ми притрябвали парите й, Пол, нито имотите й, нито...

— Обичта й — довърши той. Остави чашата си и взе плика. — Проблемът при Ив е, че винаги е държала да има последната дума. Не можеш да се отървеш.

Пръстите й побеляха върху облата част на чашата.

— Да не би да очакваш, че като знам от една седмица за нейното майчинство, трябва да усещам неразривна връзка помежду ни и да примирам от чувство на дълг и благодарност към нея? Тя е манипулирала живота ми още преди да се родя, а и сега, когато вече я няма, продължава да го прави.

Той разкъса плика и извади видеозаписа.

— Нищо не очаквам. А ако си я опознала поне мъничко през изтеклите няколко месеца, би трябвало да си наясно, че не е разчитала на твоите чувства. — Пъхна касетата във видеото, обърнат с гръб, за да не издаде горестта си, която го разяждаше безмилостно отвътре. — Мога да свърша това и сам.

Да върви по дяволите, мина й през ум, да върви по дяволите, задето я кара да изгаря от срам! Вместо да отговори, Джулия приседна на бухналата от възглавници кушетка и поднесе брендито към устните си. Той се настани до нея, но на такова разстояние, че ги делиха повече от няколко сантиметра тапицерия.

Щракна с дистанционното и Ив изпълни екрана, така както бе изпълвала десетки други през живота си. Мъката стисна сърцето на Джулия като менгеме.

„Скъпи мои, не мога да ви опиша колко се радвам, че сте заедно. Искаше ми се да го запечатам с повече тържественост, и то на филмова лента, не на видео. Къде по-представително е.“

Звънкият смях на Ив заля стаята. На екрана тя посегна за цигара и отново се облегна в стола си. Сама се бе гримирала, изключително внимателно, прикривайки сенките под очите и напрегнатите гънки около устата. Беше облякла червеникава мъжка риза с висока якичка. За миг Джулия осъзна, че тя носеше същата риза, когато легеше просната на окървавеното килимче.

„Този малък жест може да се окаже ненужен, ако събера кураж да поговоря с двама ви лице в лице. Ако ли не, моля да ми простите, че не

ви казах за болестта си. За мен туморът беше просто недостатък, който исках да запазя като своя тайна. Поредната ми лъжа, Джулия. Този път не съвсем егоистична.“

— Какво означава всичко това? — прошепна Джулия. — За какво говори?

Пол само поклати глава, но целият бе настръхнал.

„Когато получих диагнозата, прогнозата и всички останали «-нози», преминах през онези етапи, които казват били напълно обичайни. Първо не вярвах, после се ядосах, накрая се натъжих. Знаете как мразя да бъда причислявана към другите. Да ти съобщят, че ти остава по-малко от година да живееш и още по-малко да функционираш, е доста унизителен момент. Трябваше да предприема нещо напук на тази обреченост. Изпитвах нужда да се заема с възхвала на живота, струва ми се. На моя живот. Затова реших да създам книгата. Да разкрия истината за себе си, за всичко, което съм направила, не само заради ненаситната публика, а и заради собствената си личност. Исках дъщеря ми, частица от мен самата, да го пресъздаде. — Погледът ѝ се изостри, когато се наклони към камерата. — Джулия, знам колко се разстрои, когато ти казах. Повярвай ми, имаш пълно право да ме мразиш. Няма да те обсипвам с извинения. Мога само да се надявам, че когато ще гледаш това, вече ще сме постигнали някакво разбирателство помежду си. Не съм си давала сметка колко много ще означаваш за мен. Колко много Брандън... — Тя поклати глава и всмукна дълбоко от цигарата. — Няма да изпадам в сантименталност. Разчитам, че съобщението за смъртта ми е било посрещнато с плач и вой. И би следвало да сте приключили. Този часовник в главата ми, който отмерва времето... — Поусмихна се и разтри слепоочия. — Понякога, кълна се, го чувам как цъка. Той ме накара да приема своята тленност, грешките и отговорностите си. Решила съм да напусна този свят без съжаления. Макар да не успяхме да се помирим, Джулия, утешавам се с мисълта, че поне за известно време бяхме приятелки. Освен това, знам със сигурност, че ще напишеш книгата. Ако си наследила моята твърдоглавост, вероятно няма да ми проговориш пак, затуй се презастраховах и направих другите записи. Абсолютно сигурна съм, че не съм пропуснала нищо важно.“

Ив изгаси цигарата си и замълча, сякаш за да събере мислите си.

„Пол, не е необходимо да ти казвам колко ми беше скъп. В продължение на двадесет и пет години ти ме даряваше с безрезервната си обич и преданост, които невинаги заслужавах. Знам, че ще се ядосаш, задето не ти казах за болестта си. Може да е егоистично от моя страна, но един злокачествен мозъчен тумор е съвсем лично нещо. Искях да се насладя на малкото останало ми време, без да ме надзирават, глеят или да се безпокоят за мен. Искам да помниш колко много сме се забавлявали заедно. Ти си единственият мъж в живота ми, който не ми е причинявал дори мигновена мъка. Последният ми съвет към теб е, ако обичаш Джулия, не ѝ позволявай да ти избяга. Може да се опита. Оставям на двамата основната част от имуществото си, не само защото ви обичам, но и защото това ще създаде известни усложнения в живота ви. Ще се наложи да общувате един с друг поне за известно време.“

Устните ѝ трепнаха, но тя ги овладя. В очите ѝ блестяха сълзи. Изумруди, окъпани от дъжда.

„Вървете по дяволите и двамата, но ми дайте още внуци! Искам да знам, че сте намерили онова, което на мен винаги ми е убягвало. Любов, която може да тържествува не само скришом, но и наяве. Джулия, ти си детето, с което ме дариха и ми позволиха да обичам. Не ме разочаровайте!“

Отметна глава назад и им отправи ослепителна прощална усмивка.

„Няма да се разсърдя, ако кръстите първата си дъщеричка на мен.“

Записът свърши и образът се разпадна на снежинки. Джулия отпи още една голяма глътка бренди, преди да заговори.

— Тя е умирала! През цялото време е умирала...

Той изключи касетата с рязко движение. Ив беше права. Изглеждаше ядосан, направо бесен.

— Не е имала право да го крие от мен! — Стиснал юмруци, той скочи и закрачи из стаята. — Можех да ѝ помогна. Има специалисти, алтернативна медицина. Дори лекуване чрез внушение. — Млъкна и прокара ръка през косата си, когато осъзна какво говори. Ив беше мъртва и не бе умряла от мозъчен тумор. — Вече е все едно, нали? Направила е този запис за нас, за да го гледаме, след като кротко

издъхне в някоя болница. Вместо това... — Погледна към прозореца, но видя проснатата върху килимчето Ив.

— Не е все едно — тихо се обади Джулия. — Нищо не е без значение. — Остави чашата си и се изправи срещу него. Бих желала да говоря с лекаря ѝ.

— Какъв е смисълът?

— Имам да пиша книга.

Той пристъпи към нея, но се спря наред път. Гневът му още не беше изтлял напълно и не биваше да рискува, като я докосва.

— И ти можеш да мислиш за това сега?

Долови язвителността му и с очи, и с уши. По никакъв начин не можеше да му обясни, че като я напише, като ѝ придаде значимост, донякъде ще се отплати на Ив за това, че я е родила.

— Да. Налага се.

— Добре. — Извади цигара и я запали бавно. — Ако успеят да я пуснат до края на годината, можеш да използваш убийството ѝ и да се превърнеш в сензацията на десетилетието.

Тя го изгледа стъписано.

— Да — отвърна. — Надявам се да стане точно така.

Каквито и слова да напираха на езика му, каквато и злъч да се надигаше в гърлото му, той ги преглътна, щом на вратата отривисто се почука. В мига, в който се извърна, за да отвори, лицето на Джулия се сгърчи. Притисна с опакото на ръката си челото си между веждите и се помъчи да се овладее, поне до момента, в който щеше да остане сама.

— Франк!

— Извинявай, Пол, знам, че е тежък ден. — Франк стоеше на прага. Понеже бе дошъл по работа, не влезе, а зачака да го поканят. — Травърс ми каза, че с госпожица Съмърс сте тук.

— Тъкмо сме се захванали с нещо. Не може ли да го отложим за по-късно?

— Боя се, че не. — Хвърли поглед над рамото на Пол и сниши глас. — Нарушавам част от разпоредбите, Пол. Ще се постарая да ви улесня, но едва ли ще има особена полза.

— Да не си попаднал на следа?

Франк пхна ръце в джобовете си.

— Да, нещо такова. Трябва да говоря с нея и бих предпочел по-скоро да свърша.

Пол почувства напрежение в тила, остро и тревожно усещане, което му внушаваше да затвори вратата и да откаже. Когато се поколеба, Франк поклати глава.

— Само ще стане по-лошо.

Джулия бе възвърнала самообладанието си. Обърна се. Лицето ѝ беше спокойно. Тя кимна на Франк.

— Лейтенант Нидълбайър.

— Госпожице Съмърс, съжалявам, но трябва да ви задам още няколко въпроса.

Стомахът ѝ се сви при тази мисъл, но тя отново кимна.

— Добре.

— Ще трябва да слезем в града.

— В града?

— Да, госпожице. — Извади някаква визитна картичка от джоба си. — Ще трябва да ви запозная с правата ви, но преди това искам да ви посъветвам да се обадите на адвокат. И то добър.

[1] Ендрю (Нюъл) Уайът (1917) — американски портретист и пейзажист, натуралист. — Б. пр. ↑

[2] Един от най-старите градове в Калифорния, разположен в едноименния залив, прочут като убежище на артисти и писатели. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Имаше чувството, че се е озовала в лабиринта на зловещ развлекателен парк. Всеки път, когато си мислеше, че е намерила изход, след поредния ъгъл отново се блъскаше в гола, черна стена.

Джулия гледаше втренчено в голямото огледало на стаята за разпити. Отразяваше я в черния ѝ траурен костюм, седнала до единствената маса на неудобен, дървен стол. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо на фона на стегнатата ленена материя. Виждаше дима, който смъдеше в ноздрите ѝ, да се стеле към тавана като лека синя мъгла. Трите чаши от кафе, чието съдържание беше толкова тръпчиво на мирис, колкото и на вкус. И двамата мъже по ризи със значки, закачени над джобовете.

Размърда пръсти, опря върховете им, сплете ги. Отражението направи същото.

Коя е тя, питаше се? На кого биха повярвали?

Знаеше, че от обратната страна на стъклото има други лица, които се взират в нея. И през нея.

Бяха ѝ дали чаша вода, но тя сякаш не можеше да преглъща. В стаята нарочно беше прекалено горещо, само с няколко градуса, колкото да бъде неприятно. Под тъмния костюм кожата ѝ лепнеше. Надушваше собствения си страх. Понякога гласът ѝ потреперваше, но тя сподавяше шупналата в гърлото истерия и продължаваше да говори с равен тон.

Бяха толкова търпеливи, толкова упорити с техните въпроси. И вежливи, изключително вежливи.

„Госпожице Съмърс, вие сте заплашвали да убиете госпожица Бенедикт, нали?“

„Знаехте ли, че е променила във ваша полза завещанието си, госпожице Съмърс?“

„Госпожице Съмърс, нали госпожица Бенедикт е дошла да ви види в деня на убийството? Карахте ли се пак? Избухнахте ли?“

Независимо колко пъти им отговаряше, те извъртаха въпросите така, че трябваше да го прави отново.

Беше изгубила представа за времето. Може да е стояла в тази тясна стая без прозорци един час, а може и цял ден. На моменти се улавяше, че мисълта ѝ блуждае — просто се отнасяше нанякъде.

Искаше да бъде сигурна, че Брандън няма да остане без вечеря. Трябваше да му помогне да се подготви за контролното по география. Докато съзнанието ѝ предприемаше тези кратки пътешествия из света на простите и делнични неща, тя продължаваше да отговаря.

Да, беше се карала с Ив. Беше ядосана и разстроена. Не, не можеше да си спомни точно какво е казала. Изобщо не бяха говорили за промените в завещанието. Нито веднъж. Може и да е пипала оръдието на убийството. Трудно е да каже със сигурност. Не, не е знаела какво съдържа завещанието на Ив. Да, да, вратата беше заключена, когато се бе прибрала вкъщи. Не, не е забелязала дали някой я е видял, след като е минала през входа.

Отново и отново преповтаряше всичките си стъпки в деня на убийството. Внимателно си пробиваше път през лабиринта, тъпчейки на едно и също място.

Джулия се мъчеше да отдели съзнанието от тялото си, докато траеше процедурата по регистрирането ѝ. Впери поглед напред, както ѝ наредиха, премигна от светкавицата, докато я снимаха за досието. Обърна се в профил.

Бяха ѝ отнели бижутата, чантата, достойнството. Единствената опора, която ѝ оставаше, беше съсипаната ѝ гордост.

Отведоха я в килията, където трябваше да изчака оформянето и плащането на гаранцията. Убийство, мислеше замаяна. Току-що я бяха регистрирали за непредумишлено убийство. Явно бе направила някаква ужасно погрешна стъпка в лабиринта.

При хлопването на металните врати я облада безумна паника. Едва не извика, но прехапа долната си устна и усети вкуса на кръв. О, Господи, не допускай да ме затворят тук! Не ме заключвайте в тази клетка!

Задущаваше се. Приседна на крайчеца на нара, скръсти ръце в скута си и ги стисна. Можеше да се закълне, че въздухът спираше, щом

стигнаше до решетките. Някой псуваше, бълваше най-долни и гнусни ругатни, като че редеше списък с непрани дрехи. Чуваше се хленч на наркомани, вайкане на проститутки. Някой плачеше. Тихи, жални ридания, които ехтяха безспир.

На стената срещу нара имаше завинтена мивка, но тя не смееше да я използва. Ужасно ѝ се гадеше, но предпочиташе да сподави пристъпите в стомаха си, вместо да се наведе над мърлявия клозет.

Няма да повърне. И няма да рухне.

След колко ли време пресата щеше да научи? Можеше да си представи какви щяха да бъдат заглавията.

„ДЪЩЕРЯТА НА ИВ БЕНЕДИКТ АРЕСТУВАНА ЗА УБИЙСТВОТО Ъ“

„ОТМЪЩЕНИЕТО НА ИЗОСТАВЕНАТА ДЪЩЕРЯ“

„ТАЙНАТА, ОТНЕЛА ЖИВОТА НА ИВ“

Джулия се почуди дали Ив би одобрила този шум, после притисна устата си с ръка, за да не избухне в налудничав смях. Не, дори Ив, при целия ѝ талант в машинациите, при всичките ѝ хитрости, с които размястваше участниците в собствения си сценарий, не би могла да предвиди подобно иронично стечение на обстоятелствата.

Когато ръцете ѝ се разтрепериха, тя се върна на нара и се сви в ъгъла. Прибра колене към гърдите, зарови глава в тях и притвори очи.

Убийство. Думата не ѝ излизаше от главата. Когато дишането ѝ се затрудни, стисна клепачи още по-силно. Пред очите ѝ изникна картината, такава, каквато ѝ я бяха описали в стаята за разпити.

Карали са се с Ив. Тя е кипнала. Ръката ѝ е сграбчила лъскавата месингова маша. Замахнала е отчаяно, с все сила. Кръв. Толкова много кръв. Разпищяла се е, когато Ив се е строполила в краката ѝ.

— Съмърс?

Главата на Джулия подскочи. Гледаше като обезумяла и пърхаше с клепачи, за да се съсредоточи. Заспала ли беше? Знаеше само, че вече

е будна и още се намира в килията. Но вратата беше отворена и надзирателят стоеше на прага.

— Пускат ви под гаранция.

Първият подтик на Пол, щом я зърна, беше да се спусне и да я прегърне. Но един поглед му бе достатъчен да разбере, че може да се строши като яйце в ръката му. Помисли си, че се нуждае повече от сила, отколкото от утеха.

— Готова ли си да вървим? — попита и пхна ръка в нейната.

Не проговори, докато излязоха навън. Слиса се, че още е светло. По пътя се точеше върволица от коли, пълни с хора, бързащи от работа към къщи за вечеря. Само преди няколко часа в синята мека утрин бяха погребали Ив. А сега я обвиняваха, че е причинила смъртта ѝ.

— Брандън?

Хвана я за ръката, когато се олюля, но тя продължи да върви, сякаш не беше забелязала моментната си слабост.

— Не се тревожи. Кийкий има грижата за всичко. Може да остане да ноцува при тях, освен ако не искаш да го вземем.

Господи, копнееше да го види! Да го прегърне. Да усети мириса му. Но си спомни как изглеждаше лицето ѝ в огледалото, когато я оставиха да се преоблече. Беше бяла като платно, а очите — мрачни. В тях се таеше неизказан ужас.

— Ще го видя, когато... По-късно. — Тя спря объркано до колата на Пол. Странно, помисли си, сега, когато отново е на свобода, вън от тази клетка, не знае какво да прави по-нататък. — Трябва, трябва да му се обадя! Ще се наложи да му обясня...

Пак се олюля. Този път обаче той я улови и направо я напъха в колата.

— Можеш да му се обадиш после.

— После — повтори и остави очите си да се затворят.

Не продума повече и той с надежда реши, че е заспала. Но докато шофираше, забеляза как ръката ѝ в скута ту се отпуска, ту се свива. Очакваше изблик на сълзи, на ярост, на яд. Не беше сигурен, че друг на неговото място би могъл да се подготви за подобно опасно състояние на ранимост.

Щом усети дъха на морето, тя отвори очи. Чувстваше се като упоена, сякаш се събуждаше след продължително боледуване.

— Къде отиваме?

— У дома.

Притисна с ръка слепоочието си, все едно се мъчеше да се върне към действителността.

— У вас ли?

— Да. Имаш ли нещо против?

Но когато погледна към нея, тя бе извила глава, за да не види лицето ѝ. Наби спирачки, когато наближи входа на къщата. И двамата политнаха напред, после назад. Докато слезе и затръшне вратата, тя вече го чакаше отвън.

— Ако не искаш да останеш тук, просто ми кажи къде да те отведе.

— Няма къде да отида. — С покрусен поглед, тя обърна лице към него. — Нито при кого. Не предполагах, че... ще ме доведеш тук. Че ще ме искаш. Те мислят, че аз съм я убила.

— Ръцете ѝ така се разтрепериха, че изпусна чантата си. Наведе се да я вдигне и не можа да намери сили да се изправи.

— Мислят, че аз съм я убила...

— Джулия! — Пол протегна ръце към нея, но тя се отдръпна.

— Моля те, недей! Не ме докосвай! Няма да мога да запазя жалките останки от гордостта си, ако ме докоснеш.

— Да върви по дяволите! — вдигна я в обятията си той. Първите ридания взеха да разтърсват тялото ѝ, когато я понесе вътре.

— Сложиха ме в килия. По сто пъти ми задаваха едни и същи въпроси и накрая ме затвориха в килия. Заключиха вратата и ме оставиха там. Не се дишаше.

Устните му се свиха мрачно, но той продължи да я успокоява шепнешком.

— Трябва да си полегнеш. Да си починеш.

— Непрекъснато си спомнях как изглеждаше, когато я намерих. Те мислят, че аз съм го направила. Господи, те пак ще ме затворят там! Какво ще стане с Брандън?

— Няма да те затворят. — Положи я на леглото и обгърна лицето ѝ с ръце. — Няма да те затворят пак там. Повярвай ми.

Искаше ѝ се, но непрекъснато виждаше тясната килия с решетките и себе си зад тях.

— Не ме оставяй сама. Моля те! — Сграбчи ръцете му. В очите ѝ пареха сълзи. — Докосни ме. Моля те! — Привлече устните му към своите. — Моля те!

Явно се налагаше да потърси друго решение, за да я утеши. Гальовните слова и нежните ласки не бяха в състояние да притъпят отчаянието ѝ. Тя се нуждаеше от обладаване, мигновено и страстно, бързо и изпепеляващо. Тук, с него, можеше да освободи съзнанието си и да запълни празнината в тялото си. Стремеше се към него с цялото си същество, очите ѝ още бяха мокри от стъписване и ужас, но тя се гърчеше нетърпеливо и бясно теглеше дрехите му.

И двамата мълчаха. За нея думите бяха нежелани, дори най-нежните можеха да я подтикнат към размисъл. А в този кратък промеждутък тя искаше единствено да усеща.

Той забрави да разсейва страховете ѝ. Жената, която се търкаляше с него по леглото и с ненаситните си устни и търсещи пръсти надигаше остри тръпки на наслада в тялото му, не сещаше страх. Обладан от същия пристъп на отчаяние като нея, той задърпа дрехите ѝ, за да намери плътта под тях. Тази пареща, влажна кожа, вибрираща под ръцете му, тръпчивият, първичен аромат на желанието, съблазнителното ухание на жена.

Светлината нахлуваше в стаята, обагрена от първите пламъци на залеза. Тя се изправи върху него, лицето ѝ вече не беше бледо, а поруменяло от живот. Вкопчи се в китките му и ги насочи към гърдите си. Отметнала назад глава, се наниза отгоре му, пропадайки до дъно, обхващайки го целия.

Тялото ѝ замръзна, после затрепери, когато свърши. Вперила очи в неговите, вдигна дланта му към устните си и я целуна. Нададе вик, едновременно отчаян и победоносен, и се заклати бясно отгоре му, като че от това зависеше животът ѝ.

Спа омаломощена в продължение на час, дълбоко и непробудно. После действителността започна да се прокрадва в защитното ѝ укрепление и грубо я изтръгна от съня. Едва не изкрещя от уплаха и

рязко се изправи в леглото. Беше сигурна, че ще се окаже пак в килията. Сама. Заключена вътре.

Пол стана от стола, на който седеше и я наблюдаваше, и отиде до леглото.

— Тук съм — улови ръката ѝ той.

Няколко секунди не можеше да си поеме дъх.

— Колко е часът?

— Още е рано. Тъкмо мислех да сляза и да спретна нещо за вечеря. — Хвана я за брадичката, преди да поклати глава. — Трябва да хапнеш.

Естествено, че трябва. Трябва да яде, да спи, да ходи и да диша. Да върши всички тези нормални действия, за да се подготви за ненормалните. Трябваше да свърши и друго.

— Пол, трябва да кажа на Брандън.

— Тази вечер?

За да не се разплаче, отмести поглед към прозореца и към грохота на морето.

— Трябваше веднага да отида при него, но не бях сигурна, че ще успея да се справя. Боя се, че може да чуе нещо, да види нещо по телевизията. Трябва да му обясня, да го подготвя лично.

— Ще се обадя на Кийкий. Защо не вземеш един горещ душ и не изпиеш няколко аспирина? Ще бъда долу.

Пръстите ѝ замачкаха чаршафите, когато тръгна към вратата.

— Пол... Благодаря ти. За сега и за преди.

Той се облегна на касата. Скръсти ръце и вдигна вежди. Гласът му прозвуча с типична британска интонация и страшно развеселен тон:

— Да не би да ми благодариш, че съм те любил, Джули?

Смутена, тя сви рамене.

— Да.

— Ами тогава, предполагам, трябва да ти отвърна „пак заповядай“, скъпа. Гледай отново да ми се обадиш. По всяко време.

Чу го да слиза по стълбите и направи нещо, на което се съмняваше, че вече е способна. Усмихна се.

Душът ѝ подежда добре, както и няколкото хапки от омлета на Пол, които успя да преглътне. Той не настояваше да разговарят. И за това също му беше благодарна. Сякаш разбираше, че трябва да обмисли какво да каже на сина си. Как ще съобщи на момчето си, че майка му е обвинена в убийство?

Кречеше напред-назад из дневната, когато чу колата да спира отвън. Стисна ръце и се обърна към Пол.

— Според мен, най-добре ще е, ако...

— Разговаряте насаме — довърши той. — Ще бъда в кабинета си. Само недей да ми благодариш пак, Джули — каза, когато тя си отвори устата. — Този път може да не ти се размине толкова лесно.

Той пое нагоре по стълбите и грубо изруга под нос.

Джулия си придаде бодър вид и отвори вратата. Пред нея стоеше Брандън, праметнал сака си през рамо, и се усмихваше насреща ѝ. Някак успя да се сдържи и не я засипа с преразказ на всичко случило се през деня. Помнеше къде е била. Беше ходила на погребение и очите ѝ гледаха тъжно.

Кийкий протегна ръка зад гърба му и стисна десницата ѝ. Мълчаливият израз на подкрепа и доверие жегна Джулия.

— Само ми позвъни — промълви Кийкий. — И ми кажи от какво имаш нужда.

— Аз... Благодаря.

— Обади се — повтори Кийкий и набързо разроши косата на Брандън. — До скоро, приятел!

— Чао. Предай на Дъстин, ще се видим в училище.

— Брандън... — О, Боже, помисли си Джулия. Беше толкова сигурна, че е готова за срещата. Но той я гледаше така очаквателно с невинното си лице, така доверчиво. Затвори вратата след себе си и го поведе към терасата. — Нека останем за малко тук.

Той знаеше всичко за смъртта. Беше му го обяснила, когато дядо му и баба му починаха. Хората си отиват, отлитат на небето като ангели и така нататък. Понякога наистина се разболяват тежко или претърпяват злополука. Или ги накълцват на парчета като ония деца в „Халоуин“^[1], дето ги гледаха с Дъстин на видеото преди две-три седмици, когато тайно се измъкнаха от леглата.

Не обичаше много да мисли за това, но предполагаше, че майка му отново ще заговори на тази тема.

Тя продължаваше да държи ръката му. И да я стиска. Очите ѝ се взираха в тъмнината, където едва се различаваше бялата пяна на вълните, оставена върху пясъка. В къщата зад тях светеше и той виждаше лицето ѝ и как вятърът развява дългия ѝ син халат.

— Беше мила дама — рече Брандън. — Обичаше да разговаря с мен, питаше ме за училище и за разни други работи. И се смееше на вицовете ми. Жалко, че е умряла.

— О, Брандън, аз също ужасно съжалявам! — Пое си дълбоко дъх. — Тя беше много важна личност и ти вероятно ще чуваш да се говорят всякакви неща за нея — в училище, по телевизията, във вестниците.

— Разправят, че била богиня, ама всъщност си беше човек.

— Да, беше съвсем истинска. Истинските хора вършат какво ли не, вземат решения, правят грешки, влюбват се...

Той се размърда неспокойно. Тя знаеше, че е във възраст, когато темата за любовта го кара да се притеснява. При нормални обстоятелства сигурно щеше да се усмихне.

— Преди години Ив се е влюбила. И е родила дете. Не е могла да се събере с мъжа, когото е обичала, затова е постъпила с бебето така, както е преценила, че ще бъде най-добре за него. Има много свестни хора, които не могат да си родят свои деца.

— Те ги осиновяват, както са направили баба и дядо с теб.

— Точно така. Аз обичах дядо ти и баба ти и те ме обичаха. Теб също. — Тя се обърна, приклепна и улови лицето му в шепите си. — Но само преди няколко дни разбрах, че детето, което Ив е дала за осиновяване, съм била аз.

Той не се дръпна ужасен, само поклати глава, сякаш се опитваше да разбере по-добре думите ѝ.

— Искаш да кажеш, че госпожица Би е била истинската ти майка?

— Не, баба ти беше истинската ми майка, жената, която ме е отгледала, която ме обичаше и се грижеше за мен. Но Ив е жената, която ме е родила. Тя е родната ми майка. — С въздишка Джулия прокара пръсти през косата му. — И твоята родна баба. Ти си ѝ станал много скъп, когато те е опознала. Гордееше се с теб и знам, че съжалява, задето не можа да ти го каже лично.

Устната му потрепери.

— Тогава защо, щом си й била дете, не те е оставила при себе си? Имала е голяма къща, пари, всичко.

— Невинаги голямата къща и парите са достатъчни, Брандън. Съществуват и други причини, ред по-важни причини, за да вземеш подобно решение.

— Но ти не си ме изоставила.

— Не. — Тя долепи бузата си до неговата и почувства същата силна обич, непроменена от времето, когато растеше в утробата ѝ. — Всеки преценява различно. Постъпила е, както е сметнала за добре, Брандън. За какво да ми е мъчно, след като съм свързана с баба ти и дядо ти?

Опряла ръце на раменете му, тя се отпусна на пети.

— Споделям с теб всичко това, защото ще чуеш най-различни приказки. Искам да знаеш, че няма от какво да се срамуваш и за какво да съжаляваш. Можеш да се гордееш, че Ив Бенедикт е твоя баба.

— Много ми харесваше.

— Знам. — Тя се усмихна и го отведе до пейката, вградена в парапета. — Има още нещо, Брандън, и ще ми бъде много трудно да го споделя. Искам да бъдеш смел и да вярваш, че всичко ще се оправи. — Млъкна, вперила поглед в него, докато се увери, че може спокойно да му го съобщи. — Полицията мисли, че аз съм убила Ив.

Дори не мигна. Напротив, в очите му пламна лют гняв. Малките му устни се свиха ожесточено.

— Но това е глупаво!

Облекчението ѝ се отприщи в смях и тя облегна буза на косата му.

— Да! Да! Глупаво е.

— Та ти не би убила дори паяк. Ще им го кажа.

— Все някога ще открият истината. Но вероятно ще отнеме известно време. Може да се наложи да се явя в съда.

Той зарови глава на гърдите ѝ.

— Като съдията Уопнър във филма ли?

Разтрепери се и тя започна да го люлее както едно време, когато беше бебе и го мъчеха колики.

— Не съвсем. Но не искам да се тревожиш, защото няма как да не открият истината.

— Не може ли просто да се махнем? Да си идем у дома?

— И това ще стане, когато всичко свърши. — Прегърна го с цялото си тяло. — Обещавам!

Дрейк се приготи да се обади по телефона от спалнята си, където се беше свил, за да се напие и да се отдаде на мрачното си настроение. Беше адски доволен, че онази мръсница е затънала до гуша в неприятности. Нищо не можеше да му достави по-голямо удоволствие от това, братовчедка му да я качат на ешафода за убийство.

Но дори тя да се махнеше от пътя му, между него и парите оставаше Пол. Нищо, че няма начин да развали завещанието, нито възможност да докопа наследството, за което се е бъртал.

Затова пък винаги съществува пролука. И той я пазеше за този момент.

Отпи глътка чиста водка „Абсолют“ и се усмихна, когато номерът даде свободно.

— Дрейк се обажда — каза без предисловие. — Трябва да се видим... Защо ли? Ами много просто. Разполагам с известна информация, за която ще искаш да ми платиш. Например, защо се беше вмъкнала във вилата и ровеше из записките на скъпата ми братовчедка Джулия. А и още нещо, което сигурно ще заинтересува полицията. Например фактът, че алармената инсталация беше изключена в деня, когато бе убита Ив. Откъде знам ли? — Отново се усмихна, вече броеше парите. — Знам какви ли не работи. Знам, че Джулия беше в градината този ден. Знам, че някой друг отиде във вилата, където чакаше Ив, и после излезе сам. Съвсем сам.

Слушаше, усмихвайки се към тавана. Господи, толкова беше гот отново да владееш положението.

— О, сигурен съм, че имаш ред причини, безброй оправдания. Можеш да ги изтъкнеш пред ченгетата. Или... можеш да ме убедиш да ги забравя. Малко трудно, но четвърт милион ще свърши работа. Засега. Разумен ли? — попита през смях. — По дяволите, да, ще бъде разумен. Давам ти една седмица, за да ги снесеш. Една седмица, считано от тази вечер. Хайде, нека бъде от нощес. Така хубаво звучи. Докарай ги тук. Цялата сума или отивам право при областния прокурор, за да спася бедната си братовчедка.

Окачи слушалката, после реши да си избере едно име от тайното тефтерче. Искаше му се да празнува.

Ръсти Хефнър също търсеше пролука за себе си. През по-голямата част от живота все не му вървеше и макар че в последна сметка бе загубил повече, отколкото бе спечелил, по негово мнение още не беше за изхвърляне. Баща му го беше насилил да постъпи във флота веднага щом завърши гимназия. През цялата служба все се измъкваше с разни хитрости и накрая отърва на косъм позорното уволнение.

Но там се научи да вика охотно „Сър, да, сър“, да целува задника на висшестоящите и да си спестява неприятностите.

Сегашната работа му беше дотегнала и той с готовност би я зарязал, само дето плащаха добри пари. Да получаваш по шест стотачки на седмица само за да следиш някаква си жена, никак не беше за отказване.

Но в този момент симпатягата Ръсти се питаше дали не може да издои и другата крава.

Докато си похапваше кисело мляко с боровинки посред нощ, Ръсти гледаше новините в единадесет. Дадоха всичко, Джулия Съмърс, готината дама, дето я следеше от седмици. Ама че суперски номер, та тя била дъщеря на Ив Бенедикт? И главното заподозряно лице в убийството на старата? А най-интересното за Ръсти Хефнър бе, че щеше да наследи огромно състояние, дето май струвало над петдесет милиона.

Готина мадама като Джулия Съмърс щеше да бъде адски благодарна на някого, който би могъл да я измъкне от тази бъркотия. Много по-благодарна от шест стотачки седмично. Достатъчно благодарна, мислеше си Ръсти и облиза лъжицата, за да го подсигури за цял живот.

Дали пък сегашният му клиент няма да се вкисне и да забърка някоя каша? Но, да кажем, за два милиона в брой, Ръсти бе готов да се оправи с каквато и да е каша.

[1] Последният ден на годината по стария китайски календар (31 октомври), когато според преданието, нощем излизали всички вещици

и вечери. След въвеждането на християнството съвпада с навечерието на празника Вси Светии. На този ден децата се преобличат като призраци, обикалят по къщите, чукат на вратите и искат бонбони. — Б.пр. [↑](#)

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Запотен, освежен и доволен от света въобще, Линкълн Хатъуей влетя в кухнята след сутрешния си крос. Кафе-машината, марка „Крупс“, тъкмо бе започнала да завира и той погледна часовника си. Шест и двадесет и пет. Точно навреме.

Ако съществуваше нещо, за което и двамата с Елизабет, неговата съпруга, от петнадесет години насам бяха единомдушни, това бе въпросът за хармонията. Животът им течеше гладко, без всякакви сътресения. Изпитваше удоволствие, че е един от най-почитаните криминалисти по Източното крайбрежие, а тя се радваше, че е съпруга и спътница на преуспяващ мъж. Имаха две умни и възпитани деца, на които бяха осигурили охолно съществуване и спокойствие. Преди десетина години бяха разтърсени от малък трус, но бързо преодоляха последствията от него, почти без никакъв шум. Вярно е, че с времето животът им се бе превърнал в рутина и бе станал леко безинтересен, но те самите го искаха точно такъв.

Както винаги, Линкълн взе чашата си, на която пишете: „Адвокатите го вършат прави“ — закачлив подарък от дъщеря му Амалия по случай четиридесетия му рожден ден. Първата чаша кафе за деня щеше да изпие сам пред телевизора в кухнята, по който щеше да хване сутрешните новини, преди да отиде да си вземе душ. Не можеше да се оплаче от живота, помисли си Линкълн и натисна копчета. Говорителят съобщаваше за изненадващ развой в случая с убийството на Ив Бенедикт.

Чашата, която Линкълн държеше, се изплъзна от пръстите му и се пръсна на парчета. По лъскавите бели плочки на пода потече струйка горещо черно колумбийско кафе.

— Джулия. — Името ѝ се отрони шепнешком от устните му и той потърси стол, за да не падне.

Седеше сама, свита в ъгъла на кушетката. Бележникът, в който се бе опитала да пише, висеше отпуснат в ръцете ѝ. Беше си казала, че трябва да направи списък на най-важното. Какво ѝ предстои да свърши.

Имаше нужда от адвокат, разбира се. Най-добрият, който може да си наеме. Току-виж, се наложи да ипотекира дома си за втори път. Дори да го продаде. Парите на Ив — ако въобще бе искала да ги включи в сметката — не вършеха работа. Докато над нея висеше подозрението, че е причинила смъртта ѝ, нямаше право да ги пипа.

Облаги от смъртта. Този израз винаги ѝ се бе струвал неприятен. Сега още повече.

Трябваше да уреди някой да се грижи за Брандън. Докато трае процесът. А и после, ако... Сега не е време да мисли за „ако“. Нямаше близки. Имаше приятели, мнозина от които вече се бяха опитали да се свържат с нея. Но на кого би могла да повери детето си?

Точно на това място бе закъсала със списъка, защото не беше в състояние да продължи по-нататък.

Телефонът звънеше на всеки две-три минути. Автоматичният секретар се включваше и гласът на Пол уведомяваше обаждания се, че домакинята отсъства. Освен репортерите, срещаха се и такива, които го правеха от загриженост. Кийкий, Нина, Виктор. Господи, Виктор! Когато чу гласа му, стисна очи. Дали знаеше? Дали я подозираше? Какво повече биха могли да си кажат, което да не засили и без това непоносимата им мъка?

Искаше ѝ се Пол да се върне. От друга страна, искаше той да се забави, за да остане по-дълго сама. Просто ѝ съобщи, че му се налагало да свърши някаква работа. Без да обясни каква, а и тя не го попита.

Откара Брандън на училище със собствената си кола.

Брандън! Трябваше да се погрижи за Брандън.

Когато телефонът отново иззвъня, тя не му обърна внимание. Но настойчивостта в гласа я накара да се заслуша, тогава го позна и не повярва на ушите си.

— Джулия, моля те, обади ми се при първа възможност. Отмених всичките си ангажименти за деня и ще остана вкъщи. Току-що научих от сутрешните новини. Моля те, веднага ме потърси. Не мога да ти опиша колко... Само се обади. Номерът ми е...

Бавно, без да съзнава, че е станала и прекосява стаята, тя вдигна слушалката.

— Линкълн, Джулия е.

— О, слава Богу! Дори не бях сигурен, че са ми дали верен номер. Използвах всичките си връзки в Полицейското управление на Лос Анджелис.

— За какво изобщо ми се обаждаш?

Тонът ѝ не беше заядлив, а озадачен. Направо го караше да изгаря от срам.

— Защото ти предстои да те съдят за убийство. Не мога да повярвам, Джулия. Не мога да повярвам, че разполагат с достатъчно доказателства, за да те изправят пред съда.

Гласът му не се е променил, помисли си. Стегнат и точен. По неведоми причини си зададе въпроса дали още си глади бельото.

— Те смятат другояче. Била съм там. Оръдието на убийството носи моите отпечатьци. Заплашвала съм я.

— Мили Боже! — Той прокара ръка през пригладената си руса коса. — Кой ще те защитава?

— Грийнбърг. Адвокатът на Ив. Всъщност, той търси друг, защото не е специалист по наказателни дела.

— Изслушай ме, Джулия. Не говори с никого. Чуваш ли ме? Не говори с никого!

Тя едва не се усмихна.

— Да затварям ли тогава?

Никога не бе разбирал чувството ѝ за хумор и затова продължи направо:

— Ще хвана първия възможен самолет. Членувам в Адвокатската асоциация на Калифорния, така че няма проблеми^[1]. А сега ми дай адреса, на който се намиращ.

— Защо? Защо ще идваш тук, Линкълн?

Той вече бе започнал да обмисля причините и извиненията, които щеше да изложи пред жена си, пред колегите си, пред пресата.

— Длъжник съм ти — отвърна кратко.

— Не. Нищо не ми дължиш. — Тя вече стискаше слушалката с две ръце. — Даваш ли си сметка, минава ли ти изобщо през ума, че дори не ме попита за него? Нито веднъж!

В последвалото мълчание чу как вратата се затвори. Обърна се и видя, че Пол я наблюдава.

— Джулия — промълви Линкълн с тих, но напълно овладян глас, — искам да ти помогна. Каквото и да е мнението ти за мен, знаеш, че съм най-добрият. Нека направя това за теб. И за момчето.

Момчето, помисли си. Дори не можеше да произнесе името на Брандън. Подпря главата си с длан, мъчейки се да превъзмогне чувствата си. Линкълн беше изрекъл нещо, което бе абсолютно вярно. Наистина беше най-добрият. Не можеше да си позволи лукса, гордостта да попречи на свободата ѝ.

— В Малибу съм — каза и му даде адреса. — Довиждане, Линкълн. Благодаря ти.

Пол не продума, изчакваше. Не знаеше какво изпитва. Не, помисли си, напротив. Когато влезе и разбра кой се обажда, сякаш го простреляха. И сега кървеше отвътре.

— Чу всичко — започна тя.

— Да, чух. Мисля, че се разбрахме да не вдигаш телефона.

— Съжалявам. Нямах как.

— Естествено. — Той се залюля на петите си. — Цели десет години не се сеща за теб, а ти се чувстваш длъжна да отговориш на обаждането му.

Несъзнателно тя разтърка корема си, където мускулите ѝ бяха започнали да се свиват на топка.

— Пол, той е адвокат.

— Известно ми е. — Отиде до барчето, но реши, че е най-добре да пие само минерална вода. Една глътка алкохол би му действала като капка бензин в огъня. — И, естествено, той е единственият адвокат в страната, способен да поеме твоя случай. Ще довтаса със сребристото си куфарче и ще те отърве от ноктите на несправедливостта.

— Не мога да си позволя да откажа помощ, независимо откъде ми я предлагат. — Стисна устни, за да овладее гласа си. Изгаряше от неистово желание да се втурне покрай него и да отвори вратата. — Сигурно щеше да имаш по-високо мнение за мен, ако го бях заплюла в лицето. Сигурно и аз щях да имам по-високо мнение за себе си. Но ако ме бутнат в затвора, мисля, че няма да го преживея. Освен това, страхувам се, ужасно се страхувам за Брандън!

Той остави чашата си, преди да се приближи към нея. Ръцете му погалиха нежно раменете ѝ.

— Знаеш ли какво, Джули. Ще го оставим да демонстрира магическите си адвокатски способности. И когато всичко свърши, заедно ще го заплюем в лицето.

Тя го прегърна и притисна буза до неговата.

— Обичам те.

— Крайно време беше да ми го кажеш. — Обърна лицето ѝ нагоре, за да я целуне и я притегли към кушетката. — А сега седни, за да чуеш какво съм намислил.

— Намислил ли? — Помъчи се да се усмихне, като се питаше дали наистина са в състояние да водят нормален разговор.

— Правих се на детектив. В кой ли криминален писател не дреме скрит детектив? Яла ли си?

— Какво? Пол, само ме объркваш!

— Ще говорим в кухнята, докато хапваме. — Стана, сграбчи я за ръката и я повлече подире си. — Разсейвам се, като те гледам как слабееш, а аз говоря. Струва ми се, че остана малко фъстъчено масло от Брандън.

— Ще ми предложиш сандвич с фъстъчено масло?

— И мармалад — отвърна и извади бурканче „Скипи“. — Слушай, тъпкан е с протеини.

Нямаше сърце да му каже, че не е гладна.

— Аз ще ги приготвя.

— А не, те са мой специалитет — напомни ѝ. — Сядай. Ако мен ме заподозрат в убийство, тогава можеш да ме поглезиш.

Този път успя да се усмихне.

— Дадено. — Наблюдаваше го как маже хляба и се питаше дали още помни онази утрин, когато се бе запознал с Ив. Въздъхна леко и изви поглед към жълто-зеленото растение върху перваза на прозореца. Дали знаеше, че то бе на път да умре, когато се бяха нанесли с Брандън? Мъничко влага, мъничко тор и ето го пак живна. Толкова малко е нужно, за да съхраниш живота.

Отново се усмихна, щом постави чинията пред нея. Само малко фъстъчено масло, мармалад и някой, когото да обичаш.

— Не си го нарязал на триъгълници.

Той вдигна вежди.

— Истинските мъже не ядат нарязани на триъгълници сандвичи. Това са глезотии.

— Добре, че ми каза, иначе щях да продължавам да режа сандвичите на Брандън и да го унижавам по този начин. — Когато го пое, от двете му страни покапа мармалад. — Значи си се правил на детектив.

— Да, скъсах се от ходене. — Сядайки, той протегна ръка и прибра косата ѝ зад ухото. — Говорих с Джак, пилота. Той ще се закълне, че според него, като специалист, по бензинопровода е било пипано. Може да не е кой знае какво, но с това съществува вероятност да докажем, че нещо е ставало, нещо извън теб, което те е заплашвало. А сигурно и Ив.

Насилваше се да яде и да се надява.

— Добре. Според мен, ще бъде много важно да убедим полицията, че някой ни е отправял заплахи заради книгата. Записите. Не разбирам защо, ако са чули касетите, ще мислят, че аз... — Тя поклати глава. — Няма начин да докажа, че и друг, освен мен и Ив, е знаел какво има на тях.

— Изразът е „основателно съмнение за виновност“. Само това ни е нужно. Минах да видя Травърс. — Хем искаше да бъде откровен, хем трябваше внимателно да подбира думите си. — Още се чувства разбита, Джули. Посветила е целия си живот на Ив — след всичко, което Ив е сторила за нея, за сина ѝ...

— И Травърс смята, че аз съм я убила.

Пол стана, за да вземе нещо за пиене. Първото, което му попадна, беше бутилка шабли^[2] и той реши, че страшно ще върви с фъстъченото масло.

— В този момент тя изпитва потребност да обвинява някого. И е избрала теб. Любопитното за Травърс е, че почти нищо не е убягвало от погледа ѝ в тази къща. Фактът, че Ив е успяла да скрие болестта си от всички, включително и от Травърс, доказва по безспорен начин умението и решимостта на Ив. Още някой е бил в имението през този ден. Още някой е посетил вилата за гости. Травърс е най-добрият източник, за да открием кой точно.

— Бих искала само... Как бих искала да разбере, че думите, които избълвах онази вечер, не бяха казани сериозно! — Гласът ѝ пресипна, взе чашата, после я остави, без да отпие. — Никога не съм

искала това да е последният спомен на Ив от мен. Или на мен от нея. Няма да си го простя до края на живота, Пол.

— Би било грешка. — Покри ръката ѝ със своята и леко я стисна. — Тя те доведе тук, за да се опознаете по-добре. Не само с един инцидент или няколко разгорещени думи. Джулия, говорих с лекаря ѝ.

— Пол? — Тя сплете пръсти с неговите. В момента всяко докосване, всяка точица на съприкосновение ѝ бяха толкова скъпи. — Не биваше да ходиш без мен.

— Искях да свърша тази работа сам. Диагнозата ѝ е била поставена точно след Деня на благодарността миналата година. Тогава ни каза, че няма настроение за пуйка или за пай с тиква и заминава. Искала да види Голдън Гейт, да се поотпусне и посъживи. — На това място млъкна, за да заглуши напиралите чувства. — Постъпила е в болница за тестове. Очевидно е страдала от главоболие, влошено зрение, резки обрати в настроението. Туморът... Най-просто казано, било е твърде късно. Могли са само да ѝ назначат лечение с медикаменти, за да намалят болката. И за да продължи да живее нормално. Но не и да я излекуват.

Очите му я стрелнаха. В нейните съзря тъмни, бездънни ями от мъка.

— Не са могли да го овладеят. Съобщили ѝ, че в най-добрия случай ѝ остава още година. Оттук е отишла направо при един специалист в Хамбург. Нови тестове със същия резултат. Сигурно веднага е решила какво ще прави по-нататък. Беше в началото на декември, когато сподели с мен и Маги за книгата. За теб. Искала е да завърши живота си, без най-скъпите ѝ хора да знаят, че времето ѝ изтича.

Джулия погледна към малкото жълто-зелено растение, което заякваше в своето снопче светлина.

— Не е заслужавала да бъде лишена от малкото, което ѝ е било отредено.

— Не. — Отпи мълчаливо. Още едно сбогуване. — Адски ще се вбеси, ако този, дето я е убил, се измъкне. Няма да го допусна. — Чукна се с Джулия в знак на съпричастие и от този жест гърлото ѝ се сви. — Изпий си виното — каза ѝ. — Добре действа на душата. Пък и ще те поотпусне и ще мога по-лесно да те съблазня.

Тя премигна, за да възпре сълзите си.

— Фъстъчено масло, мармалад и секс в един следобед. Не знам дали ще мога да го понеса.

— Ами да проверим тогава — отвърна той и ѝ помогна да се изправи.

Надяваше се, че тя ще поспи час-два, и я остави в спалнята. Щорите бяха спуснати срещу слънцето, а включеният на тавана вентилатор раздухваше топлината.

Както повечето разказвачи, Пол можеше да плете сюжетите си навсякъде — в колата, в чакалнята на зъболекаря, по коктейли. Но с течение на времето бе открил, че най-добре твори в кабинета си.

Беше обзавел стаята си подобно на цялата къща. Да му е удобно. По-голямата част от времето си прекарваше в просторното помещение на втория етаж. Едната стена беше изцяло от стъкло, само небе и море. Онези, които не разбираха този съзидателен процес, не вярваха, че той може да работи, дори когато просто седи, загледан навън, наблюдавайки играта на светлосенките, устрема на кряскащите чайки.

За да компенсира трудностите, с които изтръгваше от главата и сърцето си всяко повествование, Пол бе подчинил работното си кътче изцяло на удобството. Страничните стени бяха заети от книги. Някои за работа, други за удоволствие. Два буйни фикуса растяха в тежки каменни саксии. Една година Ив бе нахлула в духовната му Светая Светих и бе накичила крехките им клонки с червени и зелени топчици, за да му напомни, че въпреки приближаващия краен срок за предаването на поредната му книга, Коледа все пак щеше да настъпи.

Беше прегърнал идеите на компютърния век и работеше с прецизен малък персонален компютър. Постоянно губеше листчетата, на които си водеше разхвърляни записки. Беше си поставил първокласна стереоуредба с убеждението, че ще му бъде приятно да твори на фона на Моцарт или Гершуин. След по-малко от седмица обаче трябваше да признае, че прекалено много се разсейва. Държеше хладилниче, винаги заредено с безалкохолни напитки и бира. Потръгне ли му писането, случваше се да минават по осемнадесет часа, преди да отвори вратата на кабинета си и залитайки, да излезе със замъглен поглед навън, в реалността.

Затова се отправи натам да мисли за Джулия и да умува как да докаже нейната невинност.

Седна на стола си, подпирайки го на задните крака, и се загледа в небето, за да проясни съзнанието си.

Ако търсеше сюжет, и то съвсем прост, тя щеше да бъде идеалната убийца. Сдържана. Потисната. Неподатлива на промени. Ив се бе появила изневиделица и обърнала наопаки порядъчния ѝ и уреден живот, който си бе създала с толкова труд. В един момент пагубният ѝ нрав бе избил през кората на привидно непоклатимото самообладание и обезумяла от ярост и отчаяние, тя бе нанесла удар.

Обвинението може да разиграе този вариант, помисли си Пол. Току-виж, изтъкне наследството от няколко милиона като допълнителна подбуда. Естествено, ще им бъде трудно да докажат, че Джулия е знаела за завещанието. Въпреки това, съвсем не беше изключено да успеят да убедят съдебните заседатели — ако се стигне дотам, — че Джулия се е ползвала с доверието на Ив.

Застаряващата и болнава филмова кралица, която търси своето изгубено минало и любовта на детето, изоставено от нея. Можеха да представят Ив в ролята на лесно уязвима жертва, която понася смело болестта си, съвсем сама, и отчаяно се мъчи да се свърже с дъщеря си.

Ив би се присмяла и би го отхвърлила като „пълен боклук“.

Майцеубийство, разсъждаваше. Ужасно престъпление. Положително прокурорът с най-голямо удоволствие ще се съгласи да я осъдят и за непредумишлено убийство.

Запали пура, притвори очи и се опита да проумее кое точно в случката не се връзваше.

Джулия не бе способна на убийство. Това, разбира се, беше личното му мнение и едва ли би могло да послужи за нейната защита. По-добре да се съсредоточи върху външните обстоятелства и основните факти, а не върху чувствата си.

Бележките. Те бяха факт. Нали беше при Джулия, когато получи поредното послание. Ужасът и уплахата ѝ бяха съвсем непресторени. Обвинението можеше да възрази, че е дъщеря на актриса и че някога сама е изпитвала влечение към сцената. Но той се съмняваше, че дори Ив би била способна на подобно безупречно изпълнение.

По самолета беше пипано. Нима някой би могъл да повярва сериозно, че тя би рискувала живота си, че би рискувала да остави детето си сираче, единствено за да привлече вниманието върху себе си?

Касетите със записите. Беше ги прослушал. Бяха опасни. Но коя тайна би струвала живота на Ив?

Пол не се съмняваше, че тя би умряла, за да прикрие някаква лъжа.

Абортът на Глория. Перверзиите на Кинкейд. Амбициите на Торънт. Алчността на Приест.

Делрикио. С цялото си сърце Пол искаше да вярва, че е работа на Делрикио. Но отделните късчета не съвпадаха. Нима човек, който с лека ръка раздава смърт, е способен да си изтърве нервите и да убие толкова безразсъдно някогашната си любов?

Почти очевидно беше, че престъплението е било сторено спонтанно. Извършителят му не е могъл да бъде сигурен кога ще се прибере Джулия, нито дали градинарят няма да мине покрай прозорците, за да подкастри розите.

Това не изключваше ролята на охраната. Само хората от персонала са били в имението. И въпреки това, някой е влязъл вътре.

Пол се запита какво би направил той, ако иска да свари Ив сама и без знанието на другите. Не би било трудно да дойде открито и после да си тръгне, като междувременно отскочи да изключи сигнализацията. Отново да се върне. Да се скара с нея. Да кипне.

Допадаше му. Страшно му допадаше, с изключение на незначителната подробност, че алармената инсталация бе включена при проверката на полицията.

Значи ще поговори пак с Травърс, с Нина, с Лайл. И с всички останали, до последния метач в имението.

Трябваше да докаже, че някой е могъл да се промъкне вътре. Някой, който е бил достатъчно изплашен, за да изпраща заплашителни бележки. Достатъчно отчаян, за да се реши на убийство.

Импулсивно взе слушалката и завъртя шайбата.

— Нина? Обажда се Пол.

— О, Пол! Травърс каза, че си се отбивал. Съжалявам, че не се видяхме. — Тя обиколи с поглед кабинета си и кашоните, които старателно опаковаше. — В момента си стягам багажа, за да се изнеса. Ще наема къща в Хилс, докато... докато измисля какво да правя по-нататък.

— Знаеш, че можеш да останеш колкото искаш.

— Благодаря. — Бръкна в джоба си за кърпичка. — Безпокоя се за Травърс, но не мога да остана, като си помисля, че госпожица Би няма да нахълта с ново невъзможно искане. За Бога, Пол, защо трябваше да се случи всичко това?

— Трябва да изясним нещата. Нина, знам, че полицията те е разпитвала.

— Колко пъти! — отвърна тя с въздишка. — А сега и прокурорът. Изглежда е убеден, че ще трябва да свидетелствам в съда за скарването. И за Джулия.

Долови промяната в гласа ѝ, който внезапно одрезгавя.

— Ти смяташ ли, че тя го е направила?

Нина погледна смачканата кърпичка, хвърли я и извади нова.

— Съжалявам, Пол, знам, че не си безразличен към нея, но не виждам друго обяснение. Не допускам, че го е планирала. Дори сигурно не го е искала. Но се е случило.

— Независимо какво смяташ, вероятно си в състояние да ми помогнеш. Изпробвам една теория. Би ли могла да ми кажеш кой е идвал при Ив в деня на убийството? И предишния ден също.

— О, Боже, Пол!

— Знам, че е трудно, но ще ми бъде от полза.

— Добре тогава. — Тя чевръсто избърса очите си, прибра кърпичката и се пресегна за бележника, който още не беше прибрала. — Дрейк беше в Грийнбърг. И Маги, и Виктор се отбиха предната вечер. А и ти, разбира се. Травърс спомена, че си минал да видиш Ив, и аз ѝ го записах в бележника.

— Точна си както винаги, Нина. — В ума му се въртеше още една догадка. — Ив имаше ли връзка с шофьора?

— С Лайл? — За първи път от няколко дни Нина искрено се разсмя. — Не! Госпожица Би бе прекалено взискателна относно типа хора, с които общува интимно. Просто ѝ харесваше как изглежда на фона на колата. Нищо повече.

— Още нещо. Онзи злополучен ден, имаше ли проблеми с алармената инсталация? Някой проверявал ли я е?

— Инсталацията ли? Не, защо да има проблеми?

— Просто проверявам всички възможности, Нина. Слушай, обади ми се, когато се преместиш. И не се тревожи за Травърс. Аз ще я наглеждам.

— Знам. Ще се чуем. Пол... съжалявам — неубедително изречение. — Съжалявам за всичко.

— И аз. — Остави слушалката, продължавайки да си задава абсурдни въпроси. Следващият номер набра по-бавно, но по-решително и зачака да го свържат с Франк.

— Имам само една минута, Пол. Събитията се развиват адски бързо.

— С Джулия ли?

— Най-вече. Повикала е някаква голяма клечка от Изток.

— Да, известно ми е.

— О, ами да, така и предполагам. Както и да е, но той иска от нас и най-дребното документче, с което разполагаме по делото. Носи му се славата чак тук. Прокурорът гледа всичко да е изпитано до най-малката подробност. Вече е накарал няколко надуты полицейски инспектори да си напъхат носовете в работата ни.

— Хатъей действа бързо.

— Да. — Сниши глас. — Затуй прокурорът гледа да го изпревари. Страшно държи на това дело, Пол. Адски! В него има всичко — пари, влияние, блясък, шумотевица. Ще му донесе огромна популярност.

— Кажи ми, Франк, можеш ли по някакъв начин да провериш дали алармената инсталация е била изключвана през този ден?

Франк се навъси и разрови папките си.

— При проверката е била включена.

— А могла ли е да бъде изключена преди това и после пак да бъде включена?

— Господи, Пол, напразно си губиш времето. — Когато забележката му остана без отговор, Франк измърмори под нос: — Добре де, ще поразпитам двама-трима от електронните техници, но не съм убеден, че си уцелил десетката.

— Тогава ми кажи друго. Ще говориш ли пак с шофьора?

— С оня бик за разплод? От какъв зор?

— Седмо чувство.

— Дявол да го вземе, опазил ме Бог от автори на детективски романи. — Но си го отбеляза като задача. — Защо не, мога да го пораздрусам още малко.

— Бих искал да присъствам.

— Разбира се, колко му е? За какво ми е притрябвала пенсия, като мога да живея само от добрите си дела?

— И още нещо.

— Казвай. Да не би да искаш да ти дам целия архив? Да забутам някое вещественно доказателство? Или да притисна някой свидетел?

— Ще ти бъда благодарен. Междувременно, защо не провериш по бюрата на авиолиниите? Да видиш дали някой, свързан с Ив, не е прескачал до Лондон миналия месец? Около дванадесети.

— Няма проблеми. Ще ми отнеме само десетина-двадесет човекочаса. Някаква специална причина?

— Ще ти кажа. Благодаря.

А сега, помисли си Пол, щом постави обратно слушалката, ще чака отговорите, ще ги поразбърка и ще види дали ще успее да скалъпи някакъв сюжет.

[1] Американското щатско законодателство се различава от федералното, поради това за всеки отделен щат е необходимо специално разрешително за практикуване на адвокатската професия.

— Б.пр. ↑

[2] Сухо бяло бургундско вино. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването от Филадельфия до Ел Ей беше много дълго. Дори да летиш в първа класа, пак се чувстваш неадекватен и съсипан от умора. Но Линкълн Хатъуей изгледаше така, сякаш току-що идваше от шивач. По тъмносиния му габардинен костюм на тънки бели райета не личеше нито една гънка. Ръчно изработените му обувки лъщяха като огледало. Русата, старомодно подстригана коса беше идеално сресана.

Пол реши, че тъкмо безупречната му външност е причината да не го хареса от пръв поглед.

— Линкълн Хатъуей — представи се той и протегна ръка с грижливо поддържани нокти. — Дошъл съм да видя Джулия.

Пол бе доволен, че неговата длан е грапава и набита с пясък.

— Пол Уинтроп.

— Да, известно ми е. — Не че го позна от обложките на книгите му. Линкълн нямаше време за масова литература. Но бе накарал секретарката си да събере всички вестникарски изрезки за Джулия от последните шест месеца. Знаеше кой е Пол и какви са отношенията му и с жертвата, и с обвиняемата. — Радвам се, че Джулия има къде да се приюти, докато оправим положението.

— Всъщност, много повече се безпокоя за душевното ѝ спокойствие, отколкото за дискретността. — Покани Линкълн да влезе, като си помисли, че с огромно удоволствие ще продължи да го мрази. — Нещо за пиене?

— Малко минерална вода с капка алкохол ще бъде чудесно. Благодаря. — Линкълн беше от хората, които бързо си съставят мнение за другите. Често пъти се налагаше да преценява съдебните заседатели не само по външния вид и езика на тялото. Прецени Пол като богат, нетърпелив и подозрителен човек и се запита как би могъл да използва тези качества, ако делото стигне до съда. — Господин Уинтроп, как е Джулия?

Внезапно Пол се извърна и му подаде чашата — самото олицетворение на надменен англичанин.

— Защо не я попитате лично?

Тя се бе появила на вратата, прегърнала покровителствено слабичко, тъмнооко момче. Десетте години, помисли си Линкълн, са я променили. Вече не излъчваше доверчивост и въодушевление, а спокойствие и предпазливост. Пепеляворусата ѝ коса, някога свободно разпиляна, сега бе пригладена назад над челото. Лицето ѝ бе станало по-изящно.

Погледна момчето, без почти да съзнава, че четиримата стоят в напрегнато мълчание. Търсеше някакъв знак, някаква физическа прилика между себе си и детето, което никога не бе виждал и не бе искал. Заради човешката природа и собствения си егоизъм.

Но не откри нищо свое в крехкото, рошаво момче. Това го изпълни с чувство на облекчение и разсея и най-малките следи на вина и страх, прокраднали се в него по време на полета в западна посока. Момчето беше негово — Линкълн никога не се бе съмнявал в този факт, — но не съвсем. Неговият свят, семейството, съвестта му се успокоиха в краткия миг, докато го оглеждаше, преценяваше и отхвърляше.

Джулия прозря всичко — как спря взор върху Брандън, задържа го мимолетно и го отклони. Тя притисна по-здравосина си, за да го предпази от коварния удар, който не би могъл да осъзнае. После разхлаби прегръдката си. Синът ѝ беше в безопасност. И да бе изпитвала някакви съмнения, че трябва да му съобщи името на неговия баща, те се изпариха. Баща му беше мъртъв и за двамата.

— Линкълн. — Гласът ѝ прозвуча спокойно и сдържано като кимването, с което го удостои вместо поздрав. — Колко мило, че успя да дойдеш толкова бързо чак дотук.

— Съжалявам единствено за обстоятелствата.

— Аз също. — Прегърна Брандън през раменете и отпусна ръка върху нежния му тил. — Брандън, това е господин Хатъуей. Той е адвокат и е работил при дядо ти преди доста време. Дошъл е да ни помогне.

— Здравейте. — Брандън видя пред себе си висок, наперен мъж с лъснати до блясък обувки и с онова тъпо, снизходително изражение, дето някои възрастни изписват на лицето си, щом ги представят на дете.

— Здравей, Брандън. Не бива да се тревожиш, ние ще се погрижим за всичко.

Не можеше да издържа повече. Пол беше сигурен, че само след миг и ще се нахвърли върху госта, за да го накаже за равнодушието му.

— Хайде, момчето ми. — Пол протегна ръка. Брандън с готовност я пое. — Дай да се качим горе и да видим какви пакости можем да забъркаме.

— Е... — Линкълн седна, без дори да погледне към Брандън, който затропа нагоре по стълбите. — Защо не започваме?

— За теб това нищо не означаваше, нали? — тихо промълви тя. — Нищо не означава, че го видя.

Той опипа безупречния двоен възел на вратовръзката си. Боеше се, че ще направи някоя сцена. Беше напълно подготвен, разбира се.

— Джулия, както ти казах още преди години, не мога да си позволя да поддържам емоционална връзка с някого. Много, много съм ти признателен, че беше достатъчно зряла и не отиде при Елизабет, но съжалявам, че бе прекалено опърничава и не прие финансовата помощ, която ти предложих. Сега се радвам, че си постигнала необходимия успех и вече не се нуждаеш от нея. Естествено, чувствам се безкрайно задължен към теб и ужасно дълбоко съжалявам, че се намираш в положение, при което се налага да прибегнеш до услугите ми.

Тя се засмя — не с тънък, режещ истеричен смях, а гръмко и звънко, което слиса Линкълн.

— Извинявай — рече и се настани на един стол. — Не си се променил. Знаеш ли, Линкълн, не бях съвсем наясно какво ще почувствам, като те видя. Но не съм допускала, че ще е нищо. — Леко въздъхна. — Затова давай да приключваме с благодарностите и да се захващаме за работа. Баща ми дълбоко уважаваше адвокатските ти способности и тъй като много държа на мнението му, ще можеш да разчиташ на пълното ми съдействие и, докато всичко се оправи, на безрезервното ми доверие.

Той само кимна. Линкълн ценеше силния, здрав разум.

— Ти ли уби Ив Бенедикт?

Очите ѝ замятаха искри. Изненада се от този вулканичен пристъп на неистов и изпепеляващ гняв.

— Не! Да не би да мислеше, че ще си призная, ако съм го сторила?

— Като дъщеря на двама от най-блестящите адвокати, с които съм работил някога, би трябвало да си наясно, че би било глупаво да ме лъжеш, ако държиш да те защитавам. В такъв случай... — Той извади празен подвързан бележник и черна писалка „Мон Блан“. — Искам да ми разкажеш подробно какво си правила, с кого точно си разговаряла и всичко, което си видяла в деня на убийството на Ив Бенедикт.

Предъвка го веднъж, после още веднъж. Сетне, отговаряйки на въпросите му, трети път. Той почти не се обаждаше, само кимаше от време на време и си водеше записки с равния си, четлив почерк. Джулия стана в един-единствен случай, за да напълни чашата му и за да налее нещо и на себе си.

— Боя се, че не ми стигна времето да се запозная с показанията срещу теб. Естествено, уведомих прокурора и следователя, че ще бъда твой официален адвокат. Преди да дойда, успях да се сдобия с копията на някои документи по обвинението, но само ги прегледах бегло в таксито.

Направи пауза и кръстоса ръце в скута си. Тя си спомни, че винаги е бил такъв тих и педантичен. Първоначално тъкмо тези негови качества, плюс тъгата в очите му, бяха привлекли романтичната, впечатлителна девойка. Сега, макар че жестове бяха същите, тъгата бе изместена от проникателност.

— Джулия, сигурна ли си, че си отключила вратата, за да влезеш онзи следобед?

— Да, трябваше да спра и да потърся ключовете си. След взлома започнах много по-грижливо да заключвам.

Очите му останаха спокойни. Гласът му безизразен.

— Съвсем сигурна ли си?

Тя понечи да му отговори, но млъкна и се облегна назад.

— Да излъжа ли искаш, Линкълн?

— Искам да помислиш много внимателно. Отключването на вратата е навик, почти машинално действие, което може само да ти се струва, че си сторил. Особено след шок. Обстоятелството, което си съобщила на полицията при пристигането им на местопрестъплението, че си отключила входната врата, докато всички останали са били заключени отвътре, е извънредно уличаващо. При обиска на тялото не са открити ключове, нито пък резервна връзка из къщата.

Следователно или вратата е била отключена още от самото начало, или някой, който е имал ключ, е отворил на Ив.

— Или някой е взел ключа на Ив, след като я е убил — обади се Пол откъм стълбите.

Линкълн изви очи натам. Само лекото свиване на устата издаваше раздразнението му от прекъсването.

— Този, разбира се, е единият от възможните ъгли, от които бихме могли да подходим. Тъй като доказателствата сочат, че става дума за престъпление от емоционален и импулсивен характер, вероятно ще се окаже трудно да убедим съдията, че някой е бил в къщата с Ив, убил я е, след което е проявил достатъчно хладнокръвие, за да вземе ключа и да заключи отвън.

— В такъв случай, нали тъкмо това ви е работата? — Пол отиде до барчето. Посегна към бърбъна, но отдръпна ръка и си взе газирана вода. Напиращият в него яд не се нуждаеше от алкохолен стимул.

— Работата ми е да осигуря възможно най-добрата защита на Джулия.

— Тогава съжалявам, че ти създавам допълнителни трудности, Линкълн, но аз отключих вратата с моя ключ.

Той стисна устни и прегледа бележките си.

— Не споменаваш дали си пипала оръдието на убийството, машината за камината.

— Защото и аз самата не знам дали съм я пипала, или не. — Почувствала внезапна умора, тя прокара ръка през косата си. — Явно съм я пипала, иначе отпечатъците ми нямаше да са там.

— Не е задължително, може да си палила огън през последните една-две седмици.

— Не съм. Нощите бяха топли.

— Оръдието е било намерено на известно разстояние от тялото. — Измъкна някаква папка от куфарчето си. — Настроена ли си да прегледаш няколко снимки?

Знаеше за какво намеква и не беше сигурна как да отговори. Събра кураж и протегна ръка. Зърна Ив, просната върху килимчето, лицето ѝ изглеждаше все така шеметно красиво. И кръвта.

— От този ъгъл — каза Линкълн — се вижда, че машината е ето тук. — Той се наклони напред и посочи с пръст на снимката. — Сякаш

някой я е захвърлил там или може би я е пуснал, след като се е отдръпнал от тялото.

— Заварих я точно така — прошепна Джулия. Гласът ѝ заглъхна от бученето в главата ѝ, и от острата, непоносима болка в стомаха. — Приблжих се до нея, взех ръката ѝ. Мисля, че промълвих името ѝ. И тогава разбрах. Изправих се, залитнах. Вдигнах машата от пода. Струва ми се, че беше изцапана с кръвта ѝ. Ръцете ми също. Затова я хвърлих, защото трябваше да направя нещо. Да извикам някого. — Тя изтласка картината от съзнанието си и несигурно стана. — Извинете ме, трябва да пожелая „лека нощ“ на Брандън.

В момента, в който тя се втурна нагоре по стълбите, Пол се нахвърли върху Линкълн.

— Нужно ли беше да ѝ причинявате това?

— Боя се, че да. Ще има и по-лошо, докато всичко свърши. — С премерено движение, Линкълн прелисти една страница от бележника си. — Прокурорът е много непреклонен и способен мъж. И както повечето длъжностни лица, е преизпълнен с амбиции и добре съзнава какви облаги може да му донесе подобен шумен процес. Ще трябва да представим достоверна алтернатива на всяка веществена улика, с която разполага. Освен това ще проглушим ушите не само на съдията, ако се наложи — и на съдебните заседатели, а и на цялата общественост с основателно съмнение за виновност. Доколкото схващам, с Джулия имате лични взаимоотношения...

— Нима? — С бавна, мрачна усмивка Пол приседна върху облегалката на един фотьойл. — Чакайте да ви поясня нещата докрай, господин адвокат. Джулия и Брандън вече ми принадлежат. С най-голямо удоволствие бих натрошил някое и друго жизненоважно кокалче по тялото ви заради онова, което сте ѝ сторили. Но ако наистина сте толкова добър, колкото разправят, ако сте най-големият ѝ шанс да се измъкне от тази каша, ще направя всичко, което поискате от мен.

Линкълн престана да стиска писалката си.

— В такъв случай предлагам да забравим какво се е случило между нас с Джулия преди повече от едно десетилетие.

— Без това — каза Пол и отново се усмихна. — Дайте нещо друго.

Линкълн бе виждал по-приятни усмивки дори по лицата на престъпниците, осъдени от него.

— Личните ви чувства към мен само ще наранят Джулия.

— Не. Повече не ще я нарани нищо. И вие в това число. Ако бях на друго мнение, въобще нямаше да ви пусна да пристъпите прага. — Без да сваля поглед от Линкълн, той извади пура. — И преди съм си имал работа с боклуци.

— Пол! — обади се тихо Джулия, докато слизаше по стълбите. — Безполезно е.

— Освежаването на атмосферата винаги е полезно, Джулия — възрази той. — Хатъей знае, че въпреки ненавистта ми към него, може да разчита на пълното ми съдействие.

— Дойдох тук да помогна, а не да ме съдят за грешка, сторена от мен преди цели десет години.

— Внимавай, Линкълн! — Джулия се нахвърли върху него, преди да успее да се овладее. — Тази грешка е горе и спи. Приемам помощта ти не само заради себе си, а и заради него. През целия си живот е бил лишен от баща. Не мога да си представя, че може да остане и без майка.

Единствено лекото поруменяване, което се разля от възела на вратовръзката нагоре към скулите, подсказваше, че забележката ѝ е попаднала в целта.

— Ако се опитаме да не намесваме личните си чувства в тази работа, може би ще успеем да го предотвратим. — Доволен, че темата е приключена, той продължи: — И двамата сте познавали покойната и сте осведомени за организацията на домакинството ѝ, за приятелите и враговете ѝ. Ще ми бъде от полза, ако можете да ми опишете подробно всичките ѝ приближени. И евентуално кой би спечелил от смъртта ѝ в парично или емоционално отношение.

— Освен мен? — попита Джулия.

— Вероятно ще започнем с теб и господин Уинтроп. Съвсем накратко, ако обичаш. Имам запазен апартамент в „Бевърли Хилс“, където ще работя. „Майърс, Кортни енд Лоу“ се съгласиха да ми служат с двама от своите адвокати, а и моята секретарка ще пристигне със самолета утре. — Погледна часовника си, вече нагоден към часовия пояс на Западното крайбрежие, и се намръщи. — Ще проведем по-задълбочени разговори, след като се настаня. В

понеделник рано сутринта ще подам молба за отлагане на призоваването ти в съда.

— Не. — Усетила хладни тръпки, Джулия размърда рамене. — Извинявай, Линкълн, но не мога да понеса мисълта, че това ще се проточи.

— Джулия, нужно ми е време, за да подготвя защитата ти. — С малко късмет, можем изобщо да не стигнем до съд.

— Не искам да ти създавам трудности, но трябва по-скоро да приключим с всичко. Отлаганията само ще предизвикат по-голяма сензация. Брандън е достатъчно голям, за да прочете вестника и да види новините по телевизията. А аз... откровено казано, не мога да чакам повече.

— Е, разполагате с двата почивни дни, за да помислим. Или — реши Линкълн, да я убеди да приеме неговия вариант, — като начало, разкажете ми за Ив Бенедикт.

Когато Линкълн си тръгна, вече бе станало два след полунощ и Пол с неохота почувства растящо уважение към неговото усърдие. Макар че чувството му за ред и точност сигурно го дразнеха. При започването на друга тема Линкълн всеки път обръщаше нова страница в бележника, а поднесените от Джулия шоколадови ореховки ядеше с вилица и, нито веднъж през цялата дълга, изнурителна вечер не разхлаби вратовръзката си.

Но Пол забеляза също, че погледът на Линкълн се изостри, когато чу за посланията и в очите му проблесна неподправено удоволствие, щом му разправиха за познанството на Ив с Делрикио.

На тръгване съвсем нямаше вид на човек, който е бил на крак почти двадесет и четири часа без прекъсване, и им пожела „лека нощ“ с такава учтивост, сякаш се разделяха след забавна приятелска вечеря.

— Предполагам, че не е моя работа. — Пол затвори вратата и се обърна към Джулия. Тя се стегна. Беше ѝ неприятно, че ще трябва отново да се обяснява, да си спомня. — Но просто следва да знам. — Пристъпи към нея и отметна косата от лицето ѝ. — Любопитно ми е дали си закачваше дрехите и си сгъваше чорапите, преди да се любите?

Кикотът ѝ я изненада, но не и облекчението, което изпита, щом облегна глава на рамото му.

— Всъщност, сгъваше си дрехите и си навиваше чорапите на топка.

— Джули, трябва да ти призная, че вкусът ти се е подобрил. — Целуна я бързо с разтворени устни и я вдигна, за да я отнесе нагоре по стълбите. — Като поспиш поне дванадесет часа, ще ти го докажа.

— Защо не ми го докажеш сега, пък по-късно ще спя.

— Чудесна идея.

Дори след като качи Брандън на самолета, знаейки, че го е отдалечила на хиляди километри от епицентъра на бурята, не се почувства по-спокойна. Искаше си детето. Искаше да се върне предишния ѝ живот.

Всеки ден се срещаше с Линкълн, седеше в запазения му апартамент и пиеше черно кафе, докато започваше да ѝ се струва, че ѝ е прогорило дупка в стомаха. Разговаряше с детектива, който той бе наел — още едно вмешателство в живота ѝ, още един човек, който щеше да разкъсва рехавата завеса, скривала най-интимния ѝ свят.

Всичко беше толкова подредено — папките с документите, юридическите справочници, натрапчиво звънящите телефони. Неотслабващият задъхан ритъм ѝ действаше отпускащо. До момента, в който видеше някое заглавие или чуеше поредното предаване. Тогава отново изпадаше в ужас, че нейното име, нейното лице и нейният живот са на публичен прицел. А съдбата ѝ се намира в ръцете на правосъдието, чиито вързани очи невинаги са благодат за невинните.

Пол ѝ помагаше да не прескочи този тънък ръб и да не рухне в пропастта. Не искаше да се осланя на никого. Нали си беше обещала, че няма да разчита на никого за своето щастие, сигурност и душевно спокойствие? Въпреки това, самото му присъствие подхранваше у нея илюзията и за трите неща. И тъй като изпитваше страх, че може да се заблуждава, постепенно се отдръпваше, отдалечавайки се първо на няколко сантиметра, после на десет, докато накрая разстоянието помежду им нарасна на цял метър.

Той също бе изтощен и обезкуражен от факта, че въпреки връзките му в местната полиция, не бе успял да се добере поне до част от истината. Франк му бе позволил да присъства на повторния разпит

на Лайл, но бившият шофьор бе продължил да бълва злостни хули за всичко видяно и чуто.

Бъркотията, царяща във финансите на Дрейк, не го замесваше категорично в смъртта на Ив. Напротив, обстоятелството, че само седмици преди да бъде убита, му бе дала крупна сума, наклоняваше везните в негова полза. Защо ще се лишава от кокошката, дето му снася златни яйца?

Единственият разговор на Пол с Глория само бе влошил положението. Разплакана и разтреперана, тя му бе признала, че са се карали с Ив в деня на убийството. Наред с думите изливаше и вината си. Наговорила й куп ужасяващи неща, после си тръгнала ядосана, бързайки да се прибере вкъщи и да признае всичко на слияния си съпруг.

Почти по същото време, когато Джулия бе открила трупа на Ив, Глория бе плакала в прегръдките на съпруга си и го бе молила за прошка.

Тъй като всички, Маркърс Грант, икономката и любопитният му сътрудник, бяха чули риданията на Глория в един и петнадесет, а пътят между двете имения не можеше да бъде изминат за по-малко от десет минути, беше изключено да бъде замесена в убийството.

Пол упорито смяташе, че ключът към загатката се крие в книгата. Щом Джулия излезеше, той по няколко пъти прослушваше касетите, мъчейки се да открие онази фраза или име, които биха я отключили.

Веднъж тя се върна, омаломощена да повтаря показанията си на поредния сеанс с Линкълн, и чу гласа на Ив.

— Той управляваше с желязна ръка. Никога не съм срещала друг, който да действа с по-малко финес и да получава по-големи резултати. Мислех, че го мразя — наистина го мразех през целия филм. Но когато Маккарти^[1] и гадната му комисия го подгониха, бях възмутена. Главно по тази причина се присъединих към Боги, Бети и другите и тръгнах за Вашингтон. Никога не съм имала търпение да се занимавам с политика, но, за Бога, тогава бях готова да се боря със зъби и нокти. Може и да сме постигнали нещичко, а може и да не сме, но казахме каквото мислим. Това е важното, нали, Джулия? Да знаеш, че са те чули дяволски ясно и разбрали дяволски добре. Не искам да ме помнят като човек, който просто е стоял отстрани и е гледал сеир.

— Няма — измърмори Джулия.

Пол се извърна от бюрото си. Така внимателно се бе заслушал, че почти очакваше да види Ив, седнала там, да му нарежда да ѝ запали цигарата или да ѝ отвори бутилка.

— Не, няма. — Изключи касетата и се взря в Джулия. През изтеклата седмица тя рядко му позволяваше да улови този измъчен, напрегнат поглед. Беше в очите ѝ, винаги бе там, скрит под маската на самообладанието. Но щом маската започваше да се пропуква, тя се затваряше в себе си и го отбягваше. — Седни, Джулия.

— Канех се да направя малко кафе.

— Седни — повтори той. Тя седна, но на крайчеца на стола, готова да скочи веднага, ако я приближи. — Днес получих призовка. Утре ще трябва да се явя и да дам показания при изслушването на свидетелите по делото.

Не го погледна, а впери очи в една точка някъде между тях.

— Разбирам. Е, очакваше се.

— Ще бъде тежко и за двамата.

— Знам. Съжалявам. Всъщност, докато се прибирах днес следобед, си помислих, че може би ще бъде по-добре, по-лесно, ако се преместя на хотел — до приключването на всичко. Престоят ми тук дава много храна на пресата и само допълнително усложнява положението, което и бездруго е достатъчно нетърпимо.

— Глупости!

— Това е факт. — Тя се изправи, надявайки се да се измъкне без проблеми. Не биваше да се залъгва. Той стоеше насреща и ѝ препречваше пътя.

— Да не си посмяла! — Със заплашително присвити очи, Пол се вкопчи в реверите на самото ѝ и я дръпна към себе си. — Няма да мърдаш оттук!

— Минавало ли ти е някога през ум, че може би искам да бъда сама?

— Да, минавало ми е. Но аз съм част от живота ти и ти не можеш да ме изхвърлиш току-така.

— Може да нямам никакъв живот — извика тя. — Ако утре ме дадат под съд...

— Ще се оправиш. Двамата ще се оправим. Трябва да ми имаш доверие, да те вземат мътните дано! Аз не съм някое десетгодишно

хлапе, което се нуждае от закрилата ти. Освен това сто процента не съм самодоволно мекотело, което би те оставило сама да изнесеш целия товар на гърба си, а то да си живурка уредения животец.

Очите ѝ се разгоряха.

— Това няма нищо общо с Линкълн.

— Не, по дяволите! И да не си посмяла втори път да ни сравняваш с умното си мозъче!

Лицето ѝ вече бе загубило бледността си, дишането ѝ бе престанало да бъде спокойно. Избухванията му ѝ бяха по-скъпи, отколкото десетина клетви в обич.

— Пусни ме.

Вдигна вежди, знаеше, че изражението му е насмешливо.

— Разбира се. — Пусна я и пхна ръце в джобовете си.

— Това няма нищо общо с Линкълн — повтори тя. — Нито с теб. Това засяга само мен. Набий си го в главата през тлъстата обвивка от тестостерон. Утре в съдебната зала животът ми ще бъде поставен на карта. Ти се блъскай в гърдите и се кълни колкото искаш, но нищо няма да се промени. И бездруго нямам голям избор, Пол, затова, щом искам да изляза оттук, ще го направя и никой не ще може да ме спре.

— Само опитай — подкани я той.

Разярена, тя рязко се извъртя. Хвана я, преди да стигне до стълбите.

— Казах ти да ме пуснеш.

— Още не съм свършил с блъскането в гърдите и с клетвите. — Понеже беше абсолютно сигурен, че ще посегне да го удари, изви ръцете ѝ зад гърба. — Почакай! По дяволите, Джули! — Имаше опасност да се прекатурят надолу по стълбите и той я притисна до стената. — Погледни ме. Само ме погледни. Права си за избора. — Със свободната си ръка повдигна главата ѝ. — Искаш ли да се махнеш от мен?

Тя се взря в очите му и видя, че е готов да я пусне. Може би. И ако си тръгнеше сега оттук, от него, никога нямаше да си го прости. Оцелелите живеят с грешките си. Нали Ив ѝ го беше казала? Но някои просто не бива да бъдат допускани.

— Не. — Притисна устни към неговите, усети топлината и силата им. — Извинявай. Страшно съжалявам.

— Недей да се извиняваш. — Целувката му стана по-жадна и страстна отвсякога. — Просто не си отивай от мен.

— Толкова ме е страх, Пол! Толкова ме е страх...

— Всичко ще се оправи. Повярвай ми.

За миг успя.

Дрейк се чувстваше като притежател на един милион долара. Или поне на четвърт милион. След двадесет и четири часа щеше да има парите в ръцете си и целия свят в краката си. Беше напълно сигурен, че Джулия ще бъде дадена под съд и с малко късмет, призната за виновна. А щом се случи това — с паричките в банката, — смяташе, че няма да е трудно да получи своя дял от имението на Ив. Омразно му беше, че Пол ще вземе половината, но щеше да го преживее. Дрейк бе убеден, че с добър адвокат ще успее да докопа дяла на Джулия.

Законът не ще ѝ позволи дори да го пипне. А и там, закъдето се беше запътила, той хич не ѝ трябваше.

Общо взето, всичко се беше наредило идеално.

Доволен от себе си, той пусна стереото до дупка и се загледа в конните състезания. До края на седмицата щеше да разполага с хубава сумичка, която да отнесе в Санта Анита. Няма много да се изхвърля, но като заложи няколко хилядарки на младата кобилка, за която му бяха подшушнали, че ще спечели, ще завърти по най-хитрия начин първата вноска в голямата игра.

Разбира се, неговият човек, който ще направи залагането, няма да знае, че това ще е единствената вноска. Дрейк си тананикаше, пригласяйки на Глория Естефан, и си мислеше, че през следващите две-три години тепърва ще може да дои източника си за пари. Дотогава наследството му вече ще е дошло. След това ще се чупи. Ривиерата, Карибите, Кийс^[2]. Където и да е, само да има готини плажове и жени.

Взе си чаша шампанско. С малко „Дом Периньон“ щеше да си устрои предварителен празник. Имаше среща с една апетитна мацка в „Трамп“, но до акцията оставаха поне още час-два.

Господи, пританцува му се. Направи няколко стъпки в ритъма на конга^[3] и пръстите му се заляха с вино. Ликуващ, той ги облиза.

Помисли си да не обръща внимание на входния звънец, когато издрънча, но после тихичко се изсмя. Сигурно беше щастливката на

вечерта. Кой би могъл да я вини, че иска да започне толкоз рано? Вместо да се срещат в заведението, ще действат тук, и то веднага.

При повторния звън той приглади косата си с ръка и в последния момент разкопча ризата си. Отвори вратата, държейки чашата с шампанско. Макар че не бе очакваната щастливка за вечерта, той поздрави госта си с наздравица.

— Мислех, че ще се видим чак утре. Но нищо. По някаква случайност съм настроен за работа. Заповядай. Ще се спазарим на по чаша шампанско.

Хилейки се на себе си, той поведе госта навътре в апартамента. Очевидно не беше избързал с празненството.

— Та какъв тост предлагаш да вдигнем в чест на скъпата ни Джулия? — Наля още една чаша, като я напълни догоре.

— За скъпата братовчедка Джулия. Без нея и двамата щяхме яко да сме загазили.

— По-добре говори за себе си.

Дрейк се извърна. Шегата страшно му допадна. Продължаваше да се смее, когато видя пистолета. Така и не усети как куршумът се заби между очите му.

[1] Джоузеф Реймънд Маккарти (1908 — 1957) — американски сенатор от Републиканската партия, водил разследвания за издирване на комунистически елементи в периода на Студената война. — Б.пр. ↑

[2] Флорида Кийс — група островчета на юг от полуостров Флорида. — Б.пр. ↑

[3] Латиноамерикански танц, при който танцьорите се хващат един зад друг и се вият в кръг. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стълбите пред съда бяха задръстени от зяпачи и журналисти. Първото изпитание, което Джулия трябваше да преодолее този ден, беше да си пробие път през тях. Линкълн я бе подготвил как да го направи. Да върви бързо, но да не дава вид, че е припряна. Да не свежда глава — това е признак на виновност. Но и да не я вири прекалено нагоре — изглежда високомерно. Не бива нищо да казва, дори обичайното „не коментирам“, независимо какви въпроси ѝ подхвърлят.

Утрото беше топло и слънчево. Можеше да вали. Дъждът щеше да задържи част от любопитните и от осъждащите я вътре. Вместо дъжд обаче, на слизане от лимузината бе обгърната от безоблачен, южен калифорнийски ден. С Линкълн от едната страна и Пол от другата, тя се вряза в стената от хора, които се стремяха да разбулят живота ѝ, тайните ѝ или да ѝ изпият кръвта. Само страхът, че може да се спъне и да бъде повлечена от тълпата, ѝ помагаше да не обръща внимание на болезненото свиване в стомаха и неудържимото треперене на краката си.

Вътре имаше повече въздух и повече място. Потисна пристъпа на гадене. Скоро всичко ще свърши. И ще остане зад гърба ѝ. Те ще ѝ повярват, трябва да ѝ повярват. И тогава ще бъде свободна да започне всичко отначало. Свободна, за да се възползва от тази слаба надежда и да съгради нов живот.

От години не беше стъпвала в съдебна зала. Понякога през летните ваканции майка ѝ и баща ѝ я бяха пускали да гледа как избират съдебни заседатели. Тогава не ги възприемаше като родители, а ѝ се струаха някак нереални. Като актьори на сцена, които ръкомахат, играят си с публиката и се перчат. Може би тъкмо там за първи път се бе запалила и тя да се отдаде на сцената.

Но не, помисли си, бе се предало по наследство. Беше го получила от Ив.

По даден от Линкълн знак, Пол се наклони по-близо и улови и двете ръце на Джулия.

— Време е да влизаме. Ще седя точно зад теб.

Тя кимна, пръстите ѝ се плъзнаха да докоснат брошката, закачена върху ревера ѝ. Везните на Темида.

Залата беше претъпкана. Сред непознатите лица различни и познати. Кийкий отправи на Джулия спонтанна, окуражителна усмивка. Травърс седеше сковано до племенницата си, със свиреп, навъсен вид. Нина беше устремила взор в сплетените си пръсти, защото не желаше или не можеше да срещне погледа на Джулия. Делрикио, обграден от своите немигащи телохранители, я изучаваше невъзмутимо. Очите на Глория блестяха от сълзи. Тя мачкаше носна кърпичка в ръцете си и се гушеше до силното рамо на мъжа си.

Маги, с изядено около устата червило, от което бе останала само тънка ивичка, вдигна глава, но веднага отмести очи. Кенет се надвеси през нея, за да каже нещо на Виктор.

Неговото измъчено, скръбно изражение накара Джулия да забави крачка. Искаше да спре, да извика, че е невинна, да излее яда и ужаса си. Но можеше единствено да продължи напред и да заеме мястото си.

— Не забравяй — говореше ѝ Линкълн, — делото е само предварително. На него следва да се установи дали съществуват достатъчно доказателства за даване ход на съдебен процес.

— Да, знам — тихо отвърна тя. — Това е само началото.

— Джулия?

Напрегна се, като чу гласа на Виктор и се обърна насила. Беше се състарил. За няколко седмици годините го бяха настигнали, кожата под очите му бе провиснала, а около устата му се очертаваха дълбоки бръчки. Джулия постави ръка върху преградата, която ги делеше. Едва ли някой от тях би могъл да си позволи по-сближаващ жест.

— Не знам какво да ти кажа. — Напълни дробовете си с въздух и бавно го изпусна. — Ако знаех, ако ми беше казала... за теб, всичко щеше да бъде иначе.

— Явно не е било писано, Виктор. Щях да съжалявам, ужасно да съжалявам, ако тя ме бе използвала, за да промени нещо.

— Бих искал... — Да се върна назад, помисли си. С тридесет години, с тридесет дни. И двете желания бяха еднакво неосъществими. — Не можах да застана зад теб преди. — Сведе очи, вдигна ръка и я

сложи върху нейната. — Бих искал да знаеш, че сега ще застана зад теб. И зад момчето, зад Брандън.

— Той... винаги му е липсвало, че няма дядо. Баща ми почина. Когато всичко свърши, ще поговорим.

Успя да ѝ кимне, преди да отдръпне ръката си.

— Всички да станат!

Ушите ѝ писнаха, когато цялата зала се изправи. Видя как съдията влезе и зае мястото си зад масата. Ама той прилича на Пат О'Брайън от филма, хрумна ѝ глупавата мисъл. Червендалест, типичен закръглен ирландец. Положително Пат О'Брайън ще разбере истината, щом я чуе.

Прокурорът беше жилав и енергичен на вид мъж с посивели бакенбарди и късо подстригана коса. Очевидно не вземаше насериозно предупрежденията за вредата от прекомерното излагане на слънце, защото загарът му беше силен и равномерен, на чийто фон светлосините му очи още повече изпъкваха.

Имаше глас на проповедник. Без да различава думите, Джулия го слушаше как се извисява и снишава.

Полицейските протоколи бяха представени като доказателства. От аутопсията, от медицинската експертиза. Снимките също, естествено. Докато Джулия наблюдаваше как прокурорът ги показва, в съзнанието ѝ се загнезди картината на проснатата върху килимчето Ив. Оръдието на убийството. Костюмът, с който Джулия бе облечена, изцапан с ръждивокафяво петно от засъхнала кръв.

Гледаше как вещите лица се качват в свидетелската ложа, после слизат от нея. Думите им нямаха значение. Явно Линкълн беше на различно мнение, защото от време на време ставаше да отпрати възражение и много внимателно подбираше своите при кръстосаните разпити.

Въпреки това думите нямат значение, разсъждаваше Джулия. Снимките казват всичко. Ив беше мъртва.

Когато прокурорът призова Травърс, тя се затътри към свидетелското място така, както се бе влачила нагоре-надолу по коридорите на дома на Ив. Сякаш се боеше да не изразходва излишна енергия, ако вдигне и двата крака един след друг.

Беше зализала косата си назад и бе нахлузила семпла, простовата рокля от чисто черен плат. Стискаше чантичката си с две ръце и

гледаше право пред себе си.

Дори когато представителят на обвинението започна внимателно да ѝ задава предварителни въпроси, тя не се отпусна. Само гласът ѝ едва забележимо пресипна, докато обясняваше отношенията си с Ив.

— И в качеството си на доверена приятелка и служителка — продължаваше прокурорът, — имало ли е случай да пътувате с госпожица Бенедикт до Швейцария през... — Той набързо прегледа бележките си, преди да уточни годината.

— Да.

— Каква беше целта на пътуването, госпожице Травърс?

— Ив беше бременна.

Твърдението предизвика вълна от шепот у публиката, който бе прекъснат от съдийското чукче.

— И тя роди ли, госпожице Травърс?

— Ваша светлост! — Линкълн стана. — Защитата е готова да признае, че госпожица Бенедикт е родила и е дала детето за осиновяване. И това дете е било Джулия Съмърс. Не е необходимо обвинението да губи времето на съда, като доказва установен вече факт.

— Господин Уилямсън?

— Много добре, ваша светлост. Госпожице Травърс, Джулия Съмърс ли е родната дъщеря на Ив Бенедикт?

— Да. — Травърс хвърли светкавичен, изпълнен с омраза поглед към Джулия. — Ив жестоко се измъчваше от осиновяването, направи това, което смяташе, че е най-добро за детето. През всичките тези години не я изпускаше от очи. Ужасно се разстрои, когато момичето забременя. Каза, че се побърква при мисълта то да изживее същото като нея.

Линкълн се наклони към Джулия.

— Ще я оставя да говори. Така установява връзката помежду ви.

— Беше много горда — продължаваше Травърс. — Много горда, когато момичето започна да пише книги. Споделяше всичко с мен, защото никой друг не знаеше.

— Единствено на вас ли бе известно, че Джулия Съмърс е родна дъщеря на Ив Бенедикт?

— Никой не знаеше, освен мен.

— Бихте ли ни казали как госпожица Съмърс дойде да живее в имението на госпожица Бенедикт?

— Стана заради книгата. Заради проклетата книга! Нямам представа как ѝ е влязла тази муха в главата, но каквото и да говорех, не можах да я предумам. Разправяше, че с един куршум щяла да удари два заека. Хем щяла да разкаже живота си, хем щяла да има време да опознае дъщеря си. И внука си.

— Тя съобщи ли на госпожица Съмърс истината за тяхната връзка?

— Не веднага, нито през следващите няколко седмици от пристигането ѝ. Опасяваше се как ще го посрещне момичето.

— Възраждам. — Линкълн спокойно се изправи. — Ваша светлост, госпожица Травърс не е могла да знае какво мисли госпожица Бенедикт.

— Знаех! — троснато отвърна Травърс. — Защото я познавах по-добре от всеки.

— Ще перифразирам въпроса, ваша светлост. Госпожице Травърс, бяхте ли свидетелка как реагира госпожица Съмърс, когато госпожица Бенедикт ѝ съобщи за връзката им?

— Бяха на терасата и вечеряха. Ив беше настръхнала от напрежение като котка. Бях в гостната. Чух я да крещи.

— Тя?

— Нея — процеди Травърс и посочи към Джулия. — Крещеше на Ив. Когато изтичах навън, тя катурна масата. Всички чинии и чаши се изпочупиха. Гледаше на кръв.

— Възраждам!

— Възражението се приема.

— Госпожице Травърс, бихте ли предали думите на госпожица Съмърс по време на инцидента?

— Тя каза, не се приближавай. И, никога няма да ти простя. Каза още... — Травърс насочи потъмнял, свиреп поглед към Джулия. — Каза, бих те убила за това.

— А на другия ден Ив Бенедикт бе убита.

— Възраждам!

— Възражението се приема. — Съдията си придаде известна строгост. — Господин Уилямсън.

— Вземам си думите назад, ваша светлост. Нямам други въпроси.

Линкълн умееше ловко да води кръстосан разпит. Дали свидетелят смята, че всеки, който в пристъп на гняв се зарича „бих те убил“, го казва буквално? Какви взаимоотношения са се установили между Ив и Джулия през седмиците, докато са работели заедно? По време на кавгата, предизвикана от естествен шок, Джулия опитала ли се е да удари или да нарани Ив физически?

Беше ловък, но убедеността на Травърс, че Джулия е убила Ив, личеше от сто километра.

Нина зае свидетелското място, елегантна и делова в розовия си тоалет на „Шанел“. Тя сподели своите наблюдения от разправията. Според Линкълн, нейното съмнение и несигурност бяха по-уличаващи дори от показанията на Травърс.

— Същата вечер госпожица Бенедикт е извикала адвоката си вкъщи.

— Да, настояваше да дойде веднага. Искаше да промени завещанието си.

— Вие сте знаели за това.

— Да. Тоест, след пристигането на господин Грийнбърг Ив ме накара да стенографирам поправките и да ги препиша на машина. Бях свидетелка при оформянето на предишното ѝ завещание и за никого не бе тайна, че оставя по-голямата част от имуществото си на Пол Уинтроп, с щедро обезпечение за племенника ѝ, Дрейк Морисън.

— А в това?

— Завещаваше попечителство на Брандън, сина на Джулия. Освен другите дарения, всичко останало даваше на Пол и Джулия.

— И кога се върна господин Грийнбърг, за да представи новото завещание на госпожица Бенедикт за подпис?

— На следващия ден сутринта.

— Имате ли представа дали някой друг е знаел за промяната в намеренията на госпожица Бенедикт?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Не можете да кажете ли, госпожице Соломон?

— Дрейк се отби, но Ив не искаше да го приеме. Знам, че е срещнал господин Грийнбърг на излизане.

— Приемала ли е изобщо някого през този ден?

— Да, госпожа Дюбари намина. Тя си тръгна малко преди един.

— Възнамерявала ли е да се вижда с някого другиго?

— Аз... — Тя стисна устни. — Знам, че позвъни във вилата.

— Мястото, където е живеела Джулия Съмърс ли?

— Да. Каза ми да не поемам ангажименти за следобед. Това стана веднага след като госпожа Дюбари си отиде. Тогава отиде в спалнята си и се обади във вилата.

— Не съм говорила с нея — припряно прошепна Джулия на Линкълн. — След онази вечер на терасата не съм разменяла и дума с нея.

Той само я потупа по ръката.

— А след телефонното обаждане?

— Изглеждаше разстроена. Нямам представа дали се е свързала с Джулия, или не, но се забави в стаята си само една-две минути. Когато излезе оттам, ми каза, че отива да говори с Джулия. Каза... — Тревожните ѝ очи се стрелнаха към Джулия, после отново към прокурора. — Каза, че отива да се разберат.

— Колко часът беше?

— Точно един, а може и една-две минути след един.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Ив ми бе дала да напечатам няколко писма. Когато тръгваше, отидох в кабинета си, за да ги подготвя и погледнах часовника на бюрото.

За известно време Джулия престана да слуша. Ако тялото ѝ не можеше да стане и да се махне, поне мислите ѝ можеха. Представи си, че си е у дома в Кънектикът. Ще засади цветя. Ще ги сади цяла седмица, ако пожелае. Ще вземе куче на Брандън. Тази идея отдавна ѝ се въртеше в главата, но все отлагаше, защото се боеше, че като отиде да избере някое, ще ѝ се прииска да ги вземе до едно.

И люлка за верандата. Много ѝ се искаше такава люлка. Можеше да работи по цял ден, а вечер, когато всичко утихне, да седне, да се люлее и да гледа как се мръква.

— Обвинението призовава за свидетел Пол Уинтроп.

Сигурно бе издала някакъв звук. Линкълн улови ръката ѝ под масата и я стисна. Не за утеха, а като предупреждение.

Пол отговаряше кратко на предварителните въпроси, претегляйки думите си и гледайки Джулия право в очите.

— Бихте ли казали на съда какви са вашите взаимоотношения с госпожица Съмърс?

— Влюбен съм в госпожица Съмърс. — По устните му заигра едва забележима усмивка. — Дълбоко и сериозно.

— И сте имали също много близки лични отношения с госпожица Бенедикт.

— Да, така е.

— Не ви ли беше трудно да поддържате връзка с две жени едновременно, и то когато са работели в непосредствена близост? При това, както се оказва, майка и дъщеря.

— Ваша светлост! — Линкълн скочи на крака, с израз на дълбоко възмущение.

— О, с удоволствие ще отговоря. — Тихият глас на Пол проби през врявата в залата. Погледът му се бе отместил от Джулия и бе прикован в прокурора. — Никак не ми беше трудно. Ив беше единствената майка, която някога съм имал. Джулия, единствената жена, с която бих искал да прекарам остатъка от живота си.

Уилямсън склочи ръце и чукна показалци.

— Значи не сте имали проблеми. Чудно ми е дали две енергични жени биха могли със същата лекота да делят един мъж.

В светлосините очи на Пол лумна огън, но тонът му остана спокоен и презрителен.

— Намекът ви е не само нелеп, но и противен.

Но не беше необходимо да отговаря. Линкълн вече отправяше възражение, надвиквайки глъчката в залата.

— Оттеглям думите си — спокойно изрече Уилямсън. — Господин Уинтроп, вие присъствахте ли на разправията между покойната и госпожица Съмърс?

— Не.

— Но сте били в имението.

— Бях във вилата и гледах Брандън.

— Значи сте били там, когато госпожица Съмърс се е върнала веднага след сцената на терасата.

— Да, бях.

— Тя описа ли ви чувствата си?

— Да. Джулия беше разстроена, шокирана и объркана.

— Разстроена? — повтори Уилямсън, провлачвайки думата, сякаш опитваше вкуса ѝ. — Двама от свидетелите заявиха, че госпожица Съмърс е напуснала терасата направо бясна. Да не би да твърдите, че само след няколко минути ядът ѝ се е уталожил и тя просто е била разстроена?

— Аз съм писател, господин Уилямсън. И внимателно подбирам думите си. Не бих употребил израза „яд“, за да опиша състоянието на Джулия при завръщането ѝ във вилата. „Наранена“ би било по-точно.

— Няма да губим времето на съда със семантика^[1]. Госпожица Съмърс позвъни ли ви по телефона в деня на убийството?

— Да.

— В колко часа?

— Около един и двадесет.

— Спомняте ли си за какво говорихте?

— Не говорихме. Тя бе загубила дар-слово. Каза ми да дойда, и то веднага. Имала нужда от мен.

— Имала нужда от вас — повтори Уилямсън и кимна. — Не ви ли се струва странно, че е намерила за необходимо да се обади по телефона, когато майка ѝ е лежала мъртва само на няколко крачки от нея?

Когато съдът се оттегли за почивка от един до три, Линкълн отведе Джулия в една стаичка. Там имаше чиния със сандвичи и кана с кафе, но тя не се докосна до тях. Не се нуждаеше от постоянните му напомняния и подсказвания, за да не забрави, че след почивката сама ще застане на свидетелското място.

Никога по-рано два часа не бяха минавали по-неусетно за нея.

— Защитата призовава за свидетел Джулия Съмърс.

Тя се изправи, долавяйки с пълна сила втренчените погледи и шушуканията зад гърба си. Щом стигна до свидетелската банка, обърна се и се озова срещу всички впити в нея очи. Вдигна дясната си ръка и се закле да говори истината.

— Госпожице Съмърс, когато пристигнахте в Калифорния, знаехте ли, че Ив Бенедикт е ваша родна майка?

— Не.

— Защо дойдохте чак от другия край на страната да живеете в нейното имение?

— Бях се съгласила да напиша биографията ѝ. Тя искаше да окаже пълно съдействие за осъществяването на този замисъл, както и да го държи под известен контрол. Разбрахме се, че двамата със сина ми ще останем да живеем в имението до окончателното завършване и одобряване на ръкописа.

— В течение на съвместната ви работа госпожица Бенедикт споделяше ли с вас части от своя личен живот?

Седнала край басейна, плувнала в пот в гимнастическия салон. Приклепнала на пода в ярък халат, Ив строи космическо пристанище с Брандън. Картината проблесна като мълния пред очите ѝ и те я засмъдяха.

— Тя беше много открита, много искрена. За нея беше важно книгата да бъде задълбочена. И откровена — измърмори Джулия. — Не искаше повече лъжи.

— Имаше ли случаи да правите записи на разговорите си с нея, както и с хората, с които е била свързана лично и професионално?

— Да. Аз работя с помощта на предварително записани интервюта и бележки.

Той се върна до масата си, за да вземе кутия с касетки.

— Тези касети, копия ли са на взетите от вас интервюта през януари тази година?

— Да, етикетите са мои.

— Бих искал да приложа тези записи като доказателствен материал.

— Ваша светлост, обвинението възразява. Тези записи съдържат мнението и спомените на покойната, личните ѝ наблюдения за отделни лица. И тяхната достоверност не може да бъде доказана.

Джулия остави спорът да се вихри покрай нея. Не виждаше смисъл да се включват записите в цялата работа. Полицията бе прослужала оригиналите и нищо от чутото не бе променило становището ѝ.

— Няма да разреши пускането на записите на това заседание — реши съдията. — Тъй като господин Хатъуей не може да докаже, че имат пряко отношение към защитата на обвиняемата. На този етап прослушването на спомените на госпожица Бенедикт само ще затрудни хода на делото. Продължавайте.

— Госпожице Съмърс, докато правехте тези интервюта, получавахте ли някакви заплахи?

— Имаше бележки. Първата бе подхвърлена на верандата пред къщи.

— Това ли са бележките, които получавахте?

Тя погледна листчетата в ръцете му.

— Да.

Взе да я разпитва за реакцията на Ив към тях, за полета от Сосалито, за кавгата, за чувствата ѝ и накрая за действията ѝ в деня на убийството.

Отговорите ѝ бяха спокойни и кратки, както ѝ бе поръчал Линкълн.

След това срещу нея се изправи представителят на обвинението.

— Госпожице Съмърс, в нечие присъствие ли получавахте тези послания?

— Пол беше с мен, когато получих бележката в Лондон.

— Присъствал е, когато са ви я връчили?

— Беше донесена в хотелската ми стая върху таблата с поръчаната храна.

— Но никой не е видял от кого е била предадена, нито кога.

— Била е оставена на рецепцията.

— Разбирам. Значи е могла да бъде оставена от всеки. Включително и от вас.

— Да. Но не бях аз.

— Трудно ми е да повярвам, че някой би се чувствал застрашен от подобни глупашки изрази.

— Дори те могат да изглеждат заплашителни, когато са анонимни, особено като се има предвид, че Ив споделяше с мен деликатна и опасна информация.

— Тези бележки не бяха открити у вас, а в тоалетката на покойната.

— Аз ѝ ги дадох. Ив искаше сама да се заеме със случая.

— Ив — повтори той. — Да поговорим за Ив и за опасната ѝ информация. Можете ли да твърдите, че ѝ имахте доверие?

— Да.

— Че се бяхте привързали към нея?

— Да.

— И че се почувствахте наранена, измамена от нея, когато ви разкри, че вие сте нейното извънбрачно дете, родено тайно и дадено за осиновяване?

— Да — отвърна тя и почти долови с ушите си трепването на Линкълн. — Бях поразена и дълбоко наранена.

— Вие сте употребили думата „манипулирана“ онази вечер, нали? Казали сте, че е манипулирала целия ви живот.

— Така се чувствах. Не съм сигурна какво съм казала.

— Не сте сигурна ли?

— Да.

— Защото сте били прекалено вбесена, за да мислите ясно ли?

— Възразявам!

— Възражението се приема.

— Бяхте ли ядосана?

— Да.

— Заплашвахте ли, че ще я убиете?

— Не знам.

— Не знаете? Госпожице Съмърс, често ли ви се случва да забравяте думите и постъпките си по време на бурни изживявания?

— Рядко ме спохождат такива.

— Но все пак ви спохождат. Веднъж не сте ли се нахвърлили върху една учителка, задето е направила забележка на сина ви?

— Ваша светлост, това е нечувано!

— Просто установявам темперамента на ответницата, ваша светлост. Предишните ѝ прояви на физическа невъздържаност.

— Възражението се отхвърля. Ответницата да отговори.

Би трябвало да ѝ бъде смешно. Джулия се питаше дали след години всичко това нямаше да ѝ се струва забавно.

— Веднъж ударих една учителка, която беше унижила и дълбоко засегнала сина ми, че е без баща. — Устреми поглед право към Линкълн. — Той не заслужаваше да бъде наказван заради по-особените обстоятелства, съпътстващи неговото раждане.

— Както се почувствахте и вие? Унижена и дълбоко засегната от разкритието на госпожица Бенедикт?

— Имах чувството, че ме е лишила от самоличност.

— И я ненавиждахте заради това.

— Не. — Тя отново вдигна очи и срещна погледа на Виктор. — Не я мразя. Не мразя мъжа, когото е обичала достатъчно силно, за да ме зачене от него.

— Двама от свидетелите заявиха под клетва как сте крещели, че мразите майка си.

— В онзи момент аз наистина я мразех.

— А на следващия ден, когато тя дойде във вилата с намерението — по нейните собствени думи — да се разбере с вас, вие грабнахте машата и подтиквана от тази омраза, я ударихте.

— Не — прошепна тя, — не е вярно!

Задължиха я да се яви пред съда на основание на съществуващите веществени доказателства. Гаранцията беше определена за петстотин хиляди.

— Съжалявам, Джулия. — Линкълн вече пишеше бележка до помощника си. — Ще те освободим най-много след час. Гарантирам ти, че съдебните заседатели ще те оправдаят.

— Кога? — Погледът ѝ се стрелна към лицето на Пол, когато белезниците щракнаха на ръцете ѝ. Чу тихия металически звън и си спомни за вратата на килията, която хлопва зад гърба ѝ. — Брандън! О, Боже, обади се, моля те! Не искам той да разбере.

— Дръж се! — Не можеше да се пресегне и да я докосне. Можеше единствено да наблюдава как я отвеждат. Дръпна Линкълн за яката и го обърна към себе си. Яростта в очите му отразяваше само част от истинските чувства, бушуващи в душата му. — Аз ще внеса гаранцията. А ти я измъкни, по дяволите! Направи всичко каквото трябва, но да не отива в килията. Разбираш ли?

— Според мен...

— Прави каквото ти казвам!

Тълпите все още висяха отвън, когато я пуснаха. Премина през тях като насън, питайки се дали вече не е умряла. Продължаваше да усеща студения допир на белезниците върху китките си.

Но я чакаше лимузината. Лимузината на Ив. Ала без Лайл, помисли си замаяна тя. С нов шофьор. Пъхна се вътре. Беше чисто, прохладно и сигурно. Затвори очи, долови бълбукане на пиене в чаша.

Разбра, че е бренди, когато Пол бутна алкохола в ръката ѝ. Тогава чу гласа му, хладен като вътрешността на лимузината.

— Е, Джулия, ти ли я уби?

Яростта взе връх над слисването ѝ с такава сила и бързина, че тя почти не усети как се наежда, смъква слънчевите очила и ги мята на пода. Преди да успее да проговори, той стисна с ръка брадичката ѝ.

— Задръж този израз на лицето си! — Гласът му се бе променил, бе станал по-груб. — Проклет да съм, ако остана да гледам безучастно отстрани как те побеждават. В края на краищата не се бориш само за своя живот!

Тя се отдръпна рязко и отпи от брендито, за да се успокои.

— Никакво състрадание към мен?

Мускулите на челюстта му играеха, докато пресушаваше до дъно чашата си.

— Имах чувството, че ме дерат жив, когато те отвеждаха. Това стига ли ти?

Тя отново затвори очи.

— Извинявай. Няма смисъл да си го изкарвам на теб.

— Напротив. Така вече не приличаш на пихтия. — Сложи ръка на тила ѝ, за да я разтрие и да облекчи напрежението. Пръстите ѝ се гърчеха в скута, докато се мъчеше да се овладее. Какви тънички пръсти, помисли си той, с жестоко изгризани до живеца нокти. Пое ги нежно и ги поднесе към устните си.

— Знаеш ли какво ме привлече най-напред у теб?

— Това, дете се престорих, че не си падам по теб ли?

От свиването на устните ѝ го напуши смях. Да, тя ще се бори. Независимо колко крехка изглежда, ще се бори!

— В теб имаше нещо — някаква особена съдържаност. Но още по-интригуващ бе видът ти, когато за първи път влезе в гостната на Ив. В очите ти се четеше странно изражение.

— Умора от пътуването.

— Замълчи и ме остави да довърша. — Докосна с устни нейните и усети, че тя леко се отпусна. — То казваше съвсем ясно: не обичам скудоумните вечеринки, но тая ще я изтърпя някак. Само някой да ме закачи обаче, няма да му остана длъжна.

— Ти го направи, доколкото си спомням.

— Да, така беше. Не ми допадаше идеята за книгата.

Тя отвори очи и се взря в неговите.

— Каквото и да се случи, пак ще я напиша.

— Знам. — Понеже забеляза, че може всеки момент да се разплаче, затвори очите ѝ с целувка и я притегли към рамото си, за да се облегне върху него. — А сега си отдъхни. Скоро ще си бъдем у дома.

Прекрачиха прага и завариха телефона да звъни. С мълчаливо съгласие и двамата не му обърнаха внимание.

— Мисля да взема един душ — каза Джулия. Беше се изкачила до средата на стълбите, когато се включи автоматичният секретар.

— Джулия Съмърс. — Гласът беше дружелюбен, весел. — Е, може още да не сте се върнали от страхотното си преживяване. Направете си услуга и ми се обадете. Името ми е Хефнър и разполагам с интересна информация за продан. Навярно бихте искали да узнаете кой друг се навърташе из имението в деня, в който Ив Бенедикт се гътна.

Тя застина на мястото си, с едната ръка върху перилата.

В момента, в който се обърна, Пол вдигаше слушалката и превключваше апарата за говорене.

— Номерът ми тук е...

— Уинтроп е на телефона — прекъсна го Пол. — А вие кой сте, по дяволите?

— Просто заинтересован наблюдател. Видях ви как напуснахте съда с оная хубавица Джулия. Кофти шанс.

— Искам да знам кой сте и какво знаете!

— С огромно удоволствие ще ти кажа, приятел. Срещу известна сума. Да речем, двеста и петдесет хиляди в брой ще покрият разносните ми.

— За какво плащам?

— Основателно съмнение за виновност, и мога най-официално да го заявя. Само така ще измъкнеш тази готина мадама от кафеза. Докарай половината от парите и мадамата до крайпътната табела на Холивуд в девет. Ако решиш, че трябва да говоря с ченгетата или със съдията, ще ми дадеш и другата част. И съм изцяло твой.

— Банките не работят.

— Ей, вярно бе, ама че гадост! Е, аз мога да почакам, Уинтроп. А
тя?

Пол вдигна поглед. Джулия стоеше на крачка от него, изпъната като струна. Очите ѝ бяха впити в неговите. В тях съзря нещо, което не бе виждал от много време насам. Надежда.

— Ще ги имаш. В девет.

— Засега дай да не набъркваме ченгетата. Само да надуша, че се навърта някое, и се изпарявам.

Погледът ѝ проследи слушалката, докато Пол я оставяше. Боеше се дори да проговори, да произнесе думите.

— Как смяташ... дали наистина е видял нещо?

— Някой друг също е бил там. — Преди да успее да си събере мислите, телефонът отново иззвъня. — Уинтроп.

— Пол, Виктор е. Искан да разбере... тя добре ли е?

Пол погледна часовника си.

— Виктор, колко пари в брой можеш да намериш за два часа?

— Пари в брой ли? Защо?

— За Джулия.

— Господи, Пол, нали няма да бяга?

— Не. Нямам време да ти обяснявам. Колко можеш да събереш?

— За час-два? Четиридесет, петдесет хиляди може би.

— Ще стигнат. Ще мина да ги взема. Не по-късно от осем.

— Добре. Ще звънна няколко телефона.

Джулия притисна с пръсти устата си, после ги отпусна безпомощно.

— Просто така — каза тя. — Без въпроси, без условия. Нямам думи.

— Ще имаш, когато му дойде времето. Мога да ти докарам до сто хиляди от банковия автомат. А твоята агентка? Дали ще може да ти изпрати запис за останалите?

— Да! Да! — Почувства сълзите, когато вдигна слушалката. Но този път не от страх, а от отчаяна надежда. — Пол, ще ти върна всичко. Не само парите.

— Давай! И по-живо, че искам да се обадя на Франк.

— На полицията? Но той каза...

— Той ще си трае. — В очите на Пол също се долавяше нещо. Възбуда. Потайна и опасна. — Да не съм луд да му дам парите на този и да го видя после как офейква с тях. Особено след като през цялото

време е чакал и е гледал как те дерат жива. Обаждай се, Джули, че трябва да залагаме капана.

Хефнър запали цигара и се облегна върху лоста на големия бял надпис „Х.“. Местенцето му харесваше. Беше тихо и приятно — само за уреждане на делови въпроси. Подритна една празна кутия от диетична кола и се запита колко ли сладурчета са открехвали вратите на рая точно тук.

Светлините блещукаха долу в низината. Но на тази височина, ако почакаш достатъчно дълго и се притаиш, можеш да чуеш провлачения вой на койтото към луната, която току-що бе започнала да изгрява.

Хефнър си помисли, че щом лапне мангизите, може да тръгне на кратко пътешествие с палатка. Йосемити^[2], Йелоустоун, Големия каньон. Винаги се бе чувствал гот сред природата. Ваканцията щеше да е напълно заслужена, и то спечелена почти честно. На свидетелите — очевидци винаги им се плаща по нещичко. Просто в случая неговата такса беше по-безбожна.

Чу приближаването на колата и стъпка цигарата си, отдалечи се от табелата и хлътна в тъмното. Ако Уинтроп или мадамата се опитат да му свият някой номер, ще драсне към колата си, която беше скрил, и ще се чупи.

Появиха се тихо, вървейки един до друг. Чантата в ръката на Пол накара Хефнър да се ухили. Върви като по мед и масло, помисли си. Всичко е като по мед и масло, по дяволите!

— Няма го.

Напрежението в гласа на Джулия почти предизвика съжаление у Хефнър.

— Ще дойде.

Тя кимна, като въртеше глава насам-натам.

— Може би трябваше да се обадим в полицията. Опасно е да идваме тук сами.

— Интересуват го единствено парите — успокои я Пол. — Да направим каквото иска.

— Правилно. — Хефнър пристъпи към тях. Вдигна ръка към очите си, за да ги затули от фенерчето на Пол и тихичко се изсмя. — Насочи го по-ниско, синко, няма нужда да ме заслепяваш.

— Хефнър?

— Така ми е името. Какъв майтап, Джулия, а! Радвам се, да се видим отново.

Тя пхна ръка в чантичката си, докато го изучаваше.

— Познавам ви. Виждала съм ви.

— Естествено. От седмици те следя. По поръчка на един клиент. Аз съм полицейски инспектор. Е, бях някога.

— В асансьора, пред офиса на Дрейк. И на летището в Сосалито.

— Имаш набито око, скъпа.

— За кого работиш? — запита Пол.

— За кого работех по-точно? Услугите ми вече не са необходими, след като Ив е мъртва, а Джулия е затънала до хубавата си гушка.

Пол сграбчи Хефнър за памучната риза и шевовите й изпрацяха.

— Ако си замесен в убийството на Ив...

— Чакай, чакай сега. Да не мислиш, че щях да вися тук, ако беше така? — Той разпери и двете си ръце, все така ухилен. — Аз само трябваше да си отворям очите за едно заинтересовано лице.

— Кое е то?

Хефнър помисли малко.

— Понеже вече не ми плащат, значи мога да ти кажа, без опасност някой да пострада. Кинкейд, Антъни Кинкейд. Искаше да те следя, ама много внимателно, Джулия. Книгата, дето я бяхте захванали с Ив, го караше бая да се изприщва.

— Бележките — каза тя. — Той е изпращал бележките.

— Не знам нищо за никакви бележки. Искаше да вървя по петите ти, да знае с кого говориш. Купи ми страхотна техника, та можех да подслушвам някои от интервютата. Пикантна работа. Адски се изненадах, дето Глория Дюбари е направила аборт. На кого би му минало през ума? Проследих те, като си тръгна от тях. Държеше се доста особено този ден, Джулия. Сигурно маса неща са те мъчили. Сетне обикалях около имението и... — Млъкна и се ухили. — Ще се радвам да ви разкажа всичко. След като видя парите.

Пол бутна чантата към него.

— Преброй ги.

— Хайде, приятел. — Хефнър я остави на един камък и я отвори. Извади тъничко фенерче и освети пачките с банкноти. Манна небесна!

— Имам ти доверие. В края на краищата правим си взаимно по една дребна услуга.

— Казахте, че онзи ден сте видели и друг в имението — подсказа Джулия. — Как сте успели да влезете? Джо беше на входа.

— Хора като мен обикновено не ги канят през вратата в Бевърли Хилс. — Развеселен, Хефнър измъкна ролка плодови бонбони. Схруска един. Джулия долови дъх на портокали. — Забелязах една кола до оградата. Стана ми любопитно. Качих се на покрива ѝ, надникнах оттам и познайте какво видях? — Премести поглед от Джулия към Пол. — Не можете ли да познаете? Видях как Дрейк куцука през игрището за голф. По дяволите, представяте ли си, да си имаш игрище за голф направо в двора?

— Дрейк?! — Джулия се вкопчи в ръката на Пол. — Видели сте Дрейк?

— Изглеждаше ужасно — продължи Хефнър. — Май се беше изтърсил при прескачането на оградата. Тия с белите ризки не са спортни натури.

— Ами алармената инсталация?

— Нямам понятие. Но е близо до ума, че сигурно се е погрижил за нея, иначе нямаше да тръгне да прескача. Щом видях, че е чисто, поех след него. Реших, че Кинкейд може да ми плати повече за поверителната информация. Не можех много да се приближа, понеже там е доста открито. Той се бе запътил към къщата, голямата къща, сетне изведнъж се закова на място и се опита да се скрие зад една палма, като че наблюдаваше някого. След това смени посоката си и се отправи към малката постройка. Не можех кой знае колко да се доближа, защото той се шматкаше насам-натам, търсейки удобно място да се присламчи до прозорците. Сетне внезапно се извърна и хукна да бяга като побъркан. Трябваше да се шмугна в един храст. Реших и аз да погледна, но преди да успея да се примъкна, се появи ти с колата. — Той кимна към Джулия. — Видях те как слезе и отиде в градината. Текна ми, че е по-добре да се чупя, преди някой отново да е включил алармата.

— Значи си ме видял? — Джулия отстрани Пол с ръка, за да се приближи до Хефнър! — Видял си ме. Знаеше, че казвам истината, и си мълчеше.

— Ей, ама нали сега съм тук. Като дойдете с останалата част, ще изпея всичко на прокурора на три гласа. Освен това, мога да им кажа само каквото съм видял. Според мен, ти си свърнала от градината и после си фраснала женицата.

Тя го зашлеви с такава сила, че той се олюля и се блъсна в камъка.

— Много добре знаеш, че не съм я убила! Знаеш, че Дрейк е видял кой го е направил. И чакаше, докато от отчаяние съм готова да продам и душата си.

Хефнър обърса с ръка устата си и се изправи.

— Продължавай в тоя дух и ще кажа на прокурора, че си се опитала да ме подкупиш, за да ти осигуря алиби. Не ми пука за теб, маце. Така че, дръж се прилично, иначе, току-виж, реша да не изпълня гражданския си дълг.

— Граждански дълг ли, я стига си ни баламосвал! — намеси се Пол. — Достатъчно ли е, Франк?

— И още как. — Франк излезе на открито, ухилен до уши.

— Гадно копеле! — Хефнър пристъпи напред, но Пол го спря с едно дясно кроше по брадичката.

— Не бих могъл да се изразя по-ясно.

— Ръсти? Мазника Ръсти Хефнър? — благо изрече Франк и задърпа Хефнър да се изправи. — Помня те. А ти? Аз съм лейтенант Франсис Нидълмайър, арестуван си за изнудване, за укриване на улики и въобще за това, че непрекъснато създаваш главоболия. Ще ти прочета правата само след минута. — След като щракна белезниците, Франк извади радиотелефон. — Имам купчина лайна за прибиране.

— Идваме, лейтенант. Между другото, връзката беше силна и ясна.

[1] Дял от езикознанието, който изследва възникването, развитието и измененията в значението на думите. — Б.пр. ↑

[2] Национален парк в Калифорния, Сиера Невада, прочут със своята стръмна долина и високи водопади. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Областният прокурор иска Морисън да се яви тутакси. — Франк си подсвиркуваше, когато от алеята за колите пое по пътеката към къщата на Дрейк. — Свърза ли се с адвоката си?

— Да. — Джулия избърса потните си длани в панталоните. — Сега сигурно вади душата на вашия капитан. Линкълн смяташе, че няма да се съгласите да дойдем с вас при Дрейк.

— Аз какво съм виновен, че се появихте точно в съблжимия момент. — Той намигна на Пол. — Работата е там, че според мен Дрейк ще се скапе по-бързо, като ви види.

— Бих предпочел аз да го скапя — смутолеви Пол. — Къс по къс.

— Направи го. Ама изчакай първо да получим показанията му. Господи, как може да слуша музика толкова силно? — Франк натисна звънеца, после заблъска с юмрук по вратата.

— Копелето е видяло кой я е убил. — Пол впи до болка пръсти в ръката на Джулия. — На Ив дължи най-хубавото в живота си, а не му пука за нея. Използвал я е мъртва, така както я използваше и жива. За пари.

— Щеше да извади по-голям късмет и да наследи значителна част от имуществото, ако Джулия беше осъдена. — Като продължаваше да си подсвирква тихичко, Франк отново заудря по вратата. — Сега ще му лепна и обвинение за възпрепятстване на правосъдието. Копелето е вътре. Колата е отвън. Лампите светят и свири музика. Морисън! — високо извика той. — Полиция! Отвори вратата! — Хвърли кос поглед на Пол.

Пол го разбра и я прегърна през раменете.

— Джулия, иди ни почакай в колата.

Тя също разбра и разтърси рамене, за да се освободи от ръката му.

— Как не!

Франк само въздъхна.

— Отдръпни се! — Ритна вратата три пъти и едва тогава пантите поддадоха. — Май губя форма — измърмори под нос и извади пистолета. — Не я пускай да влезе, докато не ти кажа.

Щом Франк хлътна вътре, Джулия отблъсна ръцете на Пол, които я задържаха.

— Да не мислиш, че ще стоя тук и ще чакам? Той знае кой я е убил. — Ядно тръсна глава. — Пол, тя беше моя майка!

Той се запита дали си дава сметка, че за първи път признава това. Кимна и улови ръката ѝ.

— Стой близо до мен.

Музиката внезапно спря и когато пристъпиха в антрето, настана тишина. Пол обходи с поглед стълбите, накланяйки тялото си така, че да закрива Джулия.

— Франк?

— Тук съм. По дяволите! Не я пускай.

Но тя вече бе влязла. За втори път се натъкваше на насилствена смърт. Дрейк лежеше проснат по гръб, където бе паднал. От двете му страни бяха пръснати стъкла. Миришеше на кръв и на изветряло шампанско — едно жестоко провалено тържество.

— Трябва да знам. — Час по-късно Джулия седеше в дневната на Пол, спокойна единствено благодарение на волята си и наблюдаваше лицето на Линкълн, докато говореше. — Да не смятат, че аз съм го убила?

— Не. Липсва подбуда. Щом успеят да установят часа на смъртта, тази възможност напълно ще отпадне. На дадения етап изглежда дело на професионалист.

— На професионалист ли?

— Изстрелът е бил един-единствен, но много точен. Ще узнаем повече след ден-два.

— Ден-два. — Тя не беше сигурна, че може да преживее дори час-два и притисна ръка към очите си. — Той можеше да докаже невинността ми, Линкълн! А сега е мъртъв и какво друго ми остава, освен да мисля, че ако бяхме избързали с няколко дни...

— Още не е късно. С показанията на Хефнър и с факта, че Дрейк е бил убит, обвинението срещу теб доста се разклаща. Става очевидно, че някой друг е бил в имението и че алармената инсталация е била изключена. Хефнър също потвърждава, че ти си отишла в градината, а

не в къщата. И че някой, по всяка вероятност Ив, е бил вече вътре. Дрейк нямаше да наднича през прозореца и да бяга като подплашен, ако къщата е била празна.

Тя предпазливо се улови за тъничката нишка надежда.

— Ако все пак се наложи да се явим пред съда, на това ще стъпиш.

— Да, ако се наложи. Предостатъчно е, за да те оправдаят поради неоснователно съмнение за виновност, Джулия. Прокурорът го знае. А сега искам да поспиш.

— Благодаря ти. — Тя се надигна да го изпрати до вратата, когато телефонът иззвъня. — Аз ще го вдигна — каза на Пол.

— Остави го да звъни.

— Ако е някой репортер, ще имам удоволствието да затворя. Ало? — Тя го изгледа стъписано. — Да, разбира се. Един момент. Линкълн, синът ти се обажда.

— Гарет? — Вече бе пристъпил напред, когато изпита внезапен срам. — О, Боже, близките ми решиха да дойдат за няколко дни. Децата имат пролетна ваканция.

Тя не отговори и той пое слушалката.

— Гарет, значи успяхте. Да, знам за закъснението на полета. Радвам се да те чуя. — Засмя се и нарочно загърби Джулия. — Ами, тук е само единадесет и половина, така че не си закъснял. Да, ще отидем на мач и ще посетим Дисниланд. Кажи на майка си и на сестра си, че тръгвам право към хотела, затова ме изчакайте. Да, да, съвсем скоро. Довиждане, Гарет.

Затвори и се изкашля.

— Извинявам се. Оставих им този телефонен номер. Полетът им се забави в Сейнт Луис и бях малко разтревожен.

Тя срещна невъзмутимо гузния му поглед.

— Няма нищо. По-добре се прибирай.

— Да. Ще се чуем пак.

Отвори вратата и си тръгна, някак припряно, както се стори на Джулия.

— Не е ли нелепо? — каза тя, щом останаха сами с Пол. — Това момче е само с няколко месеца по-малко от Брандън. Когато Линкълн разбра, че съм бременна, изпадна в ужас и моментално хукна при жена си. Може да се каже, че му спасих брака и че донякъде аз съм

причината за раждането на Брандъновия природен брат. Стори ми се доста умно и възпитано момче.

Пол смачка пурата си и я изгаси.

— Още не съм се отказал да разбия физиономията на Хатъуей в някоя циментова стена заради теб. Поне за час-два, ако не за повече.

— Вече престана да ме е яд. Дори не знам откога е тази промяна. Но той продължава да се държи като подгонен. — Приблужи се до Пол и се сви в скута му. — Всъщност, знам откога. Това стана онази вечер в Лондон, когато стояхме до късно и ти разправих всичко от игла до конец. Всичките си тайни, които никога не съм допускала, че ще споделя с мъж. — Притисна се още по-плътно и остави устните си да си играят с неговите. — Така че не виждам защо трябва да му смачкваш физиономията. — Въздъхна и започна да обсипва с целувки врата му. — Можеш само да му счупиш ръката.

— Добре. — Сграбчи я така внезапно, че тя изохка. — Ще се оправим — прошепна в косите ѝ.

Заспаха сгушени на кушетката, здраво прегърнати и напълно облечени. Почукването на вратата малко след шест ги стресна и те запримигваха един срещу друг.

Отидоха в кухнята. Франк седна, докато Джулия слагаше един тиган на котлона.

— Имам добри и лоши новини — подхвана той. — Лошите са, че прокурорът не е готов да оттегли обвинението си.

Джулия не каза нищо, само извади една кора с яйца от хладилника.

— А добрите, че следствието е възобновено с пълна сила. Показанията на Хефнър действат във ваша полза. Трябва да проверим някои моменти, да докажем връзката му с Кинкейд. Нямаше да е зле, ако нашият Ръсти бе надникнал и през прозореца, тъй като Морисън не е в състояние да съобщи какво е видял този ден. Но самият факт, че са били там, забива як прът в колелата. Най-големите улики срещу вас бяха съвпадението на времето и обстоятелството, че всички останали в имението имат алиби. Ако приемем версията на Хефнър, и двете отпадат.

— Ако — повтори Джулия.

— Слушай, онзи негодник ще иска да се отметне. Страшно го е яд, че сте го натопили, но си дава сметка как стоят нещата. Ще му се

види черен света, ако откаже да ни съдейства. От своя страна, прокурорът ще се опита да разбие показанията му на пух и прах, но въпреки това, те не са лишени от смисъл. Успеем ли да установим, че наистина е работил за Кинкейд, че ви е следил, прокурорът ще трябва да преглътне и останалото. Морисън се е намирал в имението по време на убийството, видял е нещо и сега е мъртъв. — Той се усмихна с благодарност, когато Пол постави чаша с кафе пред него. — Сега се опитваме да получим достъп до телефонните му обаждания. Би било интересно да узнаем с кого е разговарял след убийството.

Говорят си за убийство, хрумна на Джулия. А беконът цвърчи, кафето дими. През прозореца отвън едно птиче бе кацнало на перваза и пееше с пълно гърло, сякаш животът му зависеше от това.

На пет хиляди километра от тях Брандън беше на училище и решаваше задачи с дробни или пишеше диктовка. Осъзна, че тази мисъл ѝ действа успокояващо. Да знаеш, че животът продължава своя равномерен, спокоен ритъм, въпреки че твоят се върти бясно по изкривена орбита.

— Полагате неистови усилия, за да ме измъкнете от тази каша. — Джулия остави беконът да се изцеди от мазнината.

— Не обичам да вървя против интуицията си. — Франк бе добавил толкова мляко, колкото да не си опари езика. Отпи и остави горещия кофеин да проникне в организма му. — Освен това, не мога да се примиря, когато някой се измъква безнаказан от убийство. Майка ви беше страхотна жена.

Джулия си спомни и за двете. Отдадена на професията юристка, която въпреки всичко намираше време да прави курабийки и да шие подгъвите ѝ. И енергичната актриса, която бе грабила от живота с пълни шепи.

— Да, вярно е. Как предпочитате яйцата, лейтенант?

— Добре изпържени — отвърна той и се усмихна. — Твърди като камък. Попадах на една ваша книга. За Дороти Роджърс. В нея има маса забележителни неща.

Джулия чукна яйцата в тигана и се загледа в бухващите белтъци.

— Тя е имала забележителни преживявания.

— Като човек, който също разпитва хората и с това си изкарва хляба, бих искал да знам как го правите.

— Няма нищо особено, наистина. Когато разговаряте с хората, те никога не забравят, че сте ченге. А аз предимно слушам, така те се увличат в разказа си и изключват напълно мисълта за мен и за касетофона.

— Ако вземете да продавате тези записи, ще натрупате цяло състояние. Какво ги правите, след като свършите с тях?

Тя обърна яйцата и изпита тихо задоволство, че жълтъците не потекоха.

— Прибирам ги в архива. Почти безполезни са без историите, които стоят в основата им.

Пол шумно остави чашата си.

— Чакайте малко.

Джулия се извърна, стиснала отрупания с ядене поднос в едната ръка, и го видя как се стрелва въвн от кухнята.

— Не се тревожете. — Франк стана, за да поеме подноса от нея. — Ще изям и неговата порция.

Подир пет минути Пол извика от върха на стълбата:

— Франк, искам да хвърлиш един поглед.

Мърморейки, Франк си сложи още бекон в чинията и я взе със себе си. Джулия го последва по петите с две чаши кафе.

Пол беше в кабинета си, стоеше прав пред телевизора и гледаше Ив.

— Благодаря. — Пое чашата от Джулия и кимна към екрана. — Джули, искам внимателно да чуеш това.

— „... Презастраховах се и записах други касети...“

Той натисна „паузата“ и се обърна към Джулия.

— Какви други касети?

— Не знам. Не ми е давала никакви касети.

— Точно така. — Целуна я силно. Усети вълнението му във върха на пръстите, когато я стисна за раменете. — Тогава къде са, по дяволите? Записала ги е в промеждутъка, когато си я зърнала за последен път и когато е била убита. Не ги е дала на Грийнбърг. Нито на теб. Но е смятала да го стори.

— Смятала е — повтори Джулия и се отпусна на един стол. — И е дошла във вилата да ме изчака да се върна.

— За да ти ги даде. Да изтрие всички останали лъжи.

— Преровихме всичко, от горе до долу. — Франк остави чинията си. — Нямаше други касети, освен тези в сейфа.

— Не, защото някой ги е взел. Някой, който е знаел какво има в тях.

— Откъде би могъл да знае? — Джулия отново погледна към екрана, към застиналия образ на Ив. — Ако ги е направила тази нощ или на другата сутрин? Без изобщо да е излизала от къщи?

— Кой е идвал при нея?

Франк извади бележника си и го прелисти.

— Фланиган, агентката й, Дюбари. Може да е казала на всеки един от тях нещо, което не са искали да чуят.

Джулия се извърна настрана. Не можеше да си представи, че е Виктор. Вече бе изгубила две майки. Не беше сигурна, че е в състояние да изгуби и още един баща.

— Ив е била жива, след като са си тръгнали. Как биха могли да се върнат, без Джо да разбере?

— Както се е вмъкнал Морисън — размишляваше Франк.

— Макар че изглежда твърде абсурдно още някой да се е прекачвал през оградата.

— Може и да не са. — Вперил очи в Ив, Пол поглади с ръка косата на Джулия. — Може изобщо да не са се тревожили как да влязат или да излязат. Защото постоянно са били вътре. Били са с нея, защото това се е очаквало от тях. Някой, на когото е държала достатъчно, за да му обясни какво върши.

— Намекваш за някого от прислугата — измърмори Франк и отново взе да прелиства бележника си.

— Намеквам за човек, който е живеел в имението. Който не е трябвало да се притеснява за алармата. Някой, който я е проследил от къщата до вилата. Някой, който е могъл да убие Ив в пристъп на гняв, а Дрейк — най-хладнокръвно.

— Това са готвачът, градинарят, икономката, секретарката. Всички разполагат с доста прилични алибити за времето на убийството.

Нетърпението му струеше на горещи талази.

— Може би някой от тях си е измислил алиби. Всичко съвпада, Франк.

— Тук не е като в твоите книги. Истинските убийства са заплетени, отделните парченца от пъзела не пасват съвсем точно.

— Но картината винаги е една и съща. Хефнър каза, че Ив е излязла от къщата, че Морисън е сменил посоката и се е насочил право към вилата. Не е спирал край гаража, което, за мое най-голямо огорчение, отстранява онзи мръсник Лайл. Мисля, че трябва да търсим някой неин приближен. Някой, който е знаел програмата на Джулия, за да ѝ праща бележките.

— Хефнър може да ги е предавал — размишляваше Джулия.

— Защо тогава ще си прави труд да го отрича? Всичко останало си призна. Искam да знам кой ви е проследил до Лондон и до Сосалито.

— Прегледах списъците на пътниците в полетите до Лондон, Пол. Не открих никаква връзка.

— Имаш ли имената им?

— В досието са.

— Бъди приятел, Франк, нареди да ни ги пуснат по факса.

— Господи! — В този момент зърна лицето на Джулия и образа на Ив, изпълнил телевизионния екран. — Разбира се, разбира се, защо пък не? И бездруго ми е писнало да нося значка.

Става още по-лошо, мислеше си Джулия. Да чакаш. Да чакаш, докато Франк се обажда по телефона, докато Пол пуши и крачи напред-назад. Да чакаш техниката да се включи и да им изпрати поредния лъч надежда. Гледаше как листата се нижат, със стотици имена. Само едно би обърнало всичко.

Въведоха ред. Тя преглеждаше един лист и го даваше на Пол. Той проверяваше друг, след което ги връчваше на Франк. Усети странно възмущение, когато видя собственото си име сред толкова други непознати. Ето го и това на Пол, в полета на конкорда. Бързал е да отиде при нея, помисли си и леко се усмихна. Беше ядосан, нахален и настойчив. Докато дойде време да отлетят обратно заедно, той се бе проявил като какъв ли не.

Разтърка уморените си очи и взе друг лист. Опитваше се методично да изучи и възприеме всяко име и да го свърже с определена физиономия и личност.

Алън Брийзуотър. Среден на възраст, оплешивяващ, преуспяващ брокер.

Марджори Брийзуотър. Симпатичната му съпруга, която си пада по бриджа.

Кармин Делинка. Боксов гешефтар, страдащ от мания за величие.

Хелън Фицхю-Прайс. Разведена лондончанка, която се връща от тур по бутиците на Родео Драйв^[1].

Доналд Франсис. Млад, напорист шеф на бюро за подвижни реклами.

Сюзан Франсис. Привлекателната съпруга на Доналд, родена в Англия, която си пробива път в телевизията.

Матю Джон Франсис. Петгодишният им син, който с вълнение очаква да види баба си и дядо си.

Чарли Грей. Джулия тръсна глава, за да проясни мислите си и положи усилие да се съсредоточи. Чарли Грей.

— О, Боже!

— Какво има? — Пол вече беше до рамото ѝ и едва се удържаше да не грабне листа от ръцете ѝ.

— Чарли Грей.

Франк вдигна навъсен глава от листа си. Бялото на очите му бе прорязано от червени нишки.

— Мислех, че е умрял.

— Така е. Самоубил се е в края на четиридесетте. Но е имал дъщеря. Ив ми каза, че не знае какво е станало с нея.

Пол вече бе насочил вниманието си към името.

— Чарли Грей. Струва ми се малко абсурдно да е съвпадение. Как ще я открием?

— Дай ми няколко часа. — Франк взе със себе си листа и две резенчета студен бекон и тръгна към вратата. — Ще ви се обадя.

— Чарли Грей — промърмори Джулия. — Ив изпитваше дълбока привързаност към него, но неговата е била по-силна. Много по-силна. Съсипала го е, когато се е омъжила за Майкъл Торънт. Чарли ѝ е подарил рубини и първите пробни снимки. Той е бил първият мъж в живота ѝ. — Побиха я тръпки. — О, Боже, Пол, възможно ли е неговата дъщеря да е убила Ив?

— Ако наистина е имал дъщеря, на колко години щеше да е сега? Джулия взе да масажира слепоочията си.

— Някъде около петдесетте. — Преустанови движенията си. — Пол, нима наистина мислиш, че...

— Имаш ли негова снимка?

Ръцете ѝ започнаха да треперят от вълнение.

— Да, Ив ми даде стотици фотографии и снимки от кинокадри. Всичко е у Линкълн.

Пол посегна към телефона, после изруга.

— Почакай. — Обърна се с лице към етажерката покрай стената и взе да чете заглавията на видеокасетите. — „Отчаян живот“ — смутолеви. — Първият филм на Ив — с Майкъл Торънт и Чарлс Грей в главните роли. — Припряно стисна ръката на Джулия. — Сега ще изгледаме един филм, скъпа.

— Дадено — успя да се усмихне тя, — но зарежи пуканките.

Затаи дъх, докато той изваждаше записа на Ив от видеото и пъхаше копието на стария филм. Мърморейки си под нос, Пол превъртя касетата, за да прескочи предупреждението на ФБР и надписите в началото.

— Била е звезда още в първия кадър — каза Джулия. — И го е съзнавала.

— Слушай какво. Ще гледаме само това през медения месец.

— През...

— По-късно ще говорим подробно. — Докато Джулия се мъчеше да разбере дали е получила предложение за женитба или не, Пол превърташе филма. — Искам близък план. Хайде, Чарли. Ето! — Едновременно с изричането на победоносното възклицание натисна копчето за паузата. Чарли Грей, с пригладена назад коса и с присмехулно свити устни гледаше право към тях.

— О, Господи, Пол! — Джулия заби пръсти като клинове в рамото му. — Тя има неговите очи.

Стиснал мрачно устни, Пол изгаси екрана.

— Да вървим при Травърс.

Дороти Травърс се тътреше от стая в стая из празната къща, бършеше праха, лъскаше стъклата и трупахе омраза.

Антъни Кинкейд бе убил и последната надеждица у нея, че би могла да има нормални отношения с мъж. Затова бе насочила цялата си

любов към двама души. Към нещастния си син, който още й викаше „мамче“, и към Ив.

Любовта й към Ив нямаше сексуален подтекст. Беше приключила със секса още преди Кинкейд да приключи с нея. Ив бе за нея сестра, майка, дъщеря. Макар Травърс да бе привързана към близките си, изтръгването на Ив от живота й я изпълваше с такава мъка, която можеше да понася единствено като я подклаждаше със злоба.

Когато зърна Джулия да влиза в къщата, тя се втурна към нея с прострени ръце и сгърчени ноктести пръсти.

— Гадна убийца! Ще те смачкам, как смееш да стъпваш тук!

Пол я хвана и едва успя да отблъсне кокалестите й ръце.

— Престани! По дяволите, Травърс! Къщата е на Джулия.

— По-скоро ще я видя в ада, отколкото да прекрачи прага й! — От очите й рухнаха сълзи, докато се мъчеше да се освободи. — Първо сломи сърцето й, а когато и това й се видя малко, я уби.

— Чуй ме. Дрейк е убит.

Травърс престана да се съпротивлява и успя да си поеме дъх.

— Дрейк мъртъв?!

— Бил е застрелян. Открихме го късно снощи. Имаме свидетел, който го е видял тук, из имението, в деня на убийството на Ив. Травърс, алармената инсталация е била изключена. Дрейк се е покатерил през оградата.

— Опитваш се да ми кажеш, че Дрейк е убил Ив ли?

Вече бе привлякъл вниманието й, но съвсем леко разхлаби ръцете си.

— Не, но е видял кой го е извършил. Затова е мъртъв.

Травърс отново се втренчи в Джулия.

— Щом е могла да убие родната си майка, колко му е да убие и братовчед си.

— Тя не е убила Дрейк. Беше с мен. През цялата нощ.

Бръчките по лицето на Травърс само се врязаха по-дълбоко.

— Завъртяла ти е главата. Замаяла те е със секс.

— Искам да ме изслушаш.

— Само ако тя се махне оттук.

— Ще чакам отвън. — Джулия поклати глава, преди Пол да се възпротиви. — Няма нищо. Така е по-добре.

Щом Джулия затвори вратата зад себе си, Травърс се успокои.

— Как можеш да спиш с тази курва? — В момента, в който Пол я пусна, тя бръкна в джоба си за кърпичка. — Мислех, че Ив значи нещо за теб.

— Значи, разбира се. Ела вътре и седни, трябва да поговорим. — Настани я в гостната и прилекна в краката ѝ. — Искам да ми разкажеш за дъщерята на Чарли Грей.

Нещо проблесна в очите на Травърс, преди да ги сведе.

— Не знам за какво говориш.

— Ив знаеше. Тя ти имаше доверие повече, отколкото на всеки друг. Сигурно ти е казала.

— Щом ми е имала доверие, защо не ми каза тогава, че е болна? — Съсипана от мъка, тя зарови лице в ръцете си. — Че умира...

— Защото те е обичала. И защото не е искала малкото време до края ѝ да бъде помрачено от съжаление или скръб.

— Дори то ѝ беше отнето. Тези няколко мига време.

— Вярно е. Затова и аз, както и ти, искам този, дето я е лишил от него, да си плати. Не е била Джулия. — Сграбчи ръцете ѝ, преди да успее да го отблъсне. — Но е бил някой, когото е обичала и когото е приела в живота си. Тя е открила дъщерята на Чарли, нали, Травърс?

— Да.

[1] Улица в Бевърли Хилс, прочута със скъпите си магазини и бутици. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Слънчевите лъчи отскачаха от тъмносинята вода на плувния басейн. Вълничките, образувани от шадравана, откъдето той продължаваше да се пълни, се разширяваха в кръг, пръскаха и изчезваха. Джулия се питаше дали някой ще плува пак в него. Дали някой ще смъкне банския си, ще застане под водната струя и ще се смее.

Изпита моментно желание да го стори, набързо, докато е сама, да отдаде почит на жената, която бе обичала за съвсем кратко време.

Но вместо това проследи с поглед как едно пъстро колибри се стрелна като ракета над водата, закръжи и взе да пие от яркочервена петуния.

— Джулия?

Усмивката, която бе започнала да играе на устните ѝ, замръзна. Усети как сърцето ѝ подскочи и заседна в гърлото. Съвсем бавно и много внимателно отпусна свитите си в юмруци ръце и като призова целия си артистичен талант, наследен от Ив, се обърна с лице към дъщерята на Чарли Грей.

— Нина! Не знаех, че си тук. Мислех, че вече си се преместила.

— Почти. Просто остава да прибера още няколко дреболии. Учудващо е колко много багаж се натрупва за петнадесет години. Сигурно си чула за Дрейк.

— Да. Защо не влезем? Пол е тук.

— Знам. — Нина кратко въздъхна, сякаш изхлипа. — Чух ги с Травърс. Тя не подозира, че дойдох по-рано и се качих горе. Всичко това не биваше да се случва. Не биваше. — Тя бръкна в жълтеникаво-кафявата си чанта и извади 32-калибров пистолет. Слънцето се отрази в хромираната му повърхност и заслепи Джулия. — Предпочитам да не се налагаше да правя това, скъпа. Повярвай ми.

Видът на насочения срещу нея пистолет по-скоро я ядоса, отколкото уплаши. Не се смяташе за недосегаема. Част от съзнанието ѝ разбираше, че куршумът може да я прониже и да сложи край на

живота ѝ. Но начинът, по който бе отправена заплахата, невероятната учтивост, с която бе съпроводена, я накараха да забрави всякаква предпазливост.

— Как можеш да стоиш и да ми се извиняваш, като че става дума за пропуснат официален обяд! Мили Боже, Нина, та ти си я убила!

— Нямах такова намерение. — Изрече го с леко раздражение и притисна ръка към гърдите си. — Бог ми е свидетел, че сторих всичко, за да я разубедя. Уговарях я, молих ѝ се, пращах ѝ онези бележки, за да я сплаша. Когато видях, че няма да ѝ подействат, ги прехвърлих към теб. Дори наех човек да повреди самолета.

Някъде в градината зачурулика птичка.

— Опитала си се да ме убиеш?

— Не, не! Знам какъв добър пилот е Джак и указанията ми бяха съвсем точни. Това трябваше само да те стресне, да те накара да разбереш, че трябва да зарежеш книгата.

— Заради баща ти.

— Отчасти. — Сведе клепачи, но и през тях Джулия видя святкането на очите ѝ. — Ив съсипа живота му. Мразех я заради това, но не можех да я мразя вечно, след като тя толкова много ми помогна. Постепенно я обикнах, Джулия. Опитах се да ѝ простя. Трябва да ми повярваш.

— Да ти повярвам? Ти я уби, а после най-спокойно се измъкна и ме остави аз да опера пешкира!

Нина стисна устни.

— Едно от първите неща, на които Ив ме научи, е да оцелявам на всяка цена. Независимо какво ще ми струва, но ще изляза суха от тази бъркотия.

— Пол знае, Травърс също. Полицията вече издирва Чарли Грей.

— От мен не ще има и следа, когато свържат името ѝ с Нина Соломон. — Погледна назад към къщата, доволна, че Пол и Травърс още разговарят. — Не разполагах с много време, за да обмисля нещата докрай, но като че виждам само един изход.

— Да ме убиеш?

— Трябва да мине за самоубийство. Ще се поразходим до вилата. Връщане на местопрестъплението. На полицията ще ѝ хареса. Ще напишеш бележка, в която ще признаеш, че си убила Ив и Дрейк. Това е пистолетът, който използвах. Не е регистриран и по никакъв начин не

могат да го припишат на мен. Обещавам, че ще действам бързо. Учила съм се при най-добрите. — Тя й направи знак с пистолета. — Побързай, Джулия. Ако Пол излезе, ще трябва да убия и него. После и Травърс. Ще станеш причина за истинска кървава баня.

Колибрито излетя от цветчето и се стрелна над водата. Тъкмо това устремено яркочервено петно и внезапният пристъп на гняв накараха Нина да отстъпи крачка назад и първият ѝ изстрел не улучи. Тласкана от бясна, заслепяваща ярост, Джулия я блъсна с такава сила, че и двете изгубиха равновесие и паднаха във водата.

Вкопчени една в друга, се гмурнаха към дъното. Докато ритяха с крака, махаха с ръце и гълтаха вода, тя ги издигна на повърхността. Джулия не чу как изрева от ярост, когато Нина жестоко я оскуба за косата. Болката замъгли погледа ѝ, ала възпламени още повече гнева ѝ. Зърна за миг лицето на Нина, обсипано с блестящи пръски. Вкопчи ръце около врата ѝ и го стисна. Дробовете ѝ машинално си поеха въздух, преди отново да бъде потопена във водата.

През водната пелена виждаше очите на Нина, обезумели от ужас. Забеляза как се затварят, замахна бавно с юмрук и го заби в стомаха ѝ. Главата ѝ силно се удари в дъното и тя стисна зъби, за да не изкрещи. Пред очите ѝ затанцуваха искри, когато се изви и стрелна крак, за да изрита меката плът. Не обръщаше внимание на драскотините и раните, но пищенето в ушите и тежестта в гърдите я принудиха да се устреми към повърхността за още въздух.

В главата ѝ проехтяха викове и крясъци, когато се гмурна напред и се вкопчи в блузата на Нина, която се мъчеше да се добере до ръба на басейна. От лицето на Джулия се стичаше вода, вода капеше и от очите ѝ. Не знаеше кога се е разплакала.

— Кучка! — процеди през зъби. Засили се и стовари юмрука си в лицето ѝ, вдигна я за косата и посегна пак да я удари.

— Стига! Хайде, мила, спри! — Газейки с мъка във водата, за да я задържи, Пол я сграбчи за рамото. — Припаднала е. — Провря ръка под брадичката на Нина, за да не потъне. — Издрала те е. И то по лицето.

Джулия подсмъркна и обърса водата, примесена с кръв.

— Бие се като хлапачка.

Хладната насмешка в гласа ѝ едва не го разсмя.

— Травърс звъни на ченгетата. Можеш ли да излезеш сама?

— Да. — Щом се озова навън, започна да повръща.

Без да поглежда назад, Пол остави Нина да лежи в безсъзнание на площадката, издадена в басейна, и отиде при Джулия.

— Изкарай я — каза тихо и улови главата ѝ с треперещите си ръце. — Погълнала си повече, отколкото трябва. Браво! — Галеше я и я успокояваше, докато престана да хрипти и дишането ѝ, макар и затруднено, се възстанови. — За първи път те виждам в акция, шампионке. — Помогна ѝ да се изправи и я притисна към себе си. — Истинска амазонка си. Напомни ми да не те предизвиквам повече.

Джулия си пое дъх и усети как опари нараненото ѝ гърло.

— Тя имаше пистолет.

— Всичко е наред — прегърна я той. — В мен е. Хайде да влезем вътре.

— Аз ще я заведа. — Свъсила лице, Травърс се спусна към Джулия с огромна хавлиена кърпа. — Ти не изпускай онази от очи. А ти ела с мен — рече тя и подхвана с едрата си ръка Джулия през кръста. — Ще ти донеса сухи дрехи за преобличане и ще ти направя чаша хубав чай.

Пол избърса водата от лицето си и се загледа как Травърс води дъщерята на Ив в къщата. После се изправи, за да се погрижи за тази на Чарли.

Увита в широкия копринен халат на Ив, подкрепена с чай, примесен с бренди, Джулия си почиваше върху купа с възглавници, с които я бе отрупала Травърс.

— Не са ме глезили така, откакто на дванадесет години паднах с ролковите кънки и си счупих китката.

— Това помага на Травърс да се отърси от вината си. — Пол спря да крачи и си запали пура.

— Няма за какво да се чувства виновна. Мислеше, че съм аз. Господи, в някои моменти и аз самата смятах така. — Размърда се и трепна.

— Нека да извикам лекар, Джули.

— Сали фелдшерът вече ми каза, че съм вън от опасност — напомни му тя. — Имам само драскотини и натъртвания.

— И една огнестрелна рана.

Тя погледна ръката си, бинтована точно над лакътя.

— Божичко, Роки, това е дреболия! — Когато той не се усмихна, Джулия протегна ръка към него. — Ама, Пол, наистина няма нищо сериозно! Също като на филм стана. Ухапаното на рамото повече ме боли. — Сбърчи лице и докосна раната. — Искам да остана тук с теб. — Направи ми място — изкомандва я той и седна до нея, щом се отмести. Улови ръката ѝ между дланите си и я поднесе към устните си. — Бива те да изкарваш акъла на човек, Джули. Когато чух онзи изстрел, остарях с пет години.

— Ако ме целунеш, ще направя всичко възможно да ти ги върна.

Наклони се към нея с намерението да я целуне съвсем леко. Но тя обви ръце около него и го притегли към себе си. С глух отчаян стон, той я сграбчи в прегръдките си и изля всичките си желания, благодарност и обещания в това еднократно сливане на устните им. — Ужасно съжалявам, че ви прекъсвам — обади се Франк от вратата.

Пол не се обърна да го погледне, а нежно докосна с устни драскотините по лицето на Джулия.

— Тогава не го прави.

— Извинявай, братко, но идвам по работа. Госпожице Съмърс, дошъл съм да ви уведомя, че всички обвинения срещу вас са оттеглени.

Пол почувства как тя потрепери. Ръката ѝ се бе свила в юмрук. Той вдигна глава към Франк.

— Естествено, след като пипна убиеца вместо вас.

— Стига, Уинтроп. И да ви отправя официално извинение за неудобствата, на които бяхте изложена. Може ли да си взема един сандвич? Умирам от глад.

Пол погледна чинията със студени деликатеси, оставена на масата от Травърс.

— Взимай и изчезвай.

— Не, Пол. — Джулия го отблъсна леко и седна в леглото. — Трябва да знам защо. Искам да разтълкува някои от думите ѝ. Вече говорихте с нея, нали?

— Да, говорих. — Франк се наведе да си приготви огромен сандвич с желирана шунка, бяло пилешко месо и три резена сирене с домати отгоре. — Знаела е, че сме по петите ѝ. Да се намира и нещичко за пиене?

— Виж в барчето — обади се Пол.

Изгаряща от нетърпение, Джулия стана, за да му донесе нещо безалкохолно.

— Когато казваше, че ще ме убие, обеща да действа бързо. Била обучена от най-добрите. Кого е имала предвид?

Франк пое бутилката, която му подаде и кимна.

— Майкъл Делрикио.

— Делрикио ли? Нина е била свързана с Делрикио?

— Ив така се е запознала с нея — отвърна Пол. — Седни. Ще ти разправа какво чух от Травърс.

— Май наистина ще взема да седна. — Несъзнателно, Джулия се настани на стола под портрета на Ив.

— Изглежда, миналото на Нина не е било точно такова, каквото го е представяла. Не е страдала от недоимък, но се е чувствала наскърбена. Нейният баща оставил на майка ѝ значително състояние. Но и с него явно не е успял да притъпи омразата ѝ. Майката на Нина предала тази омраза на детето си — физически и емоционално. Известно време е имала и доведен баща. Тази част е вярна. Онова, което е спестила обаче, е фактът, че майка ѝ се е опитала да я насъска срещу Ив, като ѝ е разказала как е предала Чарли и го е довела до самоубийство. Когато на шестнадесет години Нина напуснала дома си, била много объркана и безпомощна. Поработила на улицата, после отишла в Лас Вегас. Хванала се в някакъв нощен клуб. Там се запознала с Делрикио. Тогава трябва да е била на двадесетина години, с ум като бръснач. Той надушил способностите ѝ и започнал да я използва да забавлява по-важните му клиенти. Имали любовна връзка, която продължила няколко години. По някое време тя, изглежда, хлътнала по него. Отказала да се занимава повече с клиентите му. Поискала да ѝ намери почтена работа и да се обвърже по някакъв начин с нея.

— Дамата е проявила невероятно лош вкус — рече Франк, натъпкал устата си със сандвича. — И липса на разум. Делрикио я оставил във Вегас и когато тя му вдигнала скандал, накарал един от хората му да ѝ даде урок. Това я укротило за известно време. Разправа, че и след този случай не охладняла към него, не можела да го забрави. Открила, че издържа някаква друга любовница, намерила я и хубаво я

накълцала с нож. На Делрикио му харесала предприемчивостта ѝ и продължил да я провокира.

— Тогава на сцената се появила Ив — намеси се Пол. Галеше Джулия по рамото, бавно, равномерно, сякаш се боеше да се отдели от нея. — Този път Делрикио хлътнал до уши. Когато Нина отказала да се махне от пътя му, той накарал биячите си да я убедят. Ив научила за това и понеже току-що била открила — чрез Приест — на какво е способен Делрикио, лично отишла да види Нина. Нина била в болница, доста съсипана, и изляла болката си пред нея.

— И когато Ив разбрала, че е дъщеря на Чарли — тихо додаде Джулия, — я довела тук.

— Точно така. — Пол погледна нагоре към портрета. — Помогнала на Нина да започне отначало, предложила ѝ приятелството си, накарала Кенет да я обучи. А за всичките предишни години Ив лъжеше заради нея. Когато Ив решила, че иска да сложи край на лъжите, че иска истината да бъде част от наследството ѝ, Нина изпаднала в паника. Ив обещала да не ти казва всичко, докато не се увери, че заслужаваш доверие, но според нея Чарли имал право на искреност. Опитвала се да убеди Нина, че тя е пример за това до каква степен може да се издигне една жена.

— Нина не успяла да възприеме идеята ѝ — продължи Франк. — Харесвали образа, който си била изградила. На невъзмутима и способна делова жена. Не желала високопоставените ѝ познати да научат, че е била проститутка и любовница на един дон от мафията. Нямала намерение да убива Ив, поне умишлено, но когато разбрала, че Ив е записала всичко на касета и се кани да ти я даде, кипнала. Останалото го знаете.

— Проследила Ив до вилата — промълви Джулия. — Спечкавали се. Грабнала машината и я ударила. Сигурно се е уплашила, но е действала организирано. Изтрила е отпечатьците, взела ключовете, защото си е спомнила как съм се карала с Ив предната вечер.

— Чула те е, като си спряла колата — каза ѝ Франк. — Видяла те е да отиваш в градината. Тогава решила да хвърли подозренията върху теб. Измъкнала се гадината. Включила отново алармената инсталация. Уплашила се, като видяла, че главният шалтер е изключен. Помислила си, че това би могло да обърка всичко, затова отново го включила и се

върнала към задълженията си. А, да, и си направила труда да се обади в кухнята, та Травърс и готвачката да знаят, че пише писма.

— Но не е допускала, че Дрейк я е видял. — Джулия се облегна назад и затвори очи.

— Той се е опитал да я изнуди. — Франк поклати глава и си приготви още един гигантски сандвич. — Могла е да му даде парите, но е рискувала кълбото да се разплете. Знаела е, че със смъртта му и твоето осъждане, ще бъде напълно чиста. Травърс е толкова предана на Ив, че никога не би разкрила миналото на Нина — а и не би имала причина да го стори.

— Аз ги чух — спомни си Джулия. — Вечерта, в разгара на купона, чух някой да се кара. Бяха Делрикио и Нина. Тя плачеше.

— Като го е видяла, съвсем се е побъркала — подхвърли Франк. — Още е обичала този мръсник. Той ѝ заявил, че ако иска да му го докаже, трябва да накара Ив да зареже книгата. Сигурно наистина е започнала да превърта онази вечер. Предполагам, че част от злобата, внушена ѝ от майка ѝ, още е тлеела в душата ѝ. Като не е успяла да разубеди Ив, тя е прибегнала до другата крайност.

— Странно — рече на себе си Джулия. — Всичко е започнало с Чарли Грей. Той е дал първия тласък на Ив. Най-напред ми разказа за него. А сега пак всичко свършва с него.

— Гледай да не си изтървеш сандвича на излизане, Франк — измърмори Пол и посочи към вратата.

— Какво? А, да. Областният прокурор известни Хатъуей — рече той и стана. — Каза да предам на Джулия да му се обади, ако има въпроси. Щял да води сина си на мач. Хайде, довиждане.

— Лейтенант! — Джулия отвори очите си. — Благодаря ви.

— Удоволствието беше мое. Знаете ли, досега не бях забелязал колко много си приличате — отхапа той още едно грамадно парче. — Тя наистина беше страхотно красива жена.

— Добре ли си? — попита Пол.

— Да. — Джулия си пое дълбоко дъх. Още я наболяваше, но това ѝ напомняше, че е жива и свободна. — Да, чувствам се отлично. Знаеш ли какво ми се прави? Пие ми се шампанско в чаша с високо столче.

— Това никога не е било проблем в тази къща. — Отиде до хладилника зад бара.

Тя се изправи и застана пред плота. Халатът на Ив се смъкна от едното ѝ рамо. Без да сваля очи от Пол, Джулия го върна на мястото му, поглади го. Пръстите ѝ се задържаха върху плата, сякаш се докосваха до стар приятел. Макар че той се подсмихна при този жест, нищо не каза. Тя се почуди дали е забелязал, че от коприната още се разнася уханието на Ив.

— Имам въпрос.

— Питай. — Пол махна станиола на една бутилка и започна да отвива телчето.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Тапата гръмна. Пол не обърна внимание на пяната, която потече отстрани, наблюдаваше я. Очите ѝ гледаха предпазливо, както най-много обичаше.

— И още как!

— Добре. — Тя кимна. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по коприната, докато ръцете ѝ се склупиха върху плота. — Откъдето и да идваше, където и да отиваше, преди всичко беше независима жена. — Много добре. — Овладея се и отново си пое дълбоко дъх. — Какво ще кажеш за Кънектикът?

— Ами, аз... — Той млъкна, за да напълни две чаши. — Отдавна мисля, че е време да сменя обстановката. Доколкото ми е известно, Кънектикът притежава маса предимства. Като например листопади, възможности за ски и истински сексапилни мадами. — Подаде ѝ едната чаша. — Дали у вас ще се намери кътче и за мен?

— Все някъде ще те сместя. — Но когато посегна да се чукне с нея, тя поклати глава. — Десетгодишните хлапета са шумни, взискателни и почти не те оставят на мира.

— С Брандън вече сме се разбрали. — Беше му леко на душата и се облегна на плота. Долавяше уханието ѝ и нищо друго. — Според него, идеята да се ожения за майка му е доста добра.

— Искаш да кажеш, че...

— И — продължи Пол — преди да започнеш да се кахъриш, че не съм му истински баща и ще ми бъде адски трудно, ще ти напомня, че аз открих майка си едва на десет години. — Той покри ръката ѝ със своята. — Искам целия пакет, Джули — и теб, и момчето. — Поднесе

ръката ѝ към устните си и се зарадва, когато тя разпери пръсти, за да го погали. — Пък и тъкмо е достатъчно голям да бави бебетата, когато започнем да го затрупваме с братчета и сестричета.

— Добре. Значи двама за един — чукна чашата си в неговата тя.
— Вадиш страхотен късмет с нас, да знаеш!

— Знам.

— Ние също. Няма ли да дойдеш и да ме целунеш?

— Още се чудя.

— Хайде, побързай. — Тя се засмя и протегна ръце към него.

Той я сграбчи в прегръдките си и я целуна под портрета на жената, изживяла живота си без капчица съжаление и скрупули.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.